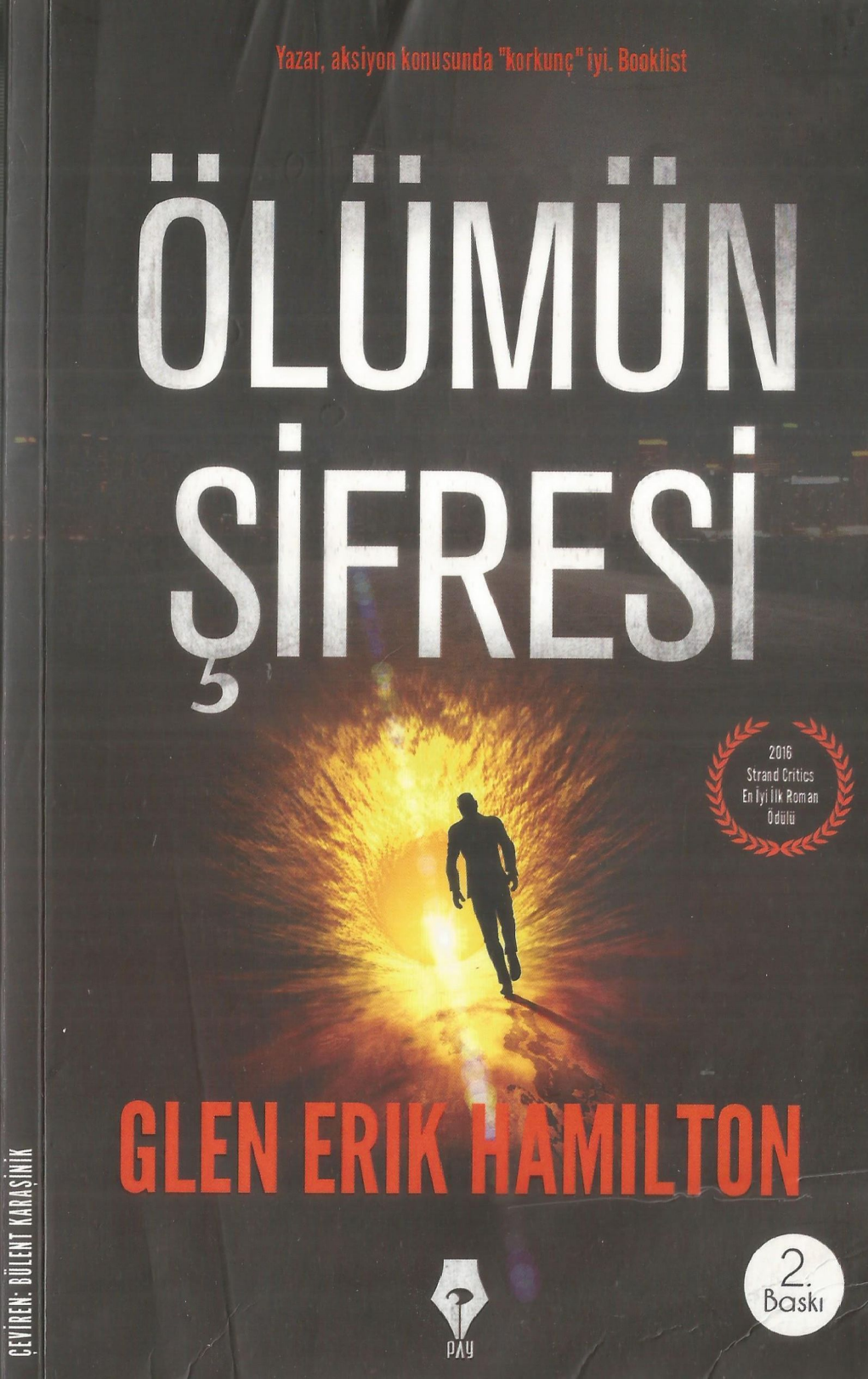
Yazar, aksiyon konusunda "korkunç" iyi. Booklist

ÖLÜMÜN ŞİFRESİ 5

2016 Strand Critics En İyi İlk Roman Ödülü

GLEN ERIK HAMILTON

2. Baskı

PAY

ÇEVİREN: BÜLENT KARAŞİNİK

ÖLÜMÜN ŞİFRESİ

GLEN ERIK HAMILTON

PAY

ÖLÜMÜN ŞİFRESİ
Past Crimes
Glen Erik Hamilton

Editör: Mertcan Ermiş
Çeviren: Bülent Karaşinik
Redaksiyon: Bahtışen Karaşinik
Kapak Tasarımı: Ercan Portakal
Dizgi: Ercan Portakal

2. Baskı: Nisan 2018
ISBN: 978-605-8455-01-6
Yayınevi Sertifika No: 35302

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Pay Digital Yayıncılık Hizmetleri'ne aittir. Bu eserin tüm hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kısmen veya tamamen, alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ege Basım Yayın Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
B Blok Kat:2 No: 436 Topkapı İSTANBUL
Tel: 0 212 544 75 72
Matbaa Sertifika No: 24381

Pay Kitap
Oruç Reis Mahallesi Tekstilkent Caddesi A-5 Blok NO: 16 Esenler-İstanbul
Tel: (0212) 507 10 15

Genel Dağıtım: Pay Kitap'a ait tüm kitapların genel dağıtımı
Lades Kitap Yayın Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti. tarafından yapılmaktadır.

Ölümün Şifresi

Glen Erik Hamilton

Van Shaw Serisi

1. Kitap

Çeviren:

Bülent Karaşinik

Ölümün Şifresi Hakkında Konuşulanlar

Gerçekçi ve cesur macera sevenler Ölümün Şifresi'ni okumalıdır. Glen Erik Hamilton, eğlenceli, hızlı akan, kanunsuzluklarla, büyük suçlarla ve pişmanlıklarla dolu bir hikâye yaratmıştır.

- FreshFiction.com

Kitabı okudukça, sıradan dedektif hikâyelerini heyecanlı hale getirmenin nasıl bir şey olduğunu göreceksiniz. Bu kitap eski moda polisiye hikâyelerin modern yorumudur.

- Kirkus Reviews

Glen Erik Hamilton, Van Shaw adında, aydınlıkla karanlık arasında gidip gelen gizemli olduğu kadar ilginç bir karakter yaratmıştır. Ölümün Şifresi, eğlence treniyle aşağı doğru süzülmenin tadını verecek bir gerilim kitabıdır. Kemerlerinizi bağlayın ve kendinizi eğlenceye bırakın!

- Gregg Hurwitz

Yazar, aksiyon konusunda "korkunç" iyi. Hamilton, yeteneklerini bu şekilde sergilemeye devam ederse takip edilmesi gereken yazarlardan biri olur.

- Booklist

Shaw'ın hayatını her ayrıntısı düşünülmüş geri dönüşlerle anlatırken, kanunun her iki tarafındaki çarpıcı karakterleri hikâyesinin içine başarıyla yerleştirmiştir.

- Publishers Weekly

Hamilton, Van Shaw adında etkileyici ve sert bir karakter yaratmıştır. Bu karakter, Lee Child'ın Jack Reacher serisini bilenlere hiç de yabancı gelmeyecektir.

- Library Journal

Hamilton, okuyucunun merakını uyandırarak başlıyor ve kitabın büyük bölümünde birbiri ardına merak patlamaları yaşatmaya devam ediyor. Son sayfaya kadar okuyucuyu şaşırtmayı başarıyor.

- bookreporter.com

Bu eserde yer alan kişiler, yerler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür ve gerçek hayatla hiçbir ilgileri yoktur. Gerçek kişiler, olaylar ve yerlerle olası benzerlikler tamamen tesadüf eseridir.

Amy Leone'ye

Hayatının her anında mutlu olması dileklerimle...

1. BÖLÜM

Amerikan Havayolları'nın 9601 sayılı Sea-Tac uçuşu için havaalanına vardığımda sahip olduğum tüm kişisel eşyaları tek elimde sıkıştırmayı başardığımı fark ettim. Pasaportum, izin kâğıdım, paralarım, kredi kartlarım, nüfus cüzdanım ve askeri isimliğim; hepsi bir arada, kocaman bir ataçla tutturulmuş duruyor. Cep telefonum ve Landstuhl'daki terapistimin bana verdiği kırmızı kauçuk topum da yanımda. Bir de katlanmış sarı bir not kâğıdı var, dedemden gelen mektup,

Tar abhaile, más féidir leat.

—Dono

İrlandaca yazıyor. Dedemin İngilizcesi Amerika'da geçirdiği kırk yıldan sonra oldukça iyidir ama özel konuşmalarımızda, Antrim Kontluğu'nda geçen çocukluğu boyunca kullandığı dili tercih ediyor. Aslında çoğu zaman özel konuşurduk.

Ne demek istediğine gelince, yaşlı bir adamın kalın harflerle, kargacık burgacık el yazısıyla yazdığı kadarıyla,

Eve gel, mümkünse.

Saat dört buçuk. Oto kiralamacıların hiçbirinin önünde sıra bekleyen müşteriler yok. Bilgisayar ekranına boş boş bakan bir kadının olduğu ilk bankoya yaklaştım.

"Beygir gücü yüksek bir şey istiyorum. En kocamanından!"

"Platin Kulüp üyeliğiniz var mı?" diye sordu kadın, kafasını bile kaldırmadan.

Yoktu. Kimliğimi, ehliyetimi ve kredi kartımı uzattım. Karttaki ve kimlikteki fotoğrafları karşılaştırırken nihayet yüzüme baktı.

O dakikada kadının uykusu açıldı. Önce yanağım ve çenem boyunca uzanan kalın yara izini, sonra da kaşımı ikiye ayıran nispeten ince izi gördüğünde gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

Yüzümdeki yaralar sekiz yıldır vardı. İlk deniz aşırı görevimden kalan izlerdi onlar. Aslında kol ya da bacağın olmaması, gözün kör olması gibi belirgin değildiler ama yine de insanların ilk fark ettikleri şeylerdi yüzümdeki izler.

Görevli kadın aslında kibar biriydi. Yüzündeki sıcak ifade ortamı çabucak ısıttı.

"Bay Shaw, şurayı doldurabilir misiniz rica etsem?" diyerek önüme matbu bir form uzattı ve yanına da bir tükenmez kalem koyarak bakışlarının yönünü değiştirdi.

Eve gel, mümkünse.

Son on yıldır ordunun gönderdiği her yer evim sayılırdı. Fort Lewis, Fort Benning, Bağdat, Afganistan'da bir düzine askeri üs... Ayrıca bunların dışında da kısa süre kaldığım yerler olmuştu. An-

layacağınız, gerçek evim Roy Caddesindeki ev değildi aslında. En azından artık değildi.

Dono'nun mektubu virgülde bitseydi elime geçtiği gibi çöpe atar, şu adi kırmızı topu sıkıştırmaya devam ederdim. Sol elim epey düzeldi. Birkaç hafta önce kolumdaki tendon ve kaslarda şarapnel parçaları yüzünden hasar oluşmuştu. O hasarın düzeltilmesi için yakın zamanda iki karmaşık ameliyat geçirdim. Zaman zaman ağrılarım devam ettiği için hâlâ masa başı görevimdeyim ve doktorların beni birliğime göndereceklerı günü bekliyorum. Aslında Dono'nun mektubunun gelişi izin alıp kaçmam için bir bahane oldu.

Virgülden sonraki kısım olmasaydı kesinlikle ciddiye almazdım onu ve işine bakmasını söylerdim. Dedemin dilinde "mümkünse" ifadesi "lütfen" anlamına gelirdi ve bir emir değil, bir rica demekti.

"Mümkünse" ifadesini dedem gibi dik kafalı bir ihtiyarın kullanması beni biraz korkutmuştu.

Landstuhl'deki yol izinlerini düzenleyen yüzbaşımızın Frankfurt'tan New York'a ilk uçuşun iki saat sonra olduğunu söylemesiyle yanıma bavul bile hazırlayamadan yola çıktım.

Oto kiralamacıdaki bayan doldurduğum formu aldı ve üzerindeki bilgileri bilgisayara geçirmeye başladı.

"Bay Shaw, aracı ne kadar süreyle kullanacaksınız?"

"On gün," diye cevapladım. "Belki de daha az."

Doldurduğu sözleşmeyi bana uzattı ve araçların bulunduğu garaja gidecek vesaite nereden binebileceğimi tarif etti. Belgeleri kamuflajımın ön cebine koymaya yeltendiğim anda sivil giyimli olduğumu fark ettim. Kot pantolon ve tişört ile gri renkli, fermuarlı bir mont vardı üzerimde. Hepsini uçuştan önceki boş zamanımda almıştım. Ayağımdaki botlar askeri botlardı. Aslında üniformamı

da alacaktım ama çok sık yıkandığı için epey yıpranmıştı. Sadece üzerindeki isimlikleri, rütbeleri, birlik işaretlerini çıkardım ve depoya bıraktım.

Araç garajından siyah bir Charger aldım ve motor homurtularıyla beş numaralı otoyol üzerinden Seattle'a doğru yola koyuldum.

Aradan geçen on yıl, birkaç tabeladan fazlasını değiştirmiş. Yola paralel, hafif raylı sistem bir tren geçiyordu artık. Şehrin güney kısmına gelince futbol stadını gördüm. Arkadaki karanlık gökyüzünü renklendiren kocaman, cıvıl cıvıl renkli, parlak bir müzik kutusu gibi görünüyordu. Fort Lewis'in aksi yönünde, beş numaralı otoyolun bu bölgesinden en son geçtiğimde yeniydi bu stat.

Otoyoldan çıktığım sırada yer ve gök karanlığın farklı tonlarını almaya başlamışlardı. Capitol Hill üzerinden doğuya doğru, ağarmak üzere olan tan yerine doğru sürdüm.

Dono gün doğumundan önce uyanmış ve beni bekliyor olabilir. Dedemin günlük programı hiç belli olmaz. Bazı geceler sabaha kadar, düşüncelere dalmış bir şekilde barda oturabilir. Genellikle sahibi olduğu Morgen isimli mekânda takılır. Bazen de kafayı çekmek için başka yerlere gittiği olur. Bazı yerlerde çok iyi tanınır. Öyle ki mekân sahiplerinin onu mekânda bıraktıkları ve çıkarken kapıyı kilitlemesini rica ettikleri zamanlar olurdu.

Charger'ı evin bir blok aşağısına, bulduğum ilk boş yere bıraktım. Tepenin doğu - batı yönünde uzanan tüm yolları gibi Roy Street yolları da oldukça diktir. Arabadan inmeden direksiyonu kaldırım yönüne çevirdim ki tekerlekler kaldırıma dayanabilsin. Ne bileyim, alışkanlık işte.

On yıldır görmediğim yerlere şöyle bir baktım. Şehir merkezinin aksine buralar pek değişmemişti; küçük arsalar üzerine yapılmış

iki katlı evlerin oluşturduğu sıkış tıkış yerleşim görüntüsü aynı kalmıştı. Arabaların çoğu birkaç yaşındaydı ama hiçbiri uzun süre kalacak gibi görünmüyordu.

Hava soğuktu. Uzun çimlerin üzerindeki çiğ kırağıya dönmüştü. Tepeye doğru yürürken dudaklarım buğulanmaya başlamıştı. Yapraklar da nemlenmiş, kaldırımı kaygan hale getirmişti.

Bloğun üst tarafında durdum. Çocukluğumun geçtiği eve baktım. Evin etrafındaki sokak lambaları her zamanki gibi zayıf yanıyordu. Dono'nun evine pek ışık vurmuyordu. Evin içinde de ışık yoktu. Karanlığın içinde bir dev gibi görünen ev, çevresindeki evlerin üzerinden kocaman bir kayalık gibi yükseliyor; yüzündeki soğuğu çevresinde hissettiriyordu.

Evin temelleri yüzyıldan fazla bir zaman önce atılmıştı. O zamanlar tepenin doğusu ve etraftaki küçük tepeler henüz tarlalıktı. Zamanın eve hiç de iyi davranmadığı ilk bakışta belli oluyordu. Dedem bu eve sahip olduğunda – "satın aldı" demek pek doğru olmaz – çatı ve duvarlar sağlam iskelet üzerine sarkmıştı. Dono, tamir ve bakım işleriyle yıllarını harcadı. Tabii ki yaptığı işlerin kalitesi bir yapı denetimciyi veya tarihçiyi memnun edecek düzeyde değildi ama nasılsa hiçbiri gelip bakmayacaktı yaptığı işe. Yine de Dono ve küçük kızı için, o da annem oluyor, yeterdi de artardı bile. Kızı evden ayrılana kadar yeterdi demek daha doğru olacak.

Geniş taşlı merdivenlerden evin etrafını saran verandaya doğru yürüdüm. Ön kapı verandanın kenar tarafında kalıyordu. Sokaktan bakınca yalnızca dantelli perdeleri olan pencereler görünüyordu. Nihayet on yılın sonunda kapının önündeydim ve meşe ağacından yapılmış o koca kapıyı çalmaya ve adını aldığım Donovan Shaw'ı görmeye hazırdım.

Verandanın ışıkları yanmıyordu.

Kapı ardına kadar açıktı.

Bir an tüylerim diken diken oldu. Evin içi tamamen karanlık ve sessizdi. Koyu mavi duvar kaplamasının üzerine kapının karanlık gölgesi düşmüştü. Eve zorla girildiğine dair en ufak bir işaret yoktu. Kaldı ki evin kapısı ortalama bir insanın kolayca kırıp girebileceği türden değildi.

Birden evin içinden gelen bir ses duydum. Yumuşak bir patırtıydı, eski bir buzdolabının çalışırken çıkardığı sarsılma sesi gibiydi. Belki de ayak sesiydi. Emin olamadım.

"Dono?" diye seslendim.

Cevap yok.

Yavaşça içeri girdim. Kapının açık olması dışında olağan dışı bir durum yoktu.

Üç adım daha attıktan sonra salonun içini görebiliyordum. Öndeki geniş pencereden görünen gökyüzünün rengi gülkurusuna dönmüştü.

Pencereden gelen ışık yerde birinin yattığını görmeme yetiyordu.

Ayakları bana dönük, yüz üstü yatmış, uzun boylu, biraz sıska, koyu kahverengi pantolon ve şambre gömlek giymiş bir adam gördüm. Saçları tam siyah değil, çoğunlukla griydi. Son gördüğümden beri epey değişmişti.

Yerde yatan Dono'nun ta kendisiydi.

Hemen yanına koştum. Dizlerimin üzerine çöktüğüm anda evin arkasından bir ses geldi. Mutfak kapısı kırılırcasına açıldı. Sonra da arkadaki verandaya doğru koşan birinin ayak sesleri duyuldu.

Takip edemezdim. Dono'nun başında kan vardı. Çok kan.

2. BÖLÜM

En başa dönmüş olmanın korkusunu iliklerime kadar yaşadım. Dono'yu Seattle'dan gitmeden önce son gördüğümde yine bu evdeydik, mutfaktaydık. O zaman on sekiz yaşımdaydım. Silahımı onun kalbine doğrultmuş yüzündeki korkunç öfkeye bakıyordum. Ama o zaman akıttığımız kanlar damlalarla ölçülürdü. Böyle değildi. Bu seferki kan oluk oluk akıyordu.

Dışarıdaki ayak sesleri duyulmaz oldu.

Dono'nun vücudu hâlâ sıcaktı. Eğildim, kulağımı yanağına yaklaştırdım, nefes alışını dinledim. Bir. İki. Çok hafif. Çok hafif nefes alıyordu.

"Dono!" diye bağırdım yüzüne. "Benim, Van!" Cevap yok. Hiç değilse göz kapaklarının altında bir hareketlenme olsaydı. O da yok.

Başının altındaki kan giderek artıyordu. Yere koyduğum dizlerimi kaydıracak kadar kan toplanmıştı.

O sırada yanık tütsülenmiş saç ve yanık toz kokusu aldım. Vurulmuştu.

Montumu ve tişörtümü yırtarak çıkardım. Tişörtümden sol kulağının arkasına, hâlâ kan sızdıran deliğin üzerine tampon yaptım. Saçları yapış yapış olmuştu.

"Dono!" diye bağırdım yeniden. "Dayan!"

Bir yandan da öteki elimde şah damarından nabzını almaya çalıştım. Nabız vardı, kalbi yavaş da olsa hâlâ atıyordu.

Hadi eski toprak, dayan! Bırakma beni.

Bir elimle Dono'nun başını tutarken diğer elimle montuma uzandım. Kanı tişörtün katları arasından sızmaya başlamıştı. Montumun cebini açıp telefonuma uzanmaya çalışırken dışarıdaki verandadan bir çıtırtı geldi.

Az önce kaçan adam geri dönüp işi bitirmeye mi karar verdi acaba? Silahım yoktu. Dono'yla ikimiz çantada kekliktik.

Ayak sesleri kalabalıklaştı. Kapıya yaklaşıyorlardı. Sonra bir sessizlik oldu.

Polisler.

Olabildiğince yaklaşıp, sessizce pozisyon alıyorlardı. Başkası olamazdı.

"Buradayım!" diye bağırdım. "Salondayım! Adam vurulmuş!"

"Polis! Kim var orada!" diye bağırdı bir erkek sesi.

"Ben ve dedem!" diye haykırdım sesin geldiği yöne doğru. "Biri az önce arka kapıdan kaçtı!"

"Evden çıkın, bayım! Hemen!"

"Çok kanaması var, nasıl çıkayım! Tampon uyguluyorum!"

Silüetleri kapıda görünene kadar on uzun saniye geçti. Yanaşık düzen. Tek tim.

"Buradayım," dedim yeniden.

"Ellerinizi görelim bayım!" diye seslendi öndeki polis. Silahının namlusu bana bakıyordu.

Kan bulaşmış ellerimden birini havaya kaldırdım. "Kenara çekiliyorum ama biriniz yardım edin. Çabuk! Kafatasında çatlak olabilir."

"Tamam," dedi polis. Diğer elimi havaya kaldırıp öylece bekledim. Elime bulaşan kan avuç içimden koluma, oradan da omzuma kadar süzüldü. "Dön şimdi," dedi polis. Ceplerimde silah olmadığını görmesi için yüz seksen derece döndüm.

"Şimdi yavaşça kapıya doğru yürü."

Biraz geriye doğru gittim. Polislerden biri Dono'nun yanına giderek dizlerinin üzerine çöktü. Silahlı polislerden birinin yanına yaklaştığım sırada içlerinden biri önümü kesti.

Dışarıya çıkmama izin verdiler. Bir yandan da aradaki güvenli mesafeyi koruyorlardı. İçlerinden biri oldukça iriydi. Boyu bir doksan vardı. Ayrıca yüzü de göbeği de tombuldu. Beni duvara doğru döndürdü. Burnum neredeyse lacivert boyalı duvara değecekti. Silahlı olan polis kapının ağzında bekliyor, girişi ve holü gözlüyordu.

İri olan omuz telsizine uzandı.

"İçerideyiz. Bir erkek şüpheli ele geçirildi. Bir yaralımız var. Acil yardım gönderin. Tamam."

"Askeri ilkyardım eğitimi aldım," dedim polise, "Bırakın yardım edeyim." Bu arada Dono'nun nefes almaya devam etmesi için dua ediyordum.

"Şuradaki memur acil tıp teknisyeni. Sen merak etme. Evde başkası var mı?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ben de yeni geldim, sizden iki dakika önce. Kapı açıktı. Dedem yerde yatıyordu. Ben içeriye girdikten sonra biri kaçtı."

Ayrıca benim gelişimden hemen önce birileri yardım çağırmış olmalı. Belki de komşu çağırmıştır. Belki de Dono'yu vuran kişi.

"Adınız?" diye sordu silahlı olan.

"Van Shaw. Kimliğim yerdeki montun cebinde."

"Burada mı yaşıyorsunuz beyefendi?"

"Hayır. Seattle'a bir saat kadar önce geldim. Arkamı dönmemin bir sakıncası var mı?" Arkamı dönüp Dono'nun yarasındaki kanın durup durmadığını merak ediyordum.

"Tamam, dönebilirsin."

Döndüm ve içeriye baktım. Acil tıp teknisyeni olan polis bir eliyle Dono'nun başındaki yaraya baskı yapıyor, diğer eliyle de gözbeneklerini kontrol ediyordu.

Diğer polisler üst kata çıkıyor, evde başka kimsenin olmadığından emin olmaya çalışıyorlardı. İşlerini iyi yapıyorlardı. Hızlı ve sessizce hareket ediyor, her odayı arıyor ve bir insanın saklanabileceği her köşeye bakıyorlardı.

"Silah," dedi Dono'nun yanına çömelmiş polisin arkadaşı. Salonda, yerde bir şeyi gösteriyordu. İçerisinin karanlık olmasından, bir de yardım etme telaşıyla yerde ne olduğunu fark etmemişim. Dono'nun deri kaplı, eski model müdür koltuğunun yanında düşüp kırılmış bir su bardağı vardı. Koltuğun arkasında da kısa namlulu, otuz sekizlik bir altıpatlar duruyordu.

"Bu sizin mi?" diye sordu iri olan. İsimliğini okuyabiliyordum, OLSSEN.

"Hayır."

Dono'nun başındaki mermi deliği hangi silahtan olmuştu bilmiyorum ama otuz sekizlik deliği kadar büyük değildi. Belki de revolver Dono'nun kendisine aitti. Belki de üzerinde taşıyordu. Belki de kendini korumak için yeterince hızlı davranamamıştı.

Sağlık ekibinden iki kişi koşarak verandadan içeri daldılar. Dono'nun kafatasına baskı bandajı yaptılar ve ağzına solunum cihazı bağladılar. Biraz titriyordum. Titrememin bir kısmı soğuktan olsa da çoğu adrenalindendi. Kısmen kurumuş kan damlacıkları parmak uçlarımda benim gibi titriyordu.

Dayan Dono. Dayanmak zorundasın.

Sağlık ekibindeki eleman Dono'nun ciğerlerine giden hortuma hava vermek için naylon balonu her sıktığında ben de istemeden nefes veriyordum. Sanki onun ciğerlerine havayı ben pompalıyordum. Ekip üçe kadar sayarak Dono'yu sedyenin üzerine kaldırdı ve kapıya yöneldi.

"Harborview mı?" diye sordum. Adeta bağırdım. İçlerinden biri ürkmüş bir ses tonuyla cevap verdi.

"Evet."

"Beyefendi, sizin burada kalmanız gerekecek," dedi silahlı olan, adı R. VOH.. "Kimliğiniz salonda demiştiniz değil mi?"

İçeriye girdik. Voh ve Olsen beni hep aralarında tutuyorlardı. Yerde duran montumu gösterdim. Voh dikkatlice salona girdi, kan damlaları ve kan izlerinin arasından montun ceplerini karıştırmaya başladı. Montu bulunduğu yerden kıpırdatmamaya özen gösteriyordu.

Belgelerime kısaca göz gezdirdikten sonra sordu.

"Deniz aşırı görevlerde mi bulundunuz, Bay Shaw? Ya da 'çavuş' Shaw?"

"Evet." Girişin duvarında kitap boyutlarında, düz bir metal panel vardı. Dono'nun alarmı. Ev yapımı ev alarmı. Uzandım ve kapağını açtım.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi Olsen, "Beyefendi, hiçbir şeye dokunmayın! Anlaşıldı mı?"

Buradan gidişimden sonra Dono alarm sistemini geliştirmiş. Çok basit bir yapısı vardı; sade, düz bir paslanmaz plaka, on tuşlu klavye ve soygunu işaret eden küçük bir ışıktan oluşuyordu.

Alarmın ışığı yanmıyordu.

Belki de gelen kişi kapıyı çaldı, Dono uyandı, alarmı kapattı ve kapıyı açtı. Belki de vuran kişi oradaydı, alarm hiçbir zaman kurulmamıştı ve yaşlı adam hiç uyumamıştı.

Her ne olursa olsun, Dono'nun kendisini vuran kişiyi tanıdığına şüphe yoktu. Sabahın beş buçuğunda yabancı birinin gelip kafasına silah dayayıp onu vurması olanaksız gibiydi.

Kapıda iki kişi belirdi. Bellerindeki dedektif rozetleri göze çarpıyordu.

Birincisi kırk küsur yaşlarında, saçları erken beyazlamış biriydi. Mavi ceketi temiz ve ütülüydü. İkincisi benim yaşıma yakın görünen zayıf biriydi. Kahverengi spor bir ceket ile parlak bir gömlek giymiş ve ona uygun renkte bir kravat takmıştı. Birincisi salondaki olay yerine bakarak hafifçe ıslık çaldı diğeri de kaşlarını çattı.

Beyaz saçlı olan, belgelerimi Voh'un elinden alıp bana baktı.

"Ben dedektif Guerin," dedi. "Bu da dedektif Kanellis."

"Ben de Van Shaw."

"Bize bir dakikalığına müsade eder misiniz Bay Shaw?" dedi Voh'a işaret ederek. Birlikte verandaya doğru yürüdüler. Dışarı çık-

malarından hemen önce zayıf olan beni baştan aşağıya süzdükten sonra Olssen'e döndü.

"Ortalığa göz kulak ol Bob!" dedi.

Olssen ve ben baş başa kalmıştık. İkimiz de ayaktaydık, o tek ayağından destek alarak duruyordu.

"Siz, savaş..."

"Evet."

Daha on dört saat önce Almanya'daki üssümdeydim. Seattle'a dönmeye karar vermemin üzerinden daha bir gün bile geçmemişti.

Kahretsin Dono! Hazırdım. Seninle yeniden konuşmak için hazırdım, doluydum. Konuşacağımız çok şey vardı. Biliyorum yaşlı adam, bu mektubu yazmak senin için hiç kolay olmadı!

Göğsümde hafif bir soğuk esinti hissettim. Koridordan esiyordu. Vuran kişi kaçarken arka kapıyı açık bırakmış olmalı. Tanrım! Polisler biraz daha erken gelselermiş o **orospu çocu**ğunu yakalayacaklarmış.

Ben de araba kiralamak yerine taksiye binseydim Dono'nun vurulmasına engel olabilirdim.

Dedektifler ve Voh geri geldiler. Hemen arkalarından, ayak seslerine bakılırsa, kalabalık bir grup geliyordu. Ardından yorgun görünüşlü, ellerinde alet çantaları olan dört kişi çıkageldi. Seattle polis teşkilatında görevli oldukları giydikleri montlardan belliydi. Olay yeri inceleme ekibiydiler.

Guerin bana yaklaştı.

"Sizinle şöyle arkada konuşalım. Orası daha sessiz," dedi.

İki dedektif beni takip ettiler. Voh ve Olssen olay yeri incelemenin yanında kaldılar.

Dono'nun mutfağı küçük ve sıkış tıkıştı. Her yerde dolaplar ve ev aletleri vardı. Tezgâhın üzerinde neredeyse hiç yer yoktu. Ondandır ki mutfağın ortasında bir kasap kütüğü vardı. Şişman biri için buzdolabı ile kasap kütüğünün arasından geçmek oldukça zor olabilirdi. Mutfağın yanı başında çamdan yapılmış yuvarlak bir masa ile üç tane kırıldı kırılacak sandalye vardı. Çocukluğumdaki takımın aynısıydı. Evin bu tarafındaki esinti daha da soğuk hissediliyordu. Yüzüm ve çıplak göğsüm adeta donuyordu.

Guerin bir sandalye aldı. Ben ayaktaydım. Kanellis oturdu.

"Dedeniz için çok üzgünüm Bay Shaw," dedi Guerin. "Yoksa 'çavuş' mu?"

"Bay yeterlidir."

"Tamam. O zaman bana neler olduğunu anlatın Bay Shaw."

Bildiklerimi anlattım. Dono'nun mektubunu aldığım andan onu yerde yatarken bulduğum ana kadar her şeyi anlattım. Pek uzun sürmedi anlatmam. Dedektifler dinlediler ve başlarıyla onayladılar. Kanellis sandalyesinde kıpırdanıp duruyordu.

"Dedenize zarar verebilecek birini ya da birilerini tanıyor musunuz? Veya birileriyle tartıştı mı yakın zamanda?" diye sordu dedektif Guerin.

"Hayır."

"Giriş kapısı zorlanmadan açılmış. Eve girebilen başkası var mı? Sevgilisi mesela?"

"Bilmiyorum."

Kahretsin. Dono ben yokken evlenmiş bile olabilir. Evde bir kadının yaşadığına dair bir ipucu göremedim ama zaten evin tamamını gezemedim.

"Sizde evin anahtarı var mı?" diye sordu Kanellis.

"Hayır."

Olay yeri incelemeden biri odaya geldi.

"Afedersiniz..," diyerek ellerime, bileklerime yapışkan bantlar sarmaya başladı. Barut kalıntısı arıyorlardı. Bantları çıkardıklarında kurumuş kan damlacıkları da koptu. Parmaklarımda kan izlerinden sıra sıra çizgiler kaldı geriye. Kanellis'in yanından geçerek mutfak lavabosuna gittim ve Dono'nun bulaşık süngerinin yeşil tarafıyla ellerimi temizleyeme çalıştım.

Pencerenin yukarısına boğa resimli bir saat asılmıştı. Eskiden orada saat yoktu. Bu arada saate bakınca Dono'nun gidişinden beri kırk dakika geçtiğini fark ettim.

Şu anda muhtemelen triyaja alınmıştır. Hastaneden durumuyla ilgili bilgi almam mümkün olabilecek artık. Guerin'e döndüm.

"Onun peşinden Harborview'a gitmeliyim."

Düşündü. Eminim ki hikâyemi başından sonuna, en ince ayrıntısına kadar didikleyerek beni bir numaralı şüpheli ilan edecekti. Şu ana kadar etmediyse tabii.

"Cep telefonun var mı?" diye sordu bana.

Numaramı verdim. Telefonumun üzerinde hâlâ kanlı parmak izim duruyordu. İlkyardım çağırmak için telefonu elime aldığımda bulaşmış olmalı.

"Yardım çağıran kimdi, biliyor musunuz?" diye sordum.

Kanellis başını salladı.

"Komşulardan biri silah sesi duymuş. O kişi haber vermiş." Komşumuzun cinsiyetini telaffuz etmeme konusunda azami gayret sarf ettiği belli oluyordu. Bu durumda arayan kişinin bayan olduğunu tahmin etmek hiç zor değil.

"Fakat ben silah sesi duymadım," dedim. "Arabayı park ettiğim yerden eve doğru neredeyse yarım blok yürüdüm. Vurulma olayı ben gelmeden bir iki dakika önce gerçekleşmişti. Nasıl olur?"

Guerin biraz düşündü.

"Tamam."

Açık kapıya bakarak Guerin'e döndüm.

"Ben geldiğimde adam hâlâ içerideydi. Neden evde o kadar uzun kalsın ki? Ne işi vardı o kadar zaman?"

"Etrafı karıştırıyordur," dedi Kanellis. "Belki de para arıyordur. Ya da satabileceği bir şey."

Cevap vermedim. Guerin de bir şey söylemedi. Belki de benim söylediğim şeyi düşünüyordu. Eve gelen kişinin Dono'yu vurduktan sonra olay yerinde kalıp ortalığı karıştırması için epey aptal olması lazımdı. Üstelik ön kapı ardına kadar açıkken. Belki de soğukkanlı pisliğin tekiydi.

"Harborview'da olacağım," dedim.

"Buradaki ekip işini bitirince sizi orada buluruz. " dedi Guerin.

Kanellis uyarmakta gecikmedi:

"Şehri terk etmeyin."

Arkadaşı adeta derin bir iç çekmişti.

Laboratuvar fareleri salonun girişini güvenlik şeridiyle çevirmişlerdi. Biri fotoğraf çekiyor, diğerleri her yere parmak izi tozu serpiştiriyordu. Askıdan bir ceket kaptım ve hastanenin yolunu tuttum.

Dışarıda pek çok insan toplanmıştı. Polis arabalarının aralarına serpiştirilmiş gruplar halinde insanlar, ellerinde kahveleriyle gösteriyi seyreden komşular vardı. Bazı sabah koşucuları da zaman zaman duraksayarak olup bitene bakıyorlardı. İçlerinden biri tam

da arabama yöneldiğim sırada, "Hey! Neler oluyor orada?" diye sordu.

Ben de en az onun kadar merak ediyordum neler olduğunu.

3. BÖLÜM

Çoğunlukla Seattle'ın batı yakasında oturan hastalarla en kötü yaralanmalar, en büyük travmalar Harborview hastanesinin acil servisine getirilirdi. Burada iyileşemezseniz sonraki durağınız morgtur.

Hasta kayıttaki görevli Dono'nun ameliyatta olduğunu söyledi. Ayrıca doktorlar ameliyattan çıktıklarında benim geldiğimi onlara söyleyecekti. Dono'nun durumuyla ilgili yeni bir haber yoktu. Dosya numarası 918'di.

Bekleme odasında küçük masalar etrafına dizilmiş siyah, gri plastik sandalyeler, masaların üzerinde hastaneye bağışlanmış dergiler vardı. İnsanlar sandalyeleri birbirine yakın çekmişler, adeta küçük bir ayin çemberi oluşturmuşlardı.

Dergileri kimse okumuyordu. Duvarda, hastaların nerede olduğunu gösteren düz ekran bir televizyon vardı. Bir süre bekledikten sonra "918 – Ameliyata Alındı" bilgisinin geçtiğini gördüm.

Bir sandalye çektim ve oturdum. Krem renkli duvara bakıyordum sadece.

Hastanelerde çok uzun zamanlar geçirdim. Sadece kendi belalarım beni iki defa hastaneye düşürdü. Birincisinde Walter Reed'teyken ve henüz yirmi yaşımdayken yüzüm yeniden şekillendirilmişti. Hastaneye ikinci düşüşüm de beni masa başı işe mahkûm eden olaydı. Birliğimin Kandahar'dan tahliyesi sırasında koluma şarapnel parçası isabet etmişti.

Bu iki ziyaretim dışında da, birliğimdeki askerler bıçak altına yattıklarında hastaneye defalarca yolum düştü. Bekleme odalarında uzun zamanlar geçirdim. Birliğin geri kalan askerleriyle bir yandan arkadaşlarımız için dua ederken bir yandan da kadere karşı gelmemek için "iyileşecek" demekten bile çekindiğimiz anlarımız oldu. Kendim yattığım zamanlar bu kadar zor geçmemişti.

En kötüsünü altı yaşımdayken yaşamıştım. O zamanları hayal meal hatırlıyorum. Nasıl geldiğimizi bilmiyorum ama yine acildeydik. Yine böyle bir yerdi. Etrafımda insanlar ağlaşıyordu. Dedem de oradaydı.

Onunla sadece birkaç defa birlikte vakit geçirebilmiştim. Biraz korkutucu bir mizacı vardı.

Bana doğru eğildi ve başta ne anlama geldiğini bilemediğim bazı şeyler söyledi. Birkaç defa tekrar etti. Anladığım kadarıyla o anda annemi görmemin mümkün olmadığını söylüyordu bana. Oradan gitmek zorundaydık. Ne de olsa annemi göremeyeceğim için onunla gittim. Ama annemle kaldığım daireye değil, dedemin evine gittik.

"Neden?" diye sorduğumda sesi öylesine buz kesti ki söylediklerinden hiçbir şey anlamasam bile ardındaki gerçekleri hissedebiliyordum.

"Annen burada kalacak."

Ve hep orada kaldı.

Ölümünden, defnedilmesinden, aradan geçen onca zamandan sonra bile onun hastanede olduğunu düşünüyordum. Sadece göremiyordum. Sanırım sonsuza kadar aynı şekilde hissedeceğim.

Dono burada ölürse zihnimde aynı şekilde mi yer edecek? Bilmek istemiyordum.

Dışarıya açılan kocaman cam kapılar kayarak aralandı ve Guerin ile Kanellis geldi. Beni önce Kanellis fark etti. Hallerinde bir tuhaflık vardı, yürüyüşlerinden belli oluyordu. Kanellis yanıma geldi ve önümde dikildi. Guerin'in suratı asıktı.

"Çavuş Shaw, bizden bir şeyler saklıyorsun!" dedi Guerin.

İki tarafımdaki sandalyelere oturdular. Guerin bir sandalye öteye, Kanellis de hemen yanıma oturdu. Guerin'in elinde mavi bir dosya vardı. Kalınca bir dosyaydı, belki otuzdan fazla belge vardı içinde.

Kanellis pis pis sırıtarak,

"Deden çok kötü bir adam."

"Biliyorum. Sabıkası var."

Guerin dosyayı açarak ilk sayfaya baktı.

"Dedenin müteahhitlik ve elektrikçilik ruhsatları varmış. Yirmi üç yıldır bu ruhsatlara sahip. Ayrıca yığınla inşaat izni ve dedenle ilgili kişisel bilgilerin olduğu pek çok belge var."

Oturdum ve arkasından gelecekleri beklemeye başladım. Guerin, sayfaları çeviriyor, bir yandan da her sayfanın başını okuyordu.

"Silahlı soygun şüphesiyle tutuklama... Haneye tecavüz şüphelisi... Silahlı soygundan hüküm... İkinci derecede büyük hırsızlıktan hüküm..," diyerek bana döndü.

"McNeil'de dört buçuk sene hapis yatmış son iki suçtan. Üstelik suç mahalli devletin hazinesiymiş."

"Deden hakimi gerçekten bezdirmiş olmalı," dedi Kanellis. "O zamanlar McNeil'e düşmeyi kimse istemezdi."

"Eskiden öyleydi," dedim.

Guerin sayfalar arasında gezinmeye devam ediyordu.

"Soygun şüphesiyle tutuklama... Hem de iki kere. Darp... Yine soygun... Son olarak da ruhsatsız silah bulundurma suçundan King County hapishanesinde on dört ay."

Dedektif bana destenin en üstündeki belgeyi gösterdi. Belki de Dono'nun ilk tutuklanma kaydıydı, en azından Amerika'daki ilk tutuklanışı. Resimde oldukça genç görünüyordu, yakışıklıydı. Yüzündeki alaycı ifade hem yandan hem de cepheden çekilen fotoğraflarda görülüyordu.

Bin dokuz yüz yetmiş üç yılına ait fotoğrafın arka planında plastik harflerle ALLSTON MA. – EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ yazıyordu. O tarihlerde dedemler Seattle'a taşınmışlardı. Annem küçücük bir kızdı o zamanlar.

Çok etkilenmiştim. Dono pek fotoğraf saklama meraklısı değildi. Onun gençlik halini daha önce hiç görmemiştim.

Bana benziyordu.

Guerin başını dosyadan kaldırdı.

"Silah demişken, odada, yerde bulunan silahta dedenizin parmak izlerine rastlandı. Ayrıca üst katta bir tane daha otuz sekizlik,

mutfakta asılı duran montların altında da bir tüfek bulduk. Tabancalar sekiz yıl önce doksan üç yaşında ölen bir adam adına kayıtlı."

Guerin dosyayı kapattı, yanındaki sandalyenin üzerine koydu.

"Bununla ilgili en ufak bir şey söylemediniz bize. Bu işe bulaşıp bulaşmadığınızı merak ediyorum. Belki de başından beri içindeydiniz."

Birden geçmişime gittim. Polisler yine dedemin gece hayatı hakkında bana sorular soruyordu. Ortaokula başladığımdan beri bu soruları soran olmamıştı.

"En son sabıkası ne zamanmış?" diye sordum.

Dosyaya bakma gereği bile duymadan cevapladı:

"On sekiz yıl."

"Tamam işte."

"Bundan sonra hiç yakalanmamış olması onun temiz olduğu anlamına gelmiyor," dedi Kanellis. "Temiz çocuklar deterjan kutusunun arkasına silah saklamazlar."

"Dono'da her zaman biraz paranoyaklık vardı. Evinde silah bulundurması tekel bayilerini soyduğu anlamına da gelmez."

"Büyüdükçe onun sabıkalarını biliyor olmalıydın," dedi Guerin. "En son tutuklandığında birlikte yaşıyordunuz."

"Evet, doğrudur. Ama Dono bana isim benzerliği olduğunu söylemişti," dedim omuzlarımı silkeleyerek. "O zamanlar çocuktum, ne söylenirse inanıyordum."

Kanellis parmağını bana doğrultarak:

"Sen de o zaman sisteme dâhil oldun. Doğru değil mi? Bakım evi pek eğlenceli bir yer olmasa gerek."

Dedektifler derslerine iyi çalışmışlar. Dono'nun davası devam ederken ve hapiste olduğu süreler boyunca dört buçuk yıl yetim evlerinde kaldım.

"Benim de kayıtlarımı incelediyseniz görmüşsünüzdür; liseden hemen sonra orduya katıldım. Hiç dönmedim buralara. O yüzden Dono'nun hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Yani şu anda herhangi bir düşmanı olup olmadığını bilmediğinizi mi söylüyorsunuz? Peki geçmişte? O zamanlar var mıydı dedene garezi olan birileri? Eve gelip giden, gözünün tutmadığı tipler?"

"İnşaat işlerinden başka bir şey anlatmazdı."

Guerin gözlerini bana dikmişti. Kanellis de öyle. Bir yandan da arkadaşına dönüp aynı bakışları yöneltmek için onay alır gibi bakıyordu.

"Bize yardımcı olmalısınız. Dedenizin hayatını kapalı bir kutu gibi tutarak ona iyilik yapmış olmuyorsunuz. Onu sizin vurduğunuzu düşünmüyorum. Görev yaptığın yerdeki komutanınla konuştum. Vatanına iyi hizmet etmişsin," dedi Guerin son olarak.

Öne eğildi.

"Ama ne tesadüftür ki tam da Dono'nun vurulduğu gün şehre geliyorsun."

Dedektif haklıydı. Tam da o sabah. Tam da o saatte.

Dono'dan başkası da bilmiyordu geleceğimi, kimseye söylememiştim. Peki, o söylemiş miydi?

Guerin'e baktım.

"Vuran kişiyle ilgili başka bir şey bilseydim size söylerdim. Onun yakalanmasını sizden çok istiyorum."

Hasta kabulün olduğu tarafta kayıt memuruyla konuşan adam bize doğru geliyordu. Siyah sakallı, kafasında bandajdan bonesiy-

le ceviz renkli yorgun yüzünün üzerine son bahar yaprağı konmuş gibi duran bir adamdı.

"Bay Shaw'ın yakını hanginiz?"

"Ben," diyerek atıldım öne. Guerin de ceketini açarak dedektif rozetini gösterdi.

"Ben Bay Shaw'ın ameliyatını yapan doktorum. Doktor Singh. Bay Shaw ameliyat sonrası müşahede odasından çıkarılıyor. Onu vakit kaybetmeden bir odaya yerleştirmemiz gerekiyor."

"Demek ki yaşıyor!" Kalp atışlarım hızlandı.

"Evet. Mermi, kafatasında kırıklara yol açmış. Ayrıca sol şakağında hasar oluşmuş. Kalp atışları stabil ancak hâlâ solunum desteğine ihtiyacı var."

"Onunla ne zaman konuşabiliriz?" diye sordu Kanellis.

Singh kafasını sallayarak:

"Bunun için zaman vermek çok zor. Anestezinin etkisinden çıkması bile en azından iki üç saatini alır. Bilemeyiz..," dedi ve belli belirsiz omuz silkti.

"Durumu ne kadar kötü doktor?" diye sordum.

"Açık konuşacağım. Böylesi beyin hasarlarında hasta her zaman kendine gelemeyebilir. Gelse bile tam olarak bilinci yerine gelmeyebilir."

"Ameliyat esnasında bir şey söyledi mi peki?" diye söze karıştı Guerin. "Kendisini vuran kişiyi tanımlamaya yardımcı olabilecek bir ipucu yakalayabildiniz mi?"

"Ne yazık ki hayır. Üzgünüm," diye cevapladı Singh. "Sizden ricam onu kesinlikle rahatsız etmemenizdir. Olur da kendine gelirse size hemen haber vereceğim."

"Buraya birini görevlendireceğim," dedi Guerin.

Bu görevlendirme Dono'nun ayıldıktan sonra söyleyeceklerini öğrenmek için gerekliydi. Aynı zamanda da vuran kişinin onun yaşadığını öğrendiğinde yeniden denemesini engellemek açısından önemliydi.

Singh bana dönerek:

"Afedersiniz, babanız ..."

"Dedem."

Doktorun şaşırması anormal bir durum değildi. Dedemle aramızda sadece otuz altı yaş vardı.

"Hah, dedenizin herhangi bir vasiyeti var mıydı? Yani nasıl bakılacağına dair bir vasiyeti."

"Bilmiyorum. Avukatına soracağım ama olduğunu sanmam."

"Anlıyorum."

"Yani dedemin uzun süre bu halde kalacağını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Dediğim gibi, üzgünüm. Ben sadece şimdiden hazır olunması için söylüyorum."

Hazır mı? Seyirlik bir ceset gibi mi yani?

Singh'i takip ettik. Asansörle üçüncü kata çıktık. Orada bilgisayarda bir şeye baktı ve uzun bir koridora girdik. Odaya geldik. İki yatak vardı, biri boştu.

Dono yataktaydı. Sırtı yatakla birlikte hafifçe yukarı doğrultulmuştu. Başının altında küçük bir yastık oluşturacak kadar bandaj ve sargı vardı. Omzunda ve bileğinde nabız ölçen elektrotlar bağlıydı. Koluna damar yolu açılmış, üzeri bantla kapatılmıştı. Solunum destek cihazının plastik topu dudaklarının ucundaki sabun köpüğü gibi duruyordu.

"Beni onunla baş başa bırakın. Hepiniz."

Guerin ve Kanellis birbirine baktılar.

"Şüpheli miyim değil miyim bilmiyorum ama merak etmeyin siz varken fişini çekecek değilim."

Guerin bundan hiç hoşlanmamıştı ama yine de çıktılar. Singh de arkalarından çıktı.

Duvarın dibindeki sandalyeyi aldım ve Dono'nun yatağının yanıbaşına oturdum. Birkaç dakika boyunca onu tıbbi cihazların arasından bakarak izledim. Ölümün eşiğindeki insanların daha küçük ve zayıf görünmeleri gerekir aslında. Ama karşımdaki ihtiyar adam hep bildiğim iri haliyle karşımdaydı. Saçları, ak düşmüş hallerinden gümüş rengine dönmüştü. Gözlerinin etrafında birkaç kırışık daha oluşmuştu. Elleri hâlâ bir taş ustasının elleri gibi nasırlıydı. Ben de elimi çarşafının üzerine koydum. Onun ellerinin biraz daha güneşte kararmış haliydi.

Benden eve gelmemi istemişti. Nedenine dair en ufak bir şey söylemedi.

Randevuma geç kalmıştım. Oysaki sadece on dakika gecikmiştim.

"Evet Dono, ikimizden biri gerçekten çuvalladı."

Polislere bir konuda yalan söylemiştim. Dono hiçbir zaman işi bırakmadı. Sadece işinde gittikçe ustalaştı.

Dono bir hırsızdı. Hırsızlık kariyeri onlu yaşlarındayken başlamıştı. Çoğunlukla soygun işindeydiler. Kovboylar gibi! Hırsızlıktan ötürü Guerin'in bana okuduğu cezalara çarptırıldıktan sonra Dono'nun aklı başına geldi ve yöntemlerini değiştirdi.

Bana da öğretti; araba çalmayı, alarmları, sahteciliği... Ve tabii ki para işlerini. Para nasıl bulunur, nasıl alınır ve nasıl saklanır! Daha on iki yaşımdayken termit kullanarak çoğu kasayı açabiliyor-

dum. On beş yaşıma geldiğimde Kanellis'in şu an bildiğinden daha fazla sorgu taktiği biliyordum. Tam bir ağır abiydim daha o yaşta.

Benim gidişimden sonraki on yıl içerisinde de Dono'nun pek değiştiğini sanmam. Ya yakın zamanda bir vurgun yapmıştı ya da yapmayı planlıyordu. İşlerine ara vermezdi.

Guerin'e Dono'nun işi hakkında yalan söyledim. Ama vurulması hakkında söylediklerim doğruydu. Bunu yapan adi herifin yakalanmasına yardımcı olacak herhangi bir şey bilseydim mutlaka söylerdim. Kendi ellerimle polise teslim ederdim onu.

Dedektiflerin suçluyu yakalamak için her ipucunu değerlendirecek elemanlarının olduğunu biliyordum ama ben de bir şeyler yapmalıyım. Daha iyi elemanlar bulmalıydım. Polise ötmek yerine parmaklarını kendi elleriyle kesebilecek türden elemanlar bulmalıyım.

Bizim eski fırlamalardan benimle görüşmeyi isteyebilecek birilerini bulmayı umuyorum. Uzun zaman oldu buralardan gideli.

Dono kendisini vuran kişiyi tanıyordu. Bundan kesinlikle emindim, hissediyordum. Arkadaşı mıydı yoksa?

Dedem nadiren de olsa ortakla çalışırdı. Ortak çalıştığı adama da asla kazık atmazdı. Uğursuzluk getireceğine inanırdı. Dono'yu başının arkasından vuran her kimse bunu kazık yediği için yapmış olamazdı.

Bu bir tuzak olmalıydı. Dono ve ortağı başka birinin payını bölüşmek için bir araya gelmiş olabilirler mi? Dono, yerde duran otuz sekizliğine davranıp kendini korumak için çok mu yavaş kaldı acaba?

"Beni sen çağırdın! Geldim işte! Konuş benimle Allah'ın belası!"

Solunum destek cihazının akordeon şeklindeki pompası her hava basışında hafif bir üfürük sesiyle birlikte bir aşağı, bir yukarı gidip geliyordu.

Kalkıp sandalyeyi aldığım yere koydum:

"Geri geleceğim."

Koridorda, hasta kayıt masasının yanında telefonla konuşan Guerin'i gördüm. Ters tarafa, merdiven boşluğuna açılan kapıya doğru yürüdüm.

Pazar öğleden sonraydı. Eve doğru gidiyordum. Pek trafik yoktu. Son gördüğümden beri bazı sokakları tek yönlü yapmışlardı. Bu yüzden bir iki defa geri dönmek zorunda kaldım. Her metreye dikkat etmeye başlamıştım, acemi şoför gibi sürüyordum. Gaza sert basmıyor, her dönüşte sinyal veriyordum.

Uzun zaman böyle kalabilir de ne demek? Doktorun sözlerini tekrarlıyordum. İstediğim cevapları alamamıştım.

Bir daha asla uyanamazsa, gözlerini açıp kendisini vuranı söylemezse ne yaparım?

Ya neden vurulduğunu asla öğrenemezsem?

Evin önündeki kaldırım boşalmıştı. Charger'ı park ettim ve verandaya doğru yürüdüm. Kapıda durdum. Adli tıpçılar kapıya asma kilit takmışlardı. Yeniden gelmeleri gerekirse diye kilitlemişler, kapının kendi kilidini kullanmamışlar.

Bir süre bakındım. Sonra botumu çıkardım ve tokmağın üst tarafından kapıya vurdum. Tahta çatlamış ve yamulmuştu ama hâlâ açılmamıştı. Bu sefer daha sert vurdum. Pervazdan tahta kıymıkları koptu ve etrafa saçıldı. Kilit bir yana, kanca bir yana fırladı.

Sarı renkli güvenlik şeridi tüm girişi kapatıyordu. Her yerde parmak izi tozu vardı. Zemin kırmızı lekelerle kaplıydı. Şeytanın halısına benziyordu.

Odanın geri kalanı hatırladığım gibiydi. Kitaplarla dolu sıkış tıkış raflar, ağır pirinç lambalar hep aynıydı. County Clare'nin kayalık manzarasının resmedildiği tablo şöminenin rafının yukarısında duruyordu. Televizyon yeniydi. Düz ekran bir plazma televizyon. Kendisi yeniydi ama eski televizyonun yerinde duruyordu. Dono'nun deri koltuğu da eski yerindeydi. İhtiyar, zamanının çoğunu burada geçirdi. Geçirmişti. Koridordan geçerek mutfağa gittim. Dono'nun likörü her zaman buzdolabının üzerindeki dolapta duruyordu. Hâlâ oradaydı. Gördüğüm ilk şişeyi kaptım. Kentucky burbon. Kocaman bir yudum çektim. Sonra bir koca yudum daha. Kamp ateşinin üzerine işeyen çocuklar gibi keyifim yerine geldi.

Şişeyi mutfağın öbür köşesine fırlattım. Tezgâhın önünde paramparça oldu. Sonra ahşap sandalyelerden birini kaptım. Kahvaltı masasına vurmaya başladım. Bir kere vurdum. Bir kere daha vurdum. Tempo tutar gibi. Üçüncü vuruşumda sandalye dağıldı. Parçaları etrafa fırlattım.

Tam kıracak başka şeyler arıyordum ki kapı çalındı.

4. BÖLÜM

Gürültüden tam duyamamıştım aslında ama bir daha çalındığında kapıda biri olduğundan emin oldum. Aynı anda bir köpek havlaması duyuldu. Büyük bir köpekti. Kalın sesinden belli oluyordu.

Bir kadın sesleniyordu:

"Hey, her şey yolunda mı?"

Mutfaktan çıkmadan önce derin bir nefes aldım, kalp atışlarım normale döndü. Bastığım yerlerde içki izleri kalıyordu.

Kapıda bir kadın vardı. Evin arkasından gelen loş ışıkta zor görünüyordu. Yaşlıydı. Bahçe girişlerindeki posta kutularının kazığı kadar boyu; beyaz, dik saçları vardı. Köpek de beyazdı. Pitbull cinsiydi galiba.

Köpekten uzak durmak için koridora doğru geri çekildim. O da ön ayaklarının üzerine eğildi, tasma kayışını gerene kadar arkaya doğru uzandı ve yeniden havladı.

"Stanley!" diye bağırdı kadın köpeğe. Havlama kesildi ama hayvancağız hâlâ homurdanarak kayışından kurtulmaya çalışıyordu. Benimle oynamak mı istiyordu yoksa beni yemeye mi niyetliydi anlayamadım. Kadın, hayvanı zapt etmek için biraz geriye çekildi. Diğer elinde de streç filmle sarılmış fırın tepsisi vardı.

"Yardım edeyim," dedim.

"Siz torunu olmalısınız, ben de Addy Proctor."

Dono'nun montunu giymiştim, içimde tişört ya da gömlek yoktu, kotumda kan izleri vardı ama kadın pek korkmuşa benzemiyordu. Köpek homurdanmaya devam ediyordu.

"Siz de Dono'nun komşularından biri olmalısınız Bayan Proctor." Benim Dono'nun torunu olduğumu bildiğine göre sabahki polislerden bir şeyler duymuş olmalıydı. Sirenlerle, ışıklarla dolu gösteriyi başından sonuna kadar izlemiş olmalıydı.

"Addy," diyerek beni düzeltti. "Sokağın aşağısında oturuyorum, parlak, sarı evde."

Hatırladım, ilk geldiğimde oradan geçmiştim. Evi hatırlamıştım çünkü önündeki bahçede kocaman mavi bir işarette "Neighbourhood Watch" (Komşunu Kolla) yazıyordu.

Fırın tepsisini uzatarak:

"Size bir şeyler getirdim."

Mahallenin Meraklı Melahat'ını eğlendirmek için fazla yorgundum. Hiç uğraşamazdım.

Kadının üzerinde fildişi renkli, belik örgülü boğazlı bir kazak, siyah pantolon, düz tabanlı siyah ayakkabı vardı. Kalın, kare çerçeveli gözlükleriyle yetmişlerin son demlerindeymiş gibime geldi.

"Çok düşüncelisiniz, ama ..."

"Rica ederim, hiç önemli değil. Güveç yaptım. Umarım et yiyorsunuzdur."

"Yani diyorum ki..."

"Fırına koyuyorum yemeği. Mutfak arkada mı?" diyerek mutfağa yöneldi. Köpek önde kadın arkada. Vazgeçtim. Teslim oluyordum, başka şansım yoktu.

Yanımdan geçişleri çok komik oldu; ben geri kaçarken köpek de keyifle havlıyordu.

Mutfakta kırdığım cam şişenin parçaları her yeri kaplamıştı. Tütsü kokusu burun deliklerimi yaktı. Stanley de tepki gösterir gibi burnunu çekti.

Odanın her yerinde kırık sandalye parçaları vardı. Kahvaltı masasının üzerinde alttaki ham tahtayı gösteren yeni delikler vardı. Cam tuzluk ve biberlik seti yere düşmüş ve paramparça olmuş. Yere dökülenler viskiye bulanmıştı.

Addy Proctor olanları yadırgamadı. Stanley'i kırık camlardan uzak tutmaya çalışıyordu.

"Evi yeniden mi dekore ediyorsunuz?"

Tanrım! Kadının temizliğe başlamasına izin verirsem bütün gece burada kalır.

Buzdolabı ile duvar arasındaki boşlukta duran fırçayı can havliyle kaptığım gibi yerdekileri en yoğun yerlerinden başlayarak temizlemeye koyuldum. Dedemle süpürgeleri ve faraşları sakladığımız yere nasıl da kendiliğimden uzanıvermiştim.

"Bu akşam pek ziyaretçi kabul edecek durumda değilim, Bayan ... Addy."

"Beni eğlendirmene gerek yok. Ben sadece yiyecek bir şeyler getirdim ve dedenin durumunu sormak istedim."

Evet, tabii. Anladım. Şuna bir parça dedikodu malzemesi versem köpeğiyle birlikte gider.

"Yaşıyor. Ama durumu hakkında bir şey bilmiyoruz."

Kaşlarını çatarak:

"Pek umutlu görünmüyorsun."

"Ameliyat ettiler. Yapacak bir şey kalmadı. Bekleyip göreceğiz."

"Kahretsin. Şu doktorlar da hiç umut vermiyorlar değil mi? İnsanı deli ederler." Bir yandan da koca bir faraş dolusu cam parçasını çöpe boşaltmamı izliyordu.

"Bütün mesele bu mudur yani?"

"Evet."

Kafasını salladı ve Stanley'in kayışını kapının koluna bağladı. Köpek biraz mırıldandı.

"Şşşt, otur bakayım yerine!"

Köpek istemeye istemeye emri yerine getirdi. Kadın mutfağa girdi ve fırına koyduğu güvecin naylonunu açtı.

"Yirmi dakika," dedi bir yandan tuşlara basarken.

"Teşekkür ederim. Yatmadan önce biraz yerim."

"Ben çoktan telefon zinciri yaptım bile."

Doğruldu. Erkeksi çerçeveli gözlüklerinden yeşil gözleri görünüyordu.

"Buradaki hiç kimse evinizin etrafında olup bitenleri görmedi. Sadece ben gördüm. Önce sen geldin. Sadece seni gördüm."

"Silah sesini duyan siz miydiniz?"

"Bir şey duydum, evet. Evimin önündeki verandada oturuyordum," dedi yüzünü ekşiterek.

"Sigara. Günün ilk sigarasını içmemeyi başarabilsem. Altmış yıl oldu. Lanet olası altmış yıl. Her geçen gün daha erken kalkıyorum sigara içmek için. Olmuyor, bırakamıyorum." Kafasını salladı.

"Sabahlığımı giymiş, kapının önünde havadaki pusun derinliklerine bakıyordum ki o sesi duydum. Silah olduğundan tam emin değilim. Bir patlama sesiydi ama televizyondaki gibi değildi, çatlama gibiydi."

"Küçük kalibre."

"Doğruyu söylemek gerekirse silahlarla aram pek yoktur. Sesin nereden geldiğinden bile emin olamamıştım baştan."

"Fakat polisi aradınız değil mi?"

"Dono'nun evi ışıkları yanan tek evdi." Diyerek koridordan ilerisini işaret etti.

"Salon."

"Evet. Tam buraya bakıyordum ki etrafta gezen, hızlı hareket eden gölgeler gördüm. Kötü bir şeyler olacağı hissine kapılmıştım. Bu tuhaf durumun sonunda kötü bir şey olmazsa aptal yerine konacaktım ama ciddi bir şey olursa da aptalın ta kendisi olacaktım. Ne olur ne olmaz diyerek aldım telefonu elime."

"Aldınız değil mi?"

"Evet. Keşke dışarıya çıkıp baksaydım. Belki de yapanı görebilecektim."

Keşke.

Şu Addy Proctor olay yerine istemeden dalmış ve hatta vuran kişiye kısa bir bakış atmayı başarmış. Ama o daha fazlasının peşinde koşmadan ilkyardım çağırmış.

"Doğru olanı yapmışsınız," dedim. "Dono'nun her şeyden çok ilkyardıma ihtiyacı vardı. Bende ise sadece bir tişört ve çıplak ellerim vardı."

Addy derin bir nefes verdi.

"Teşekkür ederim. Bütün gün kendime kızıp durdum bunun için. Bütün gün bir gözümle sizin eve baktım hep. Bazen bir şeyler yapmak gerekiyor. Yoksa kafayı yer insan."

Kafamı salladım.

"Sana bir borcum var Addy. Hayır, iki borcum var."

Mutfağın diğer tarafına geçtim ve Dino'nun daha ben doğmadan önce aldığı kırmızı bar taburesini alıp kadının oturması için uygun yere koydum.

"Birincisi ilkyardım çağırdığın için. Dono'nun hayatını kurtardın. İkincisi beni gördüğünü polislere söylediğin için. Yoksa beni Dono'yu öldürdüğüm şüphesiyle çoktan içeri tıkmışlardı."

Dolaptan iki bardak çıkardım ikimiz için de su doldurdum. Tezgâhın üzerinde buğday ekmeği vardı. Poşeti açtım, bir parça ekmek kopardım ve Stanley yesin diye yere attım. İki yudumda bitirdi.

Bar taburesi Addy'ye yüksek geldi. Kısa ayakları taburenin ayak koyma yerine zor değiyordu.

"Polis hiç ipucu bulmuş mu?" diye sordu kadın.

"Bizimle paylaşacakları bir şey değil." Bence bu şekilde giderlerse hiçbir şey bulamazlar. En azından Guerin ve Kanellis standart prosedürleri izlemeye devam ederlerse bir yere varamazlar.

"Neighbourhood Watch üyesisiniz değil mi?" diye sordum. "Son zamanlarda herhangi bir vukuat var mıydı?"

"Bir iki yıl önce bir soygun olayı vardı. Hemen şurada yandaki blokta. Park halindeki arabaların teypleri filan çalındı. Ama bunun gibi bir olay hiç yaşanmadı."

"İnsanlar olanları bilmeli," dedim. "Dono size arkadaşlarından bahsetmiş miydi hiç? Ne bileyim, kız arkadaşı filan?"

Başını salladı.

"Biz sadece sokakta görüşünce selamlaşırdık. O kadar. Dono iyi biriydi... Yani..."

Anlıyordum. Dono komşularına hep samimi davranmıştır ama araya hep mesafe koymuştur. Hatta mesafeyi korumak için mahalleye yeni taşınanların akşam yemeği veya kahve tekliflerini bile geri çevirmiştir. Sonunda onu anlıyorlardı.

Mesafeyi korurken tamamen kayıtsız sayılmazdı. Her yeni taşınanın, tek tek her bireyin geçmişini merak ederdi. Geçmişte ne iş yaptıklarını, nerelerde yaşadıklarını öğrenmeye çalışır, sabıkaları olup olmadığını araştırırdı. Yeni taşınanlar polis veya polisin dikkatini çekecek türden insanlar olabilirdi. Ne demişler, karşılıklı saygı iyi komşu yapar. Dono'ya göre iyi komşuluk için geçmişin bilinmesi de önemliydi.

Addy'ye baktım. Acaba Dono'nun onun hakkındaki araştırmalarından neler çıkmıştı?

"Buraya uzun zaman önce mi taşındınız?" diye sordum.

"Üç yıl önce taşındık. Aslında bu ev uzun zamandır bizimdi. Sonra... O vefat ettikten sonra, artık kiraya vermekten vazgeçtim ve kendim yerleşmeye karar verdim."

Botlarıma bakarak:

"Asker misiniz?" diye sordu. Galiba birbirimizi karşılıklı sorguya çekiyorduk.

"Evet, askerim."

"Magnus da askerdi. İsveç ordusunda."

"Son zamanlarda buralarda birileri dikkatinizi çekti mi? Ziyaretçiler, misafirler?"

Düşündü. Gözlüklerini çıkardı, kazağına sildi. Yuvarlak yüzü bir ağ gibi belirgin kırışıklarla kaplanmıştı.

"Evet, birini gördüm. Bir adam. Onu daha önce görmüştüm buralarda. Dedenizin arkadaşıydı."

"Ne zaman gördünüz?"

"En son mu? Geçen haftaydı sanırım." Başını salladı. "Üzgünüm, günleri karıştırıyor olabilirim. Uzun zaman önce emekli oldum, hep tatilde gibiyim, o yüzden günleri karıştırdığımı bile fark etmediğim oluyor."

"Fakat bir hafta kadar önce Dono'nun yanında biri vardı değil mi? Nasıl biriydi?"

"Evet, biri vardı. Kaldırımda gördüm onu. Arabayla yanından geçtim. Şimdi hatırlıyorum, genişçe biriydi. Uzun boylu değildi, geniş omuzluydu."

"Tamam. Devam edin."

"Belki dedenizin yaşlarındaydı, altmışlarında gibiydi. Saçlarının rengi belki de daha açıktı. Turuncu, kırmızı gibi."

İri yarı, kızıl saçlı bir adam. Böyle birini tanıyordum.

"Yol kenarında görmüştünüz değil mi? Dono'nun kamyonetinde miydiler? Ya da başkasının arabası mıydı?"

"Başkasının arabası olmalı. Dedenizin mavi kamyonetini biliyorum. Dedenizinki değildi."

"Caddy gibi bir şey mi? Ya da üstü açılır?"

"Evet, evet." Gözleri heyecandan parlıyordu. "Kesin öyle bir şeydi. Amerikan, benzin düşmanı arabalardan biriydi. Rengi siyahtı."

Hollis Brant. Her zaman böyle gemi gibi arabalara meraklıydı. Geniş cüssesine uygun koltukları olan arabaları tercih ederdi.

Demek Hollis de Seattle'a geri dönmüştü. Tıpkı benim gibi.

"Dono'nun bir arkadaşı. Ben ararım onu," dedim Addy'ye.

"Nasıl olur da böyle bir arabayı bir çırpıda hatırlayamam. Seattle'da kaç tane üstü açılır araba var ki?"

Gerilmiştim.

"Normaldir. Çok zor bir gündü." Hollis'e bir an önce ulaşmalıydım.

Addy demek istediğimi anladı. Yarısını içtiği suyu yerine koydu.

"Anlıyorum." Tabureden indi.

"Dono için çok üzgünüm. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen çekinmeyin."

Aslında bir istek değildi bu. Sadece gülümsedim.

"Gerekirse ararım sizi."

"Dono için buraya gelmenize sevindim. Yemeği fırında unutmayın. Tepsimi almak için tekrar geleceğim."

Köpeğin kayışını tuttu ve yürüdü. Köpek, yanımdan geçerken kocaman kafasını yaklaştırarak elimi kokladı ve bana doğru baktı. Belki de bir dilim daha ekmek istiyordu. Koridordan geçerek dış kapıya ilerlediler. Ben de biraz takip ettim. Addy'nin ayakkabılarının kaldırım boyunca uzaklaşan sesini duyabiliyordum. İhtiyar kurnaz tilki.

Dedem ikinci katta bazı değişiklikler yapmıştı. Ana banyo yenilenmişti. Halıları da yenilemişti ama eski koyu kahverengiden vazgeçmemişti. Yatak odasının duvarında küçük bir televizyon vardı.

Komodinin üzerindeki gece lambasının etrafına sarılmış şeyler, evde görebildiğim yegâne dini simgelerdi. İkisi de aile yadigârıydı. Biri Dono'nun küçük kız kardeşine ait tesbih, diğeri de Aziz Cristopher madalyonuydu. Dono'nun bana bir zamanlar söylediğine göre, anneannem madalyonu anneme bırakmıştı. Annemin ölümünden beri madalyonu ilk defa görüyorum.

Evin yeni düzeninde daha fazla kitap rafı vardı. Kitapların büyük kısmı gerçek deniz savaşları hakkındaydı. Bunların da çoğu korsanlarla ilgiliydi. Muhtemelen Dono'nun on yedinci yüzyıl suçlarıyla ilgili bildikleri yirmi birinci yüzyıl suçlarıyla ilgili bildiklerinden az değildi. Bir keresinde sarhoşken, boş boş gezindiğimiz sırada, İrlandalı korsan Grace O'Malley'in adını anneme koymayı düşündüğünden bahsetmişti. Anneannemin dediği olmuş ve annemin adını Moira koymuşlar.

Üst kattaki en büyük değişiklik benim odamdaydı. Oda neredeyse boştu. Birkaç dosya kutusu, bir tane storlu çalışma masası ve bir tane deri koltuk vardı. Ama öyle pahalı deri koltuklardan değildi, manevi değeri vardı sadece.

Alt kata indim.

Alt kattaki kiler eskiden şofben dolabıymış. Kilerin boyu kısa bir insanın rahatça uzanabileceği kadar var. Arkaya geçmek için yerdeki birkaç domates çorbası kavanozunu ayak altından çektim. Orada Dono'nun küçük numaralarından biri karşınıza çıkıyordu. Tıpkı Çinli bulmaca kutusu gibi açılıyordu. Raf desteklerinden birini yarım tur döndür, köşebendi kanara kaydır ve tam isabet!

Ahşap dikmelerin arasındaki alçı levha duvar, yaylı menteşelere hafifçe dokunulmasıyla açılıyor ve on santimetre genişliğinde delik çıkıyor karşınıza.

Küçük delikte saklanmış bazı şeyler vardı. Maymuncuk makinesi ve maymuncuk uçları vardı. Üç ayrı eyalete ait, üç farklı isimle Dono için düzenlenmiş sahte ehliyetler de oradaydı. Ayrıca küçük bir otuz ikilik ve biraz daha hallice dokuz milimetrelik Browning olmak üzere bir çift tabanca acil durumlar için muhafaza ediliyordu.

Hatırladığım kadarıyla bu eşyalar ya da benzerleri ben oradayken de vardı. Donon'nun zulasında her ihtimale karşı elde bulundurduğu, yirmilik ve ellilik banknotlar halinde dokuz - on bin doları vardı. Ama şimdi bakıyorum da paralar yok. Belki de nakit bulundurmayı bırakıp karta geçmiştir.

Zulada iki anahtar takımı vardı. Birincisi eve, ikincisi de kamyonete ve evin etrafındaki diğer kapılara aitmiş gibi görünüyordu.

İkinci takım biraz tuhaftı. İki çift anahtardan oluşuyordu. Birinci çift tabanca şeklinde gümüştü. Anahtarın gövdesi yuvarlak tutma yerinde doksan derecelik açıyla çıkıyordu. Bir çeşit motor anahtarı. Belki de jeneratördü. İkinci çift küçük ve bakır renkliydi. Dört anahtar da ortası delik bir kızılağaç parçasına takılıydı. Biri ağaca zincir takabilmek için ortasına delik açmıştı. Dono bu tür şeyler yapmazdı, hiç de onun tarzı değildi.

Zulada üç tane de cep telefonu vardı. Pahalı telefonlar değildiler. Şu günlerde her dükkândan alıp kullanabileceğiniz kontörlü hatlı ucuz telefonlardandı. İki tanesi hâlâ naylon ambalajlarında açılmamış duruyordu. Diğerini açmayı denedim. Pili iki hücreliydi. Telefonu aldım ve her şeyi eski yerlerine koydum.

Telefondaki arama kaydında sadece bir numara vardı. Arama bir gün öncesine aitti ve 206 olan alan kodu eskiydi. Numara herhangi bir isme kayıtlı değildi. Rehbere baktım, boştu, hiç kayıtlı numara yoktu. En azından aranan tek numarayı bulacak kadar şanslıydım.

Benim bildiğim Dono her aramadan sonra arama kaydını silecek türden bir adamdı. Seattle numarasını görüntüledim ve arama tuşuna bastım. İki defa çaldı sonra bir bayan sesi:

"Ephraim Ganz hukuk bürosunu aradınız. Çalışma saatlerimiz hafta içi sekiz ile on yedi arasındadır. Aramanız acilse ve kefaletle ilgili istiyorsanız lütfen Martone Bail Bands'i arayınız. Telefon numarası ..."

Bekledim. Ephraim Ganz bildim bileli Dono'nun avukatıydı. Öyle görünüyor ki hâlâ öyleymiş. Yoksa Dono'nun başı polisle derde mi girmişti yine? Dedektif Guerin yakın geçmişteki bir tutuklamadan bahsetmemişti. Belki de bu bilgiyi kendisine saklamak istemiştir.

Hastanede Doktor Singh'in sorduğu soru geldi aklıma. Donon'nun vasiyeti var mıydı? Acaba Dono Ganzı bu yüzden mi aramıştı? Başının belaya gireceğini biliyor muydu?

Parmaklarım telefonu sıkıca kavrıyordu. Sanki sakat kolumun sınırlarını görmeye çalışıyorlardı. Ertesi gün pazartesiydi, Ganz'ın ofisi açık olacaktı. Belki de Hollis'i bulabilirdim.

Addy Proctor demişti, bir şeyler yapmalıydım.

Çıldırmaya yakındım. Gidişatı tersine çevirmenin vakti gelmişti.

YAŞ DOKUZ

Dedem, aradığımız kulübenin Gold Bar kasabasından sadece on beş dakika mesafede olduğunu söylemişti. Zamanı tahmin ederken normal caddeleri düşünmüş olmalıydı çünkü sürüşümüz yarım saatten fazla sürdü. Tepelere tırmanmaya başladıkça hızımız daha da düşüyordu. Yol yüzeyi de giderek kötüleşiyordu. Dedem bir yandan defterine not ettiği yerleri takip ediyor, Cordoba'nın göstergesine bakarak ne zaman döneceğine karar veriyordu.

Çok sinirlenmişti. Hem yolculuğumuzun uzun sürmesine hem de bana kızmıştı. Seattle'dan çıkarken bir adamla silah için görüşeceğini söylemişti. Ama bildiğimiz silah dükkânlarından alınamayacak türden bir şeylerden söz ediyordu. Ben de bu konuyu çok ilginç bulduğum için yol boyunca ha bire sorular soruyordum. Sonunda bana çenemi kapatmamı söyleyiverdi.

Ben de X-Men çizgi romanlarımı okumaya koyuldum. Aslında okumaya çalışıyordum. Bir yıldır Sabretooth ile olan savaşa hazırlanıyorlardı. Bunu çok merak ettiğim için yeni sayıyı almıştım

ancak arabada okumayı sevmiyordum. O anda bunu düşünecek zaman değildi. Şuradaki ağaçlık bölgede silah satan kişinin kim olduğunu merak ediyordum.

Nihayet yol düzeldi ve kulübeye geldik.

Vardığımız yer bir çöplüktü. Kocaman bir kereste yığınının ağaç saplarıyla ve boyayla kapatılmış haline benziyordu. Çatısı, çatı denebilirse tabii, yaprak yığınının ve milyonlarca çam iğnesinin altında kaybolmuştu.

Kapıda bir adam bize bakıyordu. Yetişkin, kısa biriydi. Yüzündeki tombulluk bir bebeğin yüzündeki gibiydi. Kahverengi saçları öbek öbek yapışmıştı. Hemen omzunun arkasında bir kadın belirdi. O da kalın gözlüklerinin arkasından bize bakıyordu.

Çok iriydi. Kahverengi iş önlüğünün altına gömlek giymişti. Adam üzerindeki mor Huskies tişörtünün üzerine elindeki kara gres yağı kalıntılarını sildi.

"Bunlar Hazeldine ve Becky," dedi dedem kapısını açarken. "Onunla bir iki dakikalık görüşmem var, sonra geleceğim."

Dedem arabadan indi, yeşil parkasının önünü iliklediv ve eğilerek bana baktı.

"Kısa bir süre sonra geri döneceğim."

Arabanın içinde yere bakıyordum.

"Ben de gelebilir miyim?"

"Bu sorunun cevabını defalarca verdim bugün," dedi dedem. Kolunu savurarak çamları işaret etti.

"Çocuklar ne yapıyorsa sen de onu yap. Git ve ağaçların arasında oyna!"

"Burada hiç yol yok," dedim yanımızda getirdiğimiz Giant markalı bisikletimizi kastederek. Onu gerçek dağda ya da en azından sadece dik sokakların olmadığı bir yerde kullanmayı umuyordum.

Dedem dişlerini sıkarak:

"O zaman bisikletini arabada bırak ve ayaklarını kullan."

Ağaçlıkta oynamayı istemiyordum. Dedem yüzümdeki ifadeden bunu anlamıştı ve başını sinirli bir şekilde salladı.

"İçeride çocuk kanalı izlenmiyor. Olsa bile sen oraya girmeyeceksin. Hem biraz temiz hava al. Montunu giymeyi unutma." Arabanın kapısını kapattı ve kulübeye doğru yürüdü.

Bisikletimi taşıyıcısından çıkardım ve ağaçlığın içine doğru sürdüm. Montumu arabada bırakmıştım.

Artık orası ağaçlık değil ormandı.

Koyu gölge yüzünden her yer yosunlarla kaplanmış, toprak yeşile bürünmüş, bazı yerlerde beysbol topu büyüklüğünde yosun kümeleri oluşmuştu. Burası, Gold Bar şelalelerinin batı tarafındaydı. Dağ sırasının ilk tepelerden pek uzakta sayılmazdı. Onları göremiyordum ama hissedebiliyordum.

Bisikletimi ancak birkaç metre öteye sürebileceğim kadar yol vardı. Her seferinde, ilerleyebilmek için bisikleti bir tepeden atlatmak ya da bir kütüğü yerinden kaldırmak zorunda kalıyordum. Sonunda bisikletimi yere bıraktım ve ağaç dallarına atabileceğim taş avına çıktım. Taşı atıyordum ve ne kadar uzağa atabileceğime bakıyordum.

Çam ağaçlarının dalları tırmanmak için çok yüksekti. Ben de en yüksek kayaya tırmandım ve etrafı görüp göremeyeceğime baktım. Orman öylesine yoğundu ki hiçbir şey göremedim. Her baktığım yönde sadece ağaçlar görüyordum. İki farklı kayaya tır-

mandım. Sonra vazgeçtim ve son kayanın üzerine oturdum. Keşke montumu alsaydım. Kot pantolonum nemli yosunlardan ötürü adeta ıslanmıştı.

Bir araba kornası sesi duyuldu. Cordoba'nın kornası olduğundan emindim. Kulübeye dönmeliydim. Fakat kulübe diğer taraftaydı. Yoksa bu tarafta mıydı? Sanki kaybolmuştum.

Korna bir kere daha duyuldu. Arabanın hareket ettiğini anlamıştım. Kayanın tepesinden indim ve arabaya doğru koşmaya başladım. Bu arada neredeyse bisikletimi unutuyordum. Az daha geri dönmek zorunda kalacaktım ve aynı yolu iki defa gitmem gerekecekti. İte kaka kulübenin arkasındaki açıklığa vardım.

Cordoba park etmiş duruyordu, sürücü kapısı yarıya kadar açıktı.

Arabaya bakıp donakalmıştım.

Dedemin yeşil parkası kapıdan dışarıya sarkıyordu. Üzerinde koyu renkli bir leke ve kumaşında yırtık vardı. Arabanın tabanında ve koltuklarında uçları görünen tüyler vardı. Aslında beyazdılar ama koltukların orada pembeleşiyorlardı.

Cordoba'nın sürücü koltuğu kanla kaplanmıştı. Fildişi renkli deri koltuğun tepesinden aşağıdaki döşemeye kadar kan vardı. Bu kadar çok kanı hiç görmemiştim.

"Kahretsin!" Dedem! Kulübenin önünde. Labirentimden dışarı çıktım ve koştum. Yamuk bir şekilde oturağa yaslanmıştı. Bir eliyle koltuğun kenarına yaslanmıştı. Açık mavi tişörtünün alt kısmı mor olmuştu. Pantolonu benimkinden ıslaktı. Yüzü terli ve solgundu.

"Öylece kal. Lanet olsun!" dedi Becky. Bir eliyle mutfak havlusuyla dedemin karnına baskı yapıyor, diğer eliyle de bir karton kutuyu karıştırıyordu.

"Neler oldu?" diye sordum.

"Elini dedemin omurgasına koydu ve dedem sımsıkı dişlerinin arasından nefes aldı.

"Haze nerede?" diye sordu Becky.

"Ormanın içine doğru koştu," dedi dedem.

"Emin misin?"

"İyileşecek merak etme. Bundan kesinlikle eminim. Uff, çok açıyor yahu!

"Ne oldu dede?" diye sordum yeniden.

Becky karton kutudan bir havlu daha çıkardı ve dedemin sırtındaki sırılsıklam olmuş havlunun üzerine bastırdı.

"Bunu sadece bantlamak yetmeyecek. Yara çok derin. Bence acile gitmen gerekiyor."

Dedemin kolu titriyordu.

"Olmaz öyle şey. Gitmeyeceğim. Şehirde tanıdığım biri var. O bana yardımcı olur. Sen sar yarayı öylece."

"Bu şey değil..," dedi Becky ve içini çekti. "Sık şunu. Çocuk, sen de gel şuraya."

Bir iki adım yaklaştım.

"Gel buraya, gir içeri. Masadaki kâğıdı kalemi al. Şu büyük su şişesini de getir. Koş!"

Koştum. On saniyede gidip geldim ve kalemle bir muhabir gibi dikildim karşısında. Becky su şişesini benden aldı ve tuttuğu elinin parmaklarıyla açtı. Yaranın üzerindeki havluyu kaldırdı ve üzerine su döktü. Kulübenin merdivenlerinden aşağıya pembe su aktı.

Becky yarayla o kadar yakından ilgileniyordu ki kokusunu alabiliyordu. Dirseğini karın bölgesine koydu ve baskı uyguladı.

Dedemin çenesinden ter akıyordu. İrlanda'ca bir şeyler mırıldanıyordu.

"Söylediklerimi yaz," dedi bana Becky. "Steril bandaj. Gazlı bez değil. 7, 8 santimetre olanlardan bir avuç, atletik banttan iki rulo, saline suyu, Neosporin, diş macunu gibi tüp olanlardan ve bir kutu Midol. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Adet sancısı değil bu be kadın! Gitsin codeine alsın," dedi dedem. Zor konuşuyordu.

Becky homurdanarak cevap verdi:

"Çocuğun alabileceği bir şey olması lazım."

Benim alabileceğim bir şey mi?

"Ben araba süremem ki," dedim.

"Ben de," dedi Becky. "Yani artık süremiyorum," diyerek gözlüklerini hafifçe düzelten Becky'nin gözlerinin üzerindeki tabakayı yeni fark ediyordum.

"Bisikletinle gitmen gerekebilir. Tepeden aşağıya dümdüz devam et, asfalt yola çıkınca sağa dön. 3 – 4 kilometre sonra bir bakkal ve eczane göreceksin."

"Cüzdan," dedi dedem. Cüzdanı cebindeydi. Kahverengi yün pantolonu kandan simsiyah olmuştu.

"Hadi git," dedi Becky ve ben dedemin cebindeki cüzdanı bir farenin kuyruğunu tutar gibi köşesinden üç parmağımla kavrayarak cebime sokuşturduktan sonra yola koyuldum.

"Olabildiğince çabuk ol," dedi Becky "Tamam mı?"

Toprak yolda bisikletimi sürerken arkama baktım. Dedem ve Becky olduğu gibi duruyorlardı. O kadına güvenebilir miydim?

Uzun tepeden aşağıya inerken bir yere çarpmamam mucizeydi. Gidonu öyle sıkmıştım ki ellerimle lastik elcikleri dümdüz olmuştu.

Her araba izinde, her taş parçasında tekerlekler zıplıyor, her zıplayışımda da dilimi ısırıyordum.

Asfalt yola geldiğimde Becky'nin dediği gibi sağa döndüm ve sanki Sabretooth beni kovalıyormuşçasına sürmeye devam ettim. Dişlerim kırılacak gibi birbirine çarpıyordu.

Eczane oradaydı. Bisikletten inerken bacaklarım titriyordu. Kryptonite marka bisiklet kilidimi Cordoba'nın bagajında unutmuştum. Bu durumdayken bisikletimin çalınmasını göze alamazdım. Eczaneye bisikletimle dalıverdim.

Raflara göz gezdirirken ilkyardım yazısını gördüm. Neosporin, tamam. Sargı bezlerinin neredeyse hepsini topladım. Ağrı kesici de vardı. Dedemin evde bulundurduğu ağrı kesicilerden de buldum. Belki de bana ısmarladıklarıyla birlikte Advil de içerdi. Birkaç elastik bandaj paketini de avuçladım. Her şeyi bir anda elde tutmak oldukça zordu. Ne varsa yere bıraktım ve kapının oradan bir sepet aldım. Geri geldiğimde bir görevli bisikletimin yanında dikiliyordu.

"Bunu buraya sokamazsın," dedi.

"Özür dilerim," diyerek aldığım ne varsa sepetin içine doldurdum, bisikletimi gitmeye hazırmışçasına elime aldım.

Adam kıpırdamadı bile.

"Bunu dışarıya çıkarman lazım," diyerek beni uyardı.

"Tamam," diyerek bana söyleneni onayladım. "Saline yara temizleyici nerede acaba?" diye sordum.

"Kontakt lenslerin yanında. Üçüncü koridorda," diyen görevli bir bana bir bisikletime bakıyordu. Yaşı pek yoktu. Liseli bile olabilirdi. Alnında ve yanaklarında üzerlerini makyajla kapatmaya çalıştığı sivilceler vardı. Çok kötü!

"İyi misin?" diye sordu bana.

Nefesimi zor zapt ediyordum.

"Hı hı, iyiyim. Bunu dışarıya çıkarıyorum," dedim.

Tam da o anda üzerinde **DERİN KESİKLER İÇİN PLASTER** yazan bir kutu gördüm. Üç tane kaptım ve sepete attım.

"Biri mi yaralandı?" diye sordum adam.

"Ne? Yo, hayır, kimse yaralanmadı," diyerek önümdeki sepete baktım.

"Bunları okul projesi için aldım. Gerçek bir itfaiyeciden ilkyardım öğreneceğiz de." Umarım garip bir şey söylememişimdir ve umarım itfaiyeciler ilkyardım biliyorlardır. Yoksa sadece ambulanstakiler mi ilkyardım biliyordu yahu?

"Hah, tamam o zaman," diyerek gülümsedi. "Bunlardan al, ihtiyacın olabilir. Bir de bunlardan al." Antiseptik temizlik mendillerinden birkaç paket ve kauçuk eldivenlerden aldı ve hiç sormadan sepetime koydu. Beni üçüncü koridora kadar ederken bir yandan da tavsiyelerde bulunuyordu.

"Teşekkür ederim. Başka ilkyardım malzemeniz var mı?" diyerek dedemin cüzdanını cebimden çıkardım. Kasiyerin gözleri açıldı.

"İsterseniz bu aldığınız malzemelerin birinci kaliteli olanları da var elimizde. Tıpkı doktorların kullandığı gibi. Bu aldıklarınızın yerine onlara ihtiyacınız var bence. Hepsi birinci sınıf, garantili.

"Çok pahalı olmaz mı?"

Bana gülümsedi. Dişleri yamuktu, yanlardan içe basıktılar.

"Elli dolar ver, başka istemez. Personel indirimi yapıyorum sana."

Gülümsedim ve kafamı salladım. Dükkânın arkalarına doğru ilerledik. Bisikletim hâlâ elimdeydi. Eczanenin kapısını açtı. Sakin

bir hafta içi öğleden sonrasıydı. Ortalık sakindi. İlaç almak için sıra bekleyen yoktu.

"Biraz bekle, ben sana en iyilerinden bulup getireceğim."

Bana başparmağıyla "tamam" işareti yaptı, ben de karşılık verdim. Arkasından kapı kapanmadan bisikletimin tekerleğini yerdeki boşluğa düşürdüm. Gözden kaybolduğu anda kendimi içeri attım. Sol tarafımda ilaç kutularından oluşan bir duvar vardı. Duvarın geri kalanını dolaplar kaplıyordu. Birinin üzerinde anahtar bırakılmıştı. Belki kolaylık olsun diye bırakılmıştır. Kilidini açtım.

Gerçeğine benzeyen ama çakma plastik silindirler bir tarafta, folyoya sarılı, paket lastiğiyle sıkıştırılmış ilaç paketleri de diğer taraftaydı. Her şeyin üzerinde küçük, sade etiketi vardı. İlaç adlarından hiç birini tanımıyordum. Hiçbir şeyin üzerinde **ağrı kesici, anestezik** ya da **dedenizin hayatını kurtaracak ila**ç diye bir şey yazmıyordu. Hepsinden birer tane almak istiyordum aslında, ama pantolonumun ceplerine veya çoraplarımın içlerine pek bir şey sığdıramazdım.

Salesdork fazla uzakta değildi. Arka taraflarda sesini duyuyordum.

Tam vazgeçiyordum ki üzerinde **percocet ohiomg** yazısını gördüm. Bunu biliyordum. Altıncı sınıflardan birileri dolaplarında bundan yakalanmıştı. Ailelerinden çaldıkları hapları kolayca yakalanacaklarını bile bile dolaplarında bulundurmaları ne salakçaydı. Tam da görevlinin bakacağı yerdi dolap.

Şişe yarıya kadar oval, beyaz tabletlerle doluydu. Ayrıca iki tane daha şişe vardı yanında. Hepsini aldım ve külotumun lastiğinin altına sakladım.

Tam kasada para üstümü alırken az önceki görevli elinde kocaman bir alet kutusuyla koşarak geldi.

"Üzgünüm, annem aradı, gitmem lazım."

Daha kayan kapı kapanmadan bisikletime binmiştim bile. Park yerinden geçtim, yola çıktım ve doğuya doğru sürdüm.

Seleye oturdum, bisikleti uçurmaya çalışıyormuşçasına pedal çeviriyordum. İlaç şişelerindeki tabletler beni kovalıyormuş gibi tıkırdıyorlardı arkamda.

5. BÖLÜM

Dedemin rehberinde Hollis Brant'in numarasını buldum. Aradım fakat doğrudan telesekretere düştüm. Mesaj bıraktım.

Yıllardır görüşmüyorduk ama Dono'yla nasıl ayrıldığımızı hatırlıyordur. Benim burada olduğumu öğrendiğinde ortada bir sorun olduğunu anlaması pek uzun sürmeyecektir.

Sabahın üçü ve ben kanepede uzanmış halde uyumaya gittikçe yaklaşırken telefonum çaldı:

"Van, sen misin? Ben Hollis?" Neredeyse bağırarak konuşuyordu. Sanki arkadaki gürültülerin arasından beni duymaya çalışıyordu. "Deden nasıl? Yoksa yakalandı mı adi şerefsiz?"

"Dono'ya olanları duydun mu?" diye sordum. Aptalca bir soru olduğunu biliyordum. Hâlâ yarı uyur haldeydim.

"Tabii ki biliyorum. Mesajını alır almaz bir iki yeri aradım, söylediler. Nasıl oldu öyle yahu?" Ses biraz daha netleşti. Sanki bir teknenin dizel motorlarının sesi geliyordu. Kıyıdan pek uzakta sa-

yılmazdı seslere bakılırsa. Zaten telefon çektiğine göre öyle olmalıydı.

Bildiklerimi anlattım. Beni dinlediğini sık sık küfürle karşılık vermesinden anlıyorduṃ. Vuranlara, doktorlara, kısacası tüm dünyaya küfür ediyordu. Hollis'e onunla yüz yüze görüşmek istediğimi söyledim.

Tamam der gibi bir homurtu duyabildim.

"Şu an sudayım. Harbor Island'ı bilirsin."

"Biliyorum."

"Sanırım altı buçuk gibi kıyıya çıkmış olurum. Akıntıyla hareket ediyorum. Malcolm Yards'tayım, Malcolm yolu üzerinde, on dokuzuncu terminalden pek uzak sayılmaz.

"Bulurum."

"Tamam o zaman. Bunu yapanı bulalım. Bir de, Van, senin sesini bunca zaman sonra duymak çok iyi oldu yahu."

Hollis'e dedemin başına gelenleri kimin söylediğini çok merak ettim. Bir de neden Hollis, Harbor Island'ta liman yapıyordu? Francesca adındaki Chris Craft teknesini genellikle diğer benzer teknelerle birlikte epey ilerideki Ballard'ta demirliyordu.

Uykum kaçmıştı. Kalktım, yıkandım. Kot pantolonum kurumuş kandan ve kirden adeta setleşmişti. Dono'nun dolabında bana oldukça iyi uyan bir pantolon ve üzerime fena oturmayan kahverengi güderi gömleği buldum. Dono'dan birazcık kısaydım ama göğüs ve omuzlara bakılınca daha yapılıydım.

Cedar Caddesi üzerindeki 5 Point Cafe'ye doğru sürdüm. Arabaların çok geçtiği bir caddeydi. Trafiği seyrederken kahve içmek için iyi bir yerdi.

"Eve gel, mümkünse."

Hollis bir kaçakçıydı. Ara sıra dedemle ortak iş yaptıkları olurdu. Özellikle de Kanada'dan deniz yoluyla, tekneyle bir şeyler getirileceği zaman ortak çalışırlardı. Ortaklıktan öte, dedemin az sayıdaki arkadaşından biriydi. Belki de tek arkadaşıydı. Dedem pek sosyal biri değildi.

Dedemin aksine, Hollis, kum gibi arkadaş ediniyordu. Pasifik kıyıları boyunca Dono'nun bildiği bütün limanlarda nakliye ve gümrükleme işlerinden anlayan bir arkadaşı mutlaka vardı.

Dono çok şanslıydı. Hollis onun yaptığı her işte ortak olabilirdi. Başı derde girdiğinde de her zaman yardım isteyebileceği biri vardı yakınında.

Belki de Dono'nun etrafında hiç arkadaşı kalmamıştı ve benimle arasını düzeltmek istiyordu. Belki de ben onun tutunacak son dalıydım.

Çok yardımcı oldum ona.

Saatime baktım. Sabahın beşiydi. Çok erkendi. Oturmaktan fayda yoktu ben de limana turuncu dinozorları görmeye gittim. Bunlar benim Harbor Island'taki kocaman turuncu vinçlere verdiğim isimdi. Dinozorlar gelmiş geçmiş en büyük canlılar olarak bilinirler. Vinçlerin operatör kabinleri çok katlı bina boyundaydı. Uzun boyunlarını kaldırdıklarında ise neredeyse iki kat yüksek oluyorlardı. Tek seferde birden fazla konteyneri kaldırabilecek kudrete sahiptiler. Adanın uzun caddesi boyunca limana doğru yaklaşırken West Seattle Köprüsü'ne gelirken bile ağaran tan yerine bakan koca canavarlar gibi görünüyorlardı.

Seaattle'ın limanında, Harbor Island boyunca, küçükten büyüğe yüzlerce nakliye şirketine yetecek kadar çeşitli terminaller vardı. Birkaç özel gemi bağlama yeri haricinde limanın tamamı ticariy-

di. Tersaneler, ithalâtçılar, birbiri ardına sıralanmış silindir şeklinde devasa petrol depoları her yere yayılmıştı.

Doğru yolu ve doğru yeri bulduktan sonra Charger'ımı park ettim.

Malcolma Yards, küçük bir gemi tamir havuzuna sahip bir şirketmiş gibi görünüyordu. Kapalıydı. Sürgülü demir kapısının parmaklıklarına zincir dolanmış ve kapatılmıştı. Birkaç yer lambası tarafından aydınlatılmaya çalışılan yarı karanlık avlunun içerisinde gecekondu gibi bir ofis binası bir tane de tekneleri sudan çıkarmaya yarayan kare çerçeveli kaldırma makinesi vardı.

Çıkmaz sokağa yapılmış olması itibariyle kuytu sayılabilecek bir yerdi. Bir kaçakçı için biçilmiş kaftandı. Belli ki Hollis burayı limandaki vinçlerin çalışmasını seyretmek için yapmamıştı.

Gökyüzü soluk griye dönmüştü. Henüz gün ağarmamıştı ama hemen güneş açacakmış hissi veren güneş ışığı bulutların arasından süzülüyordu. Batı yakasıyla şehir arasında gidip gelen arabaların sesleri arı vızıltısı gibi geliyordu. Pazartesi sabahı trafiği için çok erken bir saatti.

Beyaz bir Ryder kamyon çıkmaz sokakta yanımdan geçerek neredeyse tam bir dönüş yaptı. Biraz ötede yolun diğer tarafına park etmiştim. Harbor Island'ta yollar epey genişti. Ticari araçların manevraları için yeterince yer vardı. Yanımdan geçen kamyonet o kadar da geniş değildi. Beş metrelik eşya taşıyan kamyonetlere benziyordu. En iyi şekilde yüklesen bile en fazla bir yatak odası takımı taşıyabilecek türden bir kamyonetti.

Kamyonette iki kişi vardı. Yolcu koltuğunda oturan ve benim tarafımda kalan kişi Charger'a bakıyordu. Alan tam olarak aydınlık olmadığı için benim içeride oturduğumu göremiyorlardı.

Sürücü indi, yürüyerek kapıya gitti ve kapıyı açtı. Kapıyı kilitlemeye yarayan zincir gevşek kaldı. Kapıyı sıkıca çekti ve bir iki santimetre kıpırdattı.

Adam uzun boyluydu ama bir maraton koşucusu kadar zayıftı. Kapıyı yerinden oynatıp sürerek açması için birkaç hamle yapması gerekti. Kamyonete bindi ve girişe doğru sürdü, kapıyı açık bıraktılar.

Kamyonetin ışıkları çevreyi aydınlattığında ilginç bir şey gördüm. Malcolm Dock'ta bağlı teknelerden birinin pruvasında biri vardı. Liman arabayı bıraktığım yerden yaklaşık elli metre mesafedeydi. Bu mesafeden de olsa geniş omuzlarıyla Hollis Brant'ı tanımam hiç de zor değildi.

Limandan otuz metre ötede, ofis binasına varmadan kamyonet durdu. Farları kapandı fakat park lambaları yanıyordu. Zayıf sürücü ve yolcu kamyonetten indiler. Limana, Hollis'in teknesinde doğru yürüdüler.

İş meselesi olmalı. Hollis bana altı buçuk gibi gelmemi söylerken belki de benimle buluşmadan önce işini bitirmeye niyetlenmişti. Belki de beni Charger'i park ederken görmüştür. Belki de kapının kilitlerini açmak yerine teknede uzanmayı seçmiştir.

Anlamıştım.

Kamyonetin sürücüsü ve yolcusu tekneye yöneldiler. Hollis'in onlara tekneden el salladığını görmek için burada yeterince ışık vardı. Ziyaretçiler tekneye çıktı ve hepsi içeriye daldı.

Birkaç dakika geçtikten sonra kamyonetin arka sürgülü kapısı aralandı. Adamın biri açılan boşluktan aşağıya atladı. Ayağına motorcu botları vardı. Üzerine giydiği deri montun her yerinde fermuarlar vardı.

Kamyonetin etrafına ve Hollis'in teknesinin oralara baktıktan sonra her şeyin yolunda olduğuna kanaat getirdi ve montunu altındaki tabancayı şöyle bir yerine yerleştirdi. Sonra limana doğru yürüdü.

Belki de bir şey yoktu, belki de Hollis üçüncü kişinin de partiye katılmasını bekliyordu.

Fakat bana hiçbir şey yokmuş gibi gelmiyordu.

Saçmalama yahu!

Charger'i çalıştırdım ve açık kapıdan içeriye sürdüm. Kamyonet benimle liman arasında kalmıştı. Böylece arabam görünmüyordu. Ön tekerlekleri kamyonunkilerle aynı hizaya getirdim, hafifçe gaz verdim ve vitesi boşa aldım. Charger, hızlı yürüyüş temposunda gitmeye devam ediyordu. Kapıyı açtım ve arabadan indim. Ofis binasının önüne geldim. Tam o sırada Charger kamyonete yandan daldı. Şiddetli bir çarpma sesi geldi. İyi ki sigorta yaptırmışım.

Hollis'in teknesinden sesler geliyordu. Koşan ayak sesleri güverte üzerinde yankılanıyordu. Binanın köşesine saklandım.

"Tüh, kahretsin!" dedim yüksek sayılacak bir sesle. "Allah belasını versin!"

Belki de sürücünün maraton koşucusu olduğu konusunda haklıydım. Birbirine kenetlenmiş araçların yanına bir çırpıda varan adamın motosikletçi botu giymiş arkadaşı da göründü. Arkalarından Hollis de tekneden iniyordu.

"Bu ne ulan böyle!" dedi sürücü olan kişi. Kızmıştan çok korkmuş gibiydi.

"Allah belasını versin!" dedim kendi kendime. "Şu lanet olası (siktiğimin) el freni. Çekmiştim sözde!"

Yolcu olan kişi nihayet arkadaşlarına dönerek:

"Ne oldu öyle?" diye sordu soluk soluğa. Tişörtünde turuncu harflerle **CHICAGO BEARS** (CHICAGO AYILARI) yazıyordu. İri motosikletçi donakalmış bir şekilde sadece çarpışmış araçlara bakıyordu.

"İşte şuradaki göt herif," dedi sürücü beni işaret ederek.

"Çok özür dilerim, yemin ederim ki el frenini çekmiştim. Kiralık araba, görüyorsunuz."

"Senin de adi arabanın da taa..."

Motosikletçi olan da kafasını salladı. Boyu benim kadardı ama benden en az otuz kilo daha ağırdı. Bunun yarısı XXXL beden tişörtünü şişiren göbekteydi zaten. Bears hayranı olan diğer tarafıma geçti. Yanıma gelen kişi arkadaşından birazcık daha küçük olsa da çok fark yoktu aralarında.

"Sigortam bunu karşılıyor, sorun değil benim için," dedim kamyoneti işaret ederek. Hollis on beş yirmi metre ötede duruyordu. Silahı var mıydı bilmiyorum.

"En azından kiralık araç değil mi? Çocuklar, siz burada mı çalışıyorsunuz?"

"Senin ağzını burnunu dağıtmamız lazımdı," dedi sürücü olan.

Yolcu olan, bu sözleri adeta emir gibi algıladı. O anda belindeki silahına davrandı. Ben de daha hızlı bir hamleyle boğazına vurdum. Öyle sert vurdum ki neredeyse nefes borusu patlıyordu. Öksürdü, tıksırdı. Tıkırdayarak yere yuvarlanan silahı bir tekmeyle kamyonetin altına fırlattım.

Bears hayranı olan bana çelme taktı. Kollarımız birbirine düğümlenmiş halde yere düştüğümüz anda dirseğim göğsüne ok gibi saplandı. Acı içinde kıvrandı. Kolumdaki uyuşukluğa aldırmadan

onu omzundan yakaladığım gibi kaldırdım ve öyle bir kafa attım ki burnundan kan fışkırdı.

Kendimi kurtardığımı sandığım anda bir motorcu botu burnumun dibinden sıyırıp geçti. Adeta havayı yaran tekmenin sahibine testislerine indirdiğim yumrukla karşılığımı verdim. Çığlık çığlığa bağırdı. Tam o anda bu sefer Bears hayranı olan körü körüne savurduğu yumruğu kulağımı ıskaladı. Kulaklarım çınlıyordu.

Sol kolum emirlerime zamanında karşılık vermiyordu. Ama yine de Bears manyağının kanayan burnuna iki defa vurmayı ve bir tekmeyle ayaklarını yerden kesmeyi başardım. Yere fena düştü. Motorcunun arkamdan hızlıca hamle yaptığını hissetmiştim. Kendimi şiddetli darbeye hazırladığım anda biri adeta havadaki elini durdurdu.

"Ben size kesin şunu demedim mi **ulan ibneler**!"

Sesin sahibi elli yaşlarında, kel, ekşi suratlı, sırım gibi biriydi. Bizim iri görünümlü motorcu adamı durduran kişi o ana kadar gördüğüm en kocaman adamdı. Motorcu, onun yanında babasının kucağındaki ergen gibi kalıyordu.

İkisini de tanıyordum; kel olanın adı Jimmy Corcoran, dev gibi olanın da Willard. Her ikisini de en az Hollis'i tanıdığım kadar uzun zamandır tanıyordum. Bu arada o da bize katıldı sonunda. Kolsuz gömleğinin altındaki silah kabarıklığını görebiliyordum.

"Bak dostum," dedim "Ben sadece teknemin kızağa alınışını görmeye gelmiştim. Bela istemiyorum," dedim.

Corcoran ve Willard önce bana baktılar sonra Hollis'e. Belli ki bu onun partisiydi.

Hollis araçlara şöyle bir göz attıktan sonra omuzlarını silkti ve "**Siktir et** yahu, birkaç ufak çizik. Unutalım gitsin," diyerek sürücüye döndü:

"Unutalım gitsin, değil mi?"

"Anlaşmamız vardı dostum." Gözlerini motorcunun arkasındaki Willard'dan kaçırıyordu. Kim olsa Willard'dan gözlerini kaçırırdı.

Hollis gülümsedi. Ama dostane bir gülümseme değildi bu. "Hani şu yeniden masaya yatırmamızı istediğin anlaşma mı? Tamam pazarlığa başlıyoruz. Yeni şartımı söylüyorum: Siktir git!"

Sürücü duraksadı. Bears hayranı olan çoktan kamyona yönelmişti. Bir yandan da dağılan burnunu tutuyordu. Willard, motorcunun omzundan elini çekti ve arkadan takip etmesine müsaade etti. Sürücü son bir bakış attıktan sonra kamyona bindi. Hâlâ bir taraftan kamyonetle temas halinde olan Charger'i çekmemi bile beklemeden vitese taktı ve sürten metal sesleri arasında uzaklaştılar.

"Güne başlamak için hiç de fena değildi, ne dersin?"

6. BÖLÜM

Hollis'in teknesinin kaptan köşkünde oturuyorduk.

"Bize borcun var," dedi bana Jimmy Corcoran. Sadece kıçını delinmekten kurtardığımız için değil..."

Hollis kayan kapıyı açtı ve teknenin mutfağına yöneldi. Üçümüzün de duyabileceği yüksek sesle konuşuyordu.

"Beni kurtardığın için sana borçluyum," dedim. "Ama para için değil. Bu adamlar her ne istiyorsa ücretini vermeyi düşünmüyorlardı gibime geldi."

"Dizüstü bilgisayarlar," dedi Hollis.

"Hey!" dedi Corcoran.

"**Siktir et** Jimmy!" dedi Hollis gülümseyerek. "Van takmaz böyle şeyleri. Bence önemli olan beni bugün ciddi bir beladan kurtarmış olması. Evet, şimdi kahvaltı istiyor musunuz istemiyor musunuz?"

Willard gülümsedi. Corcoran hâlâ kızgın gibiydi.

"Bu heriflerle baştan anlaşsaydın olmaz mıydı?" diye sordu Corcoran. Yüzünde yoğun çizgiler vardı. Yıllardır insanlara sinirlen-

menin eseri gibiydi o çizgiler. Teknolojiyi seven biriydi. Gençliğinde elektronik konusunda tam bir dahiydi. Dono öyle değildi, ben de pek anlamazdım. En azından elektronik işinden anlamazdım. Fakat Corcoran işi iyi biliyordu.

"Dono nasıl?" diye sordu Willard. Sesi bir beton mikserinin içindeki çakıl tanesinin sesi gibiydi.

"Seninle konuştuktan sonra çağırdım elemanları," dedi Hollis bana dönerek.

Kahve makinesini açtı ve kaptan köşküne geri döndü.

"İkisi de buraya gelerek olayı senin ağzından dinlemek istediler."

Hollis tam anlamıyla orangutana benziyordu. Kısa, geniş omuzlu ve uzun kolluydu. Son gördüğümden beri biraz daha göbeklenmişti. Turuncu kıvırcık saçlarına biraz daha ak düşmüştü. Üzerinde atlet ve geniş kesimli haki bir şort vardı. Sabahın bu saatine göre biraz hafif giyinmişti ama belli ki üşümüyordu.

Üçüne de önceki günün özetini geçtikten sonra Dedektif Guerin'in Dono'nun çevresindeki kişilerle görüşmek isteyebileceğini söyledim. Bu durum Corcoran ve Willard'ın hoşuna gitmemişti.

"Guerin denen şu adamı tanıyor musun?" diye sordu Corcoran Hollis'e.

Hollis iç çekerek:

"Hiç işim olmaz! Seni buraya Allah gönderdi. Dur sana şöyle bir bakayım," diyerek beni tepeden tırnağa bir at tüccarı edasıyla süzdü. "Vay anasını yahu, iri yarı, küçük bir çocuk olduğun zamanları hatırlıyorum. Askerlik iyi gelmiş, fazlalıklarından kurtulmuşsun."

"Her gün seksen kilometre koşarsan böyle olur," diyerek karşılık verdim.

Az önceki kavga beni çok yormuştu. Almanya'da geçirdiğim zamanlardan ve kırk sekiz saatlik uykusuzluktan sonra normaldir.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu Corcoran.

Sözü değiştirmek için:

"Dono'yu en son ne zaman gördünüz?" diye sordum.

Hollis kollarını kavuşturarak duvara yaslandı.

"Geçen hafta görüştük. Ondan önce uzun zaman görüşmemiştik. Onun evinde buluştuk ve bir iki kadeh içtik."

Addy Proctor'un gördüğünü söylediği kişi Hollis olmalıydı.

"İş mi konuştunuz?"

Gülümsedi. Gülümsemesinde pişmanlık vardı.

"Bildiğin ihtiyar adam dertleri işte. Bazı sağlık sorunlarım vardı. Tam şurada bir tümör çıkmıştı," dedi sağ kürek kemiğini göstererek. "Anladığım kadarıyla kötü huylu tümör değildi, ama doktorun özel bir konu hakkında sizinle baş başa görüşmek istemesi kadar kötü bir durum olamaz."

"İyi olduğuna sevindim."

"Deden işi hakkında pek konuşmazdı. Bir yılı aşkın bir süredir birlikte iş yapmadık. Kötü ekonominin sonuçları işte. Ama bana sorarsan senin ihtiyar işe ara vermişti."

Bu durum Corcoran'ın dikkatini çekmişti:

"O kadar parası var mıydı?"

Hollis metal bir tepsi içinde kahve, kraker, krem peynir ve büyük bir dilim somon füme getirdi. Kahve güzel kokuyordu. Kupaları ortadaki ayaklı masanın üzerine koydu. "Ne kadar parası vardı bilmiyorum ama o işi yapıyordu. Yesenize!"

Aç değildim. Kocaman bir yudum kahve içtim sadece. İçine biraz viski katılmıştı. Genizim tıkandı. Etrafa püskürerek öksürdüm. Hollis bana gülmekten neredeyse oturduğu yerden düşüyordu.

"Ah benim güzel yavrum, çok özür dilerim. Seninle sofraya oturmayalı çok uzun zaman olmuş."

Gözlerini sildi. Ben de onunla gülmeye başladım. Kavganın yorgunluğu geçmeye başlamıştı.

Hollis beni uyarmadan geçmedi. Ortamı yumuşatmasını iyi biliyordu.

"Peki siz?" diye sordum Willard ve Corcoran'a.

"Dono Shaw'ı aylardır görmüyorum."

Willard kafasını sallayarak:

"Ben de neredeyse altı aydır görmüyorum."

Ardından Corcoran Willard'a sordu:

"En son ne zaman onunla iş yapmıştık? Şu Magnolia'nın oradaki yer miydi?" Willard yine başını salladı, Corcoran da tükürmek ister gibi bakıyordu. "Geçen yazdı sanırım. Deden pek sosyal bir adam değildi, son zamanlarda inzivaya çekilmişti." Tedirgin olmuştum. Jimmy Corcoran'ın dedemin en sevdiği kişilerden biri olduğunu sanıyordum. Oysaki hem Corcoran hem de Willard, Morgen'da buluşup ara sıra bir şeyler içiyorlarmış. Herhangi bir planları olmasa da bağlantıyı koparmamışlar.

Kahvemden bir yudum daha aldım. Kahve yanıktı. Ama yarısı alkol olduğu için yanık olduğu pek anlaşılmıyordu.

"Hollis, seni aramamdan önce Dono'nun vurulduğunu biliyordun, değil mi?"

Başını salladı:

"Ondine Long aramıştı senden önce."

"Var mı bir halt?" diye sordu Willard. Onun sakin ifadesinin değişmesi pek olağan değildi.

"O kadar işte," dedi Hollis. "Sanırım haberleri doğrudan polisten almış. Polisle ne kadar sıkı fıkı olduğunu siz de biliyorsunuz."

Bilmez miyim? Kaçamaklı konuşan biriydi. Torpilcinin tekiydi. Her yerde tanıdıkları vardı. Hem de Hollis gibi ihtiyar bir kaçakçıdan çok daha etkili insanlar tanıyordu.

"Seni sırf Dono'nun durumunu söylemek için mi aradı?"

"O bana soruyordu. Dono'nun belaya bulaşıp bulaşmadığını, bildiğim bir şeyler olup olmadığını sordu. Sonunda da bir şeyler öğrenecek olursam onu aramamı söyledi."

Corcoran, Hollis'e dönerek:

"Yardımcı olmak için can atıyorsundur."

"Yahu **siktir git**! Kadınla ortak iş yaptım ben."

"Dono'nun sevgilisi var mıydı?"

Hollis omuzlarını silkti:

"Hiç söylemedi öyle bir şey. Olsaydı anlardım. Daha sık tıraş olurdu, daha şık giyinirdi."

Willard yerini yadırgamıştı. Dar oturak hiç de ona göre değildi.

Willard içlerindeki en az değişen kişiydi. Ama sanki alnı ve çenesi daha büyüktü. Yüzündeki kırışıklıklar ifadesinin biraz daha kederli görünmesine sebep oluyordu. Kaslıydı ama aptal kaslılardan değildi. Cüssesine bakılınca pek çok işte çalışamayacak birine benziyordu ama az da olsa şoförlük yapmışlığı vardı. Beklendiğinden çok daha iyi bir şofördü, yeter ki direksiyonun arkasına sığabilsin.

"Yakın mesafeden vurulmuş mu demiştin?" diye sordu Willard.

"Başının arkasından, hemen evin girişinde vurulmuş. Belki vuran kişi dışarıdaydı ve Dono arkasını dönmüştü. Belki de ikisi de evdeydi ve Dono onu içeriye geçiriyordu. Bunlardan biri ..."

"Sence Dono vuran kişiyi tanıyor muydu?"

"Evet."

Corcoran kızarmış, bozarmış bir şekilde:

"Umarım bizden şüphelenmiyorsundur," dedi, biraz da korkarak.

Hollis, onu biraz rahatlatmaya çalışarak:

"Tabii ki hayır Jimmy."

Hollis'in, bulunduğu ortamlardaki uzlaştırıcı rolünü hatırlattı bu sözleri.

Dono çok acımasızdı. Aşırı bir liderlik özelliği vardı. Corcoran adi herifin tekiydi. Willard da kimin fikri daha mantıklıysa onun yanında yer alan biriydi. Dolayısıyla ortamı sakinleştirmek genellikle Hollis'in işiydi.

"Sizden şüphelendiğim falan yok. Dono'nun hayatında olan bitenden haberi olan birileri varsa onlar da sizlersiniz. Son zamanlarda yapmakta olduğu ya da bitirdiği bir işle ilgili bir şeyler olmalı."

Willard kafasını sallayarak söze aldı:

"Yani onun vurulmasına yol açan bir işten söz ediyorsun. Hiçbir bilgim yok."

Corcoran Willard'ı hafifçe dürterek:

"Benim gitmem lazım."

Willard da Corcoran'la birlikte kalkarak güvertenin kenarına çıktı. Onun kalkışı Francesca'nın hafifçe sallanması için yeterliydi.

"Dono için çok üzgünüm," dedi Willard.

"Evet, ben de üzgünüm," diye ekledi Corcoran.

Hollis ve ben iki adamın tekneden inip rıhtımda ilerleyişlerini izledik. Sabah yeli birazcık sertleşmişti. Rüzgârın her esişinde gevşek halatlar oraya buraya çarpıyor, karmaşık bir melodi ortaya çıkarıyordu.

"Sence doğruyu mu söylüyorlar?" diye sordu Hollis. "Yani Dono'yla son zamanlarda iş yapmadıkları konusunda?"

Hollis kahvesinden bir büyük yudum daha aldı, termostan yenisini doldurdu.

"Willard için evet ama Jimmy ile ilgili bir şey söylemek zor. O da, tıpkı Dono gibi, insanların işiyle ilgili bilgi sahibi olmalarından pek hoşlanmaz. Ama aralarında bir şey olsaydı Dono bana söylerdi. Şu senin Dedektif Guerin hangi bölümde demiştin?"

"Darp ve cinayet. Yeri şehir merkezinde."

"Demek ki Doğu Yakası'nın bu işle ilgilenmesini istememişler. Vaka oldukça ciddi herhalde."

"Evet, olay açıkça cinayete teşebbüs." İkimiz de anlamıştık; polisler Dono'nun iyileşmesini beklemiyorlardı. Bir süre sessizce oturduk. Martılar dalgalı suların üzerinde gökyüzünde süzülüyorlardı. Suyun yüzeyinin her dalgalanışında dalıp, her seferinde yeni umutlarla küçük balıklar yakalamayı umuyorlardı.

"Ordudaki görevin bitti mi?"

"İzindeyim. On gün."

İki günüm geçmişti. Bir an önce kıçımı kaldırıp bu işi çözmeliydim.

"Ve eve gelip Dono'yu görme zamanının geldiğini mi düşündün?

Parmaklarını çıtlattı.

"Lanet olası eklem iltihabı... Peki senin gelişinden kimin haberi vardı?"

Ona bakarak cevap verdim:

"Sen de mi aynı şeyi merak ediyorsun?"

"Tabii ki ediyorum."

"Bana mektup yolladığını sana ne zaman söyledi?"

Kaşlarını çatarak bana döndü:

"Bak evlat, bana mektupla ilgili hiçbir şey söylemedi."

Küçüklüğümde Hollis Brant ne zaman bize gelse hep bir hediye getirirdi. Bazen kurmalı bir Japon malı oyuncak, bazen de nakliyeci olarak adlandırdığı arkadaşlarının getirdiği egzotik oyuncaklardan getirirdi. Büyüdükçe Hollis ve Dono'ya işlerinde yardımcı olmaya başladım. Hollis ara sıra, kimseye çaktırmadan, göz kırparak elime birkaç dolar sıkıştırırdı. Dono'nun parasını nerede sakladığını bildiğimden sıkıştıkça kendi başıma da para ayarladığım olurdu. Hollis'in kıyağını çok takdir ederdim. Onu severdim. O da beni sevmiş olabilirdi ancak sonradan öğrendim ki aldığı hediyeler ileride iş yapmak için kendine adam bulma çabasıymış. Geleceğe yatırım yapıyormuş. Belki ona bir gün yardımım dokunur diye. Ne demişler, iyilik yap denize at.

Onunla Dono arasındaki yakınlık derecesini merak ediyordum. Acaba Dono Hollis'e kayıplardaki torununun gelişini haber vermiş miydi?

"Dono benim gelişimi birine haber vermiş olmalı. Hatta ne zaman geleceğimi bile söylemiş."

"Sen söylemedin değil mi kimseye? Hatta şu arkadaşına da söylemedin değil mi? Adı neydi onun?..."

Hollis'in kimi kastettiğini anlamam uzun sürmedi.

"Davey Tolan mı? O olamaz çünkü onunla yıllardır hiç konuşmadım."

O koşuşturmalı günde Davey'i aramak aklıma bile gelmemişti. Hollis haklıydı. Bu eve dönüşümle ilgili bir durumdu.

"Bu işi polislere bırakamam. Dono hakkında bildiklerinden sonra vuran kişiyi bulmak için pek de hevesli değildirler.

"O **orospu çocuğuyla** tek başına şey yapmak, uğraşmak istediğinden emin misin?"

"Onu polise teslim etsem yetecek bana."

"Bak ne diyeceğim Van, geri döndüğüne şaşırdım, aynı zamanda da sevindim. Sakın beni yanlış anlama ama ben Seattle'ı geçmişe gömdüğünü düşünmüştüm. Dono'yla ayrılış şeklinize bakılırsa öyle gibiydi. Kim bilir ne zamandan beri senin adını bile anmamıştır."

"Geçmişe sünger çekmeye karar verdim."

"Ayrıca sen bu işleri bırakmamış mıydın?" diye sordu az önce basıp giden üç moronun gittiği yöne işaret ederek.

Askeri eğitimimin daha ilk aylarında ileri bireysel eğitimlerde başarılı olmuştum. Yetmiş beşinci alayın asker alma görevlisi geldi ve birkaçımızla konuşmak istedi. Albenili konuşmasının sonunda Komando Andı'ndan bir bölüm okudu. Zihni açık, bedeni güçlü, ahlakı doğru! Beni gaza getiren son damlaydı bu sözler.

"Hayır," dedim Hollis'e. "Bu benim hayatım değil artık. Başkalarının ne yaptığı umurumda değil."

Bana bir süre dik dik baktı. Kaşları hâlâ çatıktı. Derin bir iç çekti.

"Tamam o zaman. Seni suçlamıyorum. Bazı arkadaşlarım var. Hemşehriler. Ya da en azından öyle olduklarını söylüyorlar."

"Her şey çıkar için," diyerek Hollis'in sözlerinden birini tekrarlamış oldum.

"Hayır. Her şey Dono için." Biraz içtik. Hollis kahvesini yutmadan önce gargara yapıyordu.

"Deden," dedi. "Sana pek bayılmazdı aslında. Ama yine de sana baktı."

"Biliyorum."

"Hâlâ şansın var," diye devam etti Hollis. Beni dinlemiyordu sanki. "Dedenin domuz gibi bünyesi vardı. Hatırlıyor musun bilmem ama hatırlamazsın, çok küçüktün. Omuzu çıkmıştı bir gün ama yine de Fitzroy'larla yaşadığımız o tartışmayı bırakmamıştı. Dünyanın kaç bucak olduğunu gösterdik onlara. O günümüz iyi geçmişti."

Eliyle şehri işaret ederek:

"Hastanede bir yatakta... Böyle bir adama böyle bir kader..." Elindeki kahve kupası parmağında asılı duruyordu. Dışarıdan bir feribotun borusunun ötme sesi duyuldu.

"Gösterdik onlara," dedi yine. Duygulandı. Küçük gözyaşları süzüldü yanaklarından.

Hollis Dono'ya epey yaklaşmış olabilirdi. Buna şüphem yoktu. İçmekle geçen uzun bir gecenin ardından eve döndükleri bir zamanda kapıdan girerlerken otomatik tabancasını hazırlayıp arkadan yaklaşmış ve ateş etmiş olabilirdi.

Hollis'in en eski arkadaşını öldürmesi için bir sebebi olduğunu düşünebilirdim ama onu tetiği çekerken düşünemiyordum. Üstelik Dono hâlâ hayattaydı ve Hollis istese pekala işini bitirebilirdi.

Kalktım ve omzuna dokundum. Başını salladı. Dışarıya çıktım, rıhtıma indim ve oradan uzaklaştım. Geri dönüp baktığımda hâlâ orada oturuyordu. Başı aşağıda yas tutuyordu. Türünün son örneklerindendi.

7. BÖLÜM

Eve döndüğümde kapının kenarında bir kâğıt gördüm. Tam da polis mührünü yırttığım yerin oraya katlanıp sokuşturulmuş kâğıt parçasında Frazier Bros Elektrik (Frazier Kardeşler Elektrik) yazıyordu. El yazısı o kadar kötüydü ki kelime kelime çözmeye uğraştım. Sonunda anlayabildiğim kadarıyla:

Van,

Seni kıl payı kaçırdım. Saat 6'dan sonra Morgen'da buluşalım. Bazen işler boka sarar, değil mi?

- Davey

Buradan ayrıldıktan sonra da Davey'in neler yaptığını takip ettim. Eski alışkanlık işte. Bütün hayatını bilgisayar karşısında geçiren bir adamdı. Liseden kız arkadaşı Juliet'le evlenmişti. En son fotoğraflarına baktığımda Juliet'in elinde şişman bir bebekle poz verdiğini görmüştüm. Mutlu olduklarını görünce rahatlamıştım.

Kâğıda tekrar baktım. Davey notu yazarken kalemi çok bastırmıştı. Öyle ki kâğıdın arkasında kabartmalar oluşmuştu.

Burada bulunduğum süre içinde eski defterleri açıp hesapları görebilirdim. Bu arada Davey'le buluşup bir iki içki yuvarlayıp kurtları dökmek iyi fikirdi. Hem Dono'nun barını da görmüş olurdum.

Dono'nun ortağı, mekânı işleten kişi Albie Boylan'ın ortamı değiştirip değiştirmediğini merak ediyordum bir yandan. Pek sanmam. Eminim ki tavan sigara dumanından kapkara olmuş haliyle duruyordur hâlâ. Ayrıca Albie'nin meşhur alüminyum beysbol sopası da kasanın orada, ortamdaki barışı sağlamak üzere kullanıma hazır duruyordur.

Buraya geldiğimden beri çok şey değişmişti. Birden aklıma düştü; Dono artık Morgen'in sahiplerinden biri olmayabilirdi. Belki de mekânı devretmişti.

Anahtarlarımı çıkardım. Ön kapıyı açtım. Evin anahtarı ikinci destedeydi. Hani şu kızılağaca takılı olan nispeten küçük anahtarlardan biriydi. Anahtarlara tekrar baktım ve bunun gibilerini en son nerede gördüğümü hatırladım.

Takma motor anahtarları. Büyükleri iki yüz elli beygire kadar olabiliyor. Ahşap parçacık ise suya düştüklerinde batmamaları için.

Dono'nun bir teknesi vardı.

Kapıyı açtım ve doğruca Dono'nun gizli yerine gittim.

Kişisel eşyaları işle ilgili şeyler çalışma masasının üzerindeydi. Önceki gece de görmüştüm bunları. Henüz bilgisayara geçmemişti ama kayıtlarını titizlikle tutan bir adamdı. Şuradaki belgelere bir saat baksam Dono'nun bir müteahhit veya bar sahibi olarak nasıl bir adam olduğunu anlardım. Ama bunlar asıl bakılması gereken belgeler değildi. Başka da vardı.

Arka taraflarda Dono'nun sahte ehliyetlerinden oluşan bir deste vardı. Şöyle bir karıştırdım. Biri Washington biri de California için aynı isimle iki ehliyet; yine Washington için ama bu sefer başka bir isme düzenlenmiş bir ehliyet; son olarak da West Virginia için bir ehliyet vardı.

Dono'nun sahte kimlik sahibi olması normal bir durumdu. En azından ehliyetler üzerinde sahte isimlerinin olmasına şaşmamak gerekirdi. Ulaştırma Bakanlığı'nda çalışan birinin eline birkaç bin dolar sıkıştırdığın zaman çok kolay bir işti.

Ancak bu belgeler üzerindeki isimlerin hiçbiri benim aradığım isimler değildi. John Terence Callahan. Adresi gerçek olan isimlerden biriydi bu. Araştırmam gereken yerlerden biri buydu. Belki de J. T. Callahan gerçekten vardı.

Hüküm giymiş kişiler peç çok haktan mahrum kalırlar. Yaşadıkları eyalete bağlı olarak seçme haklarını kaybederler, ehliyet alamazlar, jüride yer alamazlar. Tanıdığım pek az kişi jüri cezasının suç işlemeye değeceğini düşünür.

Hüküm giymiş kişiler pasaport almakta da zorlanırlar. Ayrıca plazma kesici veya kablosuz alarm vericisi gibi sıra dışı cihazları almaya kalktıklarında yasal güçlüklerle karşılaşırlar.

Tam burada J. T. Callahan'dan söz etmem gerekir. Tıpkı Donovan Shaw gibi o da altmış dört yaşında, bir seksen beş boyunda, inşaat sektöründe çalışan biriydi. Sanayi gereçleri aracılığında sayılı kişilerden biriydi. Pek çok araç gerecin yetkili servisliği ondaydı. Ayrıca Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu tarafından verilmiş Birinci Sınıf Patlayıcı satın alma ve kullanma ruhsatına sahipti. On yedi yıl için hiç de fena sayılmazdı.

Dono, Callahan'ı eyalet dışına çıktıktan ve eşinin evini aldıktan sonra yaratmıştı. O zaman on bir yaşımdaydım. Dedemin çevirdiği işleri anlamak için çok küçüktüm. Tahminim, bir gün ortadan kaybolması gerektiğinde elinde yeni bir adının ve yeni bir pasaportunun olmasını istemişti.

Yıllar geçtikçe Dono yeni kimliğinin başka işlere de yaradığını fark etmişti. Callahan kimliği kıt kanaat geçiniyor ve temiz bir hayat sürüyordu. Bankadaki son üç beş kuruşuma bahse girerim ki adamcağız karnını zor doyuruyordu.

Hollis, Willard ve Corcoran kapalı kutuydu. Dono'nun Hollis'e söylediğini iddia ettikleri şeye inanmadım. Dono işe ara vermemişti. Her ne yapıyorsa eski takım arkadaşlarından habersiz yapıyordu. Callahan'ın yaptıklarını takip edebilirsem neler olup bittiğini öğrenebilirdim.

Tamamıyla yanlış gibi görünen şeylerin ardındaki gerçek çoğu zaman dikkatli bir inceleme sonucunda ortaya çıkarılabilir. Sorun şu ki kişi hiç var olmasa da kimlik var olabiliyor. Bir kâğıt parçası bile olsa, izlenebilecek bir yol, bir iz bırakabiliyor. J. T. Callahan'ın mutlaka bir sosyal güvenlik numarası vardı. Mutlaka vergi iadesi almıştır. En azından bir yazışma adresi vardır.

Ve anahtarlar konusunda yanılmıyorsam Callahan'ın da bir teknesi olmalıydı. Başlangıç noktam burası olacaktı.

Dono'nun telefonu hâlâ cebimdeydi. Telefonu çıkardım ve arama kayıtlarına tekrar baktım. Hâlâ tek numara vardı. Dono'nun vurulmasından önceki gün Ephraim Ganz'ın bürosu aranmıştı. Arama tuşuna bastım. Kısık sesli bir bayan sesi çıktı:

"Ganz ve Quinlan, buyurun."

"Bay Ganz lütfen, ben Van Shaw."

"Tabii ki Bay Shaw, bir dakika lütfen." Sesi beni hemen tanımış gibi geliyordu. Acaba beni Dono mu sanmıştı?

"Van? Ben Ephraim Ganz."

Agresif ve hızlı konuşan birinin tiz sesini duyuyordum. Telefonun ahizesini sıktığını hissedebiliyordum. Adam ufak tefek biri ama gücü üç kişiye yeter gibiydi.

"Merhaba Ephraim, uzun zaman oldu."

"Dalga mı geçiyorsun? Seni en son gördüğümde... Dur bir düşüneyim... Liseyi mi bitiriyordun ne?"

"Dono'ya olanları duydun mu?"

"Evet, maalesef. Cheryl söyledi, pazar sabah haberlerinde görmüş. Hemen uyandırıp söyledi bana da. Çok fena. Seni de duydum. Doğu Yakası'ndaki dostlarımdan öğrendim. Önceden telefon açtıysan Gloria sana hiçbir görüşmeye katılmak istemediğimi söylemiştir. Ona öyle söyletmiştim, bilgin olsun. Polisler seni sorguladı mı? Neden beni aramadın?"

"Gerek yoktu. Komşulardan biri vurulma olayından sonra geldiğimi görmüş. Böylece temize çıkmış oldum."

"Gerek yok mu? Şuna bak! Bir daha seni almaya kalkarlarsa bana haber ver. İlk iş beni ara öyle bir durumda. 'Sipik İngliş yok!' falan de istersen."

"Dedektifler daha ziyade Dono'nun yaptıklarını merak ediyorlar. Son zamanlarda onun neler yaptığını biliyor musun?"

Ganz durakladı.

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım."

"Ben gittiğimden beri Dono'yla hiç konuşmadık." Ganz'a gelişimle Dono'nun vurulması arasında ne kadar az zaman olduğunu anlattım.

"Sabahtan beri Dono'nun eski arkadaşlarıyla görüşüyorum. Hiçbir sonuca varamadım. Sanırım Dono tam bir keşiş hayatı yaşamaya başlamış. Son zamanlarda senin avukatlık ücretinde hiç kesinti yapmış mıydı?

"Benim sunduğum hizmetlerden yararlanma gereği duymazdı. Tutuklanma yok, bela yok."

"Dono cumartesi günü büronu aramış."

"Evet, Gloria söyledi. Paul Arronov'un dâhili numarasına mesaj bırakmış. Onu aramasını istemiş. Paul bizim mamelek hukuku konusunda ortağımızdır."

"Mamelek mi? Yani Dono'nun vasiyeti ve mirası gibi mi?"

"Evet."

"Dono onu aradıysa belki bir değişiklik yapmak istemiştir. Mirasa sahip olacak kişi kimdi?"

"Sensin. Bilmiyor muydun?"

"Ben buralardan gideli on yıl oldu Ephraim. Bu süre içinde Dono'nun vasiyetini hiç değiştirmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Annen, Moira'ydı değil mi? Dono annen gittikten sonra da vasiyetini değiştirmedi. O her şeye sahip olacaktı, ta ki... Ta ki sen onunla yaşamaya başlayana kadar. Sonra varis sen oldun ve bu durum hep öyle kaldı."

"Belki de şimdiye kadar öyleydi."

"Belki de," diyerek durumu kabullendi Ganz. "Ama hemen karar verme. Belki de sadece bir şeyler ekliyordu. Sonradan büyük bir ev ya da başka bir şey almış mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Annem Dono'yu bıraktı. Ben de bıraktım. O ise beni hâlâ mirasçısı olarak mı görüyordu?" diye sordum Ganz'a.

"Ha?"

"Bir ismi kontrol etmem gerekiyor."

"Ha, tamam. Seni birine arattıracağım."

"Olur."

"Ayrıca, Van, polis seni yine almaya kalkarsa beni ara, tamam mı?"

Ben de bunu bekliyordum.

İşler çok çapraşık bir hal almış. Dono beni buraya çağırıyor. Aynı zamanda vasiyetini değiştiriyor.

Acaba bana bu değişiklikle bir sürpriz mi yapmak istiyordu? Dono öyle kindar bir adam değildi. Sırf onu terk ettiğim için evini, barkını suratıma fırlatmak için fırsat kollamazdı. Bu işin altında başka bir şey olmalıydı.

En azından bir şey gayet açıktı. Hoş bir durum değildi ama en azından açıktı. Ganz haklıysa, benim adım hâlâ "mirasçı" olarak geçiyorsa daha büyük bir sorunla karşı karşıyayım demekti.

Polislerin olayları nasıl yorumlayacağını tahmin etmek gayet kolaydı. Dono'nun şehirde evi vardı. Bar işletiyordu. Sahip oldukları bir milyon, belki iki milyon dolar ederdi. Ben onun mirasına konmak için bekleyen kişiydim. Birden Dono mirasını değiştirmeye karar vermişti. Ve tam da benim geldiğim sabah vurulmuştu.

Baş şüpheli mertebesine çıkmak üzereydim.

8. BÖLÜM

Addy Proctor yoğun bakım ünitesinin kayıt masasında bekliyordu. Siyah yün bir mont giymişti. Montu neredeyse hantal ayakkabılarına değiyordu. Arkadan bakıldığında beyaz saçı papağanın tepesindeki tüyler gibiydi. Konuştuklarının sonunu duymak için tam da hemşirenin kâğıtları imzalatmaya çalıştığı anda yanlarına yaklaştım.

"Hepimiz dua ediyoruz canım," dedi Addy. Yüzünde bir mutluluk gülümsemesi vardı. "Yeğenim kötü adam olabilir ama Tanrı onun iyileşmesini sağlayacaktır."

Etrafa baktı ve benim yanında dikildiğimi fark etti. Gülümsedi.

"Addy Hala!"

"Oh, Van. Burada olduğuna çok sevindim." Beni apar topar götürdü oradan.

"Ne güzel bir ailesiniz. Yoksa sizi içeri almazlardı."

Burun kıvırarak bana döndü:

"Çok saçma kuralları var. Birinin kendisine bakacak hiç kimsesi yoksa nasıl olacak? Torunlarının yanında kalmaktansa arkadaşlarının yanında olmasını yeğleyecek pek çok ihtiyar tanıyorum."

Diğer odaların yanlarından geçerken dünden beri burada olan bazı ziyaretçileri tanıdım. Yoğun bakımda gece uyumayıp hasta bekleyen çok sayıda insan vardı.

Üniformalı bir polis Dono'nun odasının önünde sandalyede oturuyordu. Bir yandan ona doğru gelişimizi izliyordu.

Kendimi ve Addy halamı tanıttım. Beni tanıdığını göstermek için başını salladı ve bizi odaya aldı.

Dono'nun durumu aynıydı. Yatıyordu, ayakları ince pamuk bir battaniyeyle örtülüydü.

Addy sandalyelerden birine oturdu ve kocaman el çantasını yanına koydu. Ben ayaktaydım. İkimiz de Dono'ya bakıyorduk. Serum damlaları hortumdan şelale gibi akıyordu.

"Daha önce de insan bekledim," dedi Addy. "Onlara bir şeyler okumayı çok seviyorum. Zaman daha çabuk geçiyor, en azından benim için öyle. Bir mahsuru var mıdır onun için? Sizce bir mahsuru var mı?"

Oturdum.

"Okumayı severdi," dedim.

Kocaman çantasından kumaş bir kılıf içerisinde bir kitap çıkardı, kaplumbağa kabuğu gözlüklerini taktı ve yüksek sesli okumaya başladı. Kitabın adını göremedim. Neyle ilgili olduğunu da bilmiyordum. Ama diline bakılırsa oldukça eski bir kitaptı, belki de on dokuzuncu yüzyıldan kalmaydı.

"Nedir bu?" sordum Addy sayfayı çevirmek üzere durakladığında.

"Dickens. Müşterek Dostumuz."

"Six Jolly bölümünü anlayamadım..."

"... Fellowship-Porters," diyerek sözümü kesti.

"Pub ismi."

Anlamış gibi başımı salladım. Dono yatarken Morgen'in işlemesi için benim ne yapmamı isterdi acaba? Belki de ortağı Albie Boylan biliyordu.

"Edebiyat klasiklerini çok okuyorsun galiba."

"Evet, bir zamanlar öğretmendim. Kütüphanecilik de yaptım. Kitap tanıtım kartlarının gerçekten kart olduğu zamanlarda çalıştım hem de. "

Telefonum çaldı.

"Seni o isim hakkında arıyorum," dedi acele ettiği için telaşa kapılmış gibi konuşan bir erkeğin sesi. "Bizim kankaya seni aramamı söylemişsin."

Ganz'ın Ulaştırma Bakanlığı'ndan tanıdığı adam. Müşterek dostumuz.

"John Terrence Callahan, John T. mi yoksa J.T. mi?"

Daktiloda hızlı yazma sesi duydum.

"Bunlardan birkaç tane var şehirde. Doğum tarihi?"

"En büyük yaştan başla ve devam et."

Uzunca bir nefes verdi:

"1936..."

"Çok yaşlı."

"Sonraki 1950."

"Bu olur. Özellikleri nelerdir?"

"Bir seksen beş, gri saç, kahverengi gözler, ciddi görünümlü. Boz tilkileri seversen fena değil."

Dono.

"Bana onunla ilgili her şeyi ver."

Tuşlara daha haşin davranmaya başladı.

"Tamam. Arabası var, 2005 model Lincoln." Plakasını da söyledi. Callahan araba konusunda ağzının tadını biliyormuş.

"Adresi neresi?"

"East Pike 495. Numara 1701."

O bölgede on yedi katlı bina yoktu. Belki özel posta kutusu numarasıdır. Dono'nun posta kutusu numarası olmalı.

"Teknesi de var," dedim.

"Görüyorum. King County diyor ama demirleme yeri belirtilmemiş burada. Kayıtlı olduğu adres ehliyetteki adresle aynı."

"Ne tür bir gemi?"

"Gemi mi? Tekne mi demek istedin? O bir ..." Her maddeyi listeden okuyormuş gibi tek tek söyledi. "2006 gri fiberglas, altı buçuk metre, Stingray 220SX takma motorlu, benzinli, sürat teknesi. Ama sana yemin ederim bunların yarısından fazlasının ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Başka?"

"Tekneyle ilgili mi?"

"Her şeyle ilgili. Araçlar, ehliyetler, varsa park cezaları."

"Yok. Onların dosyalaması sadece... Dalga mı geçiyorsun? Başka bir şey yok. Sadece Bay Callahan'ın C sınıfı ticari vasıta ehliyeti sahibi olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca organlarını bağışlamamış."

Dono'nun hareketsiz haline ve onu hayatta tutan makinelere baktım.

"Kim bu Callaham?" diye sordu Addy.

"Gitmem lazım."

"Bunu bekliyordum zaten. Ben biraz daha okuyacağım."

Kafa salladım. Kitabı açmadı. İkimiz de Dono'ya baktık.

"Ne ister acaba?" diye sordu Addy.

"Onu bilmem ama benim istediğim polislerin ona bunu yapanı bulmalarına yardımcı olmak. En son istediğim şey ise ben burada yokken ölmesi."

"Yapacak bir şey yok. Senin yerine burada kalmamı ister misin?"

"Teşekkür ederim. Ama hastanedekiler bir gelişme olursa beni arayacaklarını biliyorlar. Mesele başkasının beklemesi değil.

"Mesele ikiniz; sen ve Dono."

"Evet."

Birliğime teslim olmama neredeyse bir hafta vardı. Dono'yu her an izleyebilirdim. Ben giderken de aynı durumda olabilirdi.

Kalktım.

"Geldiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman."

Arkamdan yeniden okumaya başladığını duydum.

9. BÖLÜM

East Pike 495, Harborview'a yarım milden az mesafedeydi. İki katlı, büyük bir yapıydı. Birinci katında Mailbox Worldwide nakliyat ve ikinci katında da masör vardı.

Öğle yemeğinden önceydi. Nakliyeci sakindi. Camlara yapıştırılmış renkli harflerin arasından tezgâhın arkasında kol bandıyla kutuları bantlayan genç bayanı görebiliyordum.

Adamın biri içeriye girdi ve yan duvardaki altın kapaklı kutulara yöneldi. Arkasından takip ettim ve 1701 numaralı kutuyu ararken telefonla konuşuyormuş gibi yapıyordum. Kutu sağ üst taraftaydı. Adamı küçük gümüş bir anahtarla kutuyu açmaya çalışırken izledim. Dono'da da aynı anahtardan vardı. Cebimde, anahtarlıkta takılıydı. Kadın karton kutulardan birini arka tarafa götürmek için çıktığında Dono'nun anahtarıyla 1701 numaralı kutuyu açtım. Tıka basa zarf ve posta kartlarıyla doluydu. Dono'nun bir süredir posta kutusunu açmamış olması benim için büyük bir şanstı. Posta yığınını ceketimin içine sakladım ve oradan çıktım. Charger'ın sürücü

koltuğuna oturdum ve üzerinde J. T. Callahan yazan bir şeyler aramaya başladım.

Kutudan çıkanların çoğu reklam broşürleriydi. Yapı marketler Callahan'u çok seviyormuş. Özel belge olarak bir hesap dökümü, işçi derneklerinden birkaç mektup ve Western Maritime'dan (Batı Denizcilik'ten) bir zarf vardı.

Zarfı açtım. İçinden hesap düzeltmesi çıktı. Bay Callahan'dan şubat ayında yaptığı alışveriş için yanlış fiyatlandırma yapılmasından dolayı özür diliyorlardı. Ayrıca üründen memnun kaldığını umduklarını yazmışlardı. Faturaya baktım. Lowrence HD harita okuyucu, Garmin VHF radyo ve muhtelif gereçler. Çeşitli elektronik malzemelere dört bin dolardan fazla para vermiş.

Dono'nun yakın zamanda bir tekne aldığı belgelerden belli oluyordu. Ama nerede olduğu belli değildi.

Hesap özetini inceledim. Dönem içi pek hareket yoktu. Bakiyesi yirmi bin doların biraz altındaydı. Bazı otomatik ödeme talimatlı işlemler vardı. Lincoln'ün sigortası ve Altamont Garajı ödemeleri vardı. Lincoln'ü orada tutuyordu besbelli.

Bir tane de Blueridge Moor LLC diye bir şey adına çekilmiş bir miktar vardı. Telefonumu aldım ve o adı araştırdım. Seattle'ın Shilshole körfezinde Blue Ridge Marina vardı.

Vay anasını!

İlk bakışta çok da harika bir marinaya benzemiyordu. Puget Sound'tan bir dalgakıranla ayrılmış altı yedi dokluk bir marinaydı. En fazla iki yüz tane yanaşma yeri vardır. Fakat yanaşan gemiler üst sınıftı. Çoğu yelkenli ve gezi amaçlı yat idi. Günlerden pazartesiydi ve ortalıkta pek insan yoktu.

Yüzen iskelelerin her birinin kendi giriş kapısı vardı. Yanlarında uzantıları olan düz çelik kapıların üstlerine de birilerinin geçmesini önlemek için dikenli teller döşenmişti.

Ganz'ın Motorlu Taşıtlar Dairesinde çalışan elemanından öğrendiğim kadarıyla altı buçuk metrelik Stingray sürat teknesi arıyordum. Bu boyutlardaki sürat teknelerinin hepsi kıyıya en yakın iskelelere demirlemişlerdi çünkü onların sintineleri nispeten sığ yerlere girmeye elverişliydi. Teknelere bakarak limandan aşağıya doğru yürüdüm. Çoğu beyazdı. Birkaç tane kırmızı, birkaç tane mavi ve birkaç tane de siyah vardı içlerinde. Sadece bir tanesi griydi.

Kapıdaki kilit karmaşık mekanik bir düzenekten oluşuyordu. Üzerinde A'dan F'ye kadar harfler olan altı tane düğmesi vardı. Montumun altında kamyondan aldığım levye duruyordu. Ama kilide şöyle bir baktığımda levyeye ihtiyacım olmayacağını anlamam uzun sürmedi.

Altı düğmenin dört tanesi fazla kullanılmışlıktan parlamıştı. Böyle bir kilitte her düğme sadece bir defa kullanılabilirdi çünkü her biri içerideki bir tekerleğe tekabül ediyordu. Dört düğme yirmi dört olasılık demekti. Her düğmeye basışımda kapıyı hafifçe zorladığımda hangi düğmenin doğru olduğunu anlayabiliyordum çünkü doğru düğme kapıda nispeten az direnç oluşturuyordu. Kaldı sekiz olasılık. Deneme yanılma yoluyla yaklaşık kırk saniyenin sonunda doğru kapıyı açmıştım.

Bir kilidi ellerimle son greslediğimden beri çok uzun zaman geçmişti. Rıhtımdan tekneye doğru yürüdüm.

Stingray sürat teknesi. Bunlar adalar arasındaki günübirlik geziler ve su kayağı yapanlara toz yutturmak için yapılmışlardı.

Teknenin boyunun yarısı ön kısmındaki eğimli burundan oluşuyordu. Üzerinde adı yazmıyordu. Teknenin hiçbir şeyi çok özel gibi görünmüyordu. Gri boyası bile sıradandı.

Dış etmenlerden zarar görmemeleri için kaptan köşkünün ve motorun üzeri soluk renkli bir brandayla tamamen örtülmüştü. Brandayı, gövdenin çevresinde birer karış arayla yerleştirilmiş kancalara geçirdikleri elastik bir iple sabitlemişlerdi. İpi kancalardan çıkardım ve brandayı içeriye girebileceğim kadar açtım.

Motor tam bir canavar olan üç yüz beygirlik siyah bir Mercury'ydi. Dono kulak zarlarının selameti için motoru kauçuk ses yalıtım malzemesiyle kaplamıştı. İçeride, teknenin kıç tarafında iki tane kırmızı, yirmi litrelik benzin bidonu vardı. Bidonların ağzında, susamış motora yakıtı kolayca boşaltmayı sağlayan hortum vardı.

Genel olarak bakınca o müthiş yarış tekneleri kadar hızlı ve çekici değildi. Daha ziyade uyuşturucu kaçakçılarının dünya çapında meşhur ettiği türden bir tekneydi. Ama yine de eminim ki dalgasız denizde hiç zorlanmadan kırk knot hıza çıkabilirdi. Yedek benzin bidonlarını da düşünürsek yüz elli - iki yüz kilometre menzile ulaşabilirdi.

İki kısa, dar kapı kabin ile kaptan köşkünü birbirinden ayırıyordu. İkisi de kilitliydi. Kızılağaçtan yapılmış tutacağa asılı anahtarlardan biri uydu.

Kabinde her iki tarafta da birer tane minderli oturak vardı. Oturma yerleri iki kişinin uyuması için düşünülmüş ayrı iki döşek gibiydi. Dar döşek, teknenin ön kısmının V şekline uyum sağlayacak şekilde biçimlendirilmişti. Oturağın altı, dört köşe bir saklama alanıydı. Kabinin duvarına sabitlenmiş olan saklama bölümüne, yana açılır kolu sayesinde kaptan köşkünden de ulaşılabilirdi. Acaba Western

Maritime'ın faturasında gördüğüm Chartplotter derinlik ölçer J. T. Callahan'a mı fatura edilmişti?

Oturağın yastıklarını ve döşeğini kaptan köşküne çektim ve kabini aramaya başladım.

Saklama alanı ahşap ayıraçlarla bölümlere ayrılmıştı. Bulduklarım herhangi bir gezi teknesinde bulunabilecek şeylerdi. Can yelekleri, ağır hava koşullarına dayanıklı kıyafetler vardı. Ayrıca bir adet skuba dalış takımı, bir regülatör, bir tank, dalgıç yeleği, ağırlık kemeri, ilk bakışta Dono'ya uyacakmış gibi görünen bir dalgıç kıyafeti ve ağırlık kemeri vardı. Dalgıç takımı kullanılmış gibiydi ama çok iyi durumdaydı.

Dalgıç kıyafetini kokladım. Silinerek temizlenmişti fakat ne kadar da silseniz tuzlu su kokusu asla çıkmaz.

Dalgıç takımının yakın zamanda kullanıldığından emindim. Bir aydan daha eski olamaz.

Çok garip. Dono bu tekneyi sadece motorunun sesi için almamıştır herhalde. Dalışı da keyif için değildir. En azından ben buralardayken keyif için dalmazdı. Aslında ben onun dalabildiğini bile bilmezdim.

Saklama alanının tabanındaki fildişi rengi boya, kenarlardaki boyadan daha yeniydi. Tahtaya vurdum. Yankı yapıyordu. Teknenin kıç tarafında, ilk bakışta görünmeyecek bir yerde yarım daire şeklinde küçük bir kesik vardı.

Parmağımı delikten içeriye soktum. Arkasında sığ bir boşluk vardı. Boşlukta, kauçuk bağlantılarla tutturulmuş 30.06 Remington av tüfeği vardı. Ayrıca dar paslanmaz bir kutu içerisinde Beretta tabanca ile her iki silah için mühimmat vardı.

Remington ve Beretta tıpkı can yelekleri gibi güvenlik önlemleriydi. Dono silahlarla can yelekleri arasında bir tercih yapacak olsaydı kesinlikle silahları seçerdi.

Kabinden çıktım. Kaptan köşkündeydim. Oturakların kenarlarında su geçirmez bölmeler vardı. Onları da aynı anahtarla açtım. Bir tanesinin içine VHF radyo ve kalın denizcilik kitapları konmuştu. Kitapları çıkardım. Üçlü bir setti kitaplar; Oregon'un güneyinden Washington'a, San Juan Adaları'ndan Britanya Kolumbiyası'na, oradan da Queen Charlotte Adası'na uzanan batı kıyısını gösteriyordu.

Aklıma bir fikir geldi. VHF'yi açtım. Ulusal Okyanus ve Atmosfer İdaresi (NOAA) tarafından sunulan hava durumu raporu okunuyordu. Port Angeles'ten yayın yapan radyonun sunduğu hava raporu denizciler için hazırlanmıştı ve bittikçe tekrar okunuyordu.

Dono'nun radyosunun da tıpkı araçlardakiler gibi radyo kanallarını kaydedip açmaya yarayan bir dizi düğmesi vardı. Ben de hava raporunu dinlediğim kanalı değiştirmek için bir sonraki düğmeye bastım. Yine ses kaydı gibi gelen bir ses duyuluyordu. Bu seferki biraz daha derinden gelen, belirsiz bir sesti. Yayının Güney Kanada sınırına bir saatlik mesafedeki Bellingham için olduğunu zar zor anlayana kadar dinledim. Üçüncü kanalda ise sadece parazit sesi geliyordu.

Radyonun altında, onunla geldiği aşikâr bir kitapçık göze çarpıyordu. Açıp baktığımda radyoyla ilgili temel hususları, kalabalık kanal listesini ve bunların kuzeybatı kıyılarında ne faydası olduğunu anlatan bir kitapçık olduğunu gördüm. Radyonun üçüncü kanalındaki frekans Kanada, Vancouver'daki Hava Radyosu'nun frekansıyla aynıydı. Dördüncü, beşinci ve altıncı kanallara herhangi

bir kanal kaydedilmemişti. Hepsinde VHF'nin son frekans değeri görünüyordu.

Kuzey, evet, kuzey. Dono teknesiyle kuzeye gitmişti. Kanada kıyıları için hava durumu bilgisine ihtiyaç duymadığına göre pek uzaklaşmış olmazdı.

Sürat teknesi, uzunca bir menzil, hatta belki Kanada'ya kadar uzanıyor olabilir. Dono bir şey mi kaçırıyordu acaba?

Kaçak eşya taşımacılığı onun asıl işi değildi. Kaçakçılık Hollis Brant'ın işiydi. Peki Dono'nun aniden aletli dalışa merak sarmasına ne demeli?

Her şeyi yerine koydum, kabini ve bölmeleri kilitledim.

Güneş ufuk çizgisine yaklaşmıştı. Gün ışığı gümüş renkli suyun üzerinde dans ediyordu. Suyun öte tarafında Bainbridge Adası'nın koyu yeşil silüeti uzanıyordu. Onun da arkasında sarp, beyaz gri Olympics uzanıyordu. Buradaki dağlar Afganistan'dakilere benzemiyor. Afganistan'daki karakollar tepelere konumlandırılmış katlanır çakı kenarı gibi görünen yapılardı.

Saatime baktım. Altıyı çeyrek geçiyordu. Davey yakında Morgen'a gelirdi. Büyük Mercury kükreyerek köpük köpük sulara doğru gitti.

Tekneyi Hollis'in demirleme yerine götürüp ona göz kulak olmasını isteyecektim. Usta gözüyle baktığında gri Stingray'de benim göremediğim kim neler görecekti.

Bir an neredeyse vazgeçiyordum Davey'in oraya demirlemekten. Ancak Dono'nun son zamanlardaki meşgalesinin ne olduğunu bilme isteğimi yenemiyordum. Tekneyi bulmuş olmak bana cevaptan çok soru kazandırmış oldu.

Biraz kurtları döksem iyi olacak. Kafayı duvara vurmadan önce bir bira içip gülmeye ihtiyacım var.

10. BÖLÜM

Dono ve Albie Boylan, Morgen'i ben doğmadan otuz yıl önce satın almışlardı. Dono'da para vardı, Albie'de ise temiz bir sicil vardı. Dolayısıyla iki adam ortak olmuşlardı. O zamanlar oradaki emlak fiyatları şimdiki gibi ateş pahası değildi. Bir apartmanın birinci katını elli yıllığına kiralamayı başarmışlardı. Şimdi o parayla oradan bir daire bile alınmaz.

Anlaşmaya göre Albie mekânın işletmeciliğini yapacak Dono da çalıntı paralarını barın hesabına karıştırıp eritecekti. Barlar kara para aklama için harika yerlerdi. Oralarda büyük miktarlarda paralar el değiştirirdi.

Çocukluğumda Albie'den biraz korkardım. Yılan gibi sinsiydi ama bir o kadar da sosyaldi. Morgen'in girişinde bir koruma dururdu. Albie'nin gözü seni tutmazsa sana göz ucuyla bir bakış atar ve kapıyı gösterirdi. İnat edersen veya orayı terk etme işini ağırdan alırsan birileri geceye başka yerde devam etmeni isteyebilirdi.

Barı tekrar görme konusundaki isteğim beni de şaşırtmıştı. Battery Caddesi boyunca yürüdüm. Üzerinde hiçbir işaret olmayan kocaman yeşil kapının oymalı demir kolunu çektim. Kapı kolayca açıldı. Geniş ana odanın tüm büyüklüğü karşıma serilmişti.

Morgen beni bekliyormuş gibiydi. Sıra sıra dizilmiş çizikli ve lekeli aynı pembe masalar hâlâ oradaydı. Solgun dişbudak ağacıyla kaplanmış bar karşı duvar boyunca yılan gibi kıvrılıyordu. Barın kaplamasıyla uyumlu raflarda likör şişeleri ve bardaklar arka plandaki yerlerini almışlardı.

Barın üzerinde ayna yerine duvar halısı vardı. Üzerinde kabataslak çizilmiş bir ortaçağ kadınının at sırtında okyanusa giden görüntüsünün tasvir edildiği duvar halısı barla ilgili en iyi hatırladığım şeydi. On yaşımdayken bilardo masası başında Dono'nun işini bitirip dönmesini beklediğim bir gün cesaretimi toplayıp Albie'ye o kadının kraliçe mi yoksa başka bir şey mi olduğunu sormayı başardım. Bardaki adamların kahkahaları aldığım tek cevap oldu.

Sessizce oturdum. Çok kızmıştım. Dono geldiğinde oradan çıktık. Sinirimden kuduruyordum. Yaşlı adamın ise keyfi yerindeydi. Montunun altında para dolu bir zarf çıktı. Onun espri anlayışından cesaretle kadını sordum. Onun putperest bir fahişe olduğunu, şeytanla yattığını ve denizin gazabından kaçmaya çalıştığını anlattı.

Anlamamıştım. Ama onun da gülmesini istemediğim için ayrıntıya inmedim.

Barın dekoru zamanla değişmediyse de müşteriler değişmişti. Mekan neredeyse doluydu. Genellikle üniversite çağında ya da biraz daha büyük yaştaki gençler vardı. Sandalyelere ya da yemek masalarına oturmuşlardı. Ayrıca alışık olduğumdan fazla sayıda bayan göze çarpıyordu. Kadınlar mekâna gelmeleri için teşvik

edilmeseler de geldiklerinde hoş karşılanıyorlardı. Orası bir şekilde ayakta kalmak zorundaydı.

Kalabalığa göz gezdirirken Davey Tolan belirdi karşımda. Sırıtıyordu.

Kahverengi saçı uzamıştı. Sırıtışı aynı eskiden olduğu gibiydi. Davey, ikinci sınıftayken karşılaştığımız günden ayrıldığım güne kadar hep en iyi dostumdu. Aslında tek arkadaşımdı.

Sarıldık.

"Vay arkadaş yahu!" dedi

"Nasılsın Davey?"

Kollarını bıraktı ve gözleri yüzümdeki yara izlerine yöneldi.

"Dono'yla ilgili haberler kötü dostum."

Başımı salladım.

"Henüz bir değişiklik yok." İki gündür Dono'nun vurulmasıyla ilgili konuşmaktan ve onu düşünmekten başka bir şey yapmadım. Şimdilik bu konuyu unutup kafamı toparlamalıyım."

Dovey'e oturmasını işaret ettim.

"Juliet nasıl?"

"Çok iyi." Telefonunu çıkardı ve karısıyla çocuğunun fotoğraflarını gösterdi. "Bak."

Davey hâlâ ergen gibi giyiniyordu. Siyah metalci tişörtü, griye benzer renkte kot pantolon ve siyah spor ayakkabı giymişti. Sandalyesinin üzerinde fırlatılıp atılmış deri motorcu ceketinin omzundaki yırtıktan dışarı fırlamış sandalye topuzu görülebiliyordu. Hemen yakınlarındaki masada oturan ergen kızlar önlerindeki dizüstü bilgisayarların kenarlarından kaçamak bakışlar atıyorlardı Davey'e. O her zaman kadınların ilgisini çekmiştir. Kayıtsız görüntüsü de onu daha çekici yapıyor olmalıydı.

Oğulları Francis'in okulöncesi eğitimine başladığını anlattığı sırada çalan telefonu açarak "Sen tam bir şerefsizsin, biliyorsun değil mi?" diye bağırdı.

Sandalyeme yaslandım.

"Seni kızdırdım galiba."

"Sen gittikten sonra bir yıldan fazla süre boyunca adını bile andırmadım kimseye." Elini başının üzerine kaldırdı. "Kötü kötü şeyler geldi aklıma. Sen ve Dono daha beter bir kavgaya tutuşmuşsunuz, o da seni öldürüp bir yerlere gömmüş filan..."

Davey'e Shaw ailesinin iş hayatıyla ilgili her şeyi söylemezdim. Yine de Dono'yla ikimizin sürekli olarak sürtüştüğümüzü öğrenmenin bir yolunu bulurdu. Dahası, dedemin şiddete eğilimli olduğunu anlayacak kadar bilgisi vardı.

"Kafamı dağıtmak için ara vermem gerekiyordu Davey."

"İki üç günde bir evinizin oraya geldim belki dönmüşsündür diye. Bana yalan söyler diye Donu'yu aramazdım, bizzat gelirdim. Bir gün, senin adına gönderilmiş ama yanlışlıkla eve gelmiş bazı kâğıtlar gösterdi bana. Orduya katıldığını o zaman öğrenmişti."

"O kâğıtlar eve yanlışlıkla gelmeseydi hiçbir zaman öğrenemeyecekti benim orduya katıldığımı."

"Herkese postayı koymuşsun, ha?"

Garson kız geldi, kahverengi içeceklerimizi masaya koydu.

"Saw's Porter," dedi.

Saw's Porter Dono'nun viski içmediği zamanlardaki tercihiydi. Bu içki Davey'le çocukluğumuzda ilk çaldığımız içkiydi. Markası da pek bilinenlerden değildi.

Davey'e soran gözlerle baktım:

"Sipariş verdin mi?"

"Yoo."

İkimiz de garson kıza bakıyorduk. Uzun boylu, yirmili yaşların ortalarında, güzel omuzlarını açıkta bırakacak şekilde kesilmiş parlak bakır renginde saçları olan bir kızdı. Çenesi köşeli, yanak kemikleri çıkıktı. Yenleri dirseklerinin yukarısına kadar kıvrılmış beyaz gömleği, siyah kot pantolonu, kısa krem rengi önlüğüyle akşam yoğunluğundan perişan halde olsa da hâlâ güzeldi.

"Başka bir isteğiniz var mı?" diye sorarken ikimize değil, bana bakıyordu.

"İsim?" diye sordum.

Ciddiyetini bozmadı ama gri gözlerindeki neşeyi gizleyemiyordu:

"Hanımefendi," dedi.

"Öğrendiğim iyi oldu."

Başını salladı ve bara döndü. Yürüyüşüne bakarken duyduğum hayranlığı gizlemem kolay olmadı. Siyah kot pantolonu çok güzel oturmuştu.

Davey'e döndüm ve bardağı göstererek:

"Bunu garson kıza ne zaman söyledin?" diye sordum.

Sırıtışı sinir bozucuydu.

"Yemin ederim ki tek kelime bile söylemedim kıza."

Davey her zaman dalgasını geçerdi. Ona bu fırsatı vermemek için sustum ve içkimden bir yudum aldım. Zengin bir aroması vardı, kahve gibiydi. Harika!

Kapıya bırakılmış notu çıkardım ve Davey'e gösterdim. Kâğıdın üzerindeki Frazier Bros Elektrik logosunu göstererek:

Burada mı çalışıyorsun?" diye sordum.

"Evet, parası iyi." masaya iki ellilik koyarak "Bu akşam bendensin."

"Maaş günü şerefine." Bardaklarımızı tokuşturduk.

"Orduyu seviyor musun?" diye sordu. Gözleri yeniden yüzümdeki yara izlerine kaydı.

"Birliğimdeki elemanları seviyorum. Bize verdikleri oyuncakları seviyorum," dedim sırıtarak.

"Evlilik var mı?"

"Bir keresinde epey yaklaşmıştım. Uzun süre aynı yerde kalamıyorum."

"Vay be buradasın işte." Odayı kesiyormuş gibi yaparak, "Eminim şu kızlardan biri yeterince şarhoş olmuştur," dedi.

"Dur şu şanslılardan birini önce ben yakalayayım," dedim ve kocaman bir yudum daha içtim.

Davey omzumun üzerinden barın uzak köşesine doğru bakarak:

"İşte orada," dedi.

Sağ tarafıma baktım. Yangın çıkışı açıktı. Bira fıçısı taşıyan bir genç masaların arasında yolunu bulmaya çalışıyordu. Oldukça şişman olduğundan elinde bir fıçının olması pek sorun değildi onun için. Siyah saçları ve favorileri vardı. Oduncu gömleği ve kot pantolon giymişti. İlk bakışta tanıdık geliyordu. Gerçekten tanıdıktı.

"Vay anasını, Davey, bu adam Mike değil mi?"

Davey başını salladı.

"Kardeşimi her yerde tanırım," dedi ve koca bir yudum daha bira aldı.

Michael Tolan Davey'in küçüğü ve tek kardeşiydi. Şimdi yirmi iki, yirmi üç yaşında olmalıydı.

Kalktım.

"Hemen döneceğim," dedi.

"Keyfine bak. Ben de dışarıya çıkıyorum zaten," diyerek cebinden bir paket American Spirits çıkardı.

Barın altında fıçıya pompa takan Mike'ın yanına gittim.

"Mike, merhaba, ben Van Shaw."

Bana baktı, gözleri açıldı.

"Hey!" diyerek yerinden kalktı ve el sıkıştık. Kardeşinden on beş santim daha uzundu, yüzü genişti. Davey, annesi Evelyn'e benziyordu. Yüzü kemiksiz, gözleri maviydi. Evelyn'in kocası Joe Tolan, ailesini Davey'le tanıştığımız zamanlarda terk etmişti. Onu hayal meal hatırlıyordum.

"Albie'yle çalışmaya nasıl başladın?" diye sordum.

"Albie Boylan mı? Albie öldü Van. Üç dört yıl önceydi. Kalp krizi. Bu işi bana Dono ayarladı."

Ona dik dik baktım.

"Donoyla tanıştığınızı bilmiyordum."

"Tanışmıyorduk. Derslerimi aksatmadan çalışabileceğim bir iş arıyordum. Annem Dono'yu aradı. İrlandalı dayanışması, bilirsin."

Evelyn Dono'nun Mike'a el altından maaş vereceğini biliyor olmalıydı. Vergisiz kazanç.

"Orduya katıldın değil mi?" diye sordu Mike.

"Evet, birkaç günlüğüne geldim."

"Dono'nun başına geleni duydum. Çok üzgünüm. Bunun için buralara kadar geldin. Annem seni görmek isteyecektir."

"Aynı evde mi oturuyor?" dedim.

"Evet, ben de hâlâ o evde yaşıyorum. Davey ve Juliet kendi evlerine taşındılar." Mike kafasını salladı, biraz homurdanarak "Ne şanslılar."

Gülümsedim.

"Çok özenme bence. Annenin yemeklerini özlemek de var."

Evelyn Tolan iyi bir aşçıydı. Çok iyi hatırlıyorum. Tolan ailesiyle yenen bir akşam yemeği Dono'nun patates ve etten oluşan akşam yemeği menüsünün bin bir farklı kılığa sokulmuş sunumundan kaçış için bulunmaz fırsattı.

Mike bir kasa bira aldı ve barın altındaki dolaba dizmeye başladı.

"Kendi dairem olsaydı kedi mamalarından uzak dururdum. Hatta kedilerden bile. Seni gördüğüme çok sevindim dostum."

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

Kafamı çevirerek masamızın yanında dikilen ve bize bakan garson kızı görmeye çalıştım. Elindeki tepside içkiler vardı. Masaya üç kadeh viski koydu.

"Bir Frost dokunuşu." tam oturduğum sırada bir reklam sloganını seslendirerek bana baktı. Galway Frost evden ayrıldığımdan beri hiç görmediğim bir markaydı. Hollis onunla kafayı çekerdi.

Oyuna ağırlığımı koyup beni nasıl tanıdığını soracaktım. Elindeki tepsiyle bir garsondan çok bir patrona benziyordu.

Albie Boylan ölmüştü. Barın yarısına tekabül eden payı Dono'ya kalmamış olabilir. Belki yakın akrabalarından birine gitmiştir.

"Nasıl gidiyor Lucy?" diye sordum.

Gülümsedi.

"Sorduğuna sevindim. İyiyim. Bu arada Luce."

"Albie için üzüldüm."

"Dono için üzüldüm." Küçük bardaklardan birini aldı. Ben de aldım.

"Bardaki beylere!" diyerek viskilerimizi yudumladık.

Boğazım on saniyede yeniden açıldı.

"En son ne zaman görüşmüştük?"

"Burada, Morgen'daydık, arka odada. Dono'yla gelmiştin. Sen elindeki atariyle oynuyordun, ben de dergi okuyordum."

"Sendeki hafıza bende olsa..."

"Ben sadece okuyormuş gibi yapıyordum ama sen beni görmezden geliyordun."

"Haklısın, o zamanlarda biraz salaktım. On dört yaşımda mıydım ne?"

"Evet, o yaşlardaydın. Ben de on birimdeydim." Elindeki kadehi masaya koydu. "İş konuşmak için mi geldin?"

"Konuşmalı mıyız?"

Gri gözleri kısıldı:

"En nihayetinde evet."

Dono ölürse onun mirasının yarısına konacağım. Acaba bundan korkuyor olabilir mi? Yoksa nakit alışı kesileceği ve Dono'nun getirdiği kara paraları aklayamayacakları için mi üzülüyordu?

Belki ikisi de. Luce'nin bana şirin görünmeye çalıştığından şüphe yoktu.

"Henüz ölmedi."

Yüzü kasıldı.

"Onu demek istemedim."

"İçki için teşekkür ederim."

Biraz daha ayakta durdu ve barına geri döndü. Saçı çocukluğumuzda olduğundan daha koyu bir sarıya dönmüştü.

Luce bara doğru yürürken Davey yanından geçerek yanıma geldi. Önümdeki boş kadehi gösterdi.

"Konuşmaya başladın."

Başka bir garson masamızı bir sonraki içki servisine hazırladı. Sonra bir servis daha... Davey kalktı ve tuvalete gitti. Ben de bu arada Luce'ye bakayım dedim. Artık barın arkasında değildi. Mekân seyrelmişti. Kalan personel de temizlik işleriyle uğraşıyordu. Bizim masaya doğru imalı bakışlar atmaya başlamaları yakındı.

Davey masaya geldi.

"Galiba gitmiş," dedim.

"Kim? Haa! Anladım," diyerek güldü.

"Hoşça kalın bile demedi."

"Demedi mi? Sanmam. Ama bunu unutmayız değil mi?"

Uzun zamandır bu kadar keyifli içmemiştim. Landstuhl'deki lanet olası hemşireler hastanede içki içilmesine izin vermiyorlardı.

"Ne?" diye sordu Davey.

"Ne ne?" dedim ben de.

"Hemşirelerle ilgili bir şey söyledin. Sevgili Luce ne bir hemşire ne de barmen."

"Sarhoşum Davey. Eve gidiyorum artık. Sen de git, Juliet merak eder."

"Ah, canım Juliet! Benim için fazla iyi bir kız."

Şarkı söylemeye başlamasından korkuyordum.

"Taksi çağırıyorum. Arabaları yarın alırız."

Yirmi dakika sonra uykulu gözlerle Davey'e bakıyordum. Taksiden inip kaldırıma inişini izliyordum. Oturma odasının ışıkları yanıyordu. Tam da dediğim gibi. Juliet Davey'in yolunu bulması için kılavuz ışıklarını yakmıştı.

"**Home is the sailor, home from the sea. (Denizci evine dönmüş, denizci denizden gelmiş)**" dedi Davey.

"Bu bir kitabe, Davey," dedim.

"Bu bir ne?"

"Mezar taşına yazılan şey," dedim ve gözlerimi kapattım.

"Hah, yine saçmaladın. İyi geceler Van."

"İyi geceler, Davey."

Taksiciye evin adresini dikkatlice tarif etmiş olsam da kendimi evin üç kilometre kuzeyinde buldum. Adama bir tomar para verdim ve indim. Sokak ışıkları gecenin sisinde her zamankinden daha az parlak görünüyordu. Temiz havada yavaş adımlarla yürüyordum. Kafam biraz düzelmişti. Nihayet karşımdaydı. Eski evim. Karanlıktı.

"Bana kılavuz ışıkları yok," dye düşündüm sanırım.

Bir süre anahtarlarımla saklambaç oynadıktan sonra karanlıkta anahtar deliğini aradım. Neyse ki hemen buldum ve eve girdim.

Işığı açmaya yeltendiğim anda kafamın içinde korkunç bir ışık patlaması beni çocukların elindeki oyuncak bebekler gibi savurdu. Yer ayaklarımın bir an altından kayıp gitti. Dünyam tersine döndü.

Yanımdan bir geçti. Neredeyse ayaklarıma dolanıyordu. Gözlerimin önündeki parlak ışıklar, karanlığın içindeki kıvırcık, kır kafalı insan şeklini seçmeme engel olamamıştı.

Etrafımda uçuşan güneşçiklerin yerini gecenin rengi almıştı.

YAŞ ON

Dedem sabırsızlıkla bana bakıyordu.

Fakat ben odaklanmaya çalışıyordum. Benim için çok önemliydi.

"Artık şu Boom Blast'tan hak ettim herhalde."

"Buraya oturmadan önce de söylemiştin zaten."

"Biliyorum, biliyorum."

Boom Blast'ın çikolatalı brovnilisi, çikolatalı dondurmalısı ve tuzlu fıstıklısı vardı. Bu üç şeyi de seviyordum, dolayısıyla Boom Blast'ı da seviyordum. Tatlı denince aklıma ilk gelen şeydi o. Doğum günümden beri hiç yememiştim. Yine burada Farelly'nin mekânında yemiştim. Ama o zaman burada değil de odanın karşısında oturuyordum. Bu akşam benim yerimde yeşil süveterli bir çocuk oturuyordu.

Bütün hafta boyunca Boom Blast'ı düşündüm. Her ne kadar Farelly'nin yerinin basit bir yemek mekânı olmasını dilerdim. Bi-

raz salak bir mekândı. Parlak kırmızı vinil oturma köşeleri, duvarda çiftlik hayvanları ve şeker kamışı gibi, her şey çizgiliydi.

Kocaman plastik menüde her yemeğin resmi vardı. Orada yeni bir şey gördüm: Çığ. Üç çeşit dondurma, krem şanti, kiraz ve seçiminize bağlı granülleri olan şeye "çığ" demişler. Davey ise ona "dev" diyordu. Davey buna ancak "gözün doysun" derdi.

Dedem eliyle işaret etti ve garsonlardan biri çabucak geldi. Dedem bunu her zaman yapardı. Birinin leb demeden leblebiyi anlamasını ve yapılması gereken işi söylenmeden yapmasını beklerdi. Çok havalıydı.

Kendisine bir top naneli dondurma söyledi, bana ise Boom Blast. Bir an kararımı değiştirim başka sipariş vermeyi düşündüm ama kiraz sevmezdim ve Çığ'ın içinde kiraz vardı. Kirazlarını ayıklayıp atsam bile tadı gelirdi. Bildiğim yoldan gittim.

Dedem kahvesinden bir yudum aldıktan sonra:

"Bayan Stark konuşmanla ilgili ilerleme kaydettiğini söyledi."

"Evet."

Sanki seçme şansım vardı. Bayan Stark kaltağın tekiydi. Bu da Davey'in laflarından biridir. Bir daha diğerlerinden geri kalır ve sınavdan zayıf alırsam dedemi araması an meselesiydi.

"Sosyal Bilgiler nasıl gidiyor?"

İşte şimdi tam oldu. Yoksa bir şeyler biliyor muydu?

"İyi gidiyor."

Gerçekten iyiydi. Her ne kadar geçen haftaki ödevimi yapmamış olsam, Bay Smithson bana ikinci bir şans vermemiş olsa da dönem boyunca sınav sonuçlarım iyiydi. Notlarım öyle diplerde değildi. Fakat dedem şu ödev meselesini öğrenecek olsaydı fena olurdu.

Hatta beni cumartesi derslerine gönderip, günlük sıkıcı işlerden yaptırma cezası verecek kadar bile kızabilirdi.

Ama şu beş pimli kilitlerle ilgili biraz daha pratik yapmak istiyordum. Onları alt edebileceğimi biliyordum.

"Bay Smithson bana bir not yollamış. Okulun rehber öğretmeniyle küçük bir görüşme yapmak ister miyim diye soruyor."

Derin bir nefes aldım. Öylesine rahatlamıştım ki neredeyse oturağın üzerine düşecektim.

"Annenden bahsetti mi yine?"

"Hayır."

Gerçekten de bahsetmemişti. O zamandan beri hiç bahsetmedi.

Okulun ilk çarşamba günüydü. Ders bitiminde Smithson çağırmıştı. Korkmuştan çok şaşırmıştım. Suçüstü yakalanmış olamazdım herhalde. Sınıfın önündeki haşat olmuş masanın yanında bekliyordum. Smithson son çıkan öğrenciye kapıyı kapatmasını söyledi.

"Biliyor musun ki ben annenin öğretmenlerinden biriydim. Ama çok uzun zaman önceydi."

Nereden bileyim. Annemin benim yaşlarımda olduğu zamanlara mı döneyim? Kim bilir, belki de on beş on altı yaşındaydı. Acaba Smithson onun öldüğünü biliyor muydu?

"İyi bir öğrenciydi. Sınıfımda Shaw ailesinden birinin daha olması benim için bir mutluluktu."

Başımı salladım. Smithson kesinlikle yaşlıydı. Kafasındaki son tutam saçın beyazlığı kazağına dökülmüş kepekleriyle aynı renkti. Zayıftı ama göbeği vardı. Yanımdaki Terry Bonder, Smithson'un

göbeğine atıfta bulunarak Seattle'ın Kingdom stadındaki bira satıcılarının dediği gibi "Buz gibi bira!" diye fısıldadı kulağıma.

"Şimdi babanla mı yaşıyorsun?" diye sordu Smithson.

"Hayır."

Daha fazlasını bekliyor gibiydi. Ben ise babamı hiç tanımadığımı söylemekten nefret ederdim. Aslında babam bile değildi, gerçek babam değildi. Bu yüzden lafı fazla uzatmadım.

"O zaman dedenle mi yaşıyorsun? Annenin babası yani?"

Yine başımı salladım. Smithson da aynısını yaptı. Uzun cevap vermemi bekliyormuş gibiydi.

Bir yandan masanın üzerindeki kahve fincanı lekelerine bakıyor bir yandan da parmaklarıyla masaya tıklatıyordu.

"Moira, yani annen burada bulunduğu süre içerisinde Bayan Reynolds ve ailesiyle birkaç yıl yaşamıştı. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Sharon Reynolds o zamanlar birinci sınıfların öğretmenlerinden biriydi. Annen de onun sınıfındaydı." Kahverengi kaşları çatıldı. "Deden o zamanlar şeydi... Uzaktaydı. Şimdi nerelerde? Yakınlarda mı?"

"Hı hı. Her zaman."

Doğruydu. Dedemin şehir dışına gittiği, birkaç günü geçmeyen gezilerini saymazsak hep buralardaydı.

Her zaman benim iyi olmama önem verirdi, yedek anahtarım vardı, giderken bana yeme içme için harçlık verirdi. Smithson içini çekerek gülümsedi. Gerçek bir gülümseme değildi bu.

"İyi o zaman. Buna sevindim. Yani her şeyin yolunda olduğuna..."

Ağzından çıkan "yolunda" sözcüğünün sahte olduğu belli oluyordu.

"Evet."

"Moira çok zeki bir çocuktu. Şey olmasaydı çok ilerilere gidebilirdi..." Sustu.

"Sen olmasaydın..," diye geçirdim içimden.

Annemi seven biri de olsa Smithson'dan hoşlanmadığıma karar verdim.

Garson geldi ve dondurma tabaklarını önümüze koydu. O anda Sosyal Bilgiler öğretmenimin saçma sorularını ve her şeyi unuttum. Fıstıkların üzerindeki tuzun dilimi kaplayan çikolatanın içinde erimesinin tadını çıkarmakla meşguldüm.

Tatlımı bitirip, uzun saplı kaşığı tabağın dibinde gezdirerek brovni kırıntılarının son çikolata kalıntılarını emmelerini sağladıktan sonra kafamı kaldırıp dedeme baktım. Ana girişi izliyordu. Naneli dondurmasının pek azı yenmişti. Dondurmanın çoğu erimişti zaten.

Ön kapıya doğrudan bakmıyordu. Gözünün kenarıyla süzüyordu sadece. Birkaç saniyede bir o tarafa bakıyordu o kadar. Ama ben anlayabiliyordum.

Kaşığımı kırmızı vinil oturağa düşürdüm. Almak için masanın altına eğildiğimde masanın altından etrafa baktım. Kapıda iki Seattle polisi ve garsonlarla aynı çizgili tişörtü giymiş bir adam vardı. Polisler çok normal davranıyordu. Yanlarındaki adamla olağan bir konuşma yapıyorlardı ama beni ve dedemi izliyorlardı. Dedem kadar iyi saklanamıyorlardı.

Arkama döndüm ve restoranın arka tarafına bakmaya başladım. Fakat dedem kafamı diğer tarafa çevirerek:

"Yapma. Arka kapıya bakma. Bir şey olursa o tarafa gideceğimizi belli etme."

O anda iki ton daha mavi üniforma giymiş iki tane polis çıkageldi. O anda "yapma" demenin "rahatsız etme" anlamına geldiğini anladım.

"Bay Shaw," dedi polislerden biri.

Dedem başını salladı.

"Sanırım arabanızla ilgili bir sorun var bayım," diyerek dedeme seslendi polis. İkimizin duyması için gerekenden fazla yüksek sesle konuşuyordu. "Bizimle gelir misiniz?"

Herkes bakıyordu. Şişman çocuğun ağzı açık kalmıştı. Yeşil süveterinin önünde akmış dondurma izleri vardı.

Dedem hiçbir şey demeden dışarı çıktı. Polislerden ikisi hiçbir şey demeden onu takip etti. Ben de montumu kaptım ve ayağa kalktım. Omzuma elini koymaya çalışan polisi itirdim. Hepimiz birden Farrely'den çıktık. Dört polis, dedem ve ben.

Dışarıdaki park yerinde iki tane daha üniformalı polis vardı. Siyah bir GMC'nin yanında duruyorlardı. Kamyonetin yolcu tarafındaki kapısı açıktı. Polislerden biri, kadın polis, ön yolcu tarafında oturmuş torpidoyu karıştırıyordu.

Bir an tepeden tırnağa ısındım. Kamyonetimiz!

Kadının yanında dikilen polis bize doğru baktı ve gelişimizi izledi. En az dedem kadar uzundu ve en az o kadar şişmandı. Yaka kartından adı okunuyordu, YOUNGS yazıyordu.

"Siz Danovan Shaw'sınız değil mi?" dedi dedeme.

"Konu nedir?" diye sordu Dono. Sesinde kızgınlık veya acele yoktu. Sakindi.

"Bu sizin kamyonetiniz değil mi?" diye sordu memur Youngs. Ne biçim soruydu bu? Ruhsata baksalar ya! Belki de sorması gerekiyordu. Polis raconu işte.

"Ödenmemiş cezam olduğunu sanmıyorum. Vergi borcum da yok."

Omzuma dokunmaya çalışan polis önümüze geçti. Diğerlerinden yaşlıydı ve saçlarını sıfıra vurdurmuştu. İki polis, dedemin her iki yanında olacak şekilde yerlerini aldılar.

"Bu akşamın ilk saatlerinde neredeydiniz Bay Shaw?" diye sordu Keltoş.

"Benimleydi," diye cevap verdim. Dedem öyle bir bakış attı ki hemen çenemi kapattım.

"Peki birlikte neredeydiniz?

"Sinemadaydık," dedi dedem. "Sonra da buraya geldik."

"Hangi sinemaya gittiniz?" diye sordu Youngs.

"Varsity'ye."

Keltoş bana gülümsedi.

"Ne seyrettiniz?"

Cevap vermedim.

"Yoksa unuttun mu?"

"Söyle," dedi Dono bana dönerek.

"Bağımsızlık Günü'nü izledik."

"Dünya'ya hoş geldiniz. Özel bir gün müydü?"

Dedem GMC'nin altını incelemekte olan bayan polisin olduğu yöne işaret ederek:

"Amacınız nedir bilmiyorum ama sadece rutin kontrol yapıyorsanız kamyoneti size bırakayım ve bir taksi çağırayım isterseniz."

Keltoş'un yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Washington Mutual'ın Fortieth (Kırkıncı Cadde'deki) şubesi kapanıştan hemen önce soyulmuş. Soyguncular olay yerinden siyah bir pikapla kaçmışlar." Bizim kamyonete bakarak: "Tariflerden biri sizin aracınıza uyuyor."

"Soyguncular dan bir on yaşında bir çocuk muymuş?" diye sordu dedem.

"Sinemada tanıdığınız birini gördünüz mü? Orada olduğunuza tanıklık edebilecek birini?"

"Dişlerimdeki patlamış mısır kalıntıları hâlâ duruyor. Bakmak ister misiniz?"

Haykırmak istiyordum: "Aptal olmayın! O benimle birlikteydi. Salak bir bankayı soyacak ve birileri tarafından görülecek kadar beyinsiz değil."

"Bence çocuğu içeriye alın," dedi Keltoş.

"Hayır," diyerek itiraz ettim.

"Evet," dedi dedem.

Kıpırdamadım bile. Onu yalnız bırakamazdım. Her şey olabilirdi.

Dedemin yüzü karardı. Bana bir emir verecekti ki kamyonun yanındaki kadın:

"Hey!"diye seslendi. Torpidoyu aramayı bitirmişti ve yük bölümüne bakıyordu. Brandanın kesilen kısmından sarkan parçaları görebiliyordum.

Kadın, yük bölümünden indi.

"Silah," dedi elinde bir tabancayla.

Silahın kabzasından bantlar sarkıyordu. Gümüş renkli, kısa namlulu otomatik bir tabancaydı. Daha önce hiç görmemiştim bunu. Dedemin teneke kutulara ateş etmem için bana verdiği silahlardan biri değildi.

Etrafımızdaki polisler gerildi. Keltoş'un yanında duran zayıf polis elini silahına götürdü.

Memur Youngs dedeme sordu:

"Sizin mi?"

"Hayır."

"Ama kamyonetinizde bulduk."

"Ne demeliyim? Bilmiyorum."

"Bahse girerim.," dedi gruba katılan bayan polis. "Sen ne diyorsun yahu? Çocuğun hemen tepesinde bir silahla mı sürdün kamyonu. Üstelik dolu!"

Youngs silaha yakından baktı. "Seri numaraları silinmiş." Silahını çıkardı. Keltoş bir adım geriye çekilmiş elinde copunu tutuyordu. Dedemin önündeki beton zemini işaret eden Keltoş:

"Yere yatmanızı isteyeceğim bayım. Hemen."

Delilik bu. Deli bunlar. Dedemle sinemadaydık biz. Polisler sakinleşse ispatlayabilirdik. Sinemayı hemen arayabilirdik. Mutlaka birileri bilet ya da patlamış mısır alışımızı hatırlardı.

Bilet koçanı! Dedem onları saklamama izin vermişti.

"Bekleyin!" dedim ve elimi montumun cebine soktum.

"Kıpırdama!" diye bağırdı Youngs. Zayıf olan kolumu üst tarafından kavradı. Acısı ayak uçlarıma kadar yayıldı. Bağırıyordum.

Zayıf olan polisin yere düştüğünü gördüğüm anda suratına dedemin yumruğunu yediğini anladım. Keltoş öne adımladı. Elindeki copla dedemin diz arkasına vurmasıyla bağırmam bir oldu. Dedem yana doğru sallandı. Youngs'un koca kolu beni sıkıca sarıyordu.

Keltoş yine copunu savurdu. Bu sefer omzuna vurdu. Dedem yere düştü. Yerde kıvrılarak cenin pozisyonu aldı. Keltoş ve dördüncü polis copla vurmaya devam ediyordu. Kadın polis bağıra-

rak bir şeyler söylüyordu. Dono'nun vücuduna gelen darbeler kum torbasının düşmesine benzer sesler çıkarıyordu.

Beni sarmalayan kolu ısırdım. Youngs biraz daha sıktı. Gözlerim kararadı.

Kendime geldiğimde dedem beton zeminde yüzükoyun yatıyordu. Kıpırdamıyordu. Keltoş onun üzerinde oturuyor, diziyle dedemin omzunu bastırıyordu. Dedemin bilekleri sarı, plastik bir bantla arkasından bağlanmıştı.

Biz bir şey yapmadık, diye haykırmak istedim. Young'u yine itirdim. Zayıf polis hâlâ yerde yatıyordu. Arkadaşlarından biri üzerine eğilmiş bir şeyler yapıyordu.

"Yardım etmeyin," dedi Keltoş kadın polise.

Kadın polisin suratı kıpkırmızı olmuştu. "Canın cehenneme!" dedi. Dedemin ve Keltoş'un yanından geçerek yanımıza geldi.

Yüzüme bakmak için eğildi. Ben ise onun yanı başından kafamı uzatarak dedemi gözümden ayırmamaya çalıştım. Hafifçe kıpırdıyordu. Kafasını çevirdi:

"Dede, buradayım," dedim. Bu sefer sesim daha yüksek çıkıyordu.

"Merak etme, iyileşecek," dedi bana kadın polis. "Fakat önce senin sakinleşmen lazım. Yapabilir misin?"

Defol git bayan, haklı da olsan defol git!

Başımı salladım.

"Tamam," dedi. Youngs kolunu hafifçe gevşetti. Düz durduğumu ve sallanmadığımı görünce beni bıraktı. Yine de yakınımda duruyordu.

"Babanı götürmemiz gerekiyor," dedi kadın polis. Babam değil dedem olduğunu söylemedim. "Seni alması için birini çağırmam gerekiyor. Annen ulaşabileceğimiz bir yerde mi?"

Başımı yana salladım. Gözyaşlarım hemen yüzümü ıslattı. Gözlerimi silmeye çalıştım.

"Teyze, amca filan da mı yok?"

"Sadece biz varız," dedim.

"Hay aksi!" dedi Youngs. Çok sinirli olduğunu o an anladım. Ayrıca kolu çizilmişti ve kanıyordu. Ben mi kanatmıştım acaba? "Çocuk Esirgeme'yi arıyorum."

Kadın hafifçe başını salladı. Youngs'un montuma bulaşan kanını sildi. "Merkeze giderken sen benimle olacaksın."

Keltoş ve dördüncü polis dedemi ayakları üzerine kaldırdılar. Alnı ve çenesinde kesikler vardı, gözlerinden biri de şişliğinden kapanmıştı. Gömleğinde koyu kırmızı damlacıklar vardı.

Kafasını döndürdü. Beni görene kadar etrafına baktı.

"İyiyim," dedi. Ağzının kenarından kan damlıyordu. "Yok bi'şey."

Keltoş ve yanındaki, dedemi neredeyse sürükleyerek polis araçlarından birinin içine tıktılar.

Onu araca adeta eşya gibi yüklediler, aracı çalıştırdılar. Kadın polis elini omzuma koydu. Elini indirmesi için silkinmek istedim. Silkinmedim. Sadece polis arabasının durduğu yerden çıkışını izledim. Dedem arka koltukta bir karanlık bir gölge gibiydi. Araba köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Ama tepe lambalarının kırmızı ve mavi ışıkları binaların pencerelerinde yansımaya devam ediyordu. Bir, iki, üç, dört diye saydım; son yansıma da kaybolana kadar.

11. BÖLÜM

Gök gürültüsü çok yakından geliyordu. Her gürlediğinde gökyüzünü aydınlatan bir şimşek çakıyor, bir sonraki çakana kadar yavaşça sönüyordu. Şimşek gök gürültüsünden sonra çakmamalıydı. Bir yanlışlık vardı. Bu durum beni endişelendiriyordu. Her şimşek çaktığında korkudan gözlerimin sıkıca kapandığını hissedebiliyordum. Bunda da bir yanlışlık vardı. Gözlerim kapalıyken şimşek çaktığını nasıl görebiliyordum ki? Görmek için gözlerimi açmam gerekirdi. Yok, yok kalsın, açmak istemiyorum.

Aniden kendime geldim. Gözlerimi açtım, bir süre tavana baktım. Kapı aralıktı. Aralıktan gelen hafif rüzgârı yüzümde hissedebiliyordum. Sokak lambalarından yansıyan sarı ışık pencerelerden süzülerek içerisini birazcık aydınlatsa da oda hâlâ karanlıktı.

Dono'nun düştüğü yere iki üç metre mesafede yatıyordum. Ondan akan kanların bir bölümü benim altımda olabilirdi. Bu düşünce bile beni kıpırdatmaya yetti. Yavaşça kalktım.

Sol kulağımın orada yoğunlaşan ağrıyı hissetmek için dokunmam gerekmiyordu. Oradaki düğümlenmeyi hissedebiliyordum. Elim yerdeki bir şeye çarptı. Dono'nun karaçalı değneğiydi. Onu kapının yanındaki şemsiyeliğin içerisinde muhafaza ediyordu. Değneği aldım ve baktım.

Topuzlu İrlanda değneğini evde muhafaza etmek ancak Dono'nun mizah anlayışı olabilirdi. Topuzun olduğu tarafının çeyrek kilo saçmayla dolu olması da yine Dono'nun mizah anlayışıydı. Çeyrek kilo saçma dünyanızı karartmak için yeter de artardı. Kafanıza denk geldiği zaman kafatasınızı kantalup kavunu gibi ikiye ayırabilirdi.

Her ne kadar kafam biraz karışık olsa da olayları çözümlemek çok zor değildi. Belli ki biri eve girmiş. O anda gördüklerim beni yanıltmıyorsa, beyaz kıvırcık saçlı, ufak tefek bir adamdı eve giren. Sarhoş halde kapıya yaklaştığımı duyunca köşeye saklanmadan önce değneği kullanmış olabilir. İçeriye girdiğimde benimle pinyata oynamış.

Kulaklarımdaki çınlamaların arasında sesleri dinlemeye çalışıyordum. Yoksa hâlâ içeride miydi? Sanmam. Bence daha içeriye adımımı atar atmaz sıvışmıştır oradan. Burada kalsaydı beni de istediği gibi yapardı. İstese beni bir rodeo buzağısı gibi kementleyebilir, istese bir değnek vuruşuyla işimi bitirebilirdi.

Duvardan epeyce destek alarak ayağa kalktım. Dikkatlice gidip kileri yeniden açtım. Dokuz milimetrelik Browning'i aldım. Şu halimle burnumun dibindeki birini bile vurabileceğimden şüpheliydim ama yine de elimde bir silahın ağırlığını hissetmek güzel bir duyguydu.

Giriş holüne gittiğimde birinin alarmı kurcalamış olduğunu gördüm. Kutunun metal ön kapağı yerde duruyordu ve içindeki kablolar koparılmış ve bazı yerlerinden soyulmuştu.

Uzun uzun baktım alarma. Baypas yapılmamıştı. Görünen o ki gelen kişi baypas yapmaya gerek duymamıştı çünkü alarm Dono'nun vurulmasından beri kapalıydı. Peki, neden alarmı parçalarına ayırıp kabloları soyma gereği duymuştu?

Eve giren kişi ön kapının emniyet pimini de çıkarmıştı. Pimi çıkarıp içeriye girmek ve hemen alarmın kapağını açmak kolay iş değildi. Üstelik baypas yapmak zorunda kalabileceğini bilerek bunu yapmak kolay iş değildi. İçeriye giren kişi alarmın kapalı olduğunu görünce bir işten kurtulduğu için epey sevinmiş olmalı. Kabloları soyma işini de önceden yapmıştı.

O gece, bu **orospu çocu**ğunun eve ilk girişi değilmiş.

Her odayı yavaşça gezdim. Başka zorlanmış kapı veya pencere yoktu. Ayrıca görünürde çalınmış bir şey yoktu. Belki de almak istediği şeyleri almasına ya da yapmak istediği şeyleri yapmasına fırsat kalmadan girdim eve.

Banyoda bir çekmece dolusu reçeteli ilaç, emniyet kapaklı rengârenk şişeler ve alüminyum folyo vardı. Hâlâ vücudumda dolaşan alkol baş ağrılarının en büyüğünü çektiriyordu ama neyse ki fazla sürmeyecekti. Codeine, Darvon veya OxyContin'e benzeyen etiketsiz bir şişe vardı. İki tablet Codeine çiğnedim. Tamda ruh halime uyacak şekilde acıydılar. Bir avuç tableti kaptığım gibi cebe attım. Daha sonra kullanabilirdim.

Güvenlik paneline tekrar bakmak için altı kata indim.

Adam becerikliymiş. En azından benden becerikliymiş gibi görünüyor. Sadece giriş kapısının kilidini açtığı için değil tabii ki, girer

girmez alarmı devre dışı bıraktığı için becerikliydi. Tam ne zaman olduğu belli olmasa da içeriye girmiş, kablolarla birkaç nota Chopin çaldıktan sonra otuz saniyelik bekleme süresini de geçirmiş oldu. Haneye tecavüz alanında doktora yapmak tam da böyle bir şeydi.

Eve gelen kişinin sabahın ikisini tercih etmesinin amacı Dono'yu tamamen etkisiz halde yakalamaktı. Ayrıca sabahın ikisinde evde başkasının olabileceği kimsenin aklına gelmezdi. Ben şaşırtmıştım onu.

Tamam. Kendimi onun yerine koyayım. Profesyonel bir soyguncuyum, her türlü aletim var ve belaya bulaşmak istemiyorum. Hedef, eski bir hırsızın evidir. Peki, o evde bütün bunlara değecek ne olabilirdi?

Hırsız hırsızı çekermiş. Belki de hırsızın biri Dono'nun yaptığı vurgunu duymuştu ve payını almak istemişti. Belki de o vurgunda Dono'nun ortağıydı. Mantıklı değil mi?

Doğal olarak Dono gibi uzman bir hırsızın kucak dolusu parayı hemen yastığının altında bırakmayacağını da tahmin etmiştir. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyor. Ortalığı hiç karıştırmıyor. Ne aradığını ve nerede bulabileceğini biliyor.

Bütün ışıkları açtım ve her odaya tekrar baktım. Bu sefer daha dikkatlice. Her şey yerindeymiş gibi görünüyordu. Yaşlı bir bekârın yarı toplu dağınık evi.

Kendimi biraz sarhoş biraz da komik hissediyordum. Yıllardır girmediğim bir evde her şeyin yerinde olup olmadığına bakıyordum. Belki de eve giren kişi aradığı şeyi bir not kâğıdına yazmıştı.

Aşağıya, şeritle çevrilmiş odaya gittim. Soğuk kapı kasasına kafamı dayayıp bir süre dinlendim.

Dono'nun "İşine bak mankafa!" dediğini duyar gibiydim. "Almak istediğin şeyi arayıp bulamadan çıkmak bir sonraki çekmecede bulabileceğin şeyleri hayal edip oyalanmaktan iyidir."

Bazen kader yüzüne güler. Bazen de kader seni bir tekmede doğru yola gönderiverir.

Parmak izi tozu olmasaydı Dono'nun koltuğunun gittiğini fark etmeyecektim. Meşe kaplı zeminde beyaz tozun değmediği koyu renkli kareler vardı. Koltuğun ön ayakları buraya basıyordu.

Emniyet şeridini geçerek ilerideki köşeye baktım. Yerde küçük bir vida vardı. Döşemelik tahtaların arasındaki boşluğa sıkışmıştı. Duvardaki havalandırma menfezinin bir tarafında vidaya ait boş delik görünüyordu. Ayrıca havalandırma menfezinin üzerinde ve vidasında yeni oluşmuş çizikler vardı.

Dono deniz feneri işleri için her zaman küçük bir alet çantası bulundururdu. Mutfağa gittim ve kutuyu buldum. Tornavida yardımıyla havalandırma menfezini söktüm.

Boynumu boşluğa uzattım ve içeriye baktım. Yirmi otuz santimetre kadar ötede havalandırma boşluğunun tepesine bantlanmış bir şey vardı. Küçük dikdörtgen bir şeydi; çoğu kısmı koyu gri plastikle kaplanmıştı. Havalandırma boşluğunun kenarına açılmış olan delikten plastik bir kutu içindeki yeşil bir kablonun ucu sarkıyordu.

Havalandırmanın içinden çıkan küçük şeyi çektim. Kablo ve bant gevşedi. Dono'nun koltuğuna oturdum, plastik koruyucuyu çıkararak zımbırtıyı yakından incelemeye başladım. Basit bir cep telefonundan alınmış sim kart, elektronik devreler ve tuşlar vardı. Hepsi plastik bir kabın içerisine yerleştirilmiş ve pahalı görünen bir alıcıya lehimlenmişti.

Bu bir böcekti.

Bildiğim kadarıyla iyi bir parçaydı. Askerdeyken birkaç tane gizli dinleme cihazı görmüştüm. Ama benim gördüklerim seri üretim cihazlardı. Bu ise el yapımıydı. Özenle yapılmış bir parça.

Nasıl çalıştığını tahmin edebilirdim. Sese duyarlı alıcı, cihazın sesle çalıştırılmasını sağlıyordu. Yani ortamda bir konuştuğu zaman cihaz otomatik olarak kayda başlıyordu. Böylece mikrofon sesi alacak, cep telefonu parçaları başka bir telefonu arayacak ve telefonun ucundaki kişi konuşmaları kaydedecekti.

Cihazın pili pek uzun dayanacak gibi görünmüyordu. Ancak kenardan sarkan yeşil bir kablo vardı. Bu kabloyla büyük olasılıkla evin tesisatından elektrik alınıyordu.

Usta işi. Evin tesisatına bağlanan böcek böylece yedi gün yirmi dört saat çalışabilecekti. Sese duyarlı açılması konuşmaların başında bir iki cümle kaçırmak anlamına gelebilirdi ama o kadar kusur kadı kızında da olurdu.

Bu böcek, büyük ihtimalle, uzun zamandır havalandırma boşluğundaydı ve her konuşmayı kapsama alanındakilere uçuruyordu.

Ne zamandır oradaydı acaba? Evde daha ne gibi cihazlar vardı?

Sonraki yarım saat boyunca, banyodan bodruma kadar evdeki her girişi, çıkışı ve havalandırma deliğini kontrol ettim. Mobilyaları yerlerinden oynattım. Hatta az kalsın duvarlardaki havalandırma kanallarını çıplak elle koparıyordum. İki tane böcek ve başka böceklerin izlerini buldum. Neredeyse her odada vardı. Bodrum da dâhil.

Dono'nun bir tane sabit telefonu vardı. Mutfağın duvarında asılı dururdu. Alt tarafındaki minik vida deliklerinin üzerinde küçük çizikler vardı. Bir telefonda bunların olması olağandı. Ama artık değil.

Yemek masasına oturdum. Üç böceği de önüme koydum. Hepsi aynı parçalardı. Hepsi el yapımıydı.

Eve giren kişi Dono'nun bir şeylerini almak için gelmemişti. Buraya bıraktığı oyuncaklarını almak için gelmişti. Tam sonuncusunu alacaktı ki ben işleri bozdum.

Kafamdaki şişliğin açıklaması da o kişi olabilir. Ben onu ürkütmüştüm. O da işini bitirmeden kaçmak zorunda kalmıştı.

Beni öldürmemişti.

Dono da öldürülmemişti. Yoksa kasten miydi?

Eve giren kişi böcekleri yerleştiren kişiydi. Dono evde ne konuştuysa onları dinlemişti. Ayrıca kim bilir ne kadar zamandır Dono'nun telefon konuşmalarını da dinlemişti. Sonuçta yeteri kadarını duyduğunu düşünerek oyuncaklarını geri almaya gelmişti. Belki de Dono tarafından işi bozulmuştu.

Son günleri düşünmeye başladım. Evde neler söylemiştim? İlk sabah polisler, ilkyardım ekibi ve Guerin vardı. Addy Practor ile olan konuşmam vardı. Ganz ve Hollis'le konuştum. Ama konuşmalarımda Hollis'in adını söylemediğimden eminim. Dono'nun durumunu öğrenmek için hastaneyle konuştum.

Dono, evinin her yerine böcek yerleştirilmesine değecek kadar önemli neyi biliyor olabilirdi? Vurulması! Böcekler vurulduğu anı kaydetmiş olabilirdi.

Tabii ki onu vuran kişiyi de...

12. BÖLÜM

Dedektif Guerin, kahvesinin son yudumunu da aldı. Tam karşısında, mutfak masasında oturuyordum. Kulağımın arkasında buz torbası tutuyordum.

Guerin'in adamları etrafta koşuşturuyor, bir içeri bir dışarı gidip geliyorlardı. Eve giren soyguncunun elektrik tesisatında bırakmış olabileceği en küçük bir kablo parçası veya başka bir ipucunu arıyorlardı. Her buldukları parçayı özenle paketleyip, işaretleyip Guerin'in önündeki masaya diziyorlardı. Kediler fareleri yakalayıp sahiplerine sunar ya, onun gibiydi davranışları.

Dünyadan haberleri yoktu. Olay yeri inceleme Dono vurulduktan sonra havalandırma menfezindeki çizikleri görüp böcekleri ortaya çıkarmalıydı. Onların yerine ben yaptım o işi.

Guerin özür dilemedi. Onların hatası, onun hatasıydı.

Elimdeki buz torbasına baktı:

"Hastaneye gitmek istemediğinize emin misiniz?"

"Daha önce beyin sarsıntısı da geçirdim. Şu anki sadece baş ağrısı."

Başını hafifçe eğerek:

"İsterseniz yanınızda kalması için bir arkadaşınızı arayın."

"Dono'nun olayı dışında kaç olayla ilgileniyorsunuz?" diye sordum Guerin'e.

İki böcekten birinin içinde olduğu bir delil poşeti aldı. Üçüncü böcek, askıdaki montumun cebinde bir çoraba sarılı duruyordu. Polisler gelmeden önce oraya saklamıştım onu.

Guerin çift odaklı gözlüklerinden böceğe bakarak:

"Şu anda dikkatimin tamamını büyük babanıza yoğunlaştırdım."

Kalktım ve pencereye yürüdüm. Gökyüzü henüz aydınlanmamıştı. Evdeki tüm ışıklar yanıyordu. Evin önündeki polis arabaları ve olay yeri inceleme araçlarından oluşan filonun ışıkları yılbaşı gösterisi gibi yanıp sönüyordu, kendi ritimleriyle.

"Vurulmadan önce de dikkatinizi çekmiş miydi?"

"Dono'nun hali hazırda inceleme altında olduğunu kast ediyorsan bu soruyu cevaplayamam."

Delil poşetini işaret ederek sordum:

"Bu işi planlayan kişi büyük bir belaya bulaştı. Bu işin içinde para var."

"Bir de işin içinde büyük babanız varsa suç demekti. Siz değil miydiniz Dono'nun son zamanlarda yaptıklarından haberinizin olmadığını söyleyen?"

"Haberim yoktu. Ama bazı tahminlerim vardı. Tahminim odur ki sizin bulunduğunuz durum benimkinden daha muğlâk."

Guerin bir şey söyleyecekken ağzını kapadı.

Seattle polislerine kibarlığı şırıngayla aşılıyorlar galiba. Bu durum her zaman Dono'ya komik gelmiştir. Bana da komik gelmeye başlamıştı.

Guerin tekrar konuştuğunda sesi düzdü.

"Büyük babanızın etrafındaki insanları bulup onlara her aklınıza geleni sorarsanız onlara dava açma şansımızı kaybederiz. Adamımız elimizden kaçabilir."

Kahve kupasını aldım ve makineden yenisini doldurdum. Dono'nun buzdolabından bir düzine daha buz torbası dolduracak kadar buz vardı. Ben de yeni bir buz poşeti doldurdum ve tekrar masaya oturdum.

Guerin beni bir hücreye tıkabilirdi. Kanunlar değişmediyse en az iki gün nezarette tutabilirdi. İki gün sonra da bırakırdı. Beni haksız yere alıkoyarsa cezası vardı. Dolayısıyla beni boş yere yeniden içeri alamazdı. Bu işi Ganz halledebilirdi. Ancak ben iki gün kaybetmek istemiyordum. Guerin'in dikkatini de dağıtmak istemiyordum. Gözünü benden ayırmamalıydı.

"Tamam, bildiğin gibi yap. Benim de tek istediğim Dono'yu vuranın yakalanması."

"Benim de... Emin misin?"

"Neden herkes benim öldürmek istediğimi düşünüyor?"

Derin bir nefes aldı. Böceğe tekrar baktı.

"Merak etme, onu bulacağız. Bunlar el yapımı. Bunları yapma becerisine sahip çok insan yoktur etrafta."

En az bir tane tanıyordum. Jimmy Corcoran.

Polisler gittikten sonra Hollis'e sesli mesaj bıraktım. Corcoran'la görüşmek istiyordum. Kapıları, pencereleri kontrol ettim ve

üst katın çalışma odasındaki kanepeye uzandım. Birazcık kestirmek iyi gelecekti.

Bir saat sonra kalktım ve tüm girişleri tekrar kontrol ettim.

Yeniden kanepeye döndüm. Tavandaki mat boyanın dokusuna bakıyordum.

Gözlerimi kapatmak istemiyordum. Her kapattığımda üç ışık yansımasını görüyordum.

Çatışmalar. Neredeyse hep aynı şekilde başlardı. Üç ışık yanıp söner ve gece bir düşmanın Kalaşnikof'uyla alevlenirdi. Çatışmayı başlatan ateş oydu. Ardından el yapımı bombaların patlaması geldi. Tam sol tarafımda oldu. Rüzgârı ve sağır eden sesi kulaklarımı tamamen kapladı.

Çok uzun bir çatışma değildi. Çok kanlı da değildi. Ama iki kayıp vermiştik. Bir kişi de evine postalanacak kadar ağır yaralanmıştı. Kötü çocuklar da bizim en az üç katımız kadar zayiat vermişti.

Daha kötü zamanlarımız da olmuştu. Çok daha kötüsü hem de. İşte o çatışmalardan biri bende iz bırakanlardan biriydi. Belki de çapraz ateş hepimizi korkuttuğu içindir. Belki de yüzümdeki parçaların birleştirilmesinin ardından birliğime katılışımdan sonraki ilk çatışmam olduğu içindir. Yara izleri hâlâ pembeydi.

Evi bir kere daha kontrol etmek üzere kalkmak çok zor geldi.

Dono'nun tavanındaki halka şekilli badana izlerini seyre daldım. Kısa kısa hızlı nefes alıp veriyordum. Ara sıra beşe kadar sayıp nefesimi tutuyordum. İçimdeki havayı bıraktıktan sonra da üçe kadar tekrar içime çekmiyordum. Sonra en baştan tekrarlıyordum.

Kalbim hızla çarpıyordu. Kalp atışlarımın ritmi ruhumu saran stresin ritmine ayak uydurmaya çalışır gibiydi. Büyük bir dalgayı yakalamaya çalışan sörfçünün hızla kulaç atması gibi çarpıyordu

kalbim. Normal nefes alıp vermeye başladıktan sonra kalp atışlarım da solunum ritmime ayak uydurdu.

Nefes alma numarası taktiklerimden sadece biriydi. Deli doktorlarımın öğrettiği başka numaralarım da vardı. Çoğu içinde bulunduğum durumun gerçekliğine odaklanmam gerektiğini öğretiyorlardı. Yani artık çatışmada değil de güvende oluşuma odaklanmam gerektiğini söylüyorlardı.

Söyledikleri şu anda geçerli değildi. Çünkü doğru değildi.

Memleketim bir mayın tarlası gibiydi; gelip içine dalmamı bekliyordu.

13. BÖLÜM

Willard, Corcoran'ın apartmanının tam girişinde duruyordu. Uzun montunun içinde binanın destek kirişlerinden biri gibi görünüyordu. Sigara içiyordu. Sigarasının turuncu kısmı sabah gölgeleri arasında bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

"Willie!" diye seslendim. Sigaranın turuncu kısmı hafifçe sıçradı.

"**Ha siktir.** Beni gafil avladın!"

Niyetim onu avlamak değildi. Arabamı birkaç blok öteye park ettiğim için yürüyerek gelmiştim sadece. Bu haliyle gözcülük yapmak için çok yavaştı.

"Sigaran var mı?" Başım hâlâ ağrıyordu. Biraz içkiden biraz da kulağımın arkasındaki şişlikten.

Willard homurdanarak:

"Sigara içtiğini bilmiyordum," dedi.

"Askerlik işte."

Gülümsedi:

"Ben de. Savaşımız farklı ama işimiz aynı." Montunun cebinden ezilmiş bir Camel paketi çıkardı ve içinden bir dal sigara alıp bana uzattı. Sigara paketi kürek gibi elinin içinde tamamen kaybolmuştu. Dono'nun askısından aldığım montun cebinde bir çakmak vardı. Sigaramı onunla yaktım. Altı aydır içmiyordum. Uzun zaman sonra içilen ilk sigara hem berbat hem de harika bir şeydi.

"Dono," dedi Willard.

Başımı salladım. Yeni bir şey yoktu.

"Jimmy aşağıya inecek mi yoksa biz mi yukarıya çıkacağız?" diye sordum. Doğru apartmanı bulana kadar yeterince zaman kaybetmiştim. Hollis Willard ve Corcoran'a yolda olduğumu söylemiş olabilir.

"Hadi, gidelim," dedi Willard. "Jimmy'nin eşi evinde sigara içilmesinden hiç hoşlanmaz. Balkonunda bile!"

Sigaramın külü düştü.

"Corcoran evli mi?"

"Evet. Çocukları da var, ama onun değiller."

"Dalga mı geçiyorsun?" Corcoran'ın üvey çocuk yetiştirmesi fikri hiç akla gelmeyecek bir şeydi.

Willard sigarasından son bir fırt çekti. İzmaritine kadar içtiği sigarayı yere attı ve üzerine bastı. Elindeki pakete şöyle bir baktı ve cebine koydu.

"Hadi yahu, kadının eve gelmesine sadece bir saat kalmış. Yukarı çıkalım artık!"

Yarısını içtiğim sigaramı en yakın sütunun dibine attım. Bir sonrakini belki yine altı ay sonra içerim. Belki de hiç içmem.

Kötü adam Willard sigara içmek için dışarı çıkmıştı. Hem de karısı evde olmadığı halde.

Willard'la aynı asansörde olmak Clydesdale atıyla aynı taşıma römorkunun içinde olmak gibi bir şeydi. Sekiz numaralı düğmeye bastı, asansörün kapısı kapandı. Asansörün duvarları yeşil ipekti. Panelin üzerindeki her düğmenin yanında küçük pirinç plaka üzerinde Uzakdoğu alfabelerinden birinden bir şeyler yazıyordu.

"Corcoran'ın eşi Uzak Doğulu mu?"

Willard derin iç çeker gibi nefes alıp verdi.

"Kamboçyalı. Bu bloğun tamamı Kamboçyalı."

Corcoran'ın bu kadar geniş yürekli olduğunu bilmezdim. Onu en son gördüğümde Pasifiğin batısındaki herkese Çinli dediğini hatırlıyorum.

Willard şaşırmamı anlamıştı. Kaşlarını kaldırarak:

"Yalnız olmaktan iyidir yahu!" dedi.

Asansörden indik, pembe bir hole çıktık. Willard'ı önden saldım. Pembe bir kapının önüne geldik. Kapı deliğinin hemen altındaki pirinç plakada seksen yedi yazıyordu. Willard kapıyı çaldı, açmaya çalıştı fakat kapı kilitliydi. İçeriden hızlı hareket eden birinin sesi duyuldu.

"Benim. Yanımda Van var."

Kapı aralandı. Açılan kısımdan Corcoran'ın parlayan gözüyle kel kafasının yarısı görünüyordu.

Gülümsedim.

"Kung Pao usulü tavuk ve Çin böreği sipariş edecektim!"

"Hadi oradan be!" Kenara çekildi ve Willard'la ikimiz içeriye girdik.

Daireleri iki oda bir salon gibi görünüyordu. Tertipli ve temizdi. Yemek odasının bizim solumuzda kalan tarafında küçük, yuvarlak bir yemek masası vardı. Sağ tarafta ise girişle mutfağı birbirinden

ayıran tezgâh vardı. Oturma odasında birbiriyle iç içe geçmiş çok sayıda bitki ile geniş çizgili duvar kâğıdı göze çarpıyordu. Evde Corcoran'a ait olabilecek tek şey kahverengi derisi çatlamış, lekelenmiş rahat görünen bir koltuktu.

"Şuraya oturabilirsiniz." Dedi Corcoran eski koltuğun yanındaki kanepeyi işaret ederek.

Duvardaki sesli kapı otomatından bip sesi duyuldu. Corcoran otomatın düğmesine bastı.

"Benim, Jimmy."

Hollis'in sesiydi. Corcoran başka bir düğmeye basarak Hollis'i içeriye aldı.

Evde bulup polisler gelmeden cebe attığım böceklerden birini masanın üzerine koydum. Cihaz düştü ve içindeki küçük alıcı önümüze yuvarlandı. Corcorn ve Willard böceğe baktılar.

Parmağımı dudaklarıma götürüp sus işareti yaptım. Evden çıkmadan önce Dono'nun defterinden kopardığım bir sayfaya yazdığım notu Corcoran'a gösterdim. Notta, "En son ne zaman evini süpürdün?" yazıyordu.

Corcoran yine küçümseyerek bakıyordu. Bu bakış onun için bir refleks gibiydi. Ancak alnındaki şaşırmışlık, belirsizlik kırışıklıkları açıkça görülüyordu. Notu Willard'a verdiği anda Hollis hâlâ açık olan kapıdan içeriye daldı. Yüzü pembeleşmişti.

"Elimden geldiğince çabuk geldim. Neler oluyor?"

Bir yandan konuşuyor bir yandan da nefesini yetiştirmeye çalışıyordu.

Masanın üzerindeki böceği göstererek sessiz olmasını işaret ettim. Meraklı bir şekilde böceğe baktı. Cihazı eline alıp çevirdi, içindekileri sararmış tırnağıyla kurcalamaya başladı.

Masadan bir sandalye çektim ve oturdum.

Corcoran bir süre sonra kalktı, dışarıya çıktı ve gri, plastik bir alet kutusuyla döndü. Önce plazma televizyonu açtı. Televizyondaki sinir bozucu Ford reklamı bütün sesleri bastırıyordu. Sonra alet kutusunu açtı ve eski bir cep telefonu tarayıcısı çıkardı. Bir yandan cihazı kurcalarken bir yandan da kablolarını kutudaki diğer çöplerden ayrıştırmaya çalışıyordu.

Corcoran çalışırken Hollis mutfağa gitti ve buzdolabını açtı. Bir koli bira çıkardı ve masaya getirdi. Geçerken Willard'a bir tane verdi. Corcoran elindeki tarayıcıyla odada koştururken bizi pek umursamıyordu. Tarayıcıyı evin elektrik çıkışlarına ve duvarlara yakın gezdiriyordu.

"Havalandırma menfezlerini de kontrol et," dedim. Homurdansa da diğer odalara geçmeden önce her odayı en ince köşesine kadar taramaya çalışıyordu.

Hollis yanımda oturuyordu. Bana bira uzattı. Başımı salladım. Willard oturma odasına geçti. Dev cüssesini Corcoran'ın koltuğuna bıraktı.

Hollis kulağıma bir şey fısıldamak üzere bana doğru eğildi.

"Neler oluyor böyle?"

"Dinleniyor olabiliriz," dedim böceği parmağımla dürterek.

"Vay anasını! Federaller mi?"

Başımı yana salladım. Hollis hâlâ böceğe bakıyordu. Corcoran elinde bir tornavidayla odaya döndü ve havalandırma menfezlerinden birini sökmeye başladı. Tamamen görevine odaklanmıştı. Kel kafasının kenarındaki ter damlasını görebiliyordum.

"Tamam," dedi sonunda. "Yeter bu kadar." Kanepeye oturdu ve tornavidayı alet kutusuna koydu. Sanki evin içinde yürümemiş de

bir kilometre koşmuş gibi sırılsıklam olmuştu. Willard kumandayla televizyonu kapattı.

"Tamam mısın?" diye sordu Corcoran'a.

Corcoran eliyle işaret etti ve Hollis ona bir bira uzattı. Corcoran birayı kaptı ve kocaman bir yudum içti. Derin bir nefes aldıktan sonra:

"Vay anasını be! Demek bu şey Dono'nun evindeydi ha!" dedi masanın üzerindeki böceği eline alarak.

Başımı salladım.

"Hem de neredeyse her odada."

"Ne zamandan beri orada olduklarına dair bir şey biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Peki siz bunlar hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordum böceği göstererek.

"Nasıl yapıldıklarına dair neredeyse her boku bilirim. Ama sen bununla ilgilenir misin bilmem. Nasıl çalıştıklarını zaten biliyorsun."

"Haklısın."

Hollis oturduğu yerden kıpırdanarak sordu:

"Durun şimdi, ben hiç bilmiyorum o dediğiniz şeyleri. Biriniz bana da anlatsın."

Corcoran'ın elindeki küçük siyah vericiyi gösterdim.

"Bunlar havalandırma menfezlerine saklanmıştı. Bunlar odadaki her türlü sesi alır ve otomatik olarak önceden belirlenen bir numarayı arar ve tüm konuşmaları kaydeder."

Corcoran hafifçe pufkurarak:

"Yani karşıdaki kişi istediği yerden arayıp kayıtları dinleyebiliyor mu? Hani şu telesekreter gibi?"

Hepimiz masanın üzerindeki cihaza bakıyorduk. Önceden çok tehlikeli olan ama artık ölmüş bir akrep görmüş gibi bir şeydi.

"Nasıl buldun o lanet olası şeyi?" diye sordu Hollis.

Önceki gene eve giren bir tarafından nasıl iki seksen yere serildiğimi anlattım onlara. Hikâyem Corcoran'ı neşelendirdi.

"Bana vuran kişi kaçarken üç tane böcek bırakmış eve. Bunu kendime sakladım."

"Ben olsaydım işi bitirirdim. Seni bağlardım. Ya da kafana bir tane daha vururdum."

Hollis dalgın dalgın boynunu kaşıyarak:

"Dono'yu vuran kişi işi bitirmeden gitmiş. Seni de öldürmemiş. Acaba bunlar aynı kişi olabilir mi?"

"Bana vuran kişi ufak tefek beyaz saçlı biriydi."

"Yaşlı tıfıl, genç askeri patakladı!" dedi Corcoran dalga geçer ses tonuyla.

"Bu kişi Dono'nun alarm sistemini devre dışı bırakacak ve bu böcekleri elde yapabilecek kadar becerikli biriymiş."

Corcoran böceği eline alarak

"Aslına bakarsan hiç de son teknoloji ürünü şeyler değiller. Vasat bir iş çıkarmış. Böceğin vericisi piyasada senin de bulabileceğin türden. Ben olsam eski kapaklı telefon yerine akıllı telefon kullanırdım."

"Seattle'da evlere girme ve böcekler konusunda uzman kaç tane ufak tefek yaşlı adam vardır ki? Bu tanıma uyan birilerini tanıyor musunuz?"

"Ben bunu yapabilecek iki kişi tanıyorum. İkisi de yerel çalışıyor. Biri Çinli diğeri de Japon."

"Bana vuran kişi gördüğüm kadarıyla beyazdı."

"O zaman şansını kaybettin. Benim tanıdıklarımdan biri siyah ve pencerelerden atlamak için fazla yaşlı. Yaşı seksen yedi vardır."

Böceği Corcoran'ın eline tutuşturdum.

"Böceğin aradığı numarayı tespit edebilir misin?" diye sordum.

Sırıtarak cevap verdi:

"Yani telefona ayarlanan numarayı mı? Çocuk oyuncağı."

"Numaranın ait olduğu hesapla ilgili de her şeyi bilmek istiyorum. Numarayı kimin ayarladığını, ne zaman kullanıldığını bilmek istiyorum. Yani ne varsa hepsini bilmek istiyorum. Özellikle de numaranın ait olduğu telesekreter kayıtlarına girebilirsen çok iyi olur."

"Bunlar teknolojiyle değil operatör kayıtlarıyla ilgili şeyler," dedi Corcoran omuzlarını silkerek.

"Ulaşamaz mısın?" diye sordum.

"Ben ulaşamam demedim. Kim öyle bir şey dedi ki?"

Corcoran böceği masaya yatırdı ve alet kutusunu karıştırmaya başladı.

"Numarayı bulmak hiç sorun değil. Onu iki dakikada bulurum da, gerisi lazım. Kayıtların hangi operatörde olduğu bile çok önemli. Büyük Amerikan şirketlerinden biriyse orada çalışan insanlarla irtibata geçmem gerekecek. Ne bileyim, veri mühendisleri filan..."

Ne demek istediğini anladım. Telefon hesaplarını dışarıdan kırmak zor işti. En kolayı, kayıtlara rahatça girebilecek, bilgilere senin adına bakabilecek, aldığı ücreti sadece beş dakika çalışarak katlamaya hevesli birini bulmaktı. Corcoran'ın şahsen böyle tanıdığı olmasa da etrafındakilere sorabilirdi. Sosyal ağın faydası budur.

Alet kutusundan eski bir cep telefonu çıkaran ve sökmeye başlayan Corcoran:

"Fakat münferit, dandik bir işse korkarım ki bir yere varamayız," dedi umutsuz bir ses tonuyla.

"Gerekirse bununla ilgilenirim. Fakat öğrenebileceğimiz ne varsa yarına kadar öğrenmek istiyorum."

"Bu işi için bir miktar harcama yapmam gerekebilir," dedi Corcoran.

Böceğin devre levhasını cep telefonunun ekranına bağlamaya başladı.

"Ne kadar harcamadan bahsediyorsun?"

Bana ters ters baktı:

"Senden para mı istedim? Hasta mısın oğlum! Defol git!" diyerek telefonlarla çalışmaya devam etti.

Sinirliydim, yorgundum. Eline vurup kablo kesicilerini dağıtmamak için kendimi zor tutuyordum ama Cocrocan bana lazımdı.

Willard yüzümdeki ifadeyi gördü:

"Spokane'yi düşünüyorsun," dedi Corcoran'a.

"Tabii ki düşünüyorum. Kimsenin bana hatırlatmasına gerek yok!"

Hollis araya girdi:

"Spokane ne yahu?"

Corcoran'ın dudağı büzüştü. Willard'a dönerek:

"Sen söyle. Ne kadar çok işim olduğunu görmüyor musun?"

"Jimmy, bir iki kişiyle bakkal işine girmişti. Spokane'de..."

"Şimdi anlaşılıyor," dedi Hollis birasından bir yudum daha alarak.

Willard onu duymamış gibi yaptı.

"Dono adamlardan birini tanıyordu. Ama onunla iş mi yaptı yoksa öylesine mi tanıyordu bilmiyorum. Her iki tanışıklık da iyi değildi. Hem de Jimmy'ye onu kendi payına bırakmasını söylemişti."

"Fakat..," dedi Hollis sesini kısarak.

Willard başını salladı. Corcoran'ın birilerinin tavsiyesine pek de ihtiyaç duymadığını hepimiz biliyorduk. Willard atıldı:

"Yani Jimmy ve o iki kişi araçla Spokane'ye gidip o dükkâna mı girdi?"

Corcoran:

"Ben girdim. Onlar kıçlarını bile kıpırdatmadan arabada oturuyorlardı."

Willard söze girdi:

"Jimmy içeri girmiş. Sonra o salaklar gelip doğruca kasaya yönelmiş. Kasayı tokmakla, balyozla açmaya çalışmışlar."

"O anda da etraftaki bütün alarmlar çalmaya başlamış tabii ki."- diye devam etti Corcoran.

O anları hatırladıkça sakinliğini korumakta zorlanıyordu.

"Sonra kaçtılar. Deli gibi koşarlarken bana çarptılar, sümük gibi yapıştım yere. Kapıdan çıkıp arabaya binip defolup gittiler. Ben ise hâlâ aletlerimi çantama koymaya çalışıyordum.

"Sonra ne oldu?" diye sordum Corcoran'a.

"Kaç kere öldüğümü düşünüyordum! Derken arabasının homurtuları arasından Dono çıkageldi. Hemen binmemi söyledi. Sersemlemiştim ama arabaya binmeyi başardım."

"Seni takip mi etmiş?"

"Evet. Neredeyse dört yüz elli kilometre gelmiş arkamızdan. O iki herifin ne kadar moron olduğunu gösteriyor. Akşam olmadan

da Seattle'a vardık. Yani kısacası, deden benim kıçımı büyük beladan kurtardı."

Hollis biraz kutusunu pençe gibi eliyle kırıştırıp söze girdi:

"Yani ona borçlusun."

Corcoran omuzlarını silkti, dikkatini cep telefonuna verdi.

"Dono'nun kafasındaki mermiye bir şey yapamam ama onu oraya koyan **orospu çocuğunu** bulmana yardım edebilirim."

Cep telefonunun üzerinde bir iki düğmeye bastı ve telefonun ekranında on hanelik yeşil bir rakam aydınlandı. Soyguncunun numarası. Dijital ağının bir yerlerinde Dono'nun bilinci yerindeyken söylediği son sözleri de kayıtlı olmalıydı.

Corcoran sarı dişlerini göstererek telefona baktı ve sırıttı.

"İşte şimdi çuvalladı **orospu çocuğu**!"

İlk defa Jimmy ile aynı fikirdeydik.

14. BÖLÜM

Hollis'i ve diğerlerini orada bıraktım ve çıktım. Dono'nun kamyoneti sokağa park edilmişti. Onun kamyonetini almak zorunda kalmıştım. Kiralık Charger'ımın farları dün Ryder'la çarpışmamızda kırılmıştı.

Hava açıktı. Sabahın keskin soğuğu vardı havada. Beş numaralı otoyolun kuzey bağlantısındaki sabah trafiğinin yoğunluğu azalmaya başlamıştı. Külüstür bir hatchback aracı geçmek için şerit değiştirdim. Yaklaşık yüz metre arkamdaki mürdüm rengi Ford SUV de aynı şeyi yaptı.

Belki Dono'nun Corcoran'ı eyaletin bir ucundan diğer ucuna kadar takip ettiğini öğrenmek sinirlerimi bozmuştu ya da sadece paranoya yapıyordum.

İlk çıkıştan çıkacakmış gibi şerit değiştirdim. Mürdüm renkli SUV de aynı şeyi yaptı. Önünü kestiği mini vanın korna sesini duydum.

Paranoya değildi.

Polisler de değildi. Tabii beni takip etmeleri için çaylakları peşime takmadıysalar. **SUV'u** her kim kullanıyorsa frenleme konusunda biraz acemiydi. Önündeki arabaların etrafından önüne bakabilmek için ikide bir sağa sola kırıyordu. Ya takip etme konusunda hiç iyi değildi ya da onu fark etmem umurunda değildi.

Acaba eve giren soyguncu muydu? Yoksa Hollis'i görmeye gittiğimde kafamı ezmeye çalışan şamar oğlanları mıydı? Kısa zamanda şehrin her yerinden arkadaş edinmeye başlamıştım.

Dono'nun altıpatları orta konsolda duruyordu. Silahı aldım ve montumun cebine koydum.

Sonraki çıkıştan çıkıp rampaya yöneldim. Rampa, uzun bir tırmanıştan sonraki dur işaretinde bitiyordu. Araç kuyruğunun arkasında kavşağı geçmek için bekliyordum.

SUV, dört araba arkama durdu. Plakasına çamur ya da öyle bir şey bulaşmıştı. Ben dur işaretine vardığım sırada birkaç araba araya girmiş ve **SUV'un** önünü kapatmıştı.

Kamyonetin el frenini çektim, yolcu tarafına geçip indim. Başımı eğdim, elimi montumun cebindeki tabancanın üzerine koydum.

Arkamdaki BMW Coupe, yanından çabucak geçmiş olsam da deli gibi kornaya bastı. Korna sesi SUV'un sürücüsünü uyarmış olmalı ki aniden tam gaz sola kırdı, bir hibrit Lexus'un arkasına çarptı. Kof bir çarpma sesiyle kırılan stop lambası sesleri olduğum yerden duyuluyordu.

SUV'a doğru koşmaya başladım. Ön camındaki yansımadan dolayı sürücüyü göremiyordum. SUV yine gaza basarak, demir sürtünmesi seslerinin arasında yolun dışına sürdü.

On saatten az zamanda ikinci defa beyaz, kıvırcık saçlı birini görüyordum. Eve giren kişi.

Tereddüt etmeden dik ve çimenli tepeden aşağıya, otobanın kenarında doğru sürdü. Lastikler kayıyor, nemli topraktan kopan parçalar havada uçuşuyordu. Gazı kökledi ve kuzey katılımındaki trafiğe katıldı. Arka plakasında da öndeki gibi çamur vardı.

Kamyonete geri dönerken insanların yarısı arabalarından inmiş, SUV'un darbesine maruz kalan Lexus'un sürücüsünün küfürlerini daha yakından duymak için etrafta toplanmışlardı. Beni pek umursamadılar. Yalnızca arkamdaki BMW sürücüsü arabasına sığınmış, bana ağza alınmayacak küfürler savuruyordu.

Göt herifi vursam mı, diye düşündüm. En azından günümü boşa harcamamış olacaktım. Vazgeçtim. Kamyonete atladım ve en yakın benzin istasyonuna sürdüm.

Eve giren kişinin ne tür meziyetleri olduğunu bilmiyordum ama birini takip etme konusunda pek iyi olmadığı kesindi. Kamyonetimin arkasından kör topal ilerlemekten başka bir şey yapmamıştı. Evden çıkıp Corcoran'ın apartmanına giderken arkamda olmadığından emindim.

Peki beni nasıl bulmuştu?

Kamyoneti benzin istasyonunun hava ve su pompalarının olduğu bölümüne park ettim. Arkadaki tenteyi açıp Dono'nun alet çantasını çıkardım. Islak asfaltın üzerine yattım ve bir el feneriyle kamyonetin altına baktım.

Her yeri kolayca görünüyordu. Şasinin altında düz, dikdörtgen, kitap boyutlarında plastik bir kutu vardı. Kutunun şasiye yapıştırıldığı metalle güçlendirilmiş bandı çakıyla kestim.

GPS vericisi. Ayrı parçalardan elde yapılmış. Tıpkı böcekler gibi. Kara kutunun üzerindeki kire bakılırsa en azından birkaç gündür

orada olduğunu söyleyebilirdim. Pil göstergesi hâlâ yeşil yanıyordu.

Kamyonette izleme cihazı olduğu halde neden beni yankından takip etmek istesin ki? Çoğu verici internet üzerinden takip etmeye olanak veriyordu. Sadece web sayfasına bakarak nerede olduğumu görebilirdi.

Web üzerinden izlemenin birkaç dakikalık gecikmesine tahammülü yoktu anlaşılan. Ayrıca, pahalı oyuncaklarını geri almak istemesinin dışında da sebebi var gibiydi. Umutsuzca hareket ediyordu.

Dono'nun evine böceklerini geri almak için girmişti. Belki vericisini de geri almak istiyordu. O kadar istekliydi ki beni yakından takip etmeyi göze almıştı. Ben bir yerde durmamı, kamyonetten yeterince uzaklaşmamı beklemiş olmalıydı. Böylece cihazını söküp almak için yeterince zamanı olacaktı.

Dono'nun kamyonetinde izleme cihazı olabileceğine nasıl da akıl edemedim. Salak kafam! Adam ne zamandır gözetim altındaymış. Ayrıca peşindeki her kimse hareketlerinden de haberdar olmak istemiş.

Vericiyi zamanında bulmuş olsaydım tuzak kurabilirdim. Şimdi ürktü lanet olası. Muhtemelen bir daha bu işe kalkışmayacaktır.

Vericinin kapağını kopardım ve lityum pilini çıkardım. Küçük yeşil ışık söndü.

Benzin istasyonundan ayrılmadan önce kamyonetin her yerine, her köşesine baktım. Beyaz saçlı pisliğin başka yere yedek cihaz koyma uyanıklığıyla beni alt etmesine izin veremezdim.

Harborview'da Dono'nun kapısının önünde polis yoktu. Hatta polisin oturabileceği sandalye bile yoktu. Guerin'i aradım. Cevap vermedi. Kanellis'i aradım.

"Buyrun," dedi kendimi tanıtmamdan sonra. Sesindeki sabırsızlığı gizlemeye çalışmıyordu. "Dedemin kapısındaki özel görevli nerede?"

"Kapısında yirmi dört saat görevli bekletemeyiz. Doğu yakasının komiser muavini hastane güvenliğini uyardıklarını ve akrabalar dışında içeriye kimseyi almamalarını tembihlediklerini söyledi."

Telefonumu öyle sıkmışım ki kapağı çatırdadı.

"Dono kendisini vuran kişiyi söyleyecek duruma gelebilir."

"Koruyucu gözaltı olabilir."

"Ne demek şimdi bu? Hapishane hastanesi mi?"

"Belki de bir klinik. O zaman şehir merkezinde olur."

"Aklından bile geçirme!" Dono'nun nörologlara ihtiyacı var. Okul parasını çıkarmak için üç vardiya çalışan stajyer doktorlar (intern) işini görmez."

"Harborview özel güvenlikçiye izin verebilir. Ünlüler hep öyle yapıyor."

Kapattım. Bugün dedektiflere yeterince sinir olmuştum. Kanellis'le hatta kalmaya devam edersek kavga çıkaracak bir şey çıkabilirdi ağzımdan.

Kiralık güvenlikçi tutmak mı? Yok artık!

Banka hesabımdaki parayla iyi bir güvenlik şirketinden 24 saat güvenlik hizmeti satın alabilirdim. Ucuza kaçmak istemedim. Her işte olduğu gibi güvenlik işinde de ne kadar para o kadar iş kuralı geçerlidir.

Telefonumu yeniden açtım. Ne kadar ulusal şirket varsa hepsini aramaya başladım. Standart Security Services adında bir şirket buldum. Bu şirket özel güvenlik elemanı kiralıyordu. Ayrıca kiraladıkları elemanlara her zaman doğrudan ulaşma imkânı sunuyorlardı. Bin dolarlık depozito için kredi kartı numaramı verdim. İki saat içinde Harborview'a birini göndereceklerine dair söz verdiler.

Kanellis'le konuştuğumuz süre boyunca Dono hiç kıpırdamadı. Yatağının başında oturdum ve bekledim. Dono'nun başucundaki plastik vazoda artık solmaya başlamış papatyalar vardı. Odada kanama durdurucu ilaçla papatyaların derin, otsu aromalarının karışımı kokuyordu. Çiçeklerde kart yoktu, sadece hastanenin çıkartması yapıştırılmıştı. Muhtemelen, sıklıkla gerçekleştirdiği ziyaretlerinden birinde Addy Proctor getirmişti. O yaşlı kadına çok şey borçluydum.

Dono'nun durumu dünküyle aynıydı. Uzun bedeni incecik çarşafın içinde erimiş gibiydi. Gözlerinin etrafındaki çizgiler biraz daha derinleşmişti. Solunum cihazının sinir bozucu sesini duyuyordum. Yukarı aşağı, yukarı aşağı... Gözlerimi kapattım ve sesle birlikte nefes almaya başladım.

15. BÖLÜM

Yağmur başlamıştı. Rüzgârın ani ve sert hamleleriyle yağmur damlacıkları tentelerin altına, köşelerin arkasına savruluyordu. Binalara değen su, renklerin negatifini alır gibi ıslatıyordu duvarları. Betonun rengi koyulaşırken pencerelere vuran damlacıklardaki güneş ışığı ısrarla parlak görünüyordu.

Güvenlikçiyi Dono'nun başında bıraktım. Çıkmadan önce herhangi bir değişiklikte mutlaka beni aramasını, ben aradığım zaman da mutlaka telefona bakmasını söyledim. Hastane ne derse desin benim dediğimi yapmasını tembihledim.

Tepeden aşağıya park yerine giden yolu yarılamıştım. Boğucu hastane odasından sonra serin yağmur damlaların ensemden aşağıya süzülmesinin tadını çıkarıyordum.

Sokağın sonunda Davey ve kardeşi Mike göründü. Koşuya çıkmışlar, yağmurda ıslanıyorlardı. Davey montunu kafasına geçirmişti. Mike el salladı. Bir apartmanın girişine sığındılar. Onlara yetiştim.

"Başım beni öldürecek!" dedi Davey selam niyetine.

"Bakınca anlaşılıyor. Juliet kudurmuş olmalı?"

"Hayır. Özel durumlar. Anladın sen onu."

"Donoyla mı beraberdin?" diye sordu Mike.

"Tabii ki onunla beraberdi, salak! Yoksa niye burada olsun ki? Sahi, nasıl oldu Dono?" diye sordu Davey.

"Hâlâ kendinde değil," diye cevap verdim.

Davey başını salladı.

"Eski topraktır o," diyerek deri montunun kollarını rüzgâra doğru sıvadı. "Seni görürüz diye eve gitmiştik buradan önce. Bir akşam yemeğine gelir misin?"

"Hiç aile ortamına girecek halim yok, Davey."

"Yapma bunu adamım! Gelmezsen annem sinirden kuduracak çünkü sen geleceksin diye alışveriş yaptı. Juliet de neden gelmediğini, neden bizimle yemek yemediğini sorup duracak. Ne olur beni ikisinin arasında tek başıma bırakma!"

Gülümsedim.

"Tamam, uğrarım. Önce eve gidip biraz dinleneyim, yıkanayım bakarız. Yoksa Evelyn beni kapı dışarı edecek."

Mike başını salladı.

"Bir süre Dono'nun yanında kalmayı düşünüyoruz."

"İçeri almazlar sizi."

"Peki güvenlikçiler?"

Davey neredeyse kahkaha atacaktı.

"Biz bakabiliriz ona," dedi Mike. "Buradan beş parasız gitmene gerek yok."

"Yedi gün yirmi dört saat değil zaten. Parasız da kalsam ancak böyle rahat olabilirim."

Davey bu sefer pis pis sırıttı.

"Rahatla biraz. Akşama yediye doğru bizim evde ol. Gelirken bira da getir, annem unutmuş."

Telefon çaldığında arabayı evin önüne çekmeye çalışıyordum.

"Shaw, benim."

Burundan ve sevimsiz bir ses. Jimmy Corcoran.

"Numarayı takip ettim ve böceğin kimi aradığını buldum. Numaranın herhangi bir özelliği yok, sadece sınırsız sesli mesaj hakkı varmış. Yani bizim böcek günlerce sorunsuz kayıt yapabilecek kapasiteye sahipmiş. Numaranın hesabı iki ay önce açılmış. Hesap George Lincoln üzerine görünüyor. Senin için bir şey ifade etti mi?"

"Hayır. Sahte isimmiş gibi geliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ayrıca Abraham Washington veya Franklin Delano Jefferson da olabilirmiş."

"Numaranın kayıtlı mesajlarını alabilir misin?"

Benim asıl ihtiyacım olan şey o kayıtlardı. Dono'nun vurulduğu gece o evde neler olmuştu.

"Hayır," dedi Corcoran. "İşin en pis tarafı da bu zaten. Hesap önceki gece sabah iki gibi kapatılmış. Tüm sesli mesajlar silinmiş."

Ön cama yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. Dono'nun evinde başıma vurulmasından bir iki saat sonraya denk geliyor. Pislik herif aceleyle evine gidip sesli mesajları silmeye başlamış.

"Peki yedekleme kasetleri?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Yok. İçerideki adamımın dediğine göre şirket kişisel sesli mesajlarla uğraşmıyormuş. Çok masraflı işmiş. Ama sana iyi haberlerim var," dedi. Birden sesi canlandı, orgazm olmuş gibiydi. "Bu hesabı başka bir sürü numara aramış. Kalemin var mı?"

"Söyle." Corcoran hesap numarasını ve onu arayan diğer numaraları okudu. Çoğu numara ardışıktı. Sonları 7704, 7705, 7706 şeklindeydi.

Sesli düşünerek:

"Numaralar böceklere ait. Aynı dükkândan birkaç tane telefon almış. Onları parçalayarak böcekleri yapmış."

"Bu numaralardan o hesaba, aktif olduğu iki ay boyunca giden yüzlerce arama var. Neredeyse her arama uzun. On veya yirmi dakikalık aramalar hep."

Üst üste bir sürü kayıt. Saatlerce televizyon sesi, duş sesi kaydedilmiş. Hatta Dono'nun uyurken horlaması bile kaydedilmiş. Hepsine kısaca göz atmak bile tam zamanlı iş gibi olur.

Gözlerimi listenin aşağılarına doğru kaydırdım.

"Burada on üç tane numara var ama Dono'nun evinde sadece sekiz tane böcek vardı."

"Emin misin?"

"Ben aradım, polisler aradı. Sadece sekiz tane çıktı. Demek ki bir yerlerde başka böcekler de var."

Elimi verandanın demirlerine vurdum.

"Dono bu herifin izlediği tek kişi değildi."

"Evet, bence de. Peki asıl ipucunu yakalayabilecek misin, görelim bakalım akıllı fırlama!" dedi Corcoran.

Numaraların olduğu listeye baktım. On iki numara aynı ardışık sıradaydı, bir tanesi tamamen farklıydı.

"Bu onun kendi numarası," dedim. Nabzım hızlandı. "Telesekreteri kendi numarasından arayarak böceklerin kaydettiklerini dinliyordu. Belki de kayıtları bir yerde indiriyordu."

"Göründüğün kadar aptal değilsin. Fakat fazla heyecanlanma. Belki de bambaşka bir kullan-at telefondu."

"Fakat hâlâ kullanıyorsa izlenebilir."

Corcoran derin bir nefes aldı.

"Tüm gününü bana bildiğim şeyleri söyleyerek geçireceksin anlaşılan. Eğer, erkek arkadaşın özel numarasını yeniden kullanırsa ve şirketteki elemanım onu yakalarsa o zaman bir şey olur."

"Peki diğer dört böcek ne olacak? Hâlâ çalışıyorlarsa..."

"Çalışıyorlar. Dün gece geç saatlerde iki çağrı gelmiş."

Nereye yerleştirilmişlerdi? Eve giren kişi başka kimi izliyordu?

"Böceklerin aradığı adresi tam olarak tespit edebilir misin?"

Corcoran kendi kendine düşündü.

"Aramaya en yakın hücre bilgisine ulaşabilirim, arayan telefonların GPS koordinatlarını aşağı yukarı yüz metre farkla bulabilirim.

"Bence yeterlidir."

"Şehir içindeyse iş daha zor. O koordinatlar etrafındaki her kapıyı çalarsın, her gittiğin yerde beyaz saçlı kısa birini arar durursun."

"Acele et. **Orospu çocuğu**nu kaçırmayalım."

"Sence bunu bilmiyor muyum? Bence de acele etmeliyiz," dedi Corcoran her zamanki gibi asabi tonuyla. Ama asabi olması kendini iyi hissettiğini gösteriyordu.

16. BÖLÜM

Morgen'daki üçüncü ya da dördüncü içkimizden sonra Davey, Juliet'le hayatlarını anlatmaya başladı. Frances doğduktan kısa süre sonra küçük ‹Tolan evi›ne taşınmışlardı. Evelyn iş yerine yakın bir daireye taşınma konusunda ısrar edince küçük bir Burien apartmanına kiraya çıkmışlar. Hiç de kız torun büyütmek için uygun olmayan bu yer, Davey için de berbat bir yerdi.

Taşınma işi zordu. Bahçedeki çimler uzamıştı. Garaj kapısının beyaz boyasının birkaç yerinde pas lekeleri ve çocuk parmak izi gibi çamur izleri vardı. Davey'in vahşi Camaro'su araç girişinin ağzında nispeten uysal bir Honda'nın yanında duruyordu. Orası hâlâ Davey'le sayısız saatler geçirdiğim evdi. Oturma odasının ortasında oturur, Hot Wheels arabaları ve G.I. Joe karakterleriyle eşsiz maceralar yaşardık.

Kamyondan inip eve doğru yöneldiğimde sol arka taraftaki pencereden Juliet göründü. Arkası bana dönüktü. Açık sarı saçlarının örgüsü sırtının ortasına kadar sarkıyordu. Lisedeyken de ay-

nıydı. Pencerenin altındaki masaya gümüş süsler ya da tabaklar koymaya başlamış.

Yolun yarısında fark edildim. Juliet pencereye tıklatarak sıcak bir hoş geldin anlamında elini salladı. Benim de cevaben elimi salladığım anda gözden kayboldu. Göz açıp kapayıncaya kadar ön kapı açıldı.

Davey beton sundurmanın orada belirdi.

"Tahmin etmiştim. Birayı unuttun değil mi?"

İçerilerden Evelyn'in sesi duyuldu.

"Gelen Van mı? Bir dakika," dediği anda Davey'le ikimiz odaya dalmıştık bile. İçeride etli güveç ve baharat kokusu vardı.

Oturma odası tıka basa mobilya doluydu. Süs eşyaları ve fotoğraf çerçeveli odanın her yerine yayılmıştı. Her kıpırdadığımda bir şeyleri devirme korkusu yaşıyordum. Dono'nun evi iki kat daha büyük olduğu halde bu evin yarısından az eşya vardı.

Evelyn Tolan geldi. Ellerini kırmızı bir bulaşık beziyle kuruluyordu.

Bana sarılmasından hemen önce onun büyük oğluna ne kadar benzediğini fark ettim. Davey'i "çok güzel" yapan kocaman mavi gözleri, narin yüz hatları Evelyn'de çoğunlukla değişmemiş olarak duruyordu. Ama siyah saçlarının arasında görünen grilikler sarıldığımızda dikkatimden kaçmadı.

Davey doğduğunda Evelyn çok küçüktü. Şimdi bile ancak ellilerin başındaydı. Mavi ipek bluz ve kömür rengi etek giymişti. Kıyafeti ince yapısına uyumluydu. Turkuaz rengi kolyesi ve küpeleriyle özel bir güne uygun giyinmişti.

Çocukluğumuzda Davey'in seksi bir annesinin olması konusunda şakalar yaptığımızı hatırlarım. Belki de iş arkadaşları hâlâ bu konuda ona takılıyordur.

"Aman Tanrım, şu haline bak! Ne biçim kararmışsın!" Gözleri yüzümdeki yara izlerine takıldı. Davey ailesini bu konuda uyarmıştı besbelli.

Evelyn tereddütle gülümsedi:

"Gelin, oturun, yemekleri koymak üzereyim."

Evin içerisinden bir yerlerden sinirli bir çocuğun ağlama sesi duyuldu. Juliet'in oturma odasından arka odaya jet hızıyla geçerken "Hoş geldin Van!" dediğini duydum.

"Ekselanslarını görebilirseniz aşk olsun," dedi Davey, dalga geçerek.

Mike yemek odasının kapısında sırasının gelmesini bekliyordu. Elini neredeyse resmi şekilde uzatarak:

"Seni gördüğüme sevindim," dedi.

Tokalaştık. Mike da şık giyinmişti. Açık mavi gömlekle siyan pantolon giymişti. Davey bile temiz bir tişört giymişti.

"Michael, Van'a içecek bir şeyler ayarlar mısın? Güveci kontrol etmem gerekiyor. Van, kendini evindeymiş gibi hisset lütfen," dedi Evelyn ve koşarcasına mutfağa gitti.

"Madem elleri boş gelmiş, bir şey içmesin."

Kaşlarımı kaldırdım:

"Güveç mi?"

"Hem de bol bol!"

"Şşş!" diyerek geldi Juliet. Elinde kırmızı suratlı, asabi bir bebek taşıyordu. Frances Davey'i gördü ve ona uzandı.

"Babasının kızı," dedi Davey onu kucağına alarak. Frances bana baktı. Saçı o kadar sarıydı ki neredeyse saydamdı. Gözleri tıpkı babasınınkiler gibi maviydi.

"Çok güzel bir bebek," dedim.

Juliet, Frances'in başını okşayarak:

"Yüzde doksan uzun boyluluğundandır."

"Ama hâlâ tombik görünüyor," dedi Davey burnunu Frances'in boynuna daldırarak. Frances hafifçe ciyakladı.

"Şanslı kerata!" dedi Juliet. "Uyumadan önce Van amcasını görsün istedim."

Frances bir iki kelime anladı ve mırıldanmaya başladı. Juliet onu Davey'den aldıktan sonra:

"Tamam, bu kadar yeter. Hadi şimdi gidip yatalım," diyerek ekledi: "Ben cimcimeyi uyutup geliyorum. Siz başlayın."

Mike elinde iki şişe Blue Moon'la geldi. Davey bir tanesini aldı ve hüzün dolu bakışlarla şişeyi süzdü.

"Dolapta sadece iki tane kalmış," diyerek şişeyi bana uzattı: "Evine hoş geldin hediyesi olarak kabul et."

"Morgen'da yeterince içtim."

"İyi halt etmişsin!"

"Dün gece uzun zamandır olmadığım gibi sarhoş oldum. Başım hâlâ çok ağrıyor. Malum Afganistan kurak bir yer."

Baş ağrısının asıl sebebi Dono'nun kafama yediğim değneğiydi ama verdiği his içkininkiyle aynıydı.

"İki kere sorulmazmış," dedi Davey ve içkiden bir yudum aldı.

Juliet mutfaktan seslendi. Davey şişesini sehpanın üzerine bıraktı.

"Birama dokunma!" dedi ve odadan çıktılar.

Kendi başıma kaldım. Hole doğru yürüdüm. Yeşil çizgili duvar kâğıdının büyük kısmı fotoğraf çerçevelerinin arkasında saklı kalmıştı. Oyuncak yığınları arasında dikkatlice adımlayarak fotoğraflara baktım. Davey'in bebekliğinden ve Juliet'le ikisinin düğün günlerinde kısık gözlerle güneşe bakarken fotoğrafları vardı. Mike'ın anaokulu yılları, Evelyn'in ailesi olduğunu tahmin ettiğim çift, çuval bezine benzer takım elbise giymiş adam ve siyah saçı arı kovanı gibi örülmüş kadın... Hepsi fotoğraflardaki yerlerini almışlardı.

Yaşlı Joe Tolan'a ait hiç fotoğraf yoktu. Joe, Evelyn'in ayrıldığı kocasıydı. Şaşırdım diyemezdim. Davey'le ikinci sınıfta karşılaşmamızdan çok önce bırakıp gitmiş.

Mike elinde çamaşır sepetiyle koridorda belirdi.

"Bunu gördün mü?" diye sordu beşe yedi birchwood çerçeveyi göstererek.

Davey ben ve Mike'ın çocukluk fotoğrafının olduğu bir çerçeveydi. Davey ve ben on iki yaşımızda, Mike da altı yaşlarında gibiydi. Hepimiz mayo giymiş, bileklerimize kadar suya girmişiz. Üçümüz de solgun görünüyorduk ve avlu direkleri gibi zayıftık ama yüzlerimizde kocaman gülümsemelerimiz vardı. Davey elinde sosisli sandviç tutuyordu.

"Washington Gölü," dedim.

Mike başını salladı:

"Sanırım deniz fuarıydı. Birinin evine gitmiştik, su uçağı yarışlarını izlemek için oraya inmiştik. Ben tam hatırlamıyorum, annem anlatmıştı."

Ayağa kalktı. Benden üç beş santim daha uzundu. Fotoğraftaki altı yaşındaki çocuk kocaman adam olmuştu.

"Sence polisler o herifi yakalayabilecek mi?" diye sordu. "Okuduğum kadarıyla ilk birkaç günde yakalayamazlarsa daha sonraki zamanlarda ihtimaller epey azalıyormuş."

"Dono'yla ikiniz iyi geçiniyordunuz. Onun için oldukça sıra dışı bir durum."

"İyi bir patrondu. O ve Luce." Mike merdiven korkuluğuna yaslandı. "Bir keresinde ona çok kızmıştım. Morgen'daki arka odayı temizlettirmiş ve boyattırmıştı bana. Kız arkadaşımla bir gösteri için iki adet biletim vardı o hafta sonu. O yüzden işi acele yapmıştım. O da bana duvardaki ahşap kaplamayı temizletmişti ve diğer duvarı da kaplatmıştı. Halimi görmeliydin, berbat durumdaydım."

"Ona söyledin mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Eve geldiğimde biraz söylendim sadece. Annem o azıcık söylenmeme bile çok kızdı. Hemen çenemi kapattırdı. Dono hakkında en küçük kötü söze bile tahammülü yoktu."

"Belki de Evelyn fazla iyiydi. Belki de Dono kalın kafalının tekiydi."

Mike hafifçe gülümsedi.

"Evet, sanırım öyleydi." Hâlâ birlikte çektirdiğimiz fotoğrafa bakıyordu. "Senin şehre döneceğini duyan Davey çok heyecanlandı."

"Bağlantıyı koparmamalıydık."

"Bence sorun değil. Gidişin onun için çok zor oldu. Neyse ki Juliet buralardaydı da ona yardımcı oldu. En azından Davey de durumu anlayacak kadar akıllıydı."

Mike'ın duvardaki fotoğraflara bakışlarını takip ettim. Davey ve Juliet'in düğün fotoğraflarına bakıyordu yine.

"Kadınlar seni ıslah ediyor," dedim.

Mike güler gibi olduysa da yüzü eski hüzünlü ifadesine bürünerek, "Yapabileceğim bir şey var mı? Herhangi bir şey yapmak hiçbir şey yapmamaktan iyidir," dedi.

"Bu hâlâ bir aile meselesi. Yani, bu barla ilgilenilmesi. Onun da istediği buydu."

Evelyn geldi ve oğlunun omzuna elini koydu.

"Michael, masayı hazırlamaya yardım edebilir misin? Ben bir dakika Van'la konuşmak istiyorum."

Evelyn kayan kapıyı kapattı. Mutfağa açılan ahşap kapı kapandıktan sonra içerisi biraz sessizleşti.

"Seninle Dono'yla ilgili konuşmak istiyorum. Yemeğe oturmadan ve çocuklar gelmeden önce onun gerçekten nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

"Doktorların bana söyledikleri söylemediklerinden çok daha az. Gerisi benim tahminlerime kalıyor."

"Bak, gerçeği bilmek istiyorum." Bana bakıyordu. Çenesini sıkıyordu.

"Dono'nun uyanacağına inanmıyorlar. Uyansa bile asla eski haline dönemeyecek. Mermi beyne büyük zarar vermiş. Ondan geriye pek bir şey kalmamış olabilir. Ameliyatı yapan doktor açıkça söylemedi tabii ki ama Dono'nun göçüp gitmesinin daha hayırlı olacağını düşünüyor."

Evelyn başını yavaşça iki kere salladı. Bakışları aşağıya yöneldi ve göğüs hizama odaklandı. Onu dizlerinin üzerine düşmeden yakalamayı başardım.

"Michael," dedi.

"Tamam, çağırıyorum."

"Dur, çağırma, iyiyim," dediyse de hâlâ duvara yaslanmaya çalışıyordu. Ben de bir yandan elini tutuyordum. "Çok özür dilerim. Buna hazır olduğumu sanıyordum..."

Derin bir nefes aldı, dik durmaya çalışarak devam etti:

"Birinci ağızdan duyana kadar insan bu kadar kötü hissedeceğini bilemiyormuş."

Kendi kendime küfür ettim. Evelyn ailesi konusunda çok hassas biriydi. Ben de onun etrafımdaki şiddete nasıl tepki vereceğini bile düşünmeden bütün hikâyeyi anlattım."

"Sen de o doktor gibi mi düşünüyorsun?" diye sordu bana.

"Ben Dono'nun neyi seçeceğini biliyorum."

Evelyn başını salladı. Gözleri kızardı.

"O zaman en iyisi için dua edelim," dedi.

"Hey millet!" diye seslendi Juliet yemek odasından. "Yemek hazır!"

Evelyn az önce kapattığı kapıyı açtı ve dar mutfaktan geçerek yemek odasına gitti. Yağlı meşe ağacından devasa bir masa yemek odasını kaplıyordu. Duvar kenarından geçmeye çalışırken bir rafa çarpmamla yere düşen İncil'i havada yakalamam bir oldu.

Davey güveci fırından çıkardı ve masaya koydu. Etin kenarlarındaki et suları hâlâ köpürüyordu. Karnım açlıktan zil çalıyordu.

Hepimiz yerlerimizi almıştık. Evelyn başını eğdi. Ailenin geri kalan bireyleri sustu.

"Ulu Tanrım! Bize verdiğin nimetler için sana şükranlarımızı sunuyoruz. Bizi sağ salim evimize kavuşturduğun için şükranlarımızı sunarız." Gözümün kenarıyla gördüm bana doğru baktığını. "Ve İsa'nın yüzü suyu hürmetine sevgili kulun Van'ın dedesini koru. Âmin."

Hepimiz başlarımızı salladık. Mike da "Âmin," dedi ve güvecin yanındaki malzemeleri almak üzere kalktı. Juliet bir kâse patates püresini paylaştırıyordu. Patatesler neredeyse puding kıvamına gelene kadar ezilmişti. Ayrıca pürenin rengi içindeki tereyağından ötürü beyazdan çok sarıya dönmüştü. Kafamı kâsenin içine daldırmamak için zor tutuyordum kendimi.

"Dono nasıl?" diye sordu Juliet. Üzerine çiçekli bir elbise giymişti akşam yemeği için. Boynunda altın kolyesi vardı. "Var mı bir gelişme?"

"Hep aynı."

Mike Juliet'in tabağına kalın bir dilim et koydu.

"Kimin yaptığına dair bir ipucu var mı?"

Evelyn başını salladı. "Sofrada sırası değil. Sonra konuşuruz."

Mike ve ben en iri olduğumuz için masanın kenarları bize kaldı. Mike bıçak kullanma konusunda pek de becerikli sayılmazdı. Etleri servis ederken her tabağa altı, yedi sefer yapıyordu. Sonunda da tabakların içinde küçük parçalı birer et yığını oluşuveriyordu.

Frances yüksekçe sandalyesini tokatladı.

"Ben bezelye istemiyorum."

"En azından birkaç tane yemezsen pa-ta-tes yok," dedi Davey her hecede yüz şeklini değiştirerek. Frances bezelyeleri eşeledi, bir tanesini kaptı ama ağzına götürmedi."

Tabağım geri geldi. Ağzına kadar doluydu. Evelyn yanındaki dolaptan bir şişe şarap almak üzere yerinden kalktı.

"Davey'in dediğine göre kısa süreliğine izinli gelmişsin. Ne kadar kalacaksın?" diye sordu bana. Şarabın mantarını on saniyede yerinden çıkardı. Masaları donatmakla geçen otuz yılın birikimi burada belli oluyordu.

"Birkaç gün daha. Dono'nun hayatı hakkında daha fazlasını öğrenmeye çalışıyorum. Yakın zamanda görüşmüş müydünüz?"

Başını salladı:

"Barda. Bir iki hafta önce Michael'ı işyerinde görmeye geldiğimde oradaydı. Ne zamandı canım, sen hatırlıyor musun?"

Mike'ın kulakları kızardı:

"Bilmiyorum. Bir pazar günüydü. Henüz dükkânı açmamıştık."

"Evet, şimdi hatırladım. Sana çalışma rehberini getirmiştim. Deden oradaydı, çalışıyordu ya da barın arkasında bir şeyler yapıyordu.

Juliet Mike'a baktı:

"Çalışma rehberi mi?"

"GRE sınavına çalışıyorum, kendimi denemek için."

Evelyn'in sevinçten gözleri parladı:

"Michael'ın Seattle Eyaleti'ndeki Profesörü onun yüksek lisans programında başarılı olabileceğine inanıyor!"

"Orası üst seviye bir okuldur," dedi Juliet, bana dönerek. Üvey kardeşine gülümsedi. "Kazanabileceğini biliyordun Mike!"

Davey kıkır kıkır güldü.

"Mike'ın bundan bir an bile şüphesi olmamıştır."

Juliet, sadakatsizlikle suçlanacağını düşünmüş de öyle olmadığını ispatlamaya çalışırcasına:

"Davey de başarılıdır. İkramiye verdiler ona," dedi altın kolyesine dokunarak ve kocasına gülümseyerek. Davey de karısına göz kırptı:

"Seni şımartmaya bayılıyorum..."

"Van'ın içeceği kalmamış, Davey," dedi Evelyn.

"Şurada şarap var, açık," diye cevap verdi Juliet.

Davey kalktı.

"Van bu akşam hepimize karşı pek methodist davranıyor."

"Su yeterli," dedim.

"Chateau de Faucet ama!" dedi ve gitti. O şaka yapıyordu ben ise en son nerede doğruca çeşmeden su içtiğimi hatırlamaya çalışıyordum.

"Seninle ilgili daha fazla şey bilmek istiyorum Van. Gittiğinden beri senden pek haber alamadık," diye sordu Evelyn. Hissettiği suçluluk duygusu akşam yemeğimizin tuzu biberi oldu. "Neden ordu?"

Çünkü beni sadece onlar alırdı ve Green Lake Park'ta arabaların arka koltuklarında uyumaktan sadece onlar vazgeçirebilirdi.

"Acemi askerler için en iyi şartları onlar sunuyordu," diye cevap verdim.

Davey çocuğu oyalarken Juliet tabağındakilerden aceleyle bir iki yudum aldı.

Davey'in bize anlattıklarına bakılırsa askerlik sana yaramış."

Yüzümdeki izlere baktı. Yüzü kızardı.

Artık anladım; siviller askerler gibi değildi. Bazen onlar için bazı şeylerle yüzleşmelisin. Çatalımı yüzümdeki beyaz çizgi boyunca gezdirdikten sonra Julie'ye döndüm:

"Her şey yolunda, merak etme. Sadece hızlı bir başlangıç yaptım, o kadar."

"Peki sorabilir miyim? Yani, nasıl oldu?" dedi Mike.

Tabağıma biraz patates aldım:

"Temel askeri eğitimden çıkalı iki ay olmuştu. Irak'ta görevlendirilmiştim. Henüz yirmi yaşımdaydım. Tikrit'in merkezinde devriye gezen birliklerden birindeydim. En sıcak çatışma bölgelerinden

biriydi. Her üç dört gecede bir birliğimiz "kuş" yakalar ve "ava" çıkardı. Amaç olası direnişçi kamplarını ortaya çıkarmaktı."

Evelyn, küçük ellerinin arasına su bardağını almış halde sordu:

"Kuş mu?

"Helikopter. Asla inmeyen helikopter. Birkaç metreden ipimizi sarkıtır, uçup giderdi."

"Çok eğlenceli!" dedi Mike.

"Bilrsin sen onu. Neyse, o gece vadiye doğru uzanan dar yol boyunca bir iki kilometre yürümüştük. Aradığımız kampın yoldan fazla uzak olamayacağını düşünmeye başlamıştık. Dolayısıyla bir saat kadar yola paralel yürüdük. Planımız kampı bulmak ve boşaltmaktı. Gerekirse kampı vurup tutsakları veya ajanları alıp toplanma yerimize dönecektik."

"Ne oldu?" diye sordu Juliet. Frances bebek sandalyesinde başını sallıyordu. Önündeki yemeği unutulmuştu.

"Pusu. Muteмelen bir çoban bizi gördü ve komşusuna haber verdi. O da başkasına haber verdi. O da başkasına derken herkes gelişimizi duydu. Kırsal kesimde bile her ailenin cep telefonu vardı. Civardaki bütün eşkıyaların silahlarını kapıp yataklarından kalkmaları için yirmi dakika yeterliydi. Bize RPG roketatarla ve el bombalarıyla saldırdılar. Bütün bölgeyi taradılar. Çok şanslıydık."

Masadaki herkes yemeyi bıraktı.

"Şanslı mı?" dedi Evelyn.

"Kötü çocuklar fazla sabırsızdılar. RPG roketatarlar araçlar içindi. Belli aralıklarla araziye yayılmış üç beş asker için uygun değildi. Çok fazla ses çıkarıyorlardı. Kayalıkların arasına daldık ve siper aldık."

Tavada bir parça kemikten başka bir şey kalmamıştı. Kemiğin üzerinde hâlâ epey et vardı. Ama artık aç değildim.

"Ben olsam oracıkta ölüp kalırdım. Sen hiç korkmadın mı?"

Korkmuştum. İlk el bombası patladığında kafama yıldırım düşmüş gibi hissettim. Aylarca süren eğitimlerde öğrendiklerimizi harfiyen uyguluyorduk. Akşam yemeğinin neşesi ben olmuştum. Sohbetin merkezinde ben vardım.

"Herkesin hazır olduğundan emin olduktan sonra **götü** kurtarmak için kaçmaya başladık. Scoves ile birlikte arkadan gidiyorduk."

Juliet'e göz kırptım.

"Yüzümdeki izler işte böyle oldu."

Yüzümdeki üç izi de boydan boya parmağımı gezdirerek gösterdim. İzlerden biri kaşımı ortadan ayırıyordu. Elmacık kemiklerimden biri yoktu.

Yara izlerine dokunmam insanları hep rahatlatmıştır. Onların artık yara olmadığını ve acımadıklarını göstermiş oluyorum insanlara.

Tabağımdakini sıyırdım ve tabağımı uzattım.

"Bazıları roket olduğunu söyledi. Son atılan roketmiş. Yakınımızdaki büyük bir kayaya çarpmış ve çok sayıdaki şarapnel parçası havada uçuşmuş."

Omuzlarımı silkeledim:

"Ben vurulmuştum. Scoves da vurulmuştu."

Daha fazlasını yaşamıştık aslında. Tolanlar'ın o kısımları bilmelerine gerek yoktu.

Hâlâ yarı baygın halde, yan tarafta hareket eden şeye doğru döndüm. Ellerinde Keleş olan iki adam uzun otların arasından bana doğru geliyorlardı. Biri o kadar yakındı ki üç adım daha attıktan

sonra ayağıma takıldı. Çılgına dönmüştüm. Kalktım ve silahını yakaladım. Adam üzerime düştü.

Tabancam elimdeydi. Karnına iki el ateş ettim. Yanıbaşıma, yere yığıldı. Arkadaşı hâlâ olup biteni anlayamamıştı. İki tane de ona sıktım. Ayrıca her ikisinin de kafalarına birer tane daha sıktım. Tam da eğitildiğimiz gibiydi.

O anda, korkuyla ve odaklanmışlıkla yüzümün parçalandığını anlayamamıştım.

"Diğerleri neredeydi?" diye sordu Mike.

Derin bir nefes alma fırsatı yaratmak için ağzımı bir peçeteyle sildim.

"Onlar da bizi kurtarmak için çatışıyorlardı. Fakat bu durumdan o anda haberimiz yoktu. Kulaklıklı radyom zarar görmüştü. Vadiden çıkma yolunda dört yüz metre rekorunu kırmışımdır."

"Arkadaşına ne oldu?"

Kanaması vardı. Uzun otların arasında onunla bir dakika daha kalabilmek için risk almıştım. Oluk oluk akan kanı durdurmak için boynuna ve koluna QuikClot bastırdım. Vücudunun üst kısmı tamamen kırmızıya boyanmıştı. Onu omzuma aldım ve koşmaya başladım. Her adımımda birliğimizin en ufak tefek üyesi olduğu için dua ediyordum.

"O da kurtuldu. Ailesiyle birlikte Texas'ta yaşıyor." Son e-postasında üçüncü defa yapay omuz eklemi taktırdığından bahsediyordu.

"Bizi Bağdat'ta bir hastaneye götürmüşlerdi. Sonra da bunlar için Walter Reed'deki doktorlara göründüm," dedim yüzümdeki izleri göstererek. "İyi iş çıkardılar. Çenemin bir kısmıyla kaş kemiğimi biyocamdan yaptılar. Biyocamın etrafında kemikler yeniden

oluşabiliyormuş. O tarafıma yapılan iki yeni dişim de eskisinden iyi olmuştu." Doktorların söylediğine göre o dişler yüz yıl boyunca beyaz kalabiliyorlarmış.

Bir duraklama oldu. "Sonra geri mi döndün?" diye sordu Juliet. "Bütün bu olanlardan sonra geri mi yolladılar?"

Ben gitmiştim. Yarım kalan işi bitirmeliydim. Terapi bu duyguyu unutturmuyordu.

"Hazırdım." Beni Irak'a son bir görevlendirme için göndermişlerdi. Ardından Afganistan."

Evelyn uzandı ve elimi tuttu:

"Teşekkürler."

Juliet, yenlerimin kenarından taşan yara izlerini işaret ederek:

"Ama yine yaralanmışsınız."

"Ciddi bir şey sayılmaz. Karpal tünel ameliyatı olan insanlarınkinden daha küçüktü ameliyat."

"En azından ikramiye, madalya veya benzer bir şey veriyorlardır herhalde?" dedi Davey.

Buna güldüm. Davey kendisinden beklendiği gibi düşünüyordu yine. Mükâfat bekliyordu. Bana da ödül vermediler değil; Hava Kuvvetleri'nin üstün cesaret madalyası Bronz Yıldız taktılar.

"Georgia'da bir yerlerde, bir kutuda, depoda duruyor. Tören kıyafetim ve kepim de onların yanındadır."

Mike şarap şişesini aldı ve boş kadehime biraz ilave yaptı.

"Vallahi çarpar mı bilmem Van ama bir içkiyi hak ettin şimdi."

Telefonum hepimizi yerimizden sıçratarak titreşti. Telefonu cebimden çıkardım ve Corcoran'dan gelen mesajı gördüm. Kalktım.

"Kusura bakmayın, bu mesajı kontrol etmem lazım."

"Dono mu?" dedi Evelyn. Başımı salladım ve küçük, dar kapıdan geçerek çıktım.

Corcoran'nın mesajının ilk kelime "dört"tü. Daha sonra GPS koordinatlarından oluşan bir ağ ve Covington'ın dışındaki bir adres vardı. Orası Seattle ve Tahoma'nın arasında yol üzerinde bir yerdi. Mesajın son satırlarında "Hâlâ sonuncuyu arıyorum."

Orası, Corcoran'ın tespit ettiği, diğer dört böceğin saklandığı adresti. Belki Dono'nun ortaklarından birinin eviydi. Belki de Dono'yu kimin, neden vurduğunu bilen birinin eviydi.

Jimmy C. pisliğin tekiydi ama aynı zamanda da iddia ettiği gibi çok iyi biriydi.

Sabaha kadar yapılacak pek bir şey yoktu. Birden hiç de aile sohbeti havasında olmadığımı fark ettim. Kapıyı açtım ve oturma odasına geçtim. Davey orada bekliyordu.

"Hayırdır, kalkıyor musun?" diye sordu.

"He ya, kalkıyorum."

"Yardım lazım mı? Bir şeye ihtiyacın olursa çekinme, her zaman hazırım."

Yardım etme konusunda istekli olmaktan çok umutlu gibiydi sesi.

"Gerek yok Davey, teşekkür ederim. Benim işlerim sana sıkıcı gelir."

Pek de ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Ha, tamam o zaman."

Yemek odasına geçtim. Frances gitmişti. Muhtemelen annesi onu bir yere bırakmıştı. Evelyn masanın üzerine turta koyuyordu. Böğürtlenli, ev yapımı gibi görünen bir turtaydı.

"Yemek harikaydı, ama gitmeliyim."

Juliet gitmeme karşıymış gibi bir ses çıkardı, ama Evely sadece başını salladı.

"Şunlardan birkaç tane paket yapayım yanına," diyerek turtayı mutfağa götürdü.

"Daha fazla kalamadığına üzüldüm," dedi Mike yanıma gelerek.

Julet'i yanağından öptüm. O da yanağıma utanarak da olsa yumuşacık dokundu ve gülümsedi.

"Bunu pek çok kişiden duymuşsundur ama görünüşün gayet iyi. Korsan gibisin."

Evelyn turtanın yarısını Tupperware kutusuna koymuş olarak yanımıza geldi.

"Bunu geri getirmek için buraya yeniden gelmek zorundasın. Unutma sakın!"

Davey beni dışarıya kadar takip etti.

"Yalnız gitmek istediğinden emin misin?"

"Seni yarın ararım."

Gaza basıp köşeyi döndüğüm ana kadar orada durdu ve bana baktı.

17. BÖLÜM

Chevron benzinliğin birinde köşeye çekip durdum. Corcoran'ın bana mesajladığı Covington'ın dışındaki adres buralarda bir yerlerde olmalıydı. Covington Sawyer yönünde, sanayi bölgelerinden ve otlu çayırlardan geçen bir yolun üzerindeydi. Güneş, henüz bulutları dağıtacak kadar yükselmemişti. İşe gidenler, aceleden olacak, hız sınırlarına pek uymuyorlardı.

Dört tane böcek. Beyaz saçlı soyguncunun koydukları o kadardı ve o böceklerin hepsi buraya çok yakındı.

Belki de çok uzaktaydılar. Yüz metrelik çevresi olan bir çember büyük bir alan sayılırdı. Adres, şehir merkezinde on katlı binalarla çevrili bir yerse o zaman işim zordu. Bu ortamda küçük, beyaz saçlı ihtiyarı bulmak için mücadele etmem gerekecekti.

Bir yanımda boş arazi, diğer yanımda Chevron vardı. Diğer iki tarafta da kondominyum blokları ve inşaat sahası vardı. İnşaat sahasının avlusundaki tabelada genç profesyoneller için hazırlanan bloklarla ilgili bilgiler yer alıyordu.

Burası Dono'nun sıklıkla geldiği bir yer olabilirdi. Belki de yaşlı adamın bir arkadaşı burada oturmuş ya da çalışmıştı. O adamı bulabilirsem bana Dono'nun vurulmasıyla ilgili her şeyi anlatabilirdi.

Benzinliği ve inşaat sahasını seçenekler arasından çıkardım. Birinin boş arsaya böcek koyup ortam dinlemesi yapacağını düşünmek aptalca olacağından burayı da elemiş oldum. Kondominyumlar! Dono'nun büyük evinde sekiz tane böcek vardı. Bir veya iki odalı bir daire için ise dört tane yeterliydi. Trafiğin seyrelmesini bekledikten sonra karşıya geçerek hedefime yürüdüm.

Parlatılmış alüminyum bir tabela üzerinde Highland Teras Evleri yazıyordu. Tabela üzerinde ziyaretçileri ofise ve havuza yönlendiren ok işaretleri de vardı. On sekiz - yirmi konutluk küçük bir siteydi. Çimler biçilmiş, merdivenler temizlenmişti. Sitenin otoparkındaki arabaların çoğu yeni modellerdi. Arabaların bazıları iki koltuklu modellerdendi. Belli ki sitede çoğunlukla bekârlar ve çocuksuz çiftler kalıyordu.

Günün erken saatleriydi. Kime ait olduğunun kakma beyaz harflerle yazılı olduğu park yerlerinin çoğu hâlâ doluydu. Hangi site sakinlerini aradığımı bilmiyordum. Hatta orada yaşayanların nasıl insanlar oldukları hakkında bir fikrim de yoktu.

Ama hırsız onların evlerini de soymuşsa daha fazlasını da yapmış olabilirdi.

Cebimdeki terapi topunu çıkardım. Onu buraya geldiğimden beri kullanmamıştım. Sonuncusunda iki defa kullanmıştım. Sol el parmaklarımın biraz hissizleşmeye başladıklarını fark ettim. Topu zıplatarak siteye yaklaştım. Park etmiş arabaların yanına yaklaştığımda topa ayakla vurdum. Uçup gitti.

İlk iki arabanın arasına çömeldim. Biri Mercedes, diğeri de Toyota'ydı. Bir şey yoktu. Üçüncü ve dördüncü arabaların altında da bir şey yoktu.

Az önce şutladığım top bir GMC kamyonun lastiğinin arkasına takılıp kalmıştı. Topu oradan çekip aldığım anda apartman site sakinlerinden biri apartmandan çıktı. Elinde valizi ve seyahat tipi kahve kupası vardı. Bana baktı.

Topu gösterdim ve aptalca gülümsedim.

"Iska!" diyerek uzaklaştım. Bir yandan da topu zıplatmaya devam ediyordum. Adam Infinity'sine bindi ve gitti. Infinity, baktığım arabalardan biri değildi. Sabah saatinin curcunasıyla site boşalıncaya kadar bir şeyler bulmalıydım.

Dokuzuncu park yerinde temiz, yeni cilalanmış bir Nissan Altima vardı. Arka çamurluğun iç tarafında Dono'nun kamyonetinde bulduğum siyah plastik dikdörtgene çok benziyordu.

Hırsızımız taşıt vergilerini düzenli ödeyen biriymiş. Evinde böcekleri, araçta da GPS takip sistemi varmış. Yakaladım seni!

Arabanın içine baktım. İçi de dışı gibi temizdi. Ortadaki bardak tutucusunda pembe, metal bir su şişesi, yolcu koltuğunda da kadın yazarlardan modern kitaplar vardı. Arka koltukta ise eflatun renkli bir spor çanta duruyordu.

Böylesine yepyeni bir araba Hollis ya da Jimmy Corcoran gibi moruklara ait olamazdı. Dono'nun bir kadınla iş yaptığını hiç duymamıştım.

Araba buradaydı. Bayan sahibi de evdeydi.

Park yeri H14 olarak işaretlenmişti. G Blok solumda H Blok da sağımdaydı. Stres topumu cebime koydum ve bloğa doğru yürüdüm.

H14 uzak köşede en üst kattaydı. Birinci sınıf daireydi. Aşağıdaki küçük orman manzarasını tek başına kontrol ediyor gibiydi. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ve geri çektim.

Kapı açıktı. Öyle ardına kadar açık değildi, hafif aralıktı. Sanki hızlıca kapatılmaya çalışılmış da kapının dili yerine oturmadan geri tepmiş gibi aralık kalmıştı.

İçeriye kulak verdim. Ses gelmiyordu. Sadece binanın arkasındaki ormanda ötüşen kuşların ötmelerini duyuyordum. Elimi uzattım, bir menteşeye dokundum ve hafifçe itirdim. Kapı hiç zorlanmadan açıldı.

Bir terslik vardı. Kesinlikle bir terslik vardı. Bundan emindim. Elimi cebimdeki otuz ikiliğe koydum.

Kenara çekildim ve kapıyı ardına kadar açtım.

Geniş oturma odası bir dergi fotoğrafındaki kadar düzgün döşenmişti. Çikolata renkli bir koltuk ve onunla uyumlu bir sandalye; zarif, parlak bronz lambalar ve masalar; her şey pırıl pırıldı.

Kapının açılmasıyla kokuyu aldım. Sıcak bakır paralar ve insan boku kokusu.

Ölüm.

Yatak odasına kadar kokuyu takip ettim. Bir kadındı.

Sandalyede oturur pozisyondaydı. Tamamen giyinikti. Hafifçe öne eğik, önündeki eflatun halıda bir şeyini kaybetmiş gibi bakıyordu. Oda oldukça loştu. Binanın arkasındaki uzun ağaçlar sabah güneşinin evin içine girmesine engel oluyorlardı. Uzun, koyu renkli saçları yüzünün büyük bölümünü kaplıyordu.

Işığı açmak için düğmeye bastım. Bir şey olmadı. Kapının yanında da lamba vardı. Tam açmaya uzandığımda kablosunun dibinden kesik olduğunu fark ettim.

Sandalyeye telle bağlanmıştı. Kollarından, dirseklerinden ve göğüslerinin altından bağlıydı. Sandalye de devrilmemesi için şal ya da kadın çorabı gibi bir şeyle yatağın ayağına bağlanmıştı.

Kollarının üzerinde kan damlalarını görebiliyordum. Kolunun ön kısmındaki deri tamamen soyulmuştu. Belli ki bağlardan kurtulmak için epey mücadele etmişti. Diğer bir şal da boğazına bağlanmıştı. O kadar sıkı sarılmıştı ki ipek şalın bazı yerleri yırtılmıştı. Yüzü morarmış ve şişmişti. O kadar şişmişti ki gözlerinin etrafındaki küçük kesikleri ve çizikleri neredeyse göremeyecektim. Kesiklerde kanama izlerinin olması, onların ölmeden önce yapıldığını gösteriyordu.

İşkenceye maruz kalmış ve boğularak öldürülmüştü.

Kan izleri kurumuştu ama vücut ifrazatları henüz tazeydi. Kokularını daha buraya gelmeden almıştım. Kollarının iç tarafını görmek için eğildim. Loş ışıkta morluklar griye yakın renkte görünüyordu. Bilekleri ve ayaklarındakiler de aynı şekilde görünüyordu. Ayakları çıplaktı.

Geçen gece ya da sabah erken saatlerde ölmüş olmalıydı. Ölmeden önce bu sandalyede ne kadar kaldığını kim bilebilirdi ki?

Yatak odasından çıktım, ana kapıya yöneldim. Hava soğuk ve temizdi. Birkaç derin nefes aldım ve yeniden içeriye girerek kapıyı kapattım.

Kimdi bu kadın? Dono'yla bir işte ortak mı çalışmışlardı? Yaşadığı yer profesyonel bir hırsızın evine hiç benzemiyordu. Yoksa kız arkadaşı mıydı?

Kadın için büyük üzüntü duydum. Ama içimdeki asıl güçlü duygu "Van, oğlum, boku yedin!" şeklinde dile gelen duyguydu. Kısa aralıklarla işlenen iki cinayetin ikisinde de olay yerine gelen ilk kişi

olmayı açıklayabilecek iyi bir bahane bulamazsam ömrümün geri kalanını kalın demir parmaklıklar ve rutubetli duvarlar arasında geçirecektim.

Mutfakta cüzdanını buldum. Koyu kahverengi deri cüzdanının rengi kanepeninkiyle aynıydı. Parmak izi bırakmamak için cüzdanı kâğıt mendille tuttum.

Ehliyetinde Cristiana Liotti yazıyordu. Kırk üç yaşındaydı ve bu adreste oturuyordu. Kartvizitine bakılırsa Ravensdale'de ofisi olan **Talos End**üstriyel Ekipmanlar* Şirketin orijinal adı**: Talos Industrial Equipment** adlı şirkette yönetici asistanıydı.

Telefonunu açtım ve rehberine baktım. Yüz kadar, belki de daha fazla kayıt içinde tanıdığım kimse yoktu.

Dono'nun hâlâ cebimde taşıdığım kontörlü telefonunu çıkardım ve numarasına baktım. 206-851 diye başlayan bir numaraydı.

Cristiana Lotti'nin arama kaydına baktım. Birkaç aylık arama kaydı görünüyordu listede. Arananların neredeyse hepsi rehberinde kayıtlı kişilerdi. Ocak ayına kadar baktım ve Cristiana'nın 206-851 ile başlayan bir numara tarafından arandığını gördüm. Ama arayan numara elimdekiyle aynı değildi. İki arama vardı ve ikisinde de bir saatten fazla konuşulmuştu.

Eldeki bilgilerle sonuca varmak zor değildi; Dono aylar önce iki tane kullan at kontörlü hat almış, birini Cristiana'yı aramak için kullanmıştı. Uzun uzun konuşmuşlardı. Sonra da her dolandırıcı gibi telefonu çöpe atmıştı çünkü artık temiz sayılmazdı.

Cristiana Liotti hayatında neler yapmıştı bilemem ama bir yerde, bir şekilde dedemle yolları kesişmişti.

Biri kapıyı çaldı. Bir kadın sesi duyuldu:

"Criatiana?"

Zaten kıpırdamıyordum, o anda tamamen donakaldım.

"Arabanı gördüm, giderken beni de alır mısın?" diye sordu kadın. Kısa bir duraklama sonrasında "Orada mısın?" diye sordu.

Birkaç saniye sonra uzaklaşan ayak seslerini duydum.

Burada daha fazla kalamazdım. Gidemezdim de. Güvenlik kameraları beni girerken görüntülemiş olabilirdi.

Dokuz yüz on bir hattını aramıştım ki son anda fikir değiştirerek arama kaydımdaki bir sonraki numaraya bastım. Üç çalma sesinden sonra:

"John Guerin."

"Merhaba ben Shaw. Covington'da bir apartmandayım. Burada öldürülmüş bir kadın var. Anlayabildiğim kadarıyla dün gece öldürülmüş."

"Hiçbir şeye dokunma!" diye tembihledi. "Deden gibi mi vurulmuş?"

"Hayır, daha kötüsü."

Ona adresi verdim.

"İstersen telefonu kapattıktan sonra siz gelene kadar dokuz yüz on biri arayayım. Ama zaman kazanmak isterseniz hiç aramayayım. Ne dersiniz?"

Guerin bir şeyler homurdandı. Belli ki olay yerini herkesten önce görmek istiyordu.

"Sen hatta kal, ben çıktım geliyorum. Ben onları senin yerine ararım."

"Şarjım bitmek üzere."

"Shaw..."

Görüşme yarıda kaldı.

Biri fena halde belaya bulaşıyordu. Böcekler, izleme cihazları, işkence... Katili gözümde canlandırabiliyordum. Elindeki bıçağı Cristiana'nın yüzüne, göz kapaklarına dokunduruyor, ara sıra küçük kesikler atıyor ve kanatıyor. Onu konuşturana kadar böyle yapmaya devam etmiş olmalı. Sonunda, yeterince bilgi edindikten sonra da onu öldürmüştür.

Katilinin öğrenmek istediği neydi? Bir yerlerde bir şeyler mi gizliydi? Dono'yu vuran kişi bir süre evde kalmıştı. Guerin ve ben, vuran kişinin ben gelene kadar oralarda gezindiğini düşünüyorduk.

İlk araba gelene kadar tahminen beş - altı dakika vaktim vardı. Etrafı aramak için kesinlikle yeterli zamanım yoktu. Olsa bile olay yerini kirletmek istemezdim.

Mutfak çekmecesinde küçük, ince bir el feneri buldum. Yahu kadının evindeki her şey birbiriyle bu kadar uyumlu olmak zorunda mıydı? El feneri de kahverengiydi. Feneri mendille tuttum ve yatak odasına gittim.

İnsanların en çok eşya sakladıkları yerlerden aramaya başladım. Önce gardıroba baktım. O kadar çok eşya vardı ki tahta raylar sarkmıştı. Ayakkabılar kendi kutularında özenle dizilmişti. İki tane bambudan örme sepet vardı. Dolaptaki eşyalarda karışıklık veya eksiklik görünmüyordu.

Tam da odadan çıkarken yatak odasının tavanında havalandırma kapağı gördüm. Elimdeki feneri oraya doğru tuttum. Vida başlarında yeni çizikler vardı.

Katil, Cristiana'yı bağladıktan sonra kalan dört dinleme cihazını da sökmüş olmalıydı. Ardından havalandırma kapaklarını dikkat çekmemeleri için kapatmıştı. Böylece Dono ve Cristiana arasındaki zincirin bir halkası ortaya çıkmış oldu.

Criatiana'yı öldürenle Dono'yu vuran aynı kişi miydi? Kadıncağız akşam öldürülmüştü. Belki de Seattle'a gitmeden önce buradaki işi bitirmişti.

Yaklaşık dört dakikadır aramalarıma devam ediyordum ki gelen polislerin kapıyı çalmalarını duydum. Tam da o anda banyoda, lavabonun altında, losyon şişelerinin ve plastik kapların tıkıştırıldığı yerde bir aralık buldum. Arka taraftaki yonga levhalardan biri hafifçe gevşek duruyordu. Ayrıca levhayla duvar arasında büyükçe bir fotoğraf albümünün sığabileceği kadar bir boşluk vardı.

Duvardaki sıvanın üzerinde çöp torbasından kopmuşa benzeyen küçük, mavimsi plastik parçaları görünüyordu. Plastik parçacıklar aynı zamanda bankaların banknotları bir arada tutmak için kullandıkları ambalaj malzemesine benziyordu. Burada gördüğüm boşlukta büyük banknotlar halinde epeyce büyük miktarda para saklanabilirdi.

Çok iyi bir saklama yeri değildi. Katilin burayı bulması Cristiana'yı bağlamasından ve istediklerini söyletmesinden çok daha kısa sürmüş olmalıydı.

Belki de o pislik için bütün bunlar büyük bir keyifti.

Çıkmadan önce Criatiana'nın kartvizitlerinden birini aldım ve üzerine aceleyle "Higland Terrace H14" yazdım. Jimmy Corcoran'a burada bulunuşumu açıklamak için bir sebebe ihtiyacım vardı. Üzerinde adres yazılı bir kartvizit hiç yoktan iyiydi.

Tam da Ephraim Ganz'ı ararken, giriş kapısını kapattığım sırada ilk polis arabası park yerine girdi. Sirenler çalıyordu.

18. BÖLÜM

Ephraim Ganz'la King County şerifinin Covington'daki bürosunda, uzun bir toplantı masasında oturuyorduk. Masanın karşı tarafında başkaları oturuyordu. Guerin ve Kanellis kapıya yakın taraftaydılar. Ortadaki sandalyelerde başka bölümlerden dedektifler vardı. Biri siyah saçlı, sert bakışlı, Marques denen irice bir kadın, diğeri de kahverengi saçlarını kelinin üzerine taramış Thomasen adında zayıf bir adamdı.

Son olarak da yaşlıca, kel kafalı, ince çizgili takım elbise giymiş biri oturuyordu masada: Nitelikli Suçlar Bürosundan Teğmen Burrowes.

Kendisi odadaki fazladan kişiydi. Cristiana Liotti'nin öldürülmesi oldukça kötüydü ama bana göre Nitelikli Suçlar'ın olaya karışmasını gerektirecek bir şey değildi.

Rütbeli olan Burrowes'ti ama lider olan Marquez'di. Guerin ve Kanellis'e oturma müsaadesini veren kişiydi kendisi. Seattle'a geldiğim andan itibaren Cristiana Liotti'nin evine ilk polisin girdiği ana

kadar olanlar konusunda beni sorguya çeken de kendisiydi. Sonra Thomasen soru sormaya başladı. Aynı şeyleri başka şekillerde soruyordu. "Ne oldu?" yerine "Olanlardan sonra kendini nasıl hissettin?" gibisinden sorular soruyordu. Bazen, kasıtlı olarak, olayların ayrıntılarını değiştiriyordu. Acaba benim anlattıklarım da değişecek miydi? Belli ki beni deniyordu.

Daha çocukken Dono da bana aynı şeyleri yapardı. Hatta öyle bir oyunumuz bile vardı.

"Bana bugünkü Matematik dersini anlat," derdi. "Ama yalan söyle. Bakalım yalanını ortaya çıkarabilecek miyim?"

"Demek Bayan Liotti'nin kartvizitini dedenizin çalışma masasının içinde buldunuz.," dedi bana Thomassen.

"Masasının üzerinde buldum," diye cevap verdim.

"Başarılı bir müteahhit olan dedenin masasında pek çok kartvizit olmalı. Nasıl oldu da o kadar kartvizit arasından bu dikkatinizi çekti?"

Omuzlarımı silkeledim.

"Diğer kartvizitlerin arasına konmamıştı, adresi Covington'un yakınındaydı, Dono genellikle Seattle'da çalışıyordu ve telefon numarası kartvizitin üzerinde yazılıydı. Kız arkadaşı olabileceğini düşündüm."

Thomasen, çok zor bir olayı anlamaya çalışıyormuşçasına başını sallayarak:

"Fakat onu aramadınız değil mi?" diye sordu ve ekledi "Evde olup olmadığını kontrol etmek için bile aramadınız onu."

"Dono vuruldu. Cristiana onun kız arkadaşıysa kötü haberi benden duysun istedim."

"Sabahın erken saatinde mi?"

"Bakın, Bay Shaw bunları zaten anlattı. Kendisinin birkaç gün izni kaldı. Ordudan izne gelen herkesin yaptığı gibi güne erken başlayarak zamanını iyi değerlendirmek istemiş olabilir."

Kanellis homurdandı. Son iki saattir Marques ve Thomasen tarafından sorguya çekildiğim için dikkatim biraz dağılmıştı. Guerin'in dikkati ise hâlâ yerindeydi. Dono'nun vurulmasıyla ilgili ayrıntıları defalarca dinlemiş olsa da hiç sıkılmış gibi bir hali yoktu. Aslında herhangi bir hali de yoktu, orada öylece oturuyor ve bizi dinliyordu.

"Başka sorunuz yoksa..," dedi Ephraim, "Müvekkilimin soruşturma sürecine yeterince yardımcı olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu düşünüyorum."

Marques, Cristiana'nın kartvizitini Thomasen'den aldı ve baktı. Kartviziti masanın üzerine, defterin yanına koydu. Şahin bakışları etkileyiciydi. Yaşını tahmin etmek zordu. Otuzlu yaşların sonlarından ellili yaşların başlarına kadar herhangi bir yaşta olabilirdi. Yerli Amerikalılardan olabilirdi.

"Bay Shaw, bugüne kadar Bayan Liotti'yi hiç duymadığınızı söylemiştiniz. Peki onun şirketini hiç duydunuz mu? Talos Sanayi gereçleri şirketini kastediyorum."

Odadaki diğer polislerin dikkatlerinin üzerimde toplandığını hissedebiliyordum.

Ephraim bile şaşırmıştı.

"Cristiana Talos Endüstriyel'de mi çalışıyormuş? Bunu bana daha önce söylememiştin."

"Önemli bir bilgi olduğunu bilmiyordum. Neden ki?"

Marques bir bana bakış daha attı.

"Orası alet yapan bir işletmedir. Aslında bir şirketler topluluğunun parçasıdır. Kuzeybatı fabrikaları Ravensdale'dedir.

Galiba neresi olduğunu biliyordum. Tam yerini bilmesem de şu anda bulunduğumuz yerin doğusunda bir yerlerde.

"Yahu neden bana bayılmamı bekliyormuş gibi bakıyorsunuz?"

Ephraim kalabalığa dönerek "Bay Shaw uzun zamandır Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmiyordu. Aynı şekilde Seattle bölgesine de gelmemişti. Ayrıca dedesiyle de kısa bir mektup haricinde hiç görüşmedi. O mektubu da zaten okudunuz ve biliyorsunuz."

Masanın uzak köşesindeki Guerin ve Kanellis'e dönerek:

"Bay Shaw'ın cinayet işlediğini ima ediyorsanız..."

Teğmen Burrowes Ephraim'in sözünü kesti. Sorgunun başından beri ilk defa konuşmuştu. "Kimse herhangi bir suçlama yöneltmiş değil. Bay Shaw'ın yaptıkları doğrulandı zaten." diyerek Guerin ve Kanellis'e baktı. "Değil mi?"

Guerin başını salladı.

"En azından ordu Özel Operasyon görevlerini bildirmeyi kabul etti. Şu ana kadar emin olduğumuz tek şey Bay Shaw'ın şubat ayının tamamında Afganistan'ın Kandahar bölgesinde görevde olduğudur."

"Çok iyi," dedi Ephraim. "Lütfen devam edin."

"Cristiana Liotti Talos Endüstriyel'de bir yönetici asistanıydı." Kartviziti hafifçe tıklattı. "19 Şubat günü, Talos'un aracı, daha doğrusu Talos'un kiraladığı zırhlı araç üç kişinin silahlı soygun hedefi oldu. Soyguncular başardı. Adamlardan ikisi daha sonra ölü bulundu."

Birden içimde bir boşluk hissettim.

"Ne almışlar arabadan?" diye sordum.

Marques gayet sakin bir ses tonuyla:

"Talos, fabrika makineleri ve üst düzey sanayi gereçleri konusunda lider şirketlerden biridir. Matkap ucundan devasa çelik kesicilere kadar pek çok şey üretiyorlar. En sert cisimleri bile kesebilen..."

"Elmas!" diyerek sözünü kestim.

Başını salladı. Derin bir nefes aldı.

"Evet, elmas," diyerek beni onayladı. "Elmas taşı kalitesinde değil ama sonuçta elmas. Çin'den çıkarılmış ve Sea-Tac'e getirilmiş. Oradan da zırhlı araca yüklenmişler. Ravensdale'deki Talos fabrikasına gelmeden hemen önce soyguncular tarafından önleri kesilmiş."

Bir şey söylemeden, sadece kaşlarımı kaldırarak sorumu sormuş oldum.

"Seksen kilogram," diyerek sorumu cevapladı Marques. "Piyasa değeri altı milyon dolar kadar."

Altı milyon mu? Aman Tanrım!

Dono gençliğinde pek çok çılgınca iş yapmış olabilir ama o kılı kırk yaran, beni yetiştiren çakal bu işe kalkışamazdı.

Şimdi bazı şeyler anlam ifade etmeye başlamıştı. Bana yazdığı mektup, vasiyetini değiştirmesi, Dono'nun bildiği bir şeyleri ortaya çıkarmaya çalışan böcekler ve sonunda Dono'nun ölümle pençeleşiyor olması; hepsi tesadüf olamazdı.

Sen ne işler çevirdin öyle, yaşlı adam?

Marquez'e baktım. Bütün polisler, tam da polislerden beklenecegi üzere, oturmuş sessizliğin bizi nereye götüreceğini görmeyi bekliyor gibiydiler.

"Sizce, elmasların ne zaman nakledileceğini bilen kişi olarak, Cristiana bu soygundaki köstebek olabilir mi?" diye sordum. Thomasen söze girdi:

"Ya da bir şekilde öğrenmiş kişi olabilir. Elmasların nakledileceğine dair ayrıntıları şirketteki üç yönetici dışında kimse bilmiyordu. Fakat..."

"Belki de birileri bildiklerini bir yere yazmıştır, belki de bilgisayarını açık unutmuştur," diyerek varsayımda bulundum.

"Diyelim ki öyle oldu, zırhlı aracı soyacak adamları nereden tanıyordu?" diye sordu Marques.

"Sorduğuna göre söyleyeyim, bence geçmişinde suçlu arkadaşları olduğuna dair hiçbir şey yok," dedim. Marques devam etti:

"Belki de ailesinde vardır."

"Sence köstebek o muydu gerçekten ?" diye sordu Thomasen.

Bence oydu. Sadece işkence edilerek öldürülmüş olması değil, banyoda sakladığı paraların ambalajından kalan küçük mavi parçacıklar da benim böyle düşünmeme yetiyordu. Polisler gelmeden önce evi aradığımı onlara söylemek istemiyordum. Fakat Guerin'in evi aradığımdan şüphelendiğinden emindim.

"Öldürülen iki kişi kimdi?" diye sordum Marques'e.

"Siz burayı ne sandınız?" dedi Burrowes Ephraim'e dönerek. "Müvekkilini alıkoyabileceğimizi biliyorsunuz değil mi?"

Ephraim konuşmaya başlamıştı ki elimi kaldırarak onu susturdum. Marques Burrowes'e bir şeyler söylüyordu:

"O iki adamla ilgili bilgiyi internette bulamayacak mı sanıyorsunuz?"

Burrowes, kıl kapmış gibi görünüyordu.

"Sen bilirsin," dedi ve odadan çıktı.

Marques çantasından kalın bir dosya çıkardı, içinden iki kâğıt çıkararak:

"Sal Orren ve Burt McGann," dedi ve kâğıtları bana uzattı.

Dosyadaki resimler sabıka fotoğraflarıydı. Tam sayfa olmaları için fotoğraflar büyütülmüştü. Sal Orren tahminen otuzlarındaydı. Cildi ve saçları yağlı görünüyordu. Üzgün bir yüz ifadesi vardı. BUrt McGann ondan yaşlıydı. Saçları neredeyse sıfıra vurulmuştu. Gözlerinde kaba, düşmanca bir bakış vardı. Dosyadaki sabıka fotoğrafının onun için ilk olmadığından emindim.

"Nasıl ölmüşler?" diye sordum.

"Birbirilerini vurmuşlar," dedi Marques ve devam etti: "Soygundan sonra araç değiştirme yerinde birbirilerini vurduklarını düşünüyoruz."

Fotoğraflara baktım.

"Birbirilerini mi?"

"Onları dedenin öldürmüş olabileceğini düşündün mü hiç?" diye sordu bana Thomasen.

Soruyu anlayamamıştım. Bununla birlikte Dono ve onun hayatıyla ilgili ne kadar az şey bildiğimi de görmüş oldum. Belki de dedem soygundaki üçüncü kişiydi. Oradan sağ çıkan tek kişi olabilirdi. Belki de iş ortaklarının hepsini iş bittikten sonra öldürdü. Belki de bir şekilde bu suçla bağlantılandırıldı.

Her ne kadar olasılıklar listesinin sonundaki seçenek olsa da Dono masum bile olabilirdi.

"Üçüncü soyguncunun kaçtığını söylemiştiniz. O zamandan beri hiçbir iz yok mu? O zamandan beri elmasları satmaya çalışan kimse olmamış mı?"

Marques homurdandı.

"Deden sana bir şey bıraktıysa nereye koymuş olabilir?"

"Evde olabilir."

"Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Sizden başka kimsenin bilmediği, bakmayacağı bir yer olmalı."

"Bence vurulmayı beklemiyordu. Bana bir şey bırakmayı da planlamıyordu."

"Sizce Cristiana Liotti'nin kartvizitiyle ne işi vardı?" diye sordu Thomasen.

Konunun bu kâğıt parçasına geleceğini biliyordum. Polislere Cristiana'nın kartvizitiyle ilgili bir hikâye uydurarak dedemi istemeden bu olaya dâhil etmiş oldum.

"Ben Cristiana'nın hâlâ kız arkadaşı olduğunu düşünüyorum. Elmaslar lazerle mi kesilmişti?"

"Unutun şu lanet olası elmasları! Bize dedenizle ilgili bildiklerinizi anlatın."

"Size söylemiştim, onu on yıldır görmüyordum."

"O zaman eskiden olanları anlatın. Çocukluğunuzdan başlayarak anlatın. Dedeniz bütün parasını kabin tamir ederek veya içkileri tazeleyerek kazanmamıştı herhalde."

"Onun geçmişini biliyorsunuz."

"Kâğıt üzerinde yazanları biliyoruz. Fakat Dono yirmi yıl boyunca uslu durup birden silaha sarılıp zırhlı bir kamyona saldırmaya karar vermiş olamaz, değil mi?"

Paylaşımlarımız sona ermişti. Polisler soygunla ilgili daha fazla bilgi vermeyeceklerdi. Ben de işlerine yarayacağını bilsem bile, Dono'yla olan geçmişimize dair hiçbir şey söylemeyecektim.

"Dedemle, polislere gösterdiğim mektuptan başka temasım var mıydı? Onun soyguna katılıp katılmadığını biliyor muydum? El-

masların nerede olduğunu biliyor muyum? Bunları mı merak ediyorsunuz?"

Ephraim söze girdi:

"Eğer Seattle ve Şerif'in bürosu..."

"Üç sorunun da cevabı 'hayır'," dedim ve ayağa kalktım. Ephraim de benimle birlikte kalktı. Thomasen de kalktı ve kapının önünde durdu.

"Henüz işimiz bitmedi," dedi Marques.

"Size zaman kazandırmaya çalışıyorum. Benimle boşuna vakit kaybediyorsunuz. Benden size fayda yok."

Thomasen olduğu yerde kıpırdamadan duruyordu:

"Şu anda en azından yardım ve yataklıktan ceza alabilirsin."

"O zaman tutuklayın beni. Benim gibi bir baş belası ayaklarınızın altında dolaşmazsa belki dedemi vuran kişiyi tesadüfen bulabilirsiniz."

Marques elini uzattı:

"İfadeni yazana kadar bekle."

"Bu işi ofisim halledebilir. Daha fazla zamanınızı almayalım. İfadeyi bana e-postayla yollarsanız biz de Bay Shaw'ın imzasını size yollarız."

Thomasen Marques'e, Marques de bana bakıyordu.

"Bırakın gitsin. "dedi. Thomasen kenara çekildi, ben de kapıyı açtım. O anda Guerin'i fark ettim. Kötü görünüyordu. Sanki sorgu olabileceği en kötü şekilde geçmiş gibiydi.

Karakol küçüktü. İçerisi yeterince aydınlıktı. İçerideki zemini odalara bölen, kırmızı kahverengi yüksekçe bir paravan vardı.

Teğmen Borrowes danışma masasının yanında bekliyordu. Danışmanın telefonuyla konuşuyordu. Yanından geçtiğimiz sırada birden kolumu tuttu.

"Sana!"

"Evet," dedim telefona.

"Çavuş Shaw, ben Benning üssünden Yüzbaşı Bob Unser."

"Buyrun efendim." Unser adını ve namını duymuştum. Bizim taburun kurmay başkanının sağ koluydu. Kimin nereye gideceğine, kimin yerinde kalacağına o karar verirdi.

"Teğmen Burrowes iznin boyunca yaptıkların hakkında bana bazı bilgiler verdi. Bana kendini rapor etmeni bekliyorum. Hemen!"

Ephraim bana meraklı gözlerle bakıyordu. Elimle gitmesini işaret ettim. Omuzlarını silkeledi ve çıktı.

Unser yüzbaşıya olayları genel hatlarıyla anlattım. Bir şey söylemeden dinliyordu. Bitirdiğimde uzunca bir boşluk oldu. O arada bir şeyler yazdığını duyabiliyordum.

"Bu olayların benim tarafımdan nasıl göründüğümü söyleyeyim mi Çavuş Shaw? Görüyorum ki benim askerim iki cinayet olayına birden bulaşmış."

"Doğru değil efendim."

"Olayların ne olduğunu bilmiyorum ama durumun kötü olduğunu söyleyebilirim. Yani senin için kötü. Birliğimiz için kötü."

"Efendim."

"Her gün yerel saatle on dörtte ofisimi arayacaksın. Son yirmi dört saatin gelişmelerini tüm ayrıntılarıyla bana rapor edeceksin. Ben burada olmazsam görevli subaya bildireceksin."

"Emredersiniz efendim."

"Duyduklarımdan hoşlanmazsam Çavuş Shaw, o zaman Seattle polisinin ya da her kime bulaştıysan, seninle işi bitene kadar Fort Lewis'te görevlendirileceksin. Sonra da ilk uçakla doğruca buraya geleceksin. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı efendim," dedim. Unser çoktan kapatmıştı telefonu.

Borrowes aniden içeri daldı:

"Marques'e her şeyi anlat. Bildiğin, hatta tahmin ettiğin her şeyi söyle. Bize yardımcı ol ki Unser Yüzbaşı senin hakkında olumlu görüşe sahip olsun. Bizimle oyun oynarsan belalın olurum. Anladın mı beni?"

Sanırım benden "Emredersiniz efendim!" dememi bekliyordu. Ben ise arkamı döndüm ve Ephraim'in peşinden binayı terk ettim.

19. BÖLÜM

Yüzbaşı Unser, çileden çıktığımda nelerin olabileceğini iyi hesaplamamıştı. Dosyama baksa terfi etmek üzere olduğumu görürdü. Bir kıdem daha almam, Afganistan'da muharip bir birlikte olmamla Fort Benning'te kalıcı olarak masa başı göreve verilmem arasındaki farkı belirleyecekti. Belki eğitim okulunda eğitmen olabilirdim. Belki de idari bir görev verilirdi. Unser, benim için masa başı görevinin hapse tıkılmaktan daha kötü olacağını bilecek kadar akıllı bir adamdı.

Ganz, beni, Cristiana'nın evinin önünde bıraktığım kamyonetin yanında indirdi. Vakit öğleyi geçmişti. Ön cama park cezası tebligatı yapıştırılmış, yan tarafındaki boyası da anahtarla çizilmişti.

Sürücü koltuğuna oturdum, temiz hava gelsin diye camı açtım ve telefonuma sarıldım. Bir Google sayfası açtım ve arama satırına TALOS SOYGUNU yazdım. Seksen binden fazla sonuç görünce şaşırdım.

Sadece yerel haberler yoktu. Ülke çapında haberler de vardı. Nasıl olur da bunları duymamıştım. Gerçi Kandahar'dayken, Amerika'yı uzaylılar işgal etseydi bizim ancak bir hafta sonra haberimiz olurdu.

Hangi sayfanın istediğim bilgileri barındırdığını görmek için bir süre sayfalar arasında gezindim. Her blog sayfasında, her haber sitesinde olayla ilgili uzun yazılar vardı. Öncelikle yerel haberlere baktım.

REVENSDALE'DE ELMAS TAŞIYAN ZIRHLI ARAÇ SOYULDU

Yayınlanma: 19 Şubat, 03.30.

Çarşamba sabah saatlerinde, zırhlı bir araç Ravensdale civarlarında zorla durdurularak soyuldu. Yetkililerden alınan bilgiye göre, söz konusu zırhlı araç Talos Sanayi Gereçleri tarafından kiralanmış, Seattle havaalanındaki ABD gümrüğünden aldığı elmas yükünü taşıyordu. Polislerin beyanına göre araç 281. Güneydoğu Kent-Kangley yolunda ilerlediği sırada durduruldu.

Çavuş Walter Hodgins'e göre: "Zırhlı araç, park yerinden çıkmaya çalışan ve saldırganlar tarafından kullanıldığı öğrenilen bir okul otobüsüne yol vermek için durmuştur. Duran aracın arkasına başka bir kamyonet yaklaşarak zırhlı aracın hareket etmesini engellemiştir."

Sürücü ve ikinci muhafızın soyguncular tarafından otomatik silahlarla engellendiği sanılmaktadır. Muhafızlar zırhlı araçtan inmediklerinden, yaralanma veya can kaybı olmamıştır. Elmas taşıyan kamyonetin arka kapısının patlayıcı kullanılarak açıldığı tahmin edilmektedir.

Araştırmacılar olaya karışan kişi sayısını ve çalınan miktarı tam olarak tespit etmeye çalışmaktadırlar. Polise göre soyguncular

koyu renkli kapüşonlu hırka ve pantolon giymişlerdi ve orta boyluydular.

Çavuş Hodgins: "Bu soygun şehrin kırsal bölgesinde, insanların ve binaların yoğun olmadığı bir yerde gerçekleşmiştir. Şüphelileri bölgeyi terk ederken gören görgü tanıkları arıyoruz."

Soygunla ilgili bilgisi olan herkesin King County Suçları Önleme Birimi'nin 206.555.2030 numaralı telefonunu aramaları veya SUÇLAR yazarak mesaj göndermeleri gerekmektedir. Yararlı bilgilere ulaşılmasını sağlayacak kişilerin kimlikleri gizli tutulacak, ayrıca kendilerine ödül verilebilecektir.

Haberin son kısmından anladığım kadarıyla polisin elinde hiçbir bilgi yoktu ve vatandaşlardan gelebilecek bilgilerden bir mucize çıkmasını bekliyorlardı.

Her ne kadar tam istedikleri türden olmasa da bir nevi mucize gerçekleşti:

AUBURN HAVALİMANINDA İKİ ERKEK CESEDİ BULUNDU

Yayınlanma: 22 Şubat, 7.20.

Polisten alınan bilgilere göre geçtiğimiz Cuma akşamı Auburn yerel havalimanı yakınlarındaki terk edilmiş bir hangarın yanında iki erkek ölü bulundu.

Cesetler, bölgenin güneyinden geçen bir bakım işçisinin hangarın kapılarından birinin açık olduğunu fark etmesi sonucu bulundu. Olay yerindeki ilk incelemelerde göre, cesetlerin 19 Şubat günü on altı mil ötedeki Ravensdale'de gerçekleştirilen zırhlı araç soygununa katılan kişilere ait olduğu düşünülmektedir.

Aynı gün aynı haberin gelişmelerine göre:

Havaalanında bulunan cesetler Seattle'dan otuz iki yaşındaki Nelson Orren ve Illinois, Joliet'den kırk yaşındaki Burtram Mc-

Gann'a aitti. Her ikisi de göğüslerinden ve karın bölgelerinden aldıkları ateşli silah yaraları nedeniyle hayatlarını kaybetmişlerdi.

King County Nitelikli Suçlar Bürosu Şerifi Dedektif Paul Toomey'in verdiği bilgilere göre, şüphelilerin başkaları tarafından mı vuruldukları yoksa birbirilerini mi vurdukları belirlenememiştir. Paul Toomey: "Cesetlerin yakınlarında iki adet saldırı tüfeği bulunmuştur. Olay yerinde ölen kişiler haricinde en az bir kişinin daha bulunduğunu düşünüyoruz."

Bunlara ilaveten hangarda terk edilmiş Ford Taunus markalı bir araç bulunmuştur. Söz konusu aracın soygunda kullanılıp kullanılmadığı araştırılmaktadır.

Şubat ayının geri kalanında olayla ilgili pek çok yazı kaleme alınmıştı. Okul otobüsünün nereden çalındığından, Talos şirketinin olayı aydınlatmaya yardımcı olanlar için ödül koymasına kadar pek çok haber yapılmıştı. Ayrıca hem muhafazakâr hem de liberal görüşlü, aşırı uçlu yazılar da vardı. Bunlar haricinde ölen kişilerin suç geçmişleriyle ilgili haberler yer aldı. Orren gençliğinde oto hırsızlığı ve soygundan ceza almıştı. Genellikle Seattle tarafında iş yapıyordu.

McGann ise kapalı bir kutuydu. Indiana'da iki yıl planlı saldırıdan ceza almıştı. Ayrıca başka şiddet suçlarının da zanlısıydı. Aslına bakılırsa Dono'nun pek çalışmak istemeyeceği bir kişiydi.

Olayla ilgili internette bulabildiğim en değerli veriler bireysel kaynaklardan geliyordu. Milyon dolarlık kayıp elmaslar geniş yankı uyandırmış, pek çok insanın ilgisini çekmişti. Olayla ilgili blog sayfaları açılmış, soygun yerinden geçenlerin çektiği sayısız düşük çözünürlüklü amatör fotoğraf internete konmuştu.

Soygunla ilgili en iyi fotoğraflar Washington'lu bir suç meraklısının internet sayfasında verilmişti. Fotoğraflara dikkatlice baktım ve hemen kamyoneti çalıştırdım.

Olay yerini kendim görmek istiyordum.

Ravensdale, Covington'a oldukça yakın, 516 numaralı otoyoldan Kent-Kingley'in doğu yönündeydi. Yol boyunca sürerken, fotoğrafların arka planında gördüğüm kiliseyi fark ettim.

Günün öğleden sonrası akşama dönmeye başlamıştı. Yolun kenarındaki uzun ağaçlar günbatımını erkene çekiyordu. Soğuk akşam rüzgârı çoktan esmeye başlamış, kamyondan indikten sonra yanaklarımı ısırıyordu. Gün ışığından yararlanabileceğim otuz dakika kadar zamanım kalmıştı. Zırhlı aracın durmasına sebep olan okul otobüsü kilisenin otoparkına çekilmişti.

Kilisenin girişine doğru yürüdüm. Yürürken soygun olayında neler olduğunu kronolojik sırayla düşünüyordum. Resimler zırhlı aracın çeşitli açılardan görüntülerine yer veriyordu. Zırhlı araç tahmin ettiğim gibi gri bir tank değil, güçlendirilmiş bir panelvandı. O anda anladım ki bu taşıma olayında yüzlerce para çekme makinesine para taşıyan türden bir güvenlik görevlisi tutulmamıştı. Sonuçta tek sefere mahsus endüstriyel bir taş nakliyesi söz konusuydu.

Nakil işi hızlı ve güvenli olacaktı. En azından onlar öyle düşünmüştür. Okul otobüsü yollarına çıkana kadar her şey yolundaydı. Durmak zorunda kaldıklarında eğlence başladı.

Zırhlı araç, otobüsle açık kasa kamyon arasına sıkışıp kalmıştı. Kamyonun ön tamponu ileriye doğru çıkıntılıydı ama panelvanın arka kapılarını engelleyecek kadar değildi. Asfaltta lastik izleri vardı. Varan bir.

Diğer fotoğraflarda zırhlı aracın arka kısmı da görünüyordu. Kapılardan biri tamamen koparılmış ve yere atılmıştı. Kapıdaki siyah izler, kapı menteşelerinin yanındaki delikler C-4 veya Semtex demekti. Varan iki.

Olay çok hızlı gerçekleşmişti. Soyguncular terk edilmiş hangara gidip kaçış aracına binmişlerdi. Ardından Orren ve McGann birbirini öldürdü.

Bir Volvo'ya yol vermek için yoldan çekildim. Arka koltukta oturan sarı şapkalı çocuk geçerken yüzüme baktı.

Tamam, şimdi Dono'nun işlerinden bir sahne düşünelim.

Uzak bir yer, kameralar yok, insanlar yok. İçeriden elmasların tam olarak ne zaman nakledileceğine dair bilgi geliyor. Hazırda bekleyecek araçların ayarlanması, patlayıcı temini gibi pek çok iş önceden yapılmış.

Buraya kadar her şey Dono'nun tarzıydı. Her şey dikkatlice ve planlanarak yapılmış.

Diğer yanda insan faktörü vardı. Dono insan faktörünü hep küçümsemişti. Orren ve McGann aç gözlülük yapmış olabilirlerdi. Belki de adrenalin yaramamıştı. Biri eşek şakası yapmış olabilirdi. Varan üç ve dört.

İyi tarafından bakarsan üçüncü soyguncu için büyük bir şans doğmuştu. Onu ihya etmişlerdi.

Fakat beni rahatsız eden ayrıntılar vardı.

Olayı zihnimde yeniden canlandırdım. Bu sefer bir hırsızın değil bir askerin gözünden bakıyordum.

İki bakış açısı birbirinden çok farklı değildi. En azından taktiksel açıdan benzerlikleri vardı. Hedef küçült, önünü aç, düşmanın dikkatini dağıt.

İki bakış açısından da aynı resmi görmeye başladım.

Planlama kısmı zayıftı.

Üç kişilik bir takım vardı. Biri okul otobüsünü kullanacak ve zırhlı aracın önünü kapatacak, diğeri açık kasa kamyoneti kullanacak, diğeri de kaçış aracını kullanacak ve gerektiğinde seksen kiloya yakın elması indirecekti.

Bu plan dâhilinde en az bir kişinin daha olması gerekirdi. Kaçış aracında bekleyecek ve yolu gözleyecek bir kişiye ihtiyaç vardı. Böylece en küçük bir aksilikte üç kişi arabaya atlayıp on saniye içinde kaybolabilirdi.

Dördüncü kişi olmazsa önemli bir çift göz eksik olacaktı ki bu çok riskliydi. Dono gibi bir adamın böyle bir eksikliği görmemesi çok zordu.

Ama imkânsız değildi.

Zihnimi kurcalayan sonuç buydu. Dedemin evindeki böcekler beni Cristiana Liotti'ye, işkenceye, cinayete, onun köstebek olduğunu düşünmem sonucuna götürmese de, Dono'nun son zamanlardaki tuhaf davranışları olmasaydı da varacağım sonuç yine aynı olurdu.

Bu soygun yaşlı adamın tarzına benziyordu sadece. Neredeyse olay yerinde onun tıraş kreminin kokusunu alacaktım.

Kahretsin Dono! Ne oldu öyle? Neden silahlar?

Altı milyonun ve üç adamın olduğu yerde en az bir milyonu indirirdin sen. Bu para risk almaya değecek bir miktar mıydı?

Rüzgâr hızını arttırmıştı. Yoldaki kalıcı siyah izlerin üzerinden geçerek kamyonete geri döndüm.

YAŞ ON DÖRT

Okulların kapandığının ertesi günü dedemle bavullarımızı ve birkaç çantamızı toplayıp, kiralık bir arabaya atladık ve Kanada sınırının otuz kilometre kadar güneyindeki bir motele gittik. Girişimizi yapan şişman resepsiyoncu kadın ne kadar kalmayı planladığımızı sordu. Dedem emin olmadığımızı çünkü hasta kız kardeşini ziyarete gittiğimizi söyledi. Kadının yüzünde acıma ifadesi belirdi.

Dedem arabayı çekmeye gittiğinde kadın bana dedemin kız kardeşinin hastalığının ne olduğunu sordu. Sadece omuzlarımı silkeledim. Kendi kendine bir şey söyledikten sonra daha fazla ayrıntı için ısrar etmemeye karar verdi. Dedem geri döndüğünde, böylesi lanet hastalıklardan kolayca kurtulabildikleri için gençlere hayran olduğunu söyledi.

Motelde bir hafta kaldık. Kaldığımız süre içerisinde günde birkaç defa, farklı saatlerde I-5 yolundan sınıra doğru sürdük. Rotamızı mümkün olduğunca çeşitlendirmiştik ama aynı büyük binaların yanından geçen aynı çıkışı kullanıyorduk.

Yazın sıcağında pencerelerimiz açık yolculuk yapardık. Çıkan ses uykumu getiriyordu ama ben ayakta kalmayı başarıyordum.

Bu sefer benim gösteri zamanımdı.

Her akşam motel odamızda kalır televizyon seyrederdik, sinemaya giderdik veya kağıt oyunları oynardık. Dedem iskambil severdi, ben ise poker.

Her oynadığımızda oyunu değiştirirdik.

Bir gün, günlük gezimiz esnasında yine başka bir yoldan geldik, arabayı park ettik, lastik çizmelerimizi giydik ve binaların arkasındaki kısmen bataklık, kısmen orman olan yere gittik. Orman çok sık ağaçlardan oluşuyordu. Kocaman bir böğürtlen çalısının arkasında durduk. Depo otuz kırk metre kadar yakınımızdaydı.

Diğerlerinden daha büyük, yolun üzerinde, dört katlı, duvarları gümüş renkli metalle kaplanmış bir binaydı. Ön tarafında, mavi bir tabela üzerinde yarım metreden büyük harflerle deponun adı yazılıydı. Bu tarafta, binanın arkasında ise deponun adı doğrudan metal üzerine siyah boyayla yazılıydı. Yazıların çoğu ormandaki ağaçların arkalarında kalmış olsa da ne yazdığını okuyabiliyordum: A. J. CARLSON ANTREPO VE NAKLİYAT.

Böğürtlen çalısının kocaman dikenleri vardı. Dallardan birini dikkatlice tutup yana kaydırdım. İşçileri deponun yükleme alanının etrafında koşuştururken görebiliyordum. Dedem ve ben görünmemek için olabildiğince kıpırdamamaya çalışıyorduk.

Dedemin 10x50 dürbününden yükleme rampasına doğru baktım. İşçiler ellerindeki taşıyıcılarla orada duran kamyonete kutu yüklüyor, durmadan gidip geliyorlardı.

"Yüksekliği ne kadar?" diye sordu dedem.

Yükleme alanının yüksekliğine ve çalışanlarına baktıktan sonra "Sanırım standart açık kasa kamyonet. Yükleme rampası da var," diye cevap verdim. Dürbünü açık olan yükleme kapısına doğrultarak: "İçeride bir forklift görüyorum. Küçük, üç tekerlekli bir Hyster."

Gülümsediğini duydum.

"Güzel. Bizim için düşündüğüm kamyonetin bir fili koyacak kadar yeri var. Hatta filin yiyeceklerini bile koyabilirsin yanına. Şuradaki forklifti şuraya kenara çekiveririz."

Güldüm ve bakmaya devam ettim. Forkliftin arkasındaki yüklenecek yığın bitmek üzereydi. Depodaki her yığın beş altı metre yüksekliğindeydi. Her yığında çeşitli sandıklanmış ve paketlenmiş, işlem sırasını bekleyen mallar vardı. Bazıları Kanada'ya ihraç edilmek üzere, bazıları da yurdun çeşitli yerlerine dağıtılmak üzere bekliyordu. Dedemin söylediğine göre bu antrepo likörden keresteye kadar her türlü mala işlem yapıyormuş. Buradaki her şey ya Blaine'deki Peace Arch kapısından geçmişti ya da geçmeyi bekliyordu.

Dünyanın en büyük bankası gibiydi.

Birden çok sık nefes aldığımı fark ettim. Dürbünü boynumdan sarkıttım ve gözlerimi kapattım ve elime diken battığı halde açmadım. Batan dikenin acısı beni birazcık duraksattı. Dedemin beni izlediğini biliyordum.

Gözlerimi tekrar açtığımda depoya bakıyordu.

"On dokuz yaşımdayken, o zamanlar babaannen Fionnula ile Belfast'taydık, tatil harçlığına ihtiyacım oluyordu. O zamanlar Hargen adında birinin işlettiği bir bara göz dikmiştim. Pislik herifin tekiydi. Zaten öyle olması onun işyerini gözüme kestirmemin sebeplerinden biriydi. Hargen'in bardan elde ettiği hâsılatı en az bir gün

burada tuttuğundan emindim. Bir pazartesi gecesi ona bir ziyaret gerçekleştirip yükünü hafifletmeyi düşündüm."

Dedemin aksanını seviyordum.

"Bir hafta kadar düşündüm. Pazartesi geldi. Bütün gece mekânın karşısındaki ağaçlık alanda bekledim. Dikkat et, bütün gece diyorum. Güneş doğdu, ben hâlâ oradaydım. Otobüs bekliyormuş gibiydim.

Kafam karışıktı. Belki de dedem henüz bilmediğim bir şey biliyordu. Dürbünü aldım ve binaya tekrar baktım.

"Bar doğru tercih değil miydi?" diye sordum.

"Doğru tercihti ama sorun bendeydi. O yüzden o ağaçlık alandan bütün gece çıkamadım."

"Gergindin!"

"Kesinlikle öyleydim. Hâlâ gerginim. Hep gerginim zaten. Bunu daha önce de konuşmuştuk."

Evet konuşmuştuk. Gergin olmak normaldi. Dedem bana henüz on iki yaşımdayken ilk işime çıkmadan önce etkili bir konuşma yapmıştı. İlk işimiz basit bir ev işiydi. Benim görevim gözcülüktü. Yapmam gereken şey gözümü açık tutmaktan fazlası değildi. Komşumuzu daha yüz metre öteden görüp başımızın derde girmesini önledim.

Hâlâ midemdeki o düğümlenmeyi unutamıyorum. Kıvrılmış bahçe hortumu gibi hissediyordum midemi. Hatta eve döndüğümüzde yediğim çizburgeri kusmuştum. O zamandan sonra dedem beni en azından ayda bir defa işe çıkarırdı. Bazen parası için değil, işi öğrenmek için çalışırdık. Farklı yerlerin farklı kuralları ve farklı aletleri vardı. Benim hesaplarıma göre belki de yüz tane, belki de

daha fazla araba çalmışızdır. Çoğunu çalıp, biraz sürüp birkaç blok ötede bırakmışızdır. Maksat iş olsun.

Zaman geçtikçe hedeflerimizi izlemeyi, kapıları greslemeyi, alarmları bana bırakmaya başlamıştı.

Ama A J. Carlson gibi büyük bir iş hiç yapmamıştık.

"Madem gerginlik yoktu neden o bara girmedin?" diye sordum bir şey öğrenme umuduyla. Bir yandan da gözlerim yükleme rampasını izliyordu.

"Bence iş hakkında çok fazla düşünmüştüm. Sanırım bu konuda zaafım vardı. Sonraki hafta tekrar geleceğime ve orayı soyup soğana çevireceğime söz vermiştim kendi kendime."

Dedemden çok şeyler duymuştum. Bunun arkasından da bir ders geleceğini anlayacak kadar tanıyordum onu. Tahmin etmeye çalışıyordum.

"Bir şey gördün ve onu gördüğünü bile bilmiyordun aslında. Ama yine de o gördüğün şey uzak durmana sebep oldu. Doğru mu?" diye sordum.

Güldük. Dürbünü indirdim ve ona baktım. Akşam güneşi kafasının arkasından vuruyordu. Saçları dünyanın en büyük ayısının kıllarıymış gibi görünüyordu.

"Öyle sihirli güçlerimin olmasını çok isterdim. Okuduğun şu çizgi romanlardaki kahramanında olan şey neydi?"

Ne demek istediğini biliyordum. İlk ev işimizden beri, neredeyse iki yıldır çizgi roman okumuyordum. Dedem County'den döndükten kısa süre sonra hepsini atmıştım.

"Örümcek içgüdüsü," diye çıkıverdi ağzımdan. Tehlikeyi önceden algılayabilme yeteneği anlamında söylemiştim onu.

Kahkahalarla gülüyordu ama bana değil.

"Hayır, öyle bir şey değildi. Aslında Hargen'in mekânı hakkında çok fazla düşünmemiştim. Yani, aslında, yeterince düşünmemiştim."

Dürbünü elimden aldı, kutusuna koydu ve kayışından omzuna astı.

"Ödevimi yapmamışım, gördün mü? Belki de mekânın alarmı vardı ve ben olup olmadığını bilmiyordum. Belki de Hargen eşiyle kavga ettikten sonra mekânda yatıyordu. Belki de bir köpek vardı orada. Bu olasılıklardan hiçbirini düşünmemiştim. Zaten bunlar planladığım şeyin başlı başına kötü bir fikir olduğunu gösteriyordu. İçgüdülerim öyle diyordu."

Kocaman elini omzuma koydu.

"Parayı unut. Senin içgüdülerin risk hakkında ne diyor?"

Düşündüm. İnsanları ve yeri iyi biliyorduk. Alarm sistemini de biliyorduk.

"Ödevimizi yaptık. Yani neredeyse..."

Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum.

O gece oradaki iş yerlerinden birinin ön camına taş atılmış. Polisin olay yerine gelmesi dört buçuk dakika sürmüş.

Sonraki gün işleri ağırdan aldık. Matineye gittik. Ben Jackie Chan'in etraftaki herkesi dövmesini seyrederken Dono biraz kestirdi. Öğleden sonraki ilerleyen saatlerde etrafta hiçbir şeyin değişmediğini kontrol etmek üzere oradan bir defa daha geçtik.

"Gidelim mi?" dedi bana.

Park yerine baktım. İşçiler gündelik telaşlarındaydılar.

"Evet."

Gülümsedi ve başını salladı.

Yedi saat sonra A.J. Carlson'un çatısındaydık. Dairesel testerelerin devirlerini arttırıyorduk.

Zincirli testerelerle daha hızlı iş görürdük ama çıkardıkları ses elimizdeki on sekiz voltluk Makita'ların seslerinden çok daha uzaklara ulaşırdı. Çatı kaplamasının ve yalıtım malzemelerinin olduğu kısmı kestik. Yaklaşık bir buçuk metrelik bir yer açtık. Kollarımdan pamuk iş eldivenlerimin içine terler akıyordu. Ziftli şingıl tabakalarını da açtıktan sonra içerisiyle aramızda sadece sunta kaplama kalmıştı. Levhaların kenarlarını, çivileri sökülene kadar levye ile esnettik. Dedem levhayı araladı ben de kenarını testereyle kestim. Suntayı diğer çöplerin yanına attık.

Çatıdaki yeni açıklıktan ışık sızıyordu. Sızan ışık, sinema salonlarındaki yer göstericilerin ellerindeki fenerin ince ışığı gibi yükseliyordu gökyüzüne. Böcekler ışığa gelmeye başladı. Kulağımın yanında sivrisinek vızıltısını duymam uzun sürmedi. Ama bir şaplak yedi benden. Bu arada delikten büyük bir kelebek girdi. Kocaman kelebeğin girmesi bir şey değil de, alarmların çalmasından korktuk.

İçerideki alarmların ne çeşit olduklarını biliyorduk. Ne kadar iyi olsalar da kelebek gibi narin bir canlının hareketini algılayacak kadar hassas değildiler.

Bunları düşünürken, çatının karşılaşacağımız engellerden sadece biri olduğunu hatırladım.

Dedem çantalarından birini açtı ve delikten sızan ışığı örtmek için bir örtü çıkardı. Toplamda dört çantamız vardı; birincisinde ip, ikincisinde elektrikli aletler, üçüncüsünde el aletleri ve nispeten küçük olan dördüncü çantada da dedemin soygun kiti vardı. Tüm çantaları ve gereçleri çatıya getirmek için bulunduğumuz yerden park yerine iki sefer yapmak zorunda kaldık.

"Git, etrafa bir daha bak," dedi.

En yakın köşeye gittim ve deponun etrafındaki araç parkını geniş açıdan gören bir noktadan aşağıya baktım. Sokak lambalarından hiçbiri yanmıyordu. Öğrenebildiğimiz kadarıyla, ışıkları gece yarısından itibaren otomatik olarak söndüren zaman ayarlı bir sistemleri varmış. Ancak deponun mavi tabela ışıkları o kadar parlak yanıyordu ki park yerinin uzak köşesindeki geliş yolunun tamamını görebiliyordum. Ayrıca I-5 yolu üzerindeki birbirinin içine geçmiş gibi duran kırmızı ve beyaz ışıkların ördüğü renkli kurdeleyi görebiliyordum.

Kuzeye doğru trafik akıcıydı. Otobanın yedi sekiz kilometre yukarısında sınırdan önceki son çıkış vardı.

Deponun yolundan bir araba geliyordu. Beni o mesafeden görmesinin imkânsız oluşuna rağmen içgüdüsel olarak geri adımladım. Aracın depoya yaklaşarak park yerine girişini izledim. Beyaz bir araçtı, kapısında mavi ve kırmızı kalkan işareti vardı.

Devriye arabası.

Derin bir nefes aldım. Bu iyi haberdi. Devriye arabası ara sıra depodan geçerdi. Civardaki iş yerlerinin park yerlerini gezip giderdi. Bu devriye arabası da etrafa göz atıp gidecekti. Sonrasında işimizi bitirmek için yaklaşık iki saat vaktimiz olacaktı.

Köşeden baktığım sırada araç geniş bir dönüş yaptı, girişi geçti ve park yerinin ters yönüne sürdü. Orada durdu.

Hadi be!

Dedeme döndüm ve umarsızca el sallamaya başladım. Orada duruyor, bana bakıyordu. Devriye arabasına döndüm. Hâlâ orada duruyordu. Kapısı açıldı ve sürücü indi.

Korkacak bir şey olmadığına dair kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Binanın ön tarafında hiçbir şeye dokunmamıştık. Arka tarafa geçse bile kamyonetimizi şirketin kullanabileceği herhangi bir araç zannedecekti. Bence her şey yolundaydı.

Tabii ki merdivenimizi görene kadar.

Belki alarmlardan birini harekete geçirmiştik. Polisler çoktan yola çıkmış olabilirdi.

Kahretsin!

Güvenlik görevlisi aracının kapısını açık bırakarak park yerinin diğer tarafına yürüdü.

Fermuarını çözdü, etrafına bile bakmadan çişini yaptı.

Yeniden derin bir nefes aldım. Manda gibi nefes alışım bitmeden güvenlik görevlisi aracına bindi ve gitti.

Dedemin yanına gittim.

"Asayiş berkemal!" dedim ve gördüklerimi anlattım.

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. Belki bana belki de kaderine iç çekti. Bezi kenara çekti.

Kıvrılan koridordan sonra deponun içine giriliyordu. İçerisi çok genişti, sessizdi ve yankı yapıyordu. Çatının bastığım kısmı birden kırılacak gibi oldu. Sanki birden çökecek ve bizi yerin dibine yollayacaktı.

Ben güvenlik görevlisini izlerken dedem gereçlerimizin geri kalanını çantalarından çıkarmıştı. Küçük bir vinç çıkarmış, onu matkap yardımıyla deliğimizin kenarına sabitlemişti. İpin bir ucunu vince geçirdi, diğer ucunu da bana verdi. Dedemin bir hafta önce deniz malzemeleri satan bir dükkândan aldığı sandalyeye ipi bağlamaya başladım. Sandalye oldukça basitti; oturma yeri için sağlam plas-

tiklerin etrafına geçirilmiş kalın, üçgen şeklinde kanvas kumaştan oluşuyordu. Ayrıca birkaç kancası ve tutamağı vardı.

Dedem depoya indiğinde rahatça oturabilecektim.

"Frenleri kontrol et," dedim. Vinci kilitlediğini görmüştüm. Freni fazladan bir milimetre sıktı.

"Ayarladım. Şimdi beni dinle; daha sonra buluşmak zorunda kalırsak..."

"Biliyorum." Bir sorun olursa, alarmlar çalarsa dedem kaçacaktı. Merdivenlerden çıkıp ormana doğru kaçacak, üç kilometre sonra kiralık arabayı bıraktığımız yere varacaktı. Ben depodan kaçmanın bir yolunu bulamazsam polisler beni yakalayacaktı.

O reşitti ben ise değildim. Soru sormak yoktu.

"Gidelim," dedim, dedem başını salladı.

Derin bir nefes aldım, eldivenli ellerimle deliğin kenarlarına tutundum. Arkaya doğru adımlayarak deliğe girdim. Tersten şınav çekiyormuş gibi yavaşça iniyordum. Bez sandalye tüm ağırlığımı aldı, kumaş çatırdadı, güvenlik düğümleri gerildi.

Kendimi sandalyenin süzülüşüne bıraktım. Başım deliğin kenarlarıyla aynı hizaya gelmişti. Testereyle kestiğimiz yerdeki ahşap ve tutkal yanığı kokusunu alabiliyordum. Suntanın kenarı hâlâ sıcaktı.

Sarktığım yerden sadece altı metre aşağıda deponun girişi vardı. Sağ tarafımda içerideki büroyu, yanında da devasa eşya yığınını görebiliyordum.

Buraya özel bir şey için gelmiştik. Ama kocaman ahşap paletlere oturtulmuş devasa mal yığınlarını görünce Noel zamanındaymışız gibi hissettim. Sandalyenin kenarına bir tokat vurdum. Deh deh!

Dedem bana el aletlerinin olduğu çantalardan birini verdi. Ben de çantayı sandalyenin kenarındaki kancaya iliştirdim. Sonra içinde soygun kitinin olduğu küçük çantayı da verdi. Onu da kollarımın arasına aldım.

"Alarmı hatırlıyorsun değil mi?"

"Önce telefon hattını sonra da pili," dedim. Sadece pili hallederek işi çözeceğimizi söylemiştim ona ama bir saatlik kavgadan sonra öncesinde telefon hattını sökerek önlem almayı kabul ettim.

Başını salladı. Vincin frenlerinden birini gevşetti. Yavaşça dalışa geçtim.

Vincin tıkırtıları deponun içerisinde yankılanıyordu. Trapezdeymiş gibi hissediyordum. Tek fark altımda güvenlik ağının olmamasıydı.

Harika!

Aşağıya doğru yolun yarısını aldıktan sonra elimi kaldırdım ve dedem indirmeyi durdurdu. Sandalye yavaşça döndü. Deponun ön tarafını görebilmek için başımı sürekli çevirmem gerekiyordu.

Büronun üzerindeki duvarda çok sayıda kızılötesi sensör vardı. Yerden üç dört metre yukarıdaydılar. Alıcı yönleri aşağıya dönüktü ve girişle büronun önündeki geniş bir alanı kapsıyorlardı. Markalarını biliyordum, etki alanları on beş metreydi.

Kızılötesi sensörleri devre dışı bıraktıktan sonra girişi ve alarm kutusunu temizleyecektim.

Dedem, gerekli bilgileri benim hiç şahsen görmediğim bir adamdan almıştı. Hollis'in eski kankalarından biriydi. Dedem ona güvenmiş olmalıydı. En azından Hollis'in kefil olmasıyla ona inanmış olmalıydı. Şu ana kadar alarmlar hakkında öğrendiklerimiz

doğru çıkmıştı. Acaba bu bilgileri veren kişi şirketin çalışanlarından biri miydi? Belki de sahibiydi.

Kendi kendime düşündüm. Kendimi oyuna versem iyi olacaktı.

Soygun kitini açtım ve kayışını boynuma geçirdim.

"Tamamdır," dedim. Sesim büyük metal boşlukta yankılandı.

Dedem yere indi ve gergin ipleri hızla çekti. Sallanmalarım arttı. Bir buçuk metre kaldı. Ağır alet çantası her sallanışımda bacağıma çarpıyordu. Üç metre.

Bir kere daha sallandıktan sonra metal duvar boyunca belli aralıklarla yerleştirilmiş ahşap basamaklara ulaşacaktım. Ağırlığım beni geriye çekiyordu. Bir an tek elimle kurdele gibi asılı kalmıştım. Suntanın kaba kenarları eldivenimi delerek elime batmıştı.

Ahşap basamaklardan birinin üzerine basıp ayağa kalktıktan sonra dedem iplerden birini gevşetti. Yüzüm duvara doğru, zeminle tavan arasındaki mesafenin tam ortasındaydım. Kızılötesi sensörler ayaklarımın bir buçuk metre aşağısındaydı. Soygun kitinden çok işlevli bir İngiliz anahtarı ve tel keskileri çıkardım. Kızılötesi sensörlere baktım ve keyiflendim.

Eğlence zamanıydı.

İki derin nefes aldım ve neredeyse tepetaklak olacak şekilde duvarın dibinde asılı buldum kendimi. Kendimi, ayaklarımla tahta sandıkların arasındaki boşluğa zorlukla sabitledim.

Sandalye beni çekmeye çalışıyordu. Bulunduğum yerde kalabilmek için vücudumdaki her kası kullanmak zorundaydım. Sanki spor salonunda mekik çekiyordum. Ancak kanım beynime toplanmışken ve ayaklarım vazonun içinde sıkışıp kalmış gibi hissederken bunları yapmak hiç kolay değildi. Sonra işler daha da kötüye gitti. Kayışlardan biri testislerime baskı uygulamaya başladı.

Neredeyse gülüyordum. Gülseydim dedem bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Kızılötesi sensörler, yarasa gibi baş aşağı dururken bile kolay işti. Vidaları kargaburunla sök ve iki kabloyu kes. Bu kadar basit.

"Hepsi hazır," diye seslendim dedeme. Frenleri gevşetti. Örümcek adam gibi sarkıyordum. Alarmlar hallolduğuna göre örümcek içgüdüsüne ihtiyacım yoktu artık.

Deponun zeminine indim.

Üzerimdekileri söktüm, asılı olduğum sandalye düştü.

"Acele etme," dedi dedem. Sesi yerde, duvarlarda yankılandı. Etme... Me... Me... Yankılanan heceler söylediği şeyi tekrar ediyormuş gibi geliyordu.

Bulunduğum yerden bakınca depo oldukça ürkütücü görünüyordu. Aşağıdaki mal yığınları eski tanrıların yekpare taş sütunlarına benziyordu. Arkalarındaki boşluk da sonsuzluğa uzanan tünel gibi görünüyordu.

Cep fenerimi aldım, merdivenlerden çıktım, içerideki ofisin kapısına vardım. Kilitliydi. Dedemin soygun kitindeki çilingir tabancasını çıkardım ve kilidi bir dakikadan az zamanda açtım.

Alarm kapının tam karşısındaki duvardaydı. Ecza dolabı büyüklüğünde bir kutuydu. Yumurta sarısı rengine boyanmıştı. Üzerindeki güvenlik şirketi logosu da polis mavisiydi. Kutunun asma kilidi o kadar küçüktü ki onu sökmek için kablo kesiciyi kullandım. Alarmın kontrol paneline ulaştım. Üç dakika sonra alarma güç sağlayan kablolara bağlı olan yirmi dört voltluk pile ulaştım. Ola ki pille ilgili bir sorun çıkarsa ve alarm devreye girip telefon numaralarını aramaya başlarsa diye düşündüm ama arayamayacağını biliyordum.

Yine de alarmın elektriğini keserken nefesimi tuttum.

Panelde yanıp sönen ışıklar yoktu. Sirenler yoktu. Alarm pilden ayrıldı ve ayrıldığını fark etmedi bile.

Depo kontrolümüz altındaydı. Dinlenme odasındaki kahve otomatlarına bile gidebilirdik.

Saatime baktım: Sabaha karşı 3.34'ü gösteriyordu. Doksan dakikadan az zaman içerisinde almak istediğimiz her şeyi almalıydık. Ayrıca buradan çıkışımızla ilk vardiya işçilerinin geliş saati arasında en az bir saatlik bir boşluk bırakmamız gerekirdi. İlk vardiya saat altıda başlıyordu. İş bitiminden bir saat sonra Seattle'da Hollis'le buluşacaktık. Geç kalmamalıydık. Dedem zamanlama konusunda çok hassastı.

Geniş meydandan yükleme alanına doğru yürüdüm. Duvarın dibinde iki adet Hyster elektrikli forklift şarja takılı duruyordu. Bu halleriyle tasmalarından bağlanmış çoban köpekleri gibi duruyorlardı. Kapının yanında kauçuk kaplamalı bir düğme dikkat çekiyordu. Düğmeye bastım ve ağır metal kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

Dedem dışarıdaki yükleme rampasında duruyordu. Arkasında karanlık orman ve yıldızlarla kaplı gökyüzünden başka bir şey görünmüyordu. Yıldızlardan başka ışık yoktu. En yakın insanlar da en az bir kilometre ötedeydi.

"Ee?" dedi dedem.

"Sorun yok!" dedim ben de. Malları taşıyacağımız kamyonetin arkasını açtı ve yükleme rampasına yanaştırdı. Nereden baksan otuz metreküp vardı hacmi. Oldukça büyük bir kamyonetti.

Dedem, aracın geri geri gelirken çıkardığı uyarı sesini ve uyarı ışığını iptal etmeye girişti. Onun için bir dakikalık işti. Ben de o sırada forklifti fişten çektim.

"İki tane buldum," dedi yanınma gelerek. "Beni takip et."

Forklifti çalıştırmak için düğmesine bastım. Dedemi yük sıralarının arasında taşıdıkça direksiyona alıştım. Uzun bir yük sırasının sonunda ahşap paletli kargoların olduğu yerde durduk.

Dedem önündeki paleti eldivenli eliyle şöyle bir tokatladı.

"İşte bunlar!"

Pall Mall sigara kartonları. Hiç de hayal ettiğim gibi görünmüyorlardı. Koruyucu naylonla kaplanmış, palete de o şekilde sabitlenmişlerdi. Malların tamamı geniş bir buzdolabı kadardı.

Sandıklar üreticiden çıkıp doğrudan buraya getirilmişti. Malların hepsi ihraç için planlandığından üzerlerinde Washington tütün bandrolü yoktu.

Bandrolsüz paketler altın değerindeydi. Her kaçakçı istediği ülkenin bandrolünü yapıştırma şansına sahipti. Böylece sigaralar, her ülkede yasalmış gibi satılabilirdi. Hatta Amerika'da bile bandrolsüz olarak el altından satılabilirdi. Pek çok insan sigaralarını neredeyse yarı fiyatına aldıkları için çocuklar gibi şen olacaktı.

Her kolide elli karton, her palette kırk koli, depoda toplam dört palet varmış. Karton başına otuz papel kalsa Amerika'daki değeri çeyrek milyon dolar eder. Deniz aşırı ülkelerde satınca biraz daha az ederdi.

Benim tahminime göre dedem bu işten aşağı yukarı yüz bin dolar kaldırırdı. Malın ağırlığıa bakılırsa altından daha karlı bir işti.

"Hadi yükleyelim. Ben de diğer ikisini bulayım," dedi dedem.

Her ne kadar biraz alışmış olsam da, daha önce ağır vasıta deneyimim olsa da bu forkliftleri kullanmak tam bir felaketti. İlk paleti indirdikten sonra diğerinin köşesini yakalayabilmek için sıraların arasından genişçe bir dönüş yapmak zorunda kaldım.

Dedem geldiğinde ikinci plaeti kamyona yüklüyordum.

"Bir sorunumuz var," dedi ve geri gitti.

Forklifti durdurdum ve peşinden gittim. Ondan sadece on beş santimetre kısaydım ama adımları benimkilerden çok daha büyükmüş gibi hissediyordum.

Deponun bürosuna yakın bir yerde durdu ve yukarıyı işaret ederek:

"İşte oradalar!" dedi.

Diğer iki palet yük yığınlarının üzerinde, yerden neredeyse altı metre yukarıdaydılar. Üzerlerine kaplanan naylon bir tarafından yırtılmıştı. Onun dışında her şeyleri aynıydı.

"Tamam," dedim dedeme dönerek. Deponun sigaraları yüksek bir yerde muhafaza etmesini mantıklı bulmak için sebepler arıyordum. Sonuçta sigara kolileri diğer mallardan hafifti ve onları yukarı kaldırmak işten değildi. Onları üst raflara yerleştirmek herhangi bir kereste ürününü yerleştirmekten çok daha kolaydı.

"Diğer tarafta bir caraskal gördüm. Onunla indirebiliriz malları."

Dedem başını sallayarak:

"Olmaz."

"Zamanımız var. Yirmi dakikamız daha var. Bizzat kendim yüklerim onları kamyona."

Yeniden başını salladı.

Ne zaman böyle yapsa beni denediğini biliyordum. Çok kötü bir durumdu.

Paletlere bir kez daha baktım. Sonunda dedemin gördüğü şeyi gördüm. Sigaraların sadece naylonları sıyrılmamıştı. Aynı zamanda ana muhafazalar da çıkarılmış, koliler paletlerin üzerine öylece istiflenmişti. Benim kamyona yüklediğim kolilerin üzerindeki Pall

Mall yazıları hep aynı yöne bakıyordu. Buradakilerin ise yazıları farklı yönlere dönüktü, kimileri öne, kimileri arkaya bakıyordu.

Kırk kolinin açılması ve karıştırılması için düşünebildiğim tek mantıklı açıklama açılmış olmalarıydı.

"Açılmışlar," dedim.

"Şuraya bak," dedi dedem.

Sağımızdaki uzak köşede büyük mavi bir makine vardı. Duvarın yanında, yere vidalarla sabitlenmiş, kısa tarafında konveyör bantı olan "L" şeklinde bir makineydi. Uzun kenarı ise tezgâh testereyle baskı bandı karışımı gibi görünüyordu.

"Bandrol makinesi olabilir mi?" dedim.

"Aynen," dedi dedem. Biraz şaşırmış gibiydi. "Kolilerin hepsi açılmış ve hepsine Washington bandrolü basılmış. Bunu anlamak için sigaraları yere indirmemize bile gerek yok. Bu mallar ihraç edilmeyecek. Eyalet içerisinde satılacak."

"Peki neden buradalar? Madem ihraç edilmeyecekler burada ne işleri var?" sesimdeki mızmız tonu yakalamıştım yine. Bu halimden nefret ediyordum.

"Bence kolaylık olsun diye. Sigara şirketi büyük bir parti mal gönderir, yarısını ihraç, yarısını da eyaletin iç piyasası için ayırır."

"Senin adamın bunu bilmiyor muydu?"

"Sadece sigaraların geldiğini biliyordu, o kadar."

"Hay ben böyle işin..." Sinirden çıldıracak gibiydim. Altı metre yukarıdaki kolilere bir süre baktım. Onları eski hallerine geri getirebilmeyi dileyebiliyordum sadece.

"Bunlardan ne kadar alabiliriz?"

"On iki ile yirmi yıl arası."

"Onu demek istemedim."

"Ama ederleri o kadar evlat. Müşterimiz bunları bandrollü kabul eder mi acaba? Ayrıca o kadar malı garajımızda saklamak ister misin?"

"Birileri alır bence."

Elini sinek kovalarmış gibi salladı.

"Bir yerde, birileri, kim bilir ne zaman... Ölme eşeğim ölme. Böyle malı alacak güvenilir müşterin yoksa hiç uğraşma."

Çok sinirlenmiştim. Bu arada saat 3.58 olmuş.

"Tamam o zaman, onları bırakıyoruz. Başka ne alacağız? Buradaki malların yarısı değerli şeyler. Orada televizyonlar var mesela. Ayrıca pek çok elektrikli gereç var."

"Onlar da aynı şey. Ayağına köstekten başka bir şey değil."

"Bunları alacak birilerini tanıyor olman lazım dede! Üç hafta uğraştığın bir işten ancak kırk bin kazanacaksın ve buna razı geliyorsun. İnanamıyorum."

Benim tanıdığım dedem bu parayı basit bir ev işinden bile kaldırabilirdi.

"Bazı insanlar daha azını kazanmak için bir yıl çalışıyor."

"Koskocaman, bir kamyonetimiz var. Öylece bomboş defolup gidecek miyiz yani?"

Dedemin yüzü ekşidi. Bana doğru bir adım attı. Geri çekildim.

Dayakçı değildi. Hele bana hiç vurmazdı. Şimdiye kadar en fazla kulağımı çekmişliği vardır, o da aptallıklarım için. Onunla iş esnasında ya da işten hemen önce asla tartışmaya girmeyecektim ama yine tutamadım kendimi.

Elini bile kaldırmadı. Derin bir nefes aldı ve bana dik dik baktı. Ancak böyle bir bakış dövülmekten daha beter yapabilirdi insanı. Yüzümden kanlar akıyormuş gibi hissediyordum.

"Tamam. Bu senin işindi, değil mi? Dediğin gibi olsun."

Şöyle bir bakındı ve bana dönerek:

"O zaman ne yapacağımızı sen söyle. Ne olacak şimdi?"

Ben de etrafa baktım. Depo öncekinden daha geniş göründü gözüme. Sanki mekânın yüzde doksanını hiç görmemişiz gibi hissediyordum. En iyi mallar hangi yığınların arasındaydı? Acaba sigaralardan daha değerli şeyler var mıydı?

Ne pis bir iş! Daha iyi bir şeyler bulmak için her koliyi açıp karıştırmaya vaktimiz yoktu.

"Şuradaki dizüstü bilgisayarlar olabilir!" dedim bir iki düzine ince kutuyu göstererek. Dedem omuzlarını silkeledi:

"Olabilir. Sanırım bunları bizzat satabilirim. Her biri nereden baksan yüz dolar eder," dedi sıkılmış bir ses tonuyla.

Çıldırmış gibi etraftaki mallara bakıyordum. Umutsuzca tanıdık bir marka ya da logo arıyordum. Daha yakından bakmak için kolilere yaklaştım.

"Şuraya bak! **Canadian Club!*** Ünlü bir Kanada viskisi. Kasalar dolusu hem de!" diye duyurdum dedeme heyecanla.

"Şişeleri okuldaki dolabında saklayacaksın herhalde."

"Saklamak zorunda değiliz ki. Bardaki arka odaya atıveririz hemen. Olmaz mı?"

Dedem forklifte yaslandı ve ellerini kavuşturarak:

"Tamam, diyelim ki Albie'nin her şişe için fazladan harcadığı birkaç doları kurtarmak için barı sonsuza kadar kaybetmeyi göze aldık. Biliyorsun ki devlet kaçakçılığa bulaşmış işyerlerine el koyabiliyor. Onu da geçtim, o kasaları nasıl taşıyacaksın oraya?"

"Kamyonetimiz var ya..," derken sustum.

Öncelikle iki palet bandrolsüz sigarayı Hollis'e teslim edecektik. Bunu da saat yedide yapmamız gerekiyordu. Sonra çalıntı kamyonu sabahın yoğun trafiğinde barın önüne çekip kasaları indirme işini kendi ellerimizle halledecektik. Tabii, bu arada, şişelerin üzerindeki SATILAMAZ yazısı cabası.

Bütün işler bittikten sonra da kamyondan kurtulacaktık.

"Kötü bir durum!"

"Zor seçimler hep öyledir."

"Şu si... Pardon, lanet olası yerde aldığımız riske değecek bir şeylerin olmadığına inanamıyorum."

"Bir şey kaybetmişsin gibi düşünme. Başarılı bir iş çıkardık. Zarar etmedik en azından. Ayrıca kuyruğu kaptırmadan bitiridik işimizi."

Evet, öyle oldu. Hâlâ sinirli bir şekilde dışarı çıktım ve çatıdaki araç gerecimizi almak için merdivenlerden yukarı üç sefer yapmak zorunda kaldım. Kamyonetin arkası sinir bozucu şekilde boştu. Dedem paletleri sabitlemiş ve yükleme rampasının kapılarını kapatmıştı.

Ancak eminim ki işini bitirmeden önce benim alarma yaptıklarımı en az iki kere kontrol etmiştir.

Merdiveni eski yerine götürürken ve kayan kapıyı kapatmaya giderken sinirim biraz yatışmıştı. Dedem kamyonun sürücü koltuğunda oturmuş motoru ısıtıyordu. Ön camdaki buğuyu çözmek için fanları sonuna kadar epey üfleyecek şekilde açmıştı. Havalandırmadan gelen hava soğuktu. Terliydim. İş eldivenimle terimi sildim.

"İpi ve sandalyeyi aldın mı?" diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım.

"Evet, her şeyi aldım." Soygun kitini verdim. Kutuyu koltuklarımızın arasına koydu. O anda bir kasa Canadian Club olduğunu fark ettim. Ona baktım.

Hafifçe gülümsedi.

"Satmak için almadım. Sadece birazcık tadına bakacağım."

"Peki ben?"

"Sana da bir soda alırım."

"Onun yerine bir cep telefonu alabilir miyim, dede?"

Kamyonu vitese taktığı sırada kocaman elleri arabanın mavi gösterge ışıklarının altına mermer bir heykelin elleri gibi göründü. Damarları görünüyordu ellerinin üzerinde, ama rahatlamış görünüyorlardı.

"Bana Dono de."

20. BÖLÜM

Lake Union yolunda Hollis yolcu koltuğunda durmadan kıpırdanıyordu. Rahatsızlığının sebebi pikapın koltuğunun eskimiş yayları olabilirdi. Belki de takım giydiğinden ötürüydü. Onu marinadan aldığımızda fark etmiştim üzerindekilerin tuhaflığını. Kırmızı spor bir mont, gri pantolon ve geniş, turuncu kravat vardı üzerinde. Gösterinin ortasında sirkten kaçmış maymun gibi görünüyordu.

"Ondine, beni görmek istediğinden başka bir şey demedi mi?" diye sordum.

"Adamı konuştu."

Başımı salladım. Tabii ki Ondine Long randevu ayarlamakla uğraşmazdı. Bu işler için adamları vardı.

Sol tarafımızda Gas Works Park'ın paslanmış yekpare sütunları görünüyordu. Temiz hava gelsin diye camı açtım. Konuşurken Hollis'le seslerimizi yükseltmek zorunda kalıyorduk.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordum ona.

Biraz düşündü.

"En azından bir - iki yıl olmuştur. Bunu da bir yük gemisinin Litvanyalı tayfasından aldım. "

"İki yıl mı? Ve pazar günü seni arayıp Dono'nun vurulma olayı için bir şeyler sormak için aramış."

"Kadının bizzat kendisi," dedi biraz gururlanarak.

Ondine'nin Dono'nun vurulduğunu bilmesi bana garip gelmedi. Eminim ki Seattle polisindeki tanıdıkları Kongre'dekilerden azdır. Dono'nun bulaştığı belayı öğrenmek için Hollis en mantıklı haber kaynağı seçimlerinden biriydi.

Benim asıl merak ettiğim Ondine'nin Dono'yla bu denli ilgilenmesinin sebebiydi.

Dedemin bana öğrettiği her türlü önleyici bilgiye, tedbirci öğretiye rağmen zırhlı aracı soyduğu gerçeğine döndüğümde elmasları nereye satacağı sorusu geliyordu. Seattle'da altı milyon dolar edecek herhangi bir şeyi bulundurmak isteyecek insanı bulmak pek kolay değildi. Bulunsa bile Dono'nun güvenip çaldığı elmaslarla ilgili sırlarını paylaşabilecekleri daha da zor bulunurdu. Aslında Dono elmasları çalmamıştı. Sadece onları nereden alacağını biliyordu.

Belki de işi ilerletmiş, Los Angeles ve Dallas gibi büyük pazarlara açılmıştı. Ama şahsen öyle olabileceğini düşünmüyorum. Şimdi hatırladım; Ondine Long dedemin vurulduğu gün Hollis'i aramıştı.

"Sence o işi gerçekten yaptı mı? Yani sence Dono o güzel taş parçacıklarını gerçekten çaldı mı?"

"Pek çok delil öyle olduğuna işaret ediyor."

Hollis oturduğu yerden sordu:

"Sence bu iş için kendi takımını mı kurdu?"

Emin değildim. Başkalarıyla iş yapacağı zaman, ki bu çok nadiren gerçekleşen bir olaydı, şahsen tanıdığı güvenilir adamlar

seçerdi. McGann ve Orren tam olarak kendilerini ıspatlamış değillerdi.

"Bence seçme şansı olsaydı bu işe seninle girmeyi tercih ederdi," dedim Hollis'e. O da başını sallayarak:

"Tabii ki beni seçecekti!" diyerek başını salladı.

Kıyı boyunca bir kilometre daha gittikten sonra Emerald Crown Yat Kulübü'nün suda parlayan altın sarısı ışıklarını gördük.

Crown bir feribottu. En azından 1940'lı yıllarda öyleymiş. Tahminen kırk metre uzunluğunda, uzunluğunun dörtte biri kadar genişliği olan, suyun üzerinde üç katlı görünen geniş bir gemiydi. Oldukça kötü bir tasarımı vardı. Suyun üzerinde duramayacak kadar şişman görünüyordu. Ayrıca yazın serin kışın da sıcak olamayacağı kadar çok penceresi vardı.

Crown'u erken emekliye sevk eden tüm bu etmenler akıllı girişimciler için bulunmaz nimetlerdi. Güvertenin altında dizel motorları çıkarıldığında yüksek tavanlı, geniş bir mutfak alanı kalıyordu.

Demir atmak için çok iyi bir yer seçmişlerdi. Göle yukarıdan bakan, ufku şehrin uzaktaki kuleleriyle süslü bir yerdeydi.

Girişe yakın bir yerde durduk. Kapıyı açan valeye anahtarları verdim. Kamyona tuhaf tuhaf baktı.

Hollis ve ben yan yana yürüdük. Beyaz takım elbisesi ve ona ugun denizci şapkası olan güzel bir kız yanımıza gelerek kiminle görüşmek istediğimizi sordu. Ondine'nin adını söylediğimizde bizi selamladı ve üst kata giden dar bir basamağın başına kadar götürdü.

Basamakların alt tarafında danışma vardı. Kız oradaki telefonu aldı ve isimlerimizi söyledi.

Telefonu kapattıktan sonra bize dönerek:

"Cep telefonlarınızı alabilir miyim lütfen?"

Benimkini verdim.

"Bende yok," dedi Hollis.

Kız başını salladı ve siyah plastik bir dedektör çıkardı. Üzerimizde gezdirirken havaalanlarındaki TSA tarayıcılara benziyordu.

İşini bitirince:

"Teşekkür ederim. Bu taraftan lütfen."

"Ne oluyor böyle yahu?"

Ondine'nin silahlarla ilgilendiğini sanmıyordum. Sadece içimizden birinin silahı varsa diye gerekli tedbirleri alıyordu.

Güverteye çıktık. Akşamın serinliğinde dışarıya masalar ve sandalyeler konmuştu. Mekânın ışıkları her masaya vuruyordu. Masaların üzerlerinde yuvarlak yılbaşı süslerine benzeyen ampuller asılıydı. Akşam yemeğinden hemen sonraki saatlerdi. Ortalık sakindi. Uzak köşedeki tek dolu masada bir adam ve bir kadın oturmuş içkilerini içiyorlardı. Adam açık gri takım elbise giymiş, geniş yapılı sarışın biriydi. Karşısındaki kadın ise Ondine'di.

Kaliteli genler ve özenli plastik cerrahi işlemler kırk yaşlarında görünen bir kadın yaratmıştı. Oysaki gerçekte bu yaştan yirmi yıl daha ilerideydi. Yüzüne baktığımda Asya ırklarından dengeli bir karışımla biraz Batı Hint havası görüyordum.

Long onun kızlık soyadı değildi. Genç yaşta Hiran Long ile evlenmişti. Eşi, Dono'nun şehirde ilk ortaya çıktığı zamanlarda, çalıntı malları satın alan biriydi. Tam bir Seattle efsanesiydi.

Hiram, hayatının zirve noktasından inmeye başladığı sırada Ondine ile evlenmişti. Ondine ise hayatının zirvesine yeni çıkıyordu. Bir zamanlar Dono Hiram'la ilgili bir espri yapmıştı. Dono'nun

dediğine göre Hiram asla fal kurabiyesi yemezdi çünkü onlar helal değildi. O zamanlar espriyi anlamak için fazla küçüktüm.

Hiram yirmi sene daha zirvede kaldı. Eşinin değerli tavsiyelerine kulak verecek kadar akıllı bir adamdı. Sonunda uykusunda öldü. Kimsenin tahmin edemeyeceği kadar yaşlı ve zengindi. Ölümünden sonra Ondine'in akıl hocasına ihtiyacı kalmamıştı.

Biz gelince Ondine ve yaşlı adam ayağa kalktı. Fildişi renginde eşarp takmış, baldırına kadar uzanan bir elbise giymişti. Boynundaki inciler gerçek olamayacak kadar büyüktü. Saçları, mükemmel köşeli katlar oluşturacak şekilde kesilmişti.

"Hollis, Dan," dedi Ondine alçak ve mutlu ses tonuyla.

"Ondine, canım benim! Bizim davet ettiğin için teşekkür ederiz," dedi Hollis dik bir şekilde durarak.

"Bu Alec," diyerek sarışın adamı işaret etti Ondine. Alec başını salladı. Tokalaşmak üzere elini uzatmadı. Yakışıklıydı, altın bir kravat iğnesi vardı, neredeyse yarım kilo gelen kocaman bir saati vardı.

"Sevgili Hollis, Van'la özel konuşmak isterim mümkünse."

Hollis başını salladı. Her zamanki gibi nefesini alıp verdi.

"Şurada arkada bir bar görmüştüm sanki," dedi Hollis ve kabine doğru yürüdü.

"Emin misin?" diye sordu Alec. Ondine başını sallarken bir yandan da Hollis'in gidişini takip etti. Sonra gözlerini bana çevirdi.

İkimiz de oturduk. Beni daha iyi görebilmek için olsa gerek deri kılıflarından çıkardığı ince, gümüş gözlüklerini taktı. Gözlüklerin oval camları vardı. Öyle camlar ki takan kişinin bakışlarını şahin bakışlara çeviriyordu.

"Dedene daha çok benzersin diye bekliyordum. Ama sadece gözler ve eller benziyor gördüğüm kadarıyla."

"Son zamanlarda hiç ortak iş yaptınız mı?" diye sordum kendisine.

"Hemen konuya girdin. Tam bir iş bitirici adam davranışı."

Eliyle işaret yapmasıyla garsonlardan birinin masamızın başında bitmesi bir oldu. Ben bir İskoç viskisi söyledim. Etrafa bakınca en uygun içkinin bu olacağını düşündüm.

"Hollis beni bu öğleden sonra aradıktan sonra kendimce bir araştırma yaptım. İzin günlerin oldukça yoğun geçiyor gibi. Polis gerçekten o kadını öldürdüğünden şüpheleniyor mu?"

"Onlar benim Dono hakkında bildiklerimle daha fazla ilgileniyorlar."

Ondine kan kırmızı içeceğinden bir yudum aldı:

"Bir de şu elmaslar, hani Talos Endüstriyel'in zırhlı aracından çalınan elmaslar..."

"Birileri öldürülen kadının dairesine böcekler yerleştirmiş. Kadın Talos Endistriyel'in çalışanlarından biriymiş. Dono'nun evine de belli ki aynı kişi tarafından böcekler yerleştirilmiş."

Ondine dikkatlice şekillendirilmiş kaşlarından birini kaldırarak:

"Demek ki birilerine göre Dono ve o kadının ..."

"Cristiana Liotti."

"Cristiana Liotti'nin soygunla ilgisi vardı."

"Ve ikisi de daha fazla takip edilmekten hoşnut değillerdi."

"Hayır."

Garson içkimi getirdi. İçkimi döktüğü sırada ikimiz de konuşmadık. Masanın ortasındaki mum titredi ve sönecek gibi oldu.

"İstediğin şey nedir?" diye sordu bana.

"Başlangıç için mi? Dono'nun çaldıklarının müşterisi siz miydiniz?"

"Polise öyle mi söyledin?"

Viskimden bir yudum aldım. Tütsülü ve balımsı bir tadı vardı. Ondine'in misafiriydim ve sanırım barmen bana iyisinden getirmişti.

"Birbirimizi kandırmayalım Ondine. Yaşlı adamın vurulmasıyla ilgili bildiğin bir şey varsa söylersin ve bana yardım edersin ya da söylemezsin ve ben içkimi içip evime dönerim."

Ondine'in dudakları beyazladı:

"Yanılmışım, Dono'ya tıpa tıp benziyormuşsun."

"Sen de önemsiyorsun bu işi. Benimle buluşmayı kabul ettin. Şimdi aynı soruyu sana soruyorum: Ne istiyorsun?"

Cevap vermeden önce uzunca bir süre bana baktı.

"Barış ve sessizlik."

"Cinayetler gürültülüdür."

"Evet."

"Bu herif soygunla ilgili daha fazla kişiye bulaşana kadar onu durdurmak lazım."

Dudağının kenarı titredi. Hollis'le birlikte barda oturan ve pencereden bize doğru bakmakta olan Alec'e doğru başını çevirdi.

"Kendi güvenliğim için o kadar da endişelenmiyorum. Alec'in suç dosyası seninkinden çok daha kabarık."

"Muhtemelen soyguncudur aynı zamanda. Ama seninle yakınlaşması polislerin dikkatini çekebilir."

Gölün uzak köşesinden, karanlığın içinden ticari bir geminin havalı düdüğünün sesi duyuldu. Ses saniyeler içinde şehre kadar yankılandı, azalarak tekrar bize kadar geldi.

"Seninle bazı bilgiler paylaşacağım," dedi Ondine ve parmağını bardağın dibine parmağını vurarak devam etti: "Ama senden garanti istiyorum."

"Söyle."

"Adım kesinlikle geçmeyecek. Polisle veya başka biriyle, hiçbir yerde geçmeyecek. Benim adımla işini kolaylaştırmaya kalkmayacaksın."

"Tamam, kabul, şimdi sıra bende: Dedemle ne işin vardı?"

"Bana planıyla geldi. Çaldıklarını satın alacağıma söz verdim. Fakat zamanı geldiğinde fikrini değiştirdi."

"Daha fazlasını mı istedi?"

"Elmasları nakite çevirmektense onları elmas olarak saklamaya karar verdi. Sonra ne olduysa oldu ve ortakları birbirini öldürdü. Sonra Dono şartlarımızı yeniden masaya yatırdı ve bana öncekinden daha fazlasını vermeyi teklif etti. Geri kalanını kendisine ayıracaktı. Onun payı tahminen dört milyon kadardı."

Düşündüm. Mantıklı geliyordu. Elmasları saklamak altı milyon doları saklamaktan çok daha kolaydı. Endüstriyel elmasların lazer işaretleri olmadığından her zaman nakite çevrilebilirlerdi. Hatta zamanla değerleri de artacaktı.

"Dedem Cristiana Liotti'yle nasıl tanıştı?" diye sordum.

"Bana elmas nakliyle ilgili bir şeyler öğrendiğini söylemişti. Dediğin kişinin adını daha önce hiç duymamıştım. Sanırım verdiği bilgiler karşılığında o kadına para ödedi."

Kahretsin! Böylesi hiç aklıma gelmemişti. Cristiana Liotti gibi biri nasıl oldu da hayatında bir kere ele geçirdiği değerli bilgiyi nakite dönüştürebileceği birini buldu?

"Senin için fena anlaşma değilmiş. Daha az iş, daha fazla para."

Kafasını sallayarak onayladı.

"Elmasları bulacak olursan..."

"Seni de görürüm merak etme."

"Diyecektim ki elmasları bulduğun gibi elinden kaçırabilirsin. Şu anda bir polis ekibi dedenin evinde arama yapıyor."

Kahretsin. Ararlar tabii. Arama izni çıkarmak için yeterince delilleri var ne de olsa. Hele Dono hastanedeyken işleri daha da kolay. İşlerine engel olmaya çalışacak bir ev sahibi yok ortada.

Ayağa kalktım:

"Seni gördüğüme sevindim Ondine."

"Van!" diye seslendi bana. Sesi değişmiş geldi.

"Açık sözlüsün ama bana Dono'nun vurulmasının arkasındakilerden biri olup olmadığımı sormadın."

Bir keresinde dedem, sanırım henüz dokuz yaşımdayken, Hiram'dan bir tahsilât gerçekleştireceği zaman beni de yanında getirmişti. Hiram ve Ondine'nin yaşadığı büyük eve gelmiştik. Toplantımızın sonunda Hiram'ı telefona çağırdılar.

Sıkılmıştım. Cam odaya çıktım. Camlar kocaman bir arka bahçeye açılıyordu. Arka bahçe demeye bin şahit lazım, neredeyse gerçek bir futbol maçının oynanabileceği kadar büyüktü. Dono geride durmayı tercih etti.

Birkaç dakika sonra geri geldim ve Ondine'i Dono'nun oturduğu odaya girerken gördüm. Beline kadar gelen saçlarının dalgalandığını görebiliyordum.

Dono'ya gitti, parmağını Dono'nun omzundan aşağıya kaydırarak koluna kadar getirdi ve deri koltuğun kolçağında durdurdu.

İkisi de beni görmemişti. Odaya sesli bir giriş yapmadan önce bir dakika kadar bekledim.

Dono, Ondine'in kendisi için Hiram'ın karısından daha fazlasını ifade ettiğine dair hiçbir şey belli etmemişti. Ben de ona bu konuda hiçbir şey söylememiştim.

Ondine masanın ardından bana baktı. Gözlerinin etrafındaki stres kırışıklaıkları hiçbir estetik ameliyatın gizleyemeyeceği kadar derindi.

"Dono'ya selamlarını iletirim."

Geminin kıç tarafına yürürken Alec büyük adımlarla yanımdan geçti. Ondine elini uzattı, Alec de elini tutarak onu sandalyeden kaldırdı.

Hollis beni iskelede bekliyordu. Yüzü kızarmıştı. Turuncu kravatını bağrına kadar açmıştı.

"Gel adam gibi bir şeyler içelim," dedi bana dönerek.

Başımı salladım:

"Seni burada bırakayım. Birini görmem gerekiyor."

"Bir kız var galiba!" diyerek gülümsedi ve göz kırptı. "Bir gecede iki bayana takılmak ha! Şoke oldum!"

Onu Hollis'e vermek zorunda kaldım. Sarhoş da olsa, ayıldığında ne olduğunu anlardı.

21. BÖLÜM

Morgen'a giden yol boştu. İçeriden gelen boğuk müzik sesini duyabiliyordum. Yavaş bir elekto gitar sesi ve arkasından gelen baslar seçilebiliyordu. Barın sokağa bakan pencereleri yoktu. Kapısında, sadece kapıyı aydınlatmaya yeten bir ampul vardı. Zümrüt yeşili kapı sanki tuğla duvardan fırlayacak gibiydi.

Davey'le buluştuğumuz zamankinden daha az insan vardı mekânda. Kısa zamanda anlaşılıyordu neden bu kadar az insan olduğu. Minicik sahnede siyah tişörtlü iki kişi kafa kafaya vermiş, her biri kendi enstrümanını ön plana çıkarmaya çalışıyormuşçasına müzik çalıyorlardı. Dinleyicilerin çoğu oralı bile olmuyor, içkilerini yudumluyor veya ellerindeki iPad'lerine bakıyordu.

Az insan ve daha az eleman. Davey'in kardeşi Mike'ı hiçbir yerde göremiyordum. Sahnenin arkasındaki bir adam amfileri ayarlamakla meşguldü. Lennon ve McCartney'in gürültüleriyle bası patlatmalarından korkuyordu.

Luce Boylan barın arkasındaydı. Yavaşça Guinness dolduruyordu. Etrafa bakınırken beni gördü. Dudaklarını bir gülümseme kapladı. Masaların arasından bara doğru ilerledim.

Yakından bakınca bu kadar uzun olduğunu bilmiyordum. Başı burun kemiğime kadar geliyordu. Sonradan hatırladım ki onunla en son buluşmamız boyunca hep oturmuş hiç ayağa kalkmamıştım. Hollis olsaydı "Hiç kibar değilsin," derdi.

"Davey burada değil," dedi sesini muziği bastıracak şekilde yükselterek. Beyaz bar önlüğü, mavi kot ve apoletleri olan beyaz bir gömlek giymişti.

"Seni görmeye geldim."

"Tamam. O zaman bana yarım saat ver. Hemen bitiriyorum."

O sırada Soundgarden'dan bir şarkının içine etmeye başlamış olan müzisyenlere dönerek yüzünü ekşitti.

"Ben bile daha iyi söylerim," dedim.

Raftan bir şişe şarap almak için uzandı.

"Rahat ol, ofisin nerede olduğunu biliyorsun," diyerek başıyla barın arkasını işaret etti. Saçlarını kalemle tutturmuştu. Ensesindeki sarı saçları görünüyordu. Bakışlarımı ondan aldım, barın arkasına doğru yürüdüm ve arkadaki hole yöneldim.

Dono'nun toplantılarına katılmama izin verdiği ilk deneyimimdeki hayal kırıklığımı hatırladım. Hiç de hayalimde canlandırdığım şeyler geçmemişti arka oda toplantılarında. Top tüfek yoktu! Tozu dumana katma yoktu! Sadece berbat sigara kokusu ve likör kasaları vardı. İlgimi çeken tek şey çam ağacından yapılmış küflü paslı bir masaydı. Muhtemelen üzerinde kâğıt oyunları oynanır veya nadiren de olsa ayrıntılı planlar yapılırdı.

Albie'nin küçücük kıçını masanın arkasına yaydığı zamandan beri ofis değişmişti. Temizdi ama dağınıktı. Her yerde kâğıt yığınları, her köşede kitaplar, tamamen raptiyeyle tutturulmuş fotoğraflarla kaplı bir duvar vardı. Karşı duvarda siyah deri koltuk vardı. Derisi eskiliğinden çatlaklarla doluydu.

Koltuğun kenarına oturdum ve gözlerimi kapattım.

Luce geldi ve omzuma dokundu.

"Hey! Dalıp gitmişsin!"

Derin bir nefes aldım, iyice gerindim.

"Fırsat buldukça dinleneceksin. Askerlerimize hep böyle öğretiriz."

"Oradaki yastıklar da onun için zaten. İstediğin zaman kıvrılıp yatabilirsin."

Önlüğünü çıkardı, mavi süet mont giydi. Saçını açtı ve güzelce taradı.

"Luce, gel yürüyelim biraz."

Barın ön tarafından sokağa çıktık, Lenora caddesinden geçerek Pike Palace'a çıktık. Eskiden asfalt olan yol dizme taş olmuştu. Zemin nispeten bozuk olduğu için yavaş adımlarla ilerliyor, zamanın tadını çıkarıyorduk. Turuncu, pembe neon tabelaların sıcak ışıkları gri sokakların soğuğunu alıyor, kaldırımlara sahte bir sıcaklık yayıyordu.

Luce montunun yakasını kaldırdı, kollarını bağdaştırdı:

"Mekân hakkında ne düşünüyorsun?"

"Morgen mi? Eskisinden daha iyi iş yapıyordur."

"Orada çalışıyorum, bilirim. Bu yer zengin züppelerinin ya da Washington Üniversitesi'nden kızların dikkatini çekecek bir yer değil. Capitol Hill tarafından da buraya gelen olmaz çünkü o civar-

larda pek çok seçenekleri var. Ayrıca, Belltown gibi seçkin bir yerde yaşayacak durumu olan kişiler de Morgen gibi bir yere gelmezler."

"Peki Seattle State olmaz mı?"

Başını salladı.

"Kampüs çevresinde haddinden fazla reklam var. Ayrıca birkaç müzik grubu bulman lazım. Mümkünse bu akşam çalanlardan iyi birilerini bulman lazım. İyileri de kendilerini tanıtana kadar burada takılıp güneye kaçarlar."

"Eminim ki Mike'ın öğrenciliğinde faydası olmuştur burada."

"Evet, o da çok uğraştı."

"Yoksa burada çalıştırmazdın onu."

"Aynen öyle."

"Bir şeyi unuttum. Sen ve Mike..."

"Ben ve Mike, ne? Yo, hayır. Öyle bir şey değil. Yani hak ediyor aslında."

"İşi mi?"

Mavi gözleri açıldı.

"Hayır, işi değil. Hay aksi, Dono sana söylemedi mi?"

Dono'nun bana söylemeye fırsat bulamadığı o kadar çok şey varmış ki. Luce'nin de sürprizlere bir yenisini daha ekleyeceğine dair bir his uyandı içimde.

"Kahretsin!" dedi ve dönerek sokağın aşağısına yöneltti bakışlarını. Sadece bekledim. Rüzgârın saçlarını yakalayıp uçurmasını, sonra da bırakıp tekrar yakalamasını izledim defalarca.

Bana döndüğünde yüz ifadesi değişmişti.

"Bunu benden duymanı hiç istememiştim. Çok zor geliyor bunu söylemek."

"Barla ilgili mi? Dono orayı Mike'a bırakacakmış, onu mu diyorsun?"

"Biliyor muydun?"

Omuzlarımı silkeledim.

"Dono'nun avukatı söyledi bana. Öğrendiğim kadarıyla vasiyetini değiştirmek istiyormuş."

Doğru düşünmüşüm. Dono, on yılın ardından beni bu yüzden çağırmıştı. Benimle şahsen görüşüp, haberleri bizzat vermek istiyordu. Yaşlı adamdan bir kuruş bile istemeye niyetim yoktu. Zaten bar Mike için büyük anlam ifade ederdi.

"Dono sana ne zaman söyledi?" diye sordum.

"Geçen cumartesi gecesi. Beni görmek için buraya gelmişti."

Vurulmadan önceki gece söylemiş.

Luce kollarını daha da sıkı sıkıya kavuşturdu.

"Bana dedi ki kendi payını Mike'a devredecekmiş."

"Peki sebebini söyledi mi? Ve neden şimdi?"

Biraz utana sıkıla konuşuyordu. Dedikodu yaparmış gibiydi.

"Dediğine göre bardan beklediklerini elde etmiş. Mike ve ben kendimizi ispatlamışız."

"Güzel, Mike için sevindim."

"Dono'nun nasıl biri olduğunu bilirsin. Dışarıdan bakıldığından çok sakin biri gibi görünür."

"Ben o yüzünü hiç görememiş olmalıyım, hiç geçinemezdik. Devam et. Senin de kendini ispatladığını söylediğine göre sana ne bıraktı?"

Soluklandı:

"Satış haklarını."

Dono ve Luce'nin amcası Albie Morgen'i satın aldıklarında aralarında anlaşmışlardı. Barı Albie işletecek ama gelirleri bölüşeceklerdi. Albie, Dono'nun akladığı paralardan da fazladan bir miktar kazanıyordu.

Dono önemli kararlarda kontrolü elinde tutuyordu. Rüçhan hakkı da Dono'nun elindeydi.

Albie'nin iyi bir hayatı, Dono'nun da egemenliği vardı. Dono bunu Luce'ye de aktarmak istiyordu. O, işleri çekip çevirecek, kazandıklarından da Mike'a verecekti.

"Sana gerçekten güveniyordu," dedim.

Gözleri doldu. Yeniden yürümeye başladı. Ben de yanında yürüdüm. Pazar tezgâhlarının yanından geçerek cadde boyunca ilerledik. Tezgâhlar boştu ama üzerlerindeki ışıklar yirmi dört saat boyunca aydınlatmaya devam ediyordu. Tüm satıcılar mumlarını, tablolarını, tahta kaşıklarını akşam karanlığı bastırmadan toplamışlardı.

"İyi ya da kötü, yasal ya da yasak, Morgen'da on beş yaşımdan beri çalışıyorum. Bu yer benim eserim. Albie öldükten sonra etraftaki her yatırım şirketinden teklif aldım. Ama hiçbiri yatırımları Dono'nun kontrol ettiğini bilmiyordu. Sonradan anladım ki yirmi bir yaşındaki bir çocuğa bu kadar büyük paralar önerdiyseler, mekânın gerçek değeri çok daha fazla olmalıydı."

"Onları anlamak zor."

"Kesinlikle evet. Şu günlerde ekonomi pek iyi değil ama kiramız otuz yıl daha devam ediyor. Bekleseydik ve işi büyütseydik belki de sekiz ya da on yıl içinde milyon dolarlar kazanabilecektik. Bunun mümkün olabileceğini çok net görebiliyorum. Ama Albie hiçbir zaman göremedi."

Başını sallayarak devam etti:

"Sanırım Dono da göremedi. Ama en azından benimle aynı düşüncedeydi."

"Pek duygusal bir adam değildir. En azından sahip olduklarına karşı öyle değildir."

"Bana karşı da değildi. Altmış yaşıma geldiğimde hâlâ burada çakılı, şişe taşıyan biri olmak istemiyorum."

"Albie gibi mi?"

"Evet, tam Albie gibi. Nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Kalp krizi. Mike söyledi."

"Mike hikâyenin tümünü bilmiyor. Albie kalp krizi geçirdiğine eyalet nezarethanesinde bir hücredeydi. Bir gece önce kaçmaya çalışırken tutuklanmış. Kuyumcuya girmiş ve polisten kaçıyormuş."

Ağlamaya başlamıştı. Gözleri önündeki sokağa sabitlenmiş, düşünüyordu. Eski acıları tekrar yaşıyor gibiydi. Dişlerini sıktı.

"Üç beş dolar daha fazla kazanmak için miydi, yoksa eski günlerini mi yâd etmişti? Ne düşündüğünü bilmiyorum. Bana söyleyecek fırsatı da olmadı zaten."

"Çok üzgünüm."

"Ben de çok üzgünüm. Bar şu anda senindir. Ne istersen yapabilirsin. Satmak istersen sana engel olmam. Ne olacaksa olsun."

"Dono henüz ölmedi Luce."

"En azından şu anda kâğıt imzalayacak durumda değil. Bu yakınlarda da imza atabilecek duruma gelmesi zor. Kahretsin!" diyerek sinirli bir şekilde yanaklarını sildi. "Çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm, Van. Gerçekten zormuş. Son günlerde çok çalkantılı günler geçirdim. Dono'nun bana güzel haberi verdiği cumartesi gününden beri mutluluktan uçuyordum. Bir de şimdiki halime bak..."

"Bir dakika sus," dedim. Bana baktı. Urktü. Kirpiklerinden aşağı süzülen gözyaşını gördüm. Ona doğru uzandım, parmağımla gözyaşını sildim.

"Dono barla ilgili kararını yıllar önce vermişti. Ben buraya lanet olası bar için gelmedim."

"Biliyorum, ama şimdi..."

"Hiçbir zaman bana bir şeyler kalacağını beklemedim. Dono payını Mike'a devredecekse, sana da direksiyonu verecekse benden yana hiç sorun yok."

"Karşılığında hiçbir şey istemiyor musun?" Son zamanlarda iyi haberler almaya alışkın birinin ses tonu değildi bu.

"Bir şey istiyorum, evet, net bir cevap istiyorum."

"Neyin cevabı?"

"Dono Morgen'da kara para aklıyor muydu? Yani her zaman akladıkları haricinde paradan söz ediyorum. Yani kayıtların kaldırabileceğinden hızlı bir şekilde para geçişi oluyor muydu?"

Çok şaşırmıştı.

"Morgen'da mı? Yok canım. Son bir iki yıldır yapmıyordu öyle şeyler."

"Hiç mi?"

"Ona kara para aklamadan da kar edebileceğimizi ispatlamamdan sonra hiç yapmadı. Albie'yle anlaşmış olmalarına rağmen, Morgen'in paravan şirket olmasını asla tasvip etmediğimi bilirdi. Çok üzerinde durmazdım aslında. Ama bir gün bana her zaman verdiğinden daha az nakit verdiğini hatırlıyorum ama onun haricinde bir daha yapmadı öyle bir şey. Nedenini de sormadım açıkçası. İnşaat işlerinden ihtiyacı olduğu için paranın bir kısmını kullandığını düşündüm."

"Yani Morgen yasaldı?"

"Benim yapabileceğim kadar yasaldı."

Dono, Morgen üzerinden para kaçırmadıysa elmasları hâlâ elden çıkarmamış olabilirdi. Ondine ile olan anlaşmasını değiştirerek onları biraz daha elde tutmaya çalışmış olabilirdi. Belki de uzun vadede onları yastık altında tutmayı planlıyordu.

Yeniden yürümeye başladık. Virginia tarafına döndük. Dik bir yamaca geldik. İkimiz de düşüncelere dalmıştık. Suların üzerinden gelen rüzgârın hızı etrafımızdaki binalar yüzünden biraz azalıyor olsa da yine de sesi duyulabiliyordu. Nehir suyu gibi sokak sokak kıvrılarak çağlayıp akıyordu sanki.

Luce elimi tuttu.

"Ordudan memnun musun?"

"Evet. İşimi iyi yapıyorum. Bana ihtiyaçları var."

Yürürken gözü yüzümün sol tarafına takıldı. Ama her zamanki utandırıcı bakışlardan değildi onunkiler. Dikkatle inceliyormuş gibi bakıyordu.

"Bu iş için hayatını verir misin?"

"Daha iyi bir şey bulamadığım sürece..."

Unser'le anılarım geldi aklıma. Hatıralarımı şimdilik derine gömdüm çünkü şu durumda kariyerimle ilgili yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"Okuduğum kadarıyla şu savaş rüzgârları dinecekmiş..," diyordu ki gülümsedim.

"Ne? Niye gülüyorsun?"

"Her zaman bir yerlerde savaş vardır. Büyük savaş olmak zorunda değil, hepsi haberlerde çıkmak zorunda da değil. Askerler de hep var. Bazıları savaştan sonra özel sektöre geçiyor."

"Yani senin için her zaman iş var."

"Oldukça fazla hem de. Ama ben kendimi zengin bir prensin koruması olarak hayal edemiyorum şahsen."

Luce gülümsedi:

"Siyah smokin içinde, güneş gözlüğü takmış halinle koluna konuşurken harika görünürdün."

"Korkunç!"

Yüzü ciddileşti:

"Ne kadar zamandır buralardasın?"

"Beş gün oldu."

"O zaman vakit kaybetmemeliyiz."

Ona doğru eğildim ve onu öptüm. Uzun boylu bir kızdı. İkimiz de ortada buluşmaktan kaçınmadık. İkimiz de eğildik, dudaklarımız birbirine değdi. Uzun bir süre öpüştük. Sonra bana yaslandı, ben de ona sarıldım. O da sarıldı. Sıkı sıkıya sarılmış halde öpüşmeye devam ettik. Yasemin kokuyordu.

Telefonum titreşimle birlikte çaldı. İkimiz de birazcık hopladık. Lanet olası telefona bakmaktan başka yapılacak bir şey yoktu.

"Evet."

"Benim bir adım var!"

Bildiğim en iyi ortam bozucu olan Jimmy Corcoran'ın sesiydi.

"Söyle."

"Julian Formers. Dinleme cihazlarında usta biri. Meskene izinsiz girme konusundada fena değildir."

"Bunu zaten biliyordum."

"Diyorum ki adamın namı öyle yürümüş. Walla Walla'dan yeni dönmüş. Şu an buradaymış. Bana verdiğin eşgale uyuyor. Seni in-

diren kişide gördüğün özelliklerin aynıları onda var. Ufak tefek, beyaz saçlı... Adamımızı bulduk!"

"Onu nasıl buldun?"

"Bu konularda dahi olduğumu bilirsin. Saatlerce süren kayıtların incelenmesi neticesinde aramalarında en çok hangi hücreden veri alındığı ve o sinyalin hangi baz istasyonundan yollandığı bulundu. Civardaki apartmanları araştırdıktan sonra isim karşıma çıkıverdi. Hokus pokus!"

"Nerede şimdi o?"

"Pioneer Meydanı'nda evlat, Pendleton Court Sitesi. Yediği haltı biliyor olmalı ki orada yaşıyor."

"Onu bulacağım."

"Sonuna kadar arkandayım. O pislik herifi bul ve benim için de kıçına bir tekme vur!"

Telefonu kapattım.

"Kimdi o?" diye sordu Luce.

"İyi haberler getiren biri."

"Yüzüne bakınca hiç de iyi haberler gibi görünmüyordu. Telefonu yere vuracak gibiydin."

"Bir yandan haklısın, bazıları için iyi haber olmayabilir."

"Hı hı, anladım. Ama sanırım büyü bozuldu ve artık beni evime postalamak isteyeceksin. Haksız mıyım?"

"Haklısın, çok üzgünüm."

"Sorun değil. Ne olursan ol, yeter ki mutsuz olma!"

Gülümsedim.

"Dono da öyle derdi."

"Evet."

YAŞ ON YEDİ

"Siz ikiniz tavşanlar gibi seviştiniz değil mi? Hadi itiraf et!" dedi Davey. Ağzı tıka basa patates kızartması doluydu.

O kadar çok gülüyordum ki neredeyse Davey'in paslı Corolla'sının kaputundan düşecektim.

"Yok öyle bir şey!"

Kırk Dördüncü Caddede, Dick'in arabalı restoranının park yerindeydik. Corolla'nın ön camına yaslanmış çizburger menülerimizi yiyorduk. Daha doğrusu Davey yiyordu, ben de biraz soluklanmaya çalışıyordum.

Davey karton patates kabını patatesler kaybolana kadar ketçapla doldurmayı severdi. Parmaklarını yaladı ve bu sefer daha da fena sırıtarak sordu:

"Evet, aynen öyle. Eden Adler'i danstan aldın, malzeme odasına götürdün ve rulo halinde dolanmış minderlerin üzerinde yaptın değil mi?"

"Git işine Tolan! Kafasına bir yumruk savurdum o da başını eğerek sıyrıldı. Şakalaşmalarımız siparişlerini vermek için pencerenin önünde bekleyen bir grup üniversitelinin dikkatini çekmişti. Birkaç kız Davey'e bakıyordu. Aslında benimle dalga geçmeye başlamasından önce de ona bakıyorlardı.

"Yahu o kız nasıl oluyor da senin için kuduruyor anlamıyorum. Yoksa şu Katolik meselesi mi? Kız senin ve dedenin kilise ayinlerine gitmediğinizi biliyor, sizi doğru yola yöneltmeye çalışıyor."

Elimdeki patates kızartmalarından birini ona fırlattım. Fırlattığım patates nostaljik tişörtünün ortasından geri sekti.

"Hey, ne oluyor?"

"Başlamadan bitmezmiş."

"Gençlik Tanrısı'nı cumartesi günü göreceğiz!" diye devam etti Davey.

Dick'in yerindeki yemek sefamızı bitirdiğimiz sırada, gün batımıyla beraber öğrenci dalgası akmıştı yolun ötesinden kampüse doğru.

Hangilerinin devlet yurtlarından hangilerinin özel yurtlardan geldiği anlaşılıyordu. Gelişlerinden anlaşılıyordu. Devlet yurtlarında kalanlar yaya, diğerleri arabalarıyla geliyordu.

"Saat kaç?" diye sordum.

Davey yıpranmış Timex'ine baktı. Saati, babasının hâlâ ailesiyle vakit geçirdiği zamanlardan kalmaydı.

"Altı on beş."

"Buluşma ne zaman?"

"Yediyi beş geçe. Az kalmış. Haydi gidelim."

Arabanın üstünden indik. Elimdeki çöp poşetini Davey'e verdim. O da poşeti restoranın köşesindeki çöp tenekelerinden biri-

ne atmak üzere yanımızdan ayrıldı. Davey, en sevdiği gömleğiyle, siyah kot pantolonuyla ve eskimiş Dr Martens botlarıyla tam bir rock yıldızı gibi hissediyordu. Çöpü atmaya giderken yolu bilerek uzattı. Böylece müşteri kuyruğuna yakın geçerek ciks kızlardan birkaç tanesine yakından bakabilirdi. Aslında hiçbiri Eden Adler kadar ateşli değildi.

Dönüşte, Davey küçük sarışın kızın yanına geldiğinde yavaşladı ve bütün cazibesiyle gülümsedi. Kız onu görmemiş gibi davrandı. Bir yandan da gözünün kenarıyla Davey'in uzun adımlarla Corolla'ya doğru gidişini izliyordu. Kızın yanında uzun boylu, üniversitenin voleybol takımının formasını giymiş sporcu kılıklı bir çocuk vardı. Kıza fazla yakın durmaması onun sahibi olmadığı anlamına geliyor olabilirdi. Davey'e sertçe baktı.

"Sen kullan," dedim Davey'e. Arabaya bindik.

"Şuradaki kızı gördün mü?" dedi. Park yerinden çıkıp doğuya döndüğümüz sırada gözleri hâlâ kızın üzerindeydi.

"Erkek arkadaşını gördüm. Senin kıçını tekmelemek için hazır bekliyordu."

"Kahretsin. Benimle var mısınız? Planımız nedir Stanley? Geri dönelim mi?"

Başımı salladım.

"Bu saatte çok fazla güvenlik var. Valeler bir arabanın park yerinden bu kadar erken çıkmasından şüphelenebilirler. Stadın oradaki park yerine sür."

Davey suratını ekşiterek:

"Sence de orada fazla 'orada' olmadı mı?"

"Bir şeyler buluruz."

"Bu da neyin nesi böyle?"

"Parça işi. Bulabildiğimiz kadar alalım."

"Dono öyle mi diyor?"

"Dono bir şey demiyor."

"Ona söylemiyorsun da ondan." Davey cebinde bir şey arıyordu. Direksiyona geçti mi uzun viyadükten aşağı süzülerek Montlake Bulvarı'na ve üniversitenin park yerine doğru sürdük.

"Yaptığı her şeyi de söylemez bana," diyerek cevabımı verdim.

Davey güldü.

"Bunu öyle anlayacağından emindim. Ne kadar anlayışlı çocuk."

Bir tane sarma sigara çıkardı. Kısmen ezilmiş sigara paketinden de plastik çakmağını aldı.

"Bırak şunu," dedim.

"Havalı görünüyor. Hem ben içime çekmiyorum."

"Yeterince havalısın zaten. Şuradan arka girişiten geç."

"Bu akşam gerçekten çalışan bir tek sen varsın," dedi Davey ve sarma sigarasını tekrar kutusuna koydu.

Park yerine doğru sürdük ve kapıda durduk. Davey'e on dolar verdim. O da parayı parlak turuncu güvenlik yeleği giymiş olan adama verdi. Kapıcı bizi elindeki fenerle park yerlerini gösteren başka bir adamın olduğu yere yönlendirdi.

Kapı Husky stadının uzak tarafındaydı. Bu akşamki bayan basketbol maçının olduğu Hec Edmundson spor salonundan dört yüz metre mesafedeydi. Husky'nin bayanları bu sezon iyi işler çıkarıyordu. En azından erkek takımından çok daha iyiydiler. Park yeri kalabalıktı. İki bin belki de iki bin beşyüz araba vardı.

Hava soğuktu. Basketbol maçları belki de bu yüzden içeride oynanıyordur. Bu havada kimse dışarıda durmak istemezdi. Arabalarından inen taraftarlar, ellerinde minderler ve sırt çantalarıyla Hec

Ed'e koşuyordu. Park yerlerinin arasından eli fenerli adamı arayarak yavaşça ilerliyorduk.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Davey.

"Buradaki ışıklar berbat."

"Ben size söylemiştim. Keşke vale parkına gitseydik."

Feneriyle yer gösteren adamın olduğu yere doğru sürmeye devam ettik. Boş yerlerden geçerek orta şeritte durduk. Hâlâ arabalara bakıyordum.

"Ne arıyoruz?" diye sordu Davey.

"Alman."

"Ja, mein Führer. Şurada bir BMW var."

"Çok eski. Diğer sıraya devam et."

İki sıra daha gittik. Sonunda bir tane Mercedes CL500 gördüm. Bu senenin modelinden olduğundan emindim.

"Bunu da geç," derken bir yandan da yolcu tarafında yerde duran alet kutusuna uzandım. Bir sürü plastik Mercedes kumandası buldum ama hiçbirinin ucunda anahtar yoktu.

Arabanın yanından geçerek bir daire daha çizdikten sonra Davey Corolla'yı yavaşça sürmeye devam etti. Arabanın yanından geçerken kumandaya bir kere bastım, olmadı. Sonra başka kumandaya bastım, o da olmadı.

"Şu lanet olası işi zor şekilde mi yapacağız?" dedi Davey.

Üçüncü kumandayı da denedim ve Mercedes'in park ışıkları yanıp söndü.

"Güzel," dedi Davey.

Gaza bastı ve hemen bir sonraki boş yere park ettik. Koltuklarımızı geri yasladık ve birazcık rahatladık. Corolla'nın cam tavanı

arabanın koyu renginin yanında nispeten açık gri bir renge sahip gibi görünüyordu.

"O yeni anahtarları nereden aldın?" diye sordu Davey.

"Luis'den. Hem o dedi ki gelen arabaların yarısını parçalayacaklarmış."

"Fena sayılmaz."

"Onları saklamak için mi alıyorsun?"

"Hayır."

"Sanki haksızlık gibi."

"Bir saatlik çalışmaya üç yüz dolar. Bence hiç de haksızlık değil."

"Bence kâr marjı daha yüksek bir şey bulmalıyız."

Ona güldüm. Karanlıkta görebilmesine değil de kelimeye takıldım.

"Kâr marjı mı? Bayan Gramercy sana Ekonomi dersinden D vermedi mi?"

"Git başımdan!" dedi gülümseyerek.

"Parça işi kolay ve güvenlidir. Ismarlama işte Luis bana neye ihtiyacı olduğunu söyler, ben de şehrin her yerini gezip ısmarladığı parçayı bulurum. Teslim ettikten sonra da payıma düşeni beklerim. Bütün hafta sonumu özel kulüplerde sürterek geçirmek istemem."

"Dono'nun yanında sürtmek mi demek istedin? Hâlâ gıcık oluyor musun ona?"

"Hayır."

"Sen de."

"Hayır."

Davey, Dono'yla kavga ettiğimizi biliyordu. Ona Dono'nun beni inşaatta çalıştırdığını da söylemiştim.

Dono'ya kızgınlığımın sebebi beni Portland'a götürmemesiydi.

Son iki haftada internette haber okuyarak çok fazla zaman geçirmiştim. Özellikle bir yazı dikkatimi çekmişti; internet işinden milyoner olan bir adamın başına gelenleri anlatıyordu. Hillsboro'lu milyonerin devasa bahçesinden heykel koleksiyonu çalınmış. Dediklerine göre bu milyoner postmodern bir Lüksemburg yaratmaya çalışıyormuş, kendince. Gazetelerde hırsız için "arsız" diyorlardı. Olayın gündüz gözüyle birilerinin görüyor olabileceği bir zamanda gerçekleşmiş olması bu ismi hak ettiklerini gösteriyor.

Heykel mi? En az altı - sekiz adam ve yükleme makineleri gerekli o iş için. Yükleyiciyi sürerdim aslında.

"Kapıcı adam nerede?" diye sordum Davey'e.

Arabanın penceresinden kafasını uzatarak baktı.

"Gitmiş."

"Gitmiş olamaz, iyi bak!"

"Tamam, sakin ol. Belki de benden daha fazla ihtiyacın var vurgun yapmaya."

Boynunu uzattı, park etmiş arabaların arasından baktı.

"Bok kafalıyı gördüm. Çıkışın yakınında, elinde ışıklı dildoları olan arkadaşlarıyla konuşuyor. Çıkışa çok yakın duruyorlar."

Arabanın okuma lambasını kapalı konuma getirdim.

"O sarmayı nereden buldun?"

"Bobby Sessions'dan aldım."

"Yine babaanne gibi başlamayacaksın değil mi?"

"Dediğine göre Britanya Kolombiyasından hint keneviri ithal ediyormuş."

"Yanlışın var."

"Hiç de bile. O karahindiba köklerinin hepsini istese satar. Sen de onu durduramazsın."

"Onun tanımadığı bazı insanlar tanıyorum. Hiç riske girmeden nakledebilirim onları," dedi Davey.

"Peki sonunun Bobby'ninki gibi olması riskine ne diyeceksin? Çok çalışıyor ama korkarım ki günün birinde yanlış kişiye satmaya kalkacak. Polislere yakalandığında daha kelepçeler bile takılmadan senin adını söyler."

"Lanet olsun."

"Olursa ya da ne zaman olacak sorunu değil bu. Beceriksizin tekidir o."

"Ben idare ederim onu."

Arabanın cam tavanından gökyüzüne bakıyorduk. Ayın çevresinde, giderek kararan gökyüzünün bulutlu halinden ötürü hare oluşmuştu.

"Gidelim."

Arabanın kapısını açtım ve indim. Bir elimde Mercedes'in kumandası, diğer elimde de alet takımı vardı. Park yerinde geç kalıp koşuşturanlardan başka pek kimse kalmamıştı. Bizim olduğumuz yerde hiç kimse yoktu. Hafifçe eğilmiş halde arabaların yanlarından geçerek Mercedes'in olduğu yere geldim.

Asfalta dizlerimi koydum ve giriş kapısına doğru baktım. Eli fenerli adamlardan eser yoktu. Bekledim. Bir dakika sonra onları gördüm. Park yerinin orta kısmında sigara içiyorlardı.

Kumandaya bastım ve klik sesiyle birlikte arkamdaki Mercedes'in kapılarının açılma sesini duydum. Yanıp sönen sinyal ışıkları otopark görevlilerinin dikkatini çekmedi. Kapıyı açtım ve arabaya bindim.

Arabanın içi güzeldi; kahverengi deri koltukları, ahşap görünümlü kaplamaları vardı. Arabanın sahibi teybin panelini söküp

yanına almıştı. Ya da belki de sadece söküp torpidoya koymuştu. Neyse, zaten fark etmez. Tekerlekler, koltuklar ve motor aksamı küçük Blaupunkt teypten çok daha fazlasını edecekti.

Kablosuz, şarjlı matkabımı çıkardım. Mandrelinde tungsten uç takılıydı. Davey'le evden çıkmadan önce takmıştım. Matkabın ucunu anahtar deliğine soktum. Tam ortaya değil, hafifçe kenarına doğru olabildiğince bastırdım. İlk pin kırıldı. Matkabın çıkardığı ses rock konseri gürültüsünü geçerdi. Neyseki arabanın içindeydim. İlk defa matkapla kilit kırdığım zaman, üç kilometre içindeki herkesin beni duyup geleceğini düşünmüştüm. Matkabı yeniden çalıştırdım. Tüm pinler kırılana kadar devam ettim. Hepsi bittikten sonra tornavidamı alıp anahtar deliğine soktum ve çevirdim. Motor hayata merhaba diyen sesi duyuldu.

Işıkları açtım. Davey hemen park yerinden çıktı. Ben de onu takip ettim. Hepimiz kocaman tahta kolun kalkmasını ve geçmemize izin vermesini bekliyorduk.

Montlake'e vardık. Beş yüz yirmi numaylı yola gelmeden önce rampadaki kırmızı ışıkta durduk. Yolda olduğumuzu haber vermek için Luis'i aradım. Corolla'ya baktım ve Davey'i gördüm. Arabanın camından bana bakıyor ve sırıtıyordu. Dişlerinin arasındaki sarma sigaranın korunun parlamasını görebiliyordum. Ona parmak işareti yaptım. Bana güldü, yeşile dönmüş ışığa baktı, gazı kökledi ve bulvar yolunda hatırı sayılır miktarda Good Year kağuçuğu bırakarak uzaklaştı.

22. BÖLÜM

Pioneer Meydanı'ndaki arnavut kaldırımının bozuk taş yüzeyi beni çocukluğuma götürdü. Sanırım beş yaşımdaydım. Annem beni buraya getirmişti. Galiba alışverişten ya da yakın bir yerde çalışan bir arkadaşını ziyaretten geliyordu. Tam olarak hatırlamıyorum.

O günden birkaç ay sonraydı. İş çıkışı evine dönmekte olan biri yanlış pedala basmış, kaldırıma çıkmış ve annemi benden sonsuza dek alıp götürmüştü.

Ama buraya birlikte geldiğimiz gün çok güzeldi. Meydanın batı tarafını çevreleyen parmaklıkların ince demir işçiliğini gösteriyordu bana. Sanırım hafta sonuydu. Etraf çok kalabalıktı. Belki de bana öyle geliyordu. Tasmalarında bağlı köpekleri, taşlı yolda kovaladığım güvercin sürülerini hâlâ hatırlarım.

Bir ara annem beni tuttu. Biraz dinlenmemi istiyordu anlaşılan. Onun siyah saçlarının arasından kaldırıma yayılmış satıcıların çiçeklerinin canlı renklerini görebiliyordum. Hatırladıklarım bu ka-

dardı. İnsanlar, kuşlar ve çiçekler. Bir de anneciğimin hafif rüzgârın esintisiyle dalgalanan saçlarını hatırlıyorum. Yüzünden çok bana hissettirdiği yakınlığı, sıcaklığı hatırlıyorum. Sadece o gün değil, o güne kadar her gün hissettiğim sıcaklığından bahsediyorum.

Julian Formes, meydanın köşelerinden birindeki bir binada yaşıyordu. Şartlı salıverilmiş bir suçlu için iyi bir adresti. Caddenin büyük kısmını bir sanat galerisi kaplıyordu. Galerinin üst katları ise apartman daireleri olarak kullanılmaktaydı. Binanın mimarisi geçtiğimiz yüzyıldan izler taşıyordu. Katlar arasında kemerli sütunlar, süslü, oymalı taşlar vardı. Fakat modern pleksiglas ve çelikten yapılmış giriş bütün görüntüyü bozuyordu. Sanki Rolls Royce radyatör ızgarasının yerine Caterpillar traktör ızgarası kaynatmak gibi olmuştu.

Dışarısı bulutlu ve soğuktu. İnsanlar her zamanki gibi, demirli banklarla, totem gibi direklerle bezenmiş meydanda oradan oraya koşuşturuyorlardı. Parkın içi evsizlere mesken olmuştu. Evsizlerin çoğu sessizce oturmuş gökyüzüne bakarak kendi kendilerine mırıldanıyorlardı. Biraz daha enerjik görünenleri yanlarından geçen insanlardan bozukluk dileniyorlardı.

Dono'nun evinde beni haklayan kişi Formes ise beni sima olarak tanıyor olması gerekirdi. Yakından bakmak için riske girip binanın önünden geçtim. Kapıyı açmak için anahtar kart gereklidi. Kapıyı geçince, duvarında pirinç posta kutularının olduğu antre vardı. İç kapının metal işlemeli camında eski tip yazılarla Pendleton Court yazılıydı.

Muhafazakâr, mavi takım elbisesinin altına çizgili kravat takmış, üzerine de Burberry yağmurluğu giymiş genç bir adam binadan aceleyle çıktı. Birden durdu, omzunda asılı çantada bir şeyi

kontrol etti ve ani bir hareketle geri döndü. Montunun cebinden cüzdanını çıkardı ve kart okuyucuya okutarak içeriye daldı.

Binanın sonuna kadar yürüdüm ve yine yürüyerek geri döndüm. Burberry montu olan adam yine çıktı. Bu sefer daha da hızlı koşuyordu. Doğruca üzerime geldi ve bana çarptı.

"Afedersin ahpap," dedim.

"Aman Tanrım!" diyerek, uçarcasına uzaklaştı.

Gözden kaybolduğunda cüzdanını ceketimin altından aldım ve içindeki anahtar kartı çıkardım. Kart aynen az önceki gibi kusursuz çalışıyordu. Cüzdanı pirinç posta kutularının yanındaki posta gözüne koydum. Kutulara şöyle bir baktım ve üstlerde bir yerde Formes-308 yazdığını gördüm.

Binanın lobisi tepeden tırnağa tarih kokuyordu. Merdivenler mermerden, korkuluklar kalın meşeden yapılmıştı. Muhtemelen yüz yıl önceki orijinal halleriyle orada duruyorlardı.

Merdivenleri kullanarak üçüncü kata çıktım. Üç yüz dokuz numara asansörün hemen önündeydi. Diğerlerinin aksine daha iyi, daha güçlü kilitleri vardı. Hafifçe tıklattım. Ses yok.

Dono'nun muhteşem soyguncu kitiyle ve itinalı çalışmamla bile beş dakikada ancak pes etti kilit. Epey körelmişim. Aslında askerler kapıları açmak için delik açıcı mermilerle doldurulmuş silahlar gibi çok daha basit yöntemler kullanırlar.

Açık, geniş bir yerdi. Dairenin, parçalı bulutlu günün kısıtlı güneş ışığından olabildiğince yararlanmasını sağlayan kocaman pencereleri vardı. Neredeyse hiç eşya yoktu. Oturma odasında sırt kısmı alçak, yeşil renkli bir sandalyeden başka bir şey yoktu. Onlarca yıl önce iyi durumdaymış besbelli ama artık eskimişti. Odanın

duvarına monte edilmiş raflar tamamen boştu. Mutfaktaki raflar da öyleydi.

Kapıyı arkamdan kapattım ve kilitledim. Mutfağa gittim ve çöpleri karıştırmaya başladım. Bir yerde birilerinin yaşayıp yaşamadığını öğrenmenin en kolay yolu çöplere bakmaktır. Plastik çöp kutusunun üçte ikisi doluydu. Çoğunlukla, çeşitli lokantalara ait paket yemek kapları vardı.

Yatak odasına şöyle bir göz attım. Fakir fakat düzenli bir öğrenci gibi yaşamıştı. Dolapta kalın bir mont vardı. Özenle katlanmış birkaç pantolon ve tişört göze çarpıyordu. Bir de özenle toplanmış yataktan izlenebilecek şekilde döndürülmüş küçük bir televizyon vardı yatak odasında.

Formes'in işlerini başka bir yerde yaptığını düşünmeye başlamıştım. Holdeki dolabı görünce başka türlüsü gelmemişti aklıma. İçinde kırmızı, tekerlekli, altmış santimetre yüksekliğindeki büyükçe alet sandığından başka bir şey yoktu. Tamircilerin aletlerini bir arada taşımak için kullandıkları türden bir sandıktı. En üst çekmecesini açtım ve çeşitli kalınlıklarda tel ile lehim makinesi buldum. Alttaki büyük çekmecede hâlâ ambalajlarından çıkarılmamış cep telefonları vardı. Markaları Dono'nun evinde bulduğum böceklerde kullanılanlarla aynıydı.

Tam isabet! Julian Formes, gününün geri kalanı pek iyi geçmeyecek!

Oturma odasında bulunan masanın üzerindeki toz örtüsünü kaldırınca daha da önemli bir şey buldum. Uyku modunda bekleyen büyük bir Macintosh dizüstü bilgisayar, demonte bir verici ve yanlarında ince işler için el aletleri vardı. Son olarak da kalın deriden bir taşıma kılfı buldum.

Kılıfın fermuarını açtım. USB bellekler yuvalarında sıra sıra takılı duruyorlardı. Küçük dikdörtgenlerin bazılarının üzerinde mavi renkli silinmez kalemle harfler yazılıydı.

Belleklerin üçünde DS, ikisinde CL yazıyordu.

Dono Shaw ve Cristiana Liotti.

Bilgisayarı açtım ve USB girişine DS yazan belleklerden birini taktım.

Ekranda şifre soran bir pencere belirdi.

Bilgisayarı şifrelemiş pislik herif!

Dono'nun vurulma kayıtlarını dinleme, vuran kişiyi ve hatta elmasları bir çırpıda bulma hayallerim suya düşmüştü.

Yapabileceklerimi düşünüyordum. Akıllıca olanı buraya hiç gelmemiş gibi yapıp Guerin'e gidip bütün lanetini Formes'a yöneltmesini sağlamaktı. Polisin çok sayıda bilgisayar sihirbazı vardı ne de olsa. Onlar Formes'in şifrelerini çözebilirlerdi. Ayrıca Guerin Formes'i konuşturup onu kimin tuttuğunu da öğrenebilirdi.

Ama bunlar olmayabilirdi de. Gerekli izinleri almak, bilgisayarları çözmek en az bir veya iki gün alırdı. Formes her an avukatına sığınabilirdi. Belki de delilleri yok edebilirdi. Bütün işleri halletmem haftalar sürebilirdi. Oysaki benim sadece dört günüm vardı.

Formes'in Walla Walla hapishanesine tıkılıp tıkılmayacağı umurumda değildi. Benim tek istediğim Dono'nun kafasına o kurşunu sıkan adamı bulmaktı. Formes'i araştırdıkça onun sadece kiralık biri olduğunu düşünmeye başladım. Hatta onun bir silahı bile olmayabilirdi.

Guerin de Formes'u epey sıkıntıya sokabilirdi pekâlâ ama ben daha çabuk yapabilirdim.

Boş bir spor çanta bulup dizüstü bilgisayarı, bellekleri ve sandıktaki pahalı aletleri içine doldurdum. Masanın üzerindeki toz örtüsünü aldım.

Siyah bir marker kalemle kumaşın üzerine Dono'nun kullan at telefon numarasıyla birlikte "Bingo!" yazdım.

Tam çıkmak üzereyken aklıma bir fikir geldi. Formes'in böceği hâlâ montumun cebindeydi. Cebimden çıkardım ve ona baktım.

Böceğin pili hâlâ doluydu. Bu haliyle çalışabilirdi.

Böceğin üzerindeki tuşlarla kendi numaramı aradım. Cebimdeki telefon çaldı. Odadaki hareketlerimin yankısını duyabiliyordum. Formes'in alet sandığında koli bandı buldum. Telefonu bantla masanın altına yapıştırdım.

Formes'in Dono'nun evinde yaptığı kadar düzgün bir iş olmadı. Sadece telefonu kapatana kadar ya da piller bitene kadar dinleme yapabilirdim. Zaten o zamana kadar her şeyi dinlemiş olurdum.

Bunu sen istedin adi herif!

Kapıyı kilitleyip binadan çıktım. Formes'in evini yakından izlemek sorun olabilirdi. Yakında oturup etrafı gözetleyebileceğim barlar veya restoranlar yoktu. Sokakta bir yerde sabit durursam toteme benzeyen direklerden biri gibi görünebilirdim. Kamufle olmazsam tabii.

Meydanın karşısındaki otoparkta duran kamyonetime gidip Formes'in eşyalarının olduğu spor çantayı bıraktım. Kalın montumu ve üzerinde boya lekeleri olan kapüşonlu giysimi aldım.

Sokakta kapağı açık bir çöp konteyneri vardı. Kapüşonluyu çöpün kenarına sürttüm ve iç kısmına değdirdim. Çöpler çürümüş lahana ve bozulmuş et kokuyordu. İçinde bulduğum neredeyse parçalanmış olan denizci şapkası da aynı şekilde kokuyordu. Şap-

ka kafamda, kapşunlu giysim üzerimdeydi. Bu halimle kırmızı halı geçidine hazırdım. Tam da Pioneer Meydanı tarzına uymuştum.

Formes'in evinin sokağa açılan kapısıyla ön cephesini gören tek bir bank vardı. onun üzerinde de neredeyse kendinden geçmiş bir Çinli oturuyordu. Ağzının kenarından salyalar akıyordu. Bankın üç metre yanına kadar yaklaştım ve adama dik dik baktım. O da bana bir süre baktıktan sonra nihayet kıt beyni vücuduna olası tehlike sinyali gönderdi ve onun oradan diğer arkadaşlarının yanına gitmesini sağladı.

Van Shaw, yaman adamsın! Nihayet Dono'yu vuran adamı bulabilecektim. Belki de o şerefsizi Guerin'e teslim etmeden önce sağlam bir ayar çekebilirdim.

Ne olursa olsun, sonunda onu polise teslim edecektim.

Bütün bu pis işlerden uzak bir hayat yaşamaya çalıştım. Hollis, Corcoran, Willard gibi adamlardan hep uzak durmaya çalıştım. Dono'yu vuran kişinin elektrikli sandelyede idam edilişini görmeyi ne kadar isterdim bilemiyorum ama onu kendi ellerimle öldürmem salakça olurdu.

Yine de öldürsem çok iyi hissedeceğime emindim. Böyle şeyleri düşünmek de suç değil ya.

Kulaklıklarımdan biri telefona takılıydı. Yoldan geçenler çöpçünün cep telefonu olduğunu görse bile üzerinde durmazlardı.

Boş apartmandan gelen ses hipnotize edici bir sesti. Adamımı kaçırmamak için apartmanın önünden geçen her insanın yüzüne bakıyordum.

Yirmi dakika kadar sonra Formes'i gördüm. Onun soyguncu olduğundan hiç şüphem yoktu. Kıvırcığa yakın belirgin beyaz saçları kulaklarının üzerini bir pelerin gibi örtüyordu. Kısa boylu ve kam-

burdu. Kot pantolonunun üzerinde kırmızı Puma futbol montu giyimişti. Cildi sağlıksız görünüyordu. Kırışıklı yüzü buruşturulmuş parşömen kâğıdına benziyordu. Yüzü hep güneşten saklanmıştı.

Formes'in binaya girişini izledim. Çok geçmeden kapı açma seslerini duydum.

Kapıdan girince masanın üzerinde görünen yazımı fark edeceğini umuyorum. Böcek sayesinde ayak izleri duydum. Daha sonra yüksek sesle "Hadi be!" diyen net bir ses duyuldu. Ağzından çıkan bu replik pek çok defalar da duyulmaya devam etti.

Evine hoş geldin Julian.

Ayak sesleri artmaya başladı. Hızlı adımlarla hareket ediyordu. Neredeyse koşuyordu. Ne yapacağını düşünüyor olmalıydı. Bıraktığım numaradan beni arasana! Yardım mı lazım? Şehri terk etmeyi mi düşünüyorsun?

Birkaç dakika sonra sessizlik bozuldu. Akan su sesi duydum. Mutfaktan olabilirdi. Sonra bir gıcırtı, mobilya sesi geldi. Son duyduğum ses çok yakından geliyordu. Belki masanın yanındaki sandalyeye oturmuş ona bıraktığım hiçliğe bakıyordu.

"Benim," dedi Formes. Neredeyse yerimden sıçradım. Sesi yanımda bağırıyormuş gibi geliyordu. Hakkını vermeliydim, adam böceğin kralını yapmıştı.

"Evet, biliyorum."

Biriyle konuştuğu belli oluyordu. Konuşmanın sadece Formes tarafından söylendiği kadarını duyabiliyordum.

"Bak ne diyeceğim, bir sorunumuz var. Kahretsin!"

"Evet, bu şekilde konuşmamalıyız. Ama durum kötü. Burada yardıma ihtiyacım var."

Formes'in bir sonraki konuşmasına kadar uzun bir duraklama oldu.

"Hayır, bu lanet olası şeyi bizzat görmen lazım. Hı hı. Kesinlikle hayır. İlk önce seni aradım. Yemin ederim. Sence o kadar aptal mıyım? Müşteri velinimetimizdir, bilirsin. Ben senin işini yapıyorum. Tamam, burada olacağım."

Hareket ettiğini ve birkaç defa daha küfür ettiğini duydum. Arka planda çeşitli sesler geliyordu. Değişik sesler. Yatak odasındaki televizyonu açmıştı.

Demek Julian müşterilerinden birini aradı. Yardım yoldaydı. Harika!

Guerin bunu görmeliydi. Tutuklaması için yeterli sebep olmasa da işin içinde kimlerin olduğunu görmesi iyi olurdu. Ona bir mesaj yazdım: Formes'in evinin önü. Pioneer Meydanı. Şüpheli kişi yolda. Hemen buraya gel!

Eski yerime döndüm ve yüzleri taramaya devam ettim. Belki de müşteriyi bulacaktım. Öğle yemeği saati ortalık çok kalabalıktı. Kaldırımda oradan oraya dolanan insanlar binaya girenlerin yüzlerini görmeyi imkânsız hale getiriyorlardı. Bir FedEx dağıtıcısı binaya girdi ve üç dakika sonra çıktı. Sonra, bu havaya göre oldukça ince elbise giymiş esmer, güzel bir bayan girdi içeriye. Esmer bayan, arkasından gelen uzun boylu, koyu renk takım giymiş adamın girebilmesi için nezaketen kapıyı tutarak bekledi. Bankacı tipli, kaslı denebilecek, atletik yapılı iki kişi geldi. İçeriden birileri kapı otomatını açarak onları içeri aldı. Şemsiyeli, iri yapılı bir adam kartını göstererek kapıyı açtı.

Former'in dairesinin kapı zilinin çaldığını duydum. Kapıdaki megafonun önünde kimse yoktu. Müşterisi içeride olmalıydı. Az önce gördüklerimden biri olmalıydı.

Ayak sesleri ve kapı açılması sesi duyuldu.

"Senin adamına gelmesi gerektiğini söylemiştim."

"Çok işi var Julian. Neler oluyor?" diye sordu karşısındaki kişi rahatsız edici sesiyle.

"Görmüyor musun? Her şeyim gitmiş! Bilgisayarım, yedekleme diskleri, burada ne varsa gitmiş. Adi herif! Gitmemi beklemiş anlaşılan. Gittiğimde beri yarım saat oldu ya da olmadı. Fazla kalmadım dışarıda."

Diğer kişi homurdanarak:

"Bingo!" dedi masanın üzerindeki kâğıdı okuyarak. Benim masa örtüsünün üzerine yazdığım şeyi okudu.

"Sence bu adamın seninle ne alıp veremediği var?"

Konuşan kişide Orta Batı aksanı vardı. Chicago ya da daha güneyde bir yerden olabilirdi. Soygunla ilgili haberlerden hatırladığım kadarıyla ölen soyguncu, McGann Illinuis'dendi.

"Ben de bilmiyorum. Umrumda da değil aslında. O pisliği bir daha göreceğimi sanmıyorum. Zaten alacağını aldı."

Formes'in, Dono'yu vuran kişiyle konuştuğuna dair şüphelerim tamamen kayboldu. Saatime baktım. Guerin'e mesaj yolladığımdan beri on iki dakika olmuştu. Hadi Guerin, neredesin oğlum?"

"Peki ne kadar zarardayız Julian?"

"Seninkilerden hiçbir şey gitmemiş. Ben de benimkileri biliyorum. Eşyalarımı sıkıca kilitli muhafaza ediyorum. Hepsinin şifreli yedekleri var. Ama yine de saydıklarımın başkasının cebinde olmasından hoşnut değilim.

"Bize ne varsa verdin değil mi?"

"Tabii ki verdim Boone. Bende ne varsa sende de aynısı var. Hepsini sana verdim, tamam mı? Bu olanlar benim suçum değil."

Boone ha! Artık sesi ve adı eşleştirebilirdim.

"Onun evine küçük oyuncaklarını almaya gittin değil mi?" diye sordu Boone Formes'a.

Başımdan aşağı yağmurda ıslanmıştım. Hızlı adımlarla parka doğru hareket ettim.

"Bunun için çok üzgünüm," dedi Formes, Sadece arkamda iz bırakmak istemiyorum, o kadar. İş tamam."

"Neyin varsa topla. Sana bir araba vereceğiz," dedi gıcırtılı sesiyle.

Julian:

"Tamam. Tek istediğim..."

Sanki güçlü bir yumruk sesi geldi içeriden. Hızlı adımlarla yürüyüşüm koşmaya dönmüştü. Duran araçların önünden, arkasından, bazılarının kaputunun üzerinden geçtim. Sürücüleri korna çalmalarını, bağırarak küfür etmelerini duyabiliyordum.

Julian Formes'in sesi kesilmişti.

23. BÖLÜM

Kaldırıma doğru hızla koştum. Kalabalığın tersine ilerledim. Bir kurye girişin önünde durakladı, önümü kapattı. Ona çarptım ve yere yıktım. Elindeki paket havada uçtu. Arkamdan kötü kötü baktığını hissetsem de durmadan mermer basamakları üçer üçer atlayarak yukarı çıktım.

Kalbim öyle güçlü çarpıyordu ki böceğin bana yolladığı sesleri duymam mümkün değildi. Formes hâlâ hayatta mıydı?

Merdivenlerden çıktım, dizlerimin üzerine çöktüm, topuklarımdan çıkan ses daha az olamazdı. 309 numara uzak köşedeydi. Kapı kapalıydı.

Kapının kenarına yanaştım ve kapı kolunu yokladım. Açıktı.

İçeriden yavaşça hareket eden birinin hışırtıları duyuluyordu. Az önce duyduğum boğulma sesleri kesildi. Formes ölmediyse de artık fazla yaşamazdı.

Guerin nerede kaldı?

Son derece sessiz bir biçimde kapıyı birkaç santimetre kadar araladım. Sonra biraz daha araladım. Aralıktan içeriye baktım ve mutfağın bir kısmını gördüm. Yerde kıpırdayan birinin gölgesi geçer gibi oldu gözlerimin önünden.

Omuz hizamdaki kapı kasası patladı. Savrularak koridora yığıldım. İkinci bir patlama kapının kenarından, tam da az önce başımı koyduğum yerden yumruk büyüklüğünde bir parça kopardı.

Cebimdeki küçük otuz ikiliği çıkardım ve kapının dibine çöktüm. Gelsene pislik herif, buradayım işte!

Gelmedi. İçeriden, uzak köşeden cam kırılması sesi geldi. Boone pencereyi kırıyordu. Muhtemelen yangın çıkışından kaçmaya çalışıyordu.

Kapıyı tekmeleyerek sonuna kadar açtım. Kırılan camların sesi yatak odasına kadar yankılanıyordu. Hızlıca ilerledim, mutfak tezgâhının yanına eğilerek saklandım.

Julian Formes yerde yatıyordu. Acıyla kıvrılmış bir halde yatıyordu. Yüzünde yer yer kırmızılıklar vardı. Boğazındaki parmak izleri hâlâ duruyordu.

Metal üzerindeki ayak sesine benzer sesler duydum. Silahımı yatak odasının kapısına doğrulttum ve ilerledim. Boone gitmişti. Yangın merdiveninden inmişti. Pencereden aşağıya baktığımda iki kat aşağıda olduğunu gördüm. Binaya girerken gördüğüm siyah takım elbiseli adamdı. Metal basamakların arasından neredeyse sıfıra vurulmuş kahverengi saçlar gördüm. Denizliğin üzerinden kaydım. O anda bacağımda bir sıcaklık hissettim. Cam kırıkları kot pantolonumu ve bacağımı kesmişti. Yangın çıkışının paslı çeliği ayaklarımın altında korkutucu şekilde sallanıyordu. Basamaklar

çok dar ve dikti. Adımlarımı çok yavaş atıyormuş gibi hissediyordum.

Aşağıda, Boone son basamaktan inerek caddeye ayak basmıştı. Siyah montu arkasından dalgalanıyordu. İkinci katın seviyesine geldiğimde Boone çoktan on metre uzaklaşmıştı. İkinci Cadde'ye doğru koşarken meraklı bakışlarla dolu meydandan uzaklaşıyordu.

Silahımı cebime koydum. Korkuluklara çıkıp dört buçuk metreden asfalta atladım. Çarpma nedeniyle pek yuvarlandığımı söyleyemem. Sadece ayak bileğim biraz hızlı çarptı yere. Yeni iyileşmiş kolum gergin gitar teli gibi titredi. Kalktım ve Boone'un peşinden gittim.

Çok yavaştım. Arayı açmıştı. Bakışlarımla caddeyi baştan başa taradım. Günlük koşuşturmacasıyla meşgul kalabalıktan başka bir şey yoktu. İnsanlar dükkânlara, restoranlara girip çıkıyor, öğle arasının telaşını yaşıyorlardı. Boone'nin yanlarından geçtiğine işaret eden ya da öyle bakan kimse yoktu.

Arabalar ve kamyonların oluşturduğu araç kalabalığı yavaşça akıyordu önümdeki caddeden.

Nereye girmiş olabilirdi? Caddeden karşıya geçmiş ya da başka bir sokağa sapmış olabilirdi. Trafiğin arasına daldım. Bir Subaru sürücüsü olağanca gücüyle frene bastı. Aynı şiddette kornasına da bastı.

İlk baktığım sokak boştu. İkincisi de öyle. Sokaklar boyunca bazı kapılar açık bırakılmıştı. Yolun beri tarafında siyah renkli girişi olan bir balıkçı restoranı vardı. Boone'nin gidebileceği pek çok yönden sadece biriydi.

Kaçmıştı. Lanet olsun. Bin kere lanet olsun!

Iki sıfır geriye düşmüştüm. Boone ve Formes. En azından yüzünü görebilseydim o piçin.

Boone ile ikimizin henüz terk ettiği James caddesindeki evin önünden siren sesleri duyuluyordu.

Telefonuma titreşimli bildirim geldi. Dedektiften mesaj gelmişti: Neredesin?

Güzel soru. Formes'in dairesine dönmeye ve yeniden polis nezaretinde merkeze götürülmeye hiç niyetim yoktu. Nasıl olsa Guerin beni yine cinayet şüphelisi ilan etmiştir. Unser, polis merkezinde benim için oda ayarlamak üzere çoktan iki memur görevlendirmiştir.

İki blok aşağıda, başka bir sokakta beyzbol şapkamı attım. Otuz ikilik silahım gömleğimin altından göründü. Dono'nun çilingir tabancasını cebime soktum. Kot pantolonumun diz kısmında ve biraz aşağısında yırtıklar vardı. Bacağımdan çorabımın içine kan akıyordu.

Cep telefonumu kontrol ettim. Hâlâ açıktı. Bu telefonu bu kadar sağlam yapana helal olsun. Sanırım kulaklığımı kovalamaca sırasında düşürmüştüm. Telefonu kulağıma dayadım.

"... Bu katın komşuları değil. Aşağıdan," diyordu bir erkek sesi. Former'in dairesindeki böcek hâlâ çalışıyordu.

"Bütün kapıları çalın. Etrafta birileri varsa bakın." Guerin'in sesiydi. Sesi dinleme cihazından da gelse hâlâ kötüydü.

"Kaç tane arabaya ulaşabildiniz?"

"Üç tane."

"İki tane daha bulun. On blok genişliğinde arama yapılmasını istiyorum. Bu binanın dışından başlayarak devam edin. Ayrıca şüphelilerin ne giydiğini söyleyebilecek birini bulun bana!"

"Gitmeden önce burayı Olay Yeri İnceleme gelene kadar kordona alın." Kanellis'in sesiydi. "Eddie?"

Üçüncü bir ses:

"Pencerenin kenarında kan var. Şüphelilerden biri kendini kesmiş."

"Güzel. Belki bir örnek alabiliriz."

"Senin şu Shaw denen adamın nerede?"

"Telefonuna cevap vermiyor."

"Biraz sabırsızmış."

Guerin cevap vermedi. Duyacağımı duymuştum. Telefonu kapattım ve Guerin'i aradım.

"Neredesin?" dedi telefonu açar açmaz.

"Beni boşver. Aradığın adam Boone. Bir seksenbeş bir doksan boylarında. Uzun boylu, kahverengi saçlı biri. Saçlarını çok kısa kestirmiş, neredeyse sıfır. Sakallarını bilmiyorum, bakamadım. On dakika önce siyah takım giyiyordu.

"Buraya gel. Ayrıntılı tetkikleri o zaman yaparız."

"Sana zaten bildiğin şeyleri söylüyormuşum gibi bir his var içimde."

Durakladı.

"Boone McGann, Burt McGann'ın kardeşidir."

Bu durum Boone'un orta batı aksanını açıklıyordu. Soygunu düşündüm. Anlayamadığım bir taktiksel seçim vardı soygunda. Dört kişi yerine üç kişi olduklarını hatırladım.

"Soygun günü Boone neredeymiş?" diye sordum Guerin'e.

"California'da hapisteymiş. Göz hapsini ihlalden içeri atmışlar."

"Ama şimdi serbest değil mi?"

"Evet."

"Muhtemelen kardeşinin ölümüyle ilgili olarak epey kızgındır."

"Buraya gel konuşalım."

"Daha iyisini yapabilirim. Formes'in bilgisayarını ve belleklerini ele geçirdim. Sanırım içlerinde Dono'nun evine yerleştirilen böceklerin kayıtları var."

Kısa bir duraklamadan sonra:

"Vurulması da var mıdır?"

"Olması için tüm benliğimle dua ediyorum. Ama ne yazık ki veriler şifreli."

"Sokakta güvende değilsin Van!" Bana adımla hitap etmesi pek hayra alamet değildi. Muhtemelen kısa süre sonra yerimi tespit edeceklerdi. Hatta Kanellis çoktan operatörümü aramıştır."

"Formes'in malzemelerini bulabileceğiniz bir yere bırakacağım."

"Shaw!"

"Ayrıca penceredeki kanı unutun. Benim kanım." Telefonu kapattım ve pili çıkardım.

Acaba Guerin bütün ihtimalleri benim üzerime mi yıkacak? Ondan beklenirdi.

Dono'nun evi uygun değildi. Batı yakası polisinin bölgesinde kamyonu bıraktığım yere dönmem bile riskli sayılırdı.

Ayrıca, öğleden sonranın koşuşturmacası içinde Unser'e durumumu rapor etmeyi unuttum.

Hem adaletten hem de askerlikten kaçmış biriydim artık.

YAŞ ON SEKİZ

Öyle uyandım ki sanki düz beton zeminde uyumuştum. Yatağımda yüz üstü uzanmıştım. Dışarısı karanlıktı. Ağzımda kötü bir tat vardı.

Bir şey beni uyandırmıştı. Bir ses. Biraz kıpırdadım ve boynumdaki kasların acıyla çatırdadığını fark ettim. Yatağa düştüğümden beri aynı pozisyonda yatıyordum. Ne zamandır böyleydim? Partiden beri mi? Hani şu son parti.

Çalar saatimin kırmızı rakamları karanlık odanın içinde güzel bir aydınlık oluşturuyordu. Tam başımı diğer tarafa çeviriyordum ki aynı ses duyuldu. Yeni cep telefonum çalıyordu. Kendime aldığım mezuniyet hediyemdi o telefon. Zil sesi hâlâ tuhaftı.

Telefon yerdeki eşyaların içinde bir yerdeydi. Vücudumu yataktan indirebilemk için ellerimi kullandım. Dikey hale gelmem çok zor görünüyordu. Yığınların içinde küçük sert dikdörtgeni arıyordum. Tam da telefonu bulduğum sırada çalma sesi kesildi.

Numarayı tanımıyordum ama yine de yeşil düğmeye basıp aradım.

"Van! Neredesin oğlum? Sen misin?"

Davey'in sesiydi. Her zamankinden daha paniklemiş gibi konuşuyordu.

"Evet, ne oldu?"

Dilim şişmişti. Mezuniyetten beri bir fıçı bira devirmişimdir. Davey, ben ve Emmet Watson Lisesi'nden bir grup mezun ve başka okullardan çocuklarla parti vermiştik. Tabii ki ortamda kızlar da vardı ve en az bir kız kavgası çıkmıştır. En son hatırladığım Davey'in uyumak üzere evine gittiğiydi. Eğlencenin bir kısmını kaçırmıştı.

"Van! Çok şükür! Buraya gelmen lazım Van. Lütfen!"

"Ne oluyor Allah aşkına?"

"Tamam tamam. Ben... Ben Broadway'deyim. Bir dükkânda. Aman yahu!"

"Sakin ol. Yakalandın mı, ne oldu? Sana bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır, keşke bana olsaydı. Bobby. Bobby Sessions. Öldü."

Bobby Sessions. Davey'in ot sattığı bağlantılarından biriydi. Mutemelen daha fazla ortaklıkları da vardı. O ölmüştü.

"Van?"

Davey'in sesi titriyordu.

"Lütfen! Geliyorlar!"

"Kim geliyor? Ne istiyorsun?"

Bir yandan giyinmeye çalışıyordum. Akşamdan kalma halimden eser kalmamıştı.

Davey titreyerek derin bir nefes aldı.

"Bilmiyorum. Bazı adamlarla buluşmuştuk, deponun orada. Bobby onları tanıdığını söylemişti. Onlara satmak istediği bir şey

varmiş. Satacağı şey arabasının bagajındaymış. Malı indirmeye yardım edersem bana indirim yapacaktı. Belki de yalnız gitmek istemiyordu." Davey gülümsedi ve hafifçe öksürdü.

Depo birkaç kilometre ötedeydi. Botlarımı çorapsız geçirdim ayağıma.

"Ne oldu? Söylesene!"

"Yahu bizimle konuşmadılar bile. Bizden büyüktüler. İçlerinden biri ötekine baktı, "Tamam," dedi, baktığı adam da Bobby'yi vurdu. Pislik herif! Sonra bana da ateş ettiler. Ölmek için çok erkendi. Hayatımda öyle hızlı koşmamışımdır. Hâlâ titriyorum baksana, Van!"

Sana söylemiştim. Seni koca gerizekalı! Söylemiştim!

Dono'nun Chevy Cavalier'inin anahtarlarını koridorun zemininden, attığım yerden aldım.

"Seni almaya geliyorum. Neredesin?"

"Şu yılbaşı şeylerinin olduğu yerdeyim. Plastik ağaçlar, oyuncaklar filan var burada. Broadway'in karşısına kadar kovaladılar beni. Sonra kestirme bir yere daldım, buraya çıktım..."

"Tamam, sakin ol. Yerini biliyorum. İçeriye girdin mi?"

Alarm çalar da polisler gelir diye endişelendim. Gerçi polislerin gelmesi öldürülmesinden iyidir. Cavalier büyük bir gürültüyle çalıştıktan sonra gaza basıp yola çıktım.

"Evet, girdim. Aslında dışarıda bekleyecektim ama orada olduklarını bildiğim için içeri girdim. Ne yapacağımı bilemiyorum, Van!"

"Orada kal, kıpırdama!"

Belki de bizzat yardım çağırmalıydım. Hayır, olmaz, korkaklık olur. Dono'nun bana söyledikleri kulağımda yankılandı o anda: "Polisleri asla işine karıştırma.". O adi heriflerden ne hayır gelmiş ki bugüne kadar?"

Dono şehir dışındaydı. Benimle Seattle Central Community College'in spor salonundaki Watson High mezuniyet törenini izlemeye gelmişti. Keplerimizi fırlatmamızdan sonra sırtımı sıvazlayarak yokluğunda evini yakmamam konusunda uyarısını yaptıktan sonra gitti. Pazartesiye kadar yollarda olacaktı.

On dördüncü caddeye neredeyse iki lastik üzerinde döndüm. Tek elimle direksiyonu toplamaya çalışırken biraz abarttım ve neredeyse park halindeki bir kombiye çarpıyordum. İki dakikalık yolum kalmıştı.

Vites kutusunun çıkardığı seslere rağmen telefondan Davey'in hızlı ve derin nefes alışlarını duyabiliyordum.

"Van, ne olursun! Bobby gibi olmak istemiyorum. Onun gibi olamam, olmamalıyım!"

Ağlıyordu. Emindim.

"Geliyorum, birazdan oradayım."

Direksiyonu iki elimle tutabilmek için telefonu fırlattım ve Thomas Caddesi'ne doğru kırmızı ışığı takmadan devam ettim. Telefon ulaşamayacağım şekilde yere düşmüştü.

Deponun tahliye havuzunun yanından geçiyordum. Yüksek çitlerle çevrili, içerisinde hiç ışıkları olmayan iki dönümlük karanlık bir araziydi orası. Dışarısında da ancak bir iki ışık vardı. Cinayet işlemek için harika bir yerdi. Çitlerin dibini mesken tutmuş evsizler, tehlike kendilerine uzak olduğu sürece olası silah seslerini de umursamazlardı.

Davey'in dediğine göre adam Bobby'yi hemen öldürmüştü.

Bobby ne satıyordu ki öyle? Kokain, haşhaş gibi bir şeylerdi herhalde. En azından bir bagaj dolusu adi hint kenevirinden daha

fazla para eden bir şey olmalıydı. Salak Bobby Sessions. Salaklıkta derece yapmış resmen!

Bobby'yi vuranların gözden kaçırdığı tek şey Davey'in ne kadar hızlı koşabildiğiydi. Kuyruğuna teneke bağlanmış bir kedi gibi koşardı.

Yılbaşı eşyaları satan dükkân Harvard Caddesi'nin yakınındaydı. Broadway'deki Capitol Hill'ın ana arterinden pek uzak sayılmazdı. Broadway'de gezinen bir iki kişi görebildim sadece. İki blok ötede ise hiçbir hareket yoktu. Orası eskinin iş merkezlerinin olduğu yerdi. Şimdi ise ucuz stüdyo dairelerin yayıldığı bir yer haline gelmişti.

Güneş henüz doğu tarafındaki gökyüzüne değmemişti. Yağmur başladı. Silecekleri çalıştırdım ve biraz yavaşladım. Düşünmeye başladım. Keşke Dono yanımdaki yolcu koltuğunda oturuyor olsaydı. Onu orada hayal edebiliyordum. Acaba ne söylerdi?

Davey'in dediğine göre iki kişiydiler. İkisi de yaya olarak mı kovalamıştı acaba? Biri arabaya binip Davey'in önünü kesmek istemiş de olabilirdi. Muhtemelen cep telefonları vardı ve birbiriyle konuşuyorlardı. Her kapıyı, her çöp kutusunu karıştırıp Davey'i aramış olabilirlerdi. Vazgeçmemişlerdir çünkü Davey onların Bobby'yi vurduğuna şahit olmuştu. Onu ellerinden kaçırmayı göze alamazlardı.

Peki, o zaman ne oldu? Davey'in hâlâ oralarda olduğunu biliyorlardır. Ama nerede olduğunu bilmiyorlardır. Ona yeterince yakın olsaydılar ve dükkâna girdiğini görseydiler Davey'in beni aramaya fırsatı olmazdı.

Sonraki bloğu geçince yavaşladım, Harvard'ın önünde sağa çektim. Cavalier'i yavaşça salarak boş yer aramaya başladım. Aslında bu sokağa park edilmez ama herkes bir kere şansını dener.

Az ileride önümde siyah kepli biri belirdi. Yola paralel yürüyordu. Bana döndü ve biraz yaklaştı. Penceremden bir şey söylemeye çalışıyordu. Köşeli, top sakallı yüzü vardı. Islanmıştı ve burnundan soluyordu. Üzerinde pot duran deri montu vardı. Yanından geçtim ve hâlâ yer arıyormuş gibi davranıyordum.

Davey'in dediği dükkânın üç kapı aşağısındaydım. Holiday Haus dedikleri yerdeydim. Daha çok yazın rağbet gören yerlerden biri gibiydi. Kepenkleri kapalıydı. Ölü sezon.

Köşeyi döndüm. Blok boyunca uzanan bir servis yolu çıktı karşıma. Dükkân sırasıyla apartmanların arasında uzanan, ancak çöpleri toplamaya gelen çöp kamyonlarının geçebileceği genişlikte bir yoldu.

Yolun ortasında durdum ve farları kapattım. Sokak aydınlıktı. Aşağı doğru, yetmiş metre boyunca neredeyse tüm yolu görebiliyordum. Etrafta hiç hareket yoktu. Yağmur biraz daha kuvvetlenmişti.

Bir dakika daha geçti.

Kapı aralıklarından birinden bir kişi önüme fırladı. Koyu renkli bir gövde ve kafadan başka bir şey göremedim. Rölantide çalışan Cavalier'ime baktıktan birkaç saniye sonra kapı boşluğunda kayboldu.

Sabah vardiyasının arabasını yakalamaya çalışan bir olabilir diye düşündüm. Belki de kız arkadaşının içeride sigara içmesine izin vermediği biri sigara içmek için sokağa çıkmıştır.

Ne tuhaftır ki az önce yanıma yaklaşan kişiyi gördüğümde hissettiğim şeyin aynısını bu kişi için de hissettim. Sıradan vatandaş olmak için fazla heyecanlı davranıyorlardı. Davey'in dediği adamlar

bunlar olmalıydı. Birkaç kilo ot için adam öldüren aşağılık mahlûklar.

Mazuniyet haftamı bu şekilde geçirmeyi hiç beklemiyordum.

Polis çağırmak için çok geç kalmıştım. En yakın karakol buradan on blok ötedeydi.

Fakat polisler beni ve Davey'i sorguya çekecek olurlarsa Dono'yla da konuşmak isteyebilirlerdi. Belki de neden şehir dışında olduğunu bilmek isteyeceklerdi. Polislerin dikkatini çekmek Dono için sorun olur muydu acaba böyle bir zamanda? Acaba nelerle uğraşıyordu şu an?

Kendim halledebilirdim. Halletmek zorundaydım.

Tamam, nasıl olması gerekiyorsa öyle olsun.

İlk gereken şey bir çıkış yoludur. Her zaman açık olan en az bir yol olmalıdır. Holiday Haus biraz mesafeli gibiydi. Davey'i yerinden çıkarabilsem bile arabaya koşup kaçmak için fazla uzaktı.

Çok fazla hareketli bileşen vardı durumumuzda. Birinin yerini biliyordum, sabit duruyordu, diğerleri hareket halindeydi. Hatta çoktan yardım çağırmış da olabilirlerdi. Yardım da yolda hareket halinde olabilirdi. Beni çıkmaza sokan çok şey vardı.

O zaman bahisleri arttıracaksın oğlum! Baktın ki olaylar karmaşık ve çözüm bulamıyorsun, o zaman durumu karşı taraf için seninkinden daha karmaşık hale getireceksin.

Cavalier'i bir yangın musluğunun yanına çektim, kapıları açık halde bıraktım.

Sokaktaki apartmanların birinin duvarına dayalı cüruf blokları vardı. Eğilip küçük kitap boyutlarında bir tane aldım. Ağır sayılırdı.

Anahtarlarımı çıngırdattım ve cüruf bloğunu cep telefonu gibi kulağıma götürdüm.

"Benim oğlum, eve gidiyorum."

Az önceki silüet hâlâ kapının önünde duruyordu. Merdivenlerden yavaşça çıktım, anahtarları elimde beceriksizce karıştırıyordum.

"Hayır yahu! Dedim ya, sarhoş değilim. Yani henüz değilim," diye konuştum hafifçe sırıtarak.

Silüete yaklaştıkça geniş çeneli beyaz bir adam belirdi karşımda. Otuz yaşlarında, siyah parka giymişti. Saçları o kadar kısa kesilmişti ki kafası neredeyse kel görünüyordu. Yüzlerce reklamın, broşürün, satılık mobilya ilanının yapışık olduğu duvara dayandı. Ona doğru yürürken başımı salladım. "Dur bekle," dedim elimdeki bloğa. Ardından adama dönerek: "Kapıda kaldım da."

Başını bir kere salladı. Yanakları da sallandı. Dikkatini sokağa verdi.

Ben de anlamış gibi yaparak yine başımı salladım ve anahtarları çıngırdatmaya devam ettim. Tam kör noktasına geldiğimde elimdeki taş gibi blokla kıllı kafasına sağlam bir vuruş indirdim. Anında dizlerinin üstüne düştü. Bir defa daha vurduğumda tamamen yüz üstü yere yığıldı. Parkasına kanlar sıçramıştı.

Kahretsin! Sanırım panikledim ve biraz fazla sert vurdum. Parkasının yakası yüzünün kenarına düşmüştü. Kefene sarılmış gibi görünüyordu. Yakasını kaldırdım ve adama baktım.

Nefes alıyordu. Sanırım. Boynunun yanıbaşına parmaklarımı koydum. Evet, nabız vardı. Kesinlikle eminim, nabzı atıyordu. Yoksa onlar benim kendi kalp atışlarım mıydı? Derin bir nefes verdi. Ağzından çıkan havanın nemi havaya karıştı.

Boynuna koyduğum parmaklarım kalın bir mürekkep izinin biraz üzerindeydi. Parkanın arkasını biraz açtım. Dövmeler yaka-

sından aşağı iniyordu. Gamalı haçlı, oklu bazı çizimler vardı. Üst taraflarında da Gotik alfabeyle yazılmış iki harfin üst tarafları görünüyordu: HY.

Bu sanatı daha önce de görmüştüm. Halkın Yumruğu.

Beyazlardan oluşan bir çeteydi bunlar. Büyük çetelerin yanında önemsiz kalıyorlardı. Bunar genellikle kuzeybatıda uyuşturucu veya silah satarak geçimini sağlayan küçük bir gruptu. Hitler hayranları, Meksikalıların ya da Rus aile mafyasının yanında pek söz sahibi olamazlardı.

Ama ne olursa olsun Davey ve bana göre çok daha güçlü ve etkiliydiler.

Binanın önüne çıkıp dışarı baktım. Acaba diğeri orada beklemeye devam mı edecek yoksa arkadaşının yanına mı gelecekti?

Kel kafalının ceplerine dadandım. Pek kolay olmadı herifi çevirmek. Kalın parka giymiş, doksan kiloluk bir gâvur ölüsüydü. Telsize benzeyen bir cep telefonu vardı. Onun haricinde şeker, kürdan gibi ıvır zıvırlar çıktı cebinden.

Belinde Ruger Standart tabancası vardı. Soğuk havada yanık barut kokusunu kolayca alabiliyordum. Muhtemelen Bobby Sessions'u öldüren silah buydu. Bobby'yi oldum olası sevmemiş olsam da bu silahı görmek içimi biraz rahatlattı. Adamın kafasına indirdiğim şey için daha az pişmanlık duyuyordum artık.

Telsizini cebime koydum. Silahı almak büyük sorundu. Üzerimde bir cinayet aleti taşımak istemezdim. Ama bu pislik herifin kendine gelip Davey'le peşimize düşmesini de istemiyordum. Duvardaki ilanlardan birini yırttım, silahın kabzesine sardım ve aleti yanıma aldım.

Etrafa baktım. Sokakta hâlâ hareket yoktu. Derin bir nefes aldım ve merdivenlerden inerek Holiday Haus'a doğru gittiğini düşündüğüm yönde ilerledim. Pencere yoktu. Kapı tokmağına benzer bir şey de yoktu. Sadece bir asma kilit vardı. Kapıya yakından bakıp zorlanma izleri aradım. Parmaklarımı boşluğa sokup birkaç santimetre araladım.

"Davey?" diye seslendim içerideki karanlığa.

Ani bir kıpırdanmayla beraber:

"Van!"

Sesi o kadar yumuşak geliyordu ki neredeyse duyamıyordum.

"Hadi gidelim lanet olasıca!"

"Gelemem."

Kendi kendime küfür ettiğim anda kapının ağzında ayağım kaydı. Ön taraftaki pencereler paramparçaydı. Dükkânın içi derin bir mağara gibiydi, zifiri karanlıktı. Herhangi bir şeye çarpma korkusuyla hareket etmeye çekiniyordum.

" Yine ne oldu yahu?"

" Bekle."

Davey'in bana doğru sürünerek geldiğini anlamıştım.

Onu karşılamak için dizlerimin üzerine çöktüm. Kâğıda sarılı silahı yere koydum. Lanet olası uğursuz şey!

"Gitmemiz lazım Davey. Hazır adam sokaktayken gidelim."

"Yahu beklesene!" Süründükçe yere çarpan avuçlarının sesini duyuyordum ama hiçbir şey göremiyordum.

Keskin bir koku aldım. Aman Tanrım, sidik kokusu! Davey altına işemişti!

"Hemen tabanları yağlayıp buradan sıvışmamız lazım Bay Haklı. Hem de hemen!"

"Yapamam," dediği anda uzandım ve hiçbir şey görmeden el yordamıyla onu yakaladım. Bir elimle saçını tutmuştum. Diğer elimle de durmadan sızlanan ağzını sıkmıştım.

"Hadi, kıpırdansana geri zekâlı, yoksa seni şuracıkta bırakıp giderim! Anlıyor musun beni? Sana yardım etmemi istiyorsan dediklerimi yapacaksın."

Durakladı ve tekrar tekrar başını salladı.

Arkamızdaki kapının topuzuna ulaştım.

"Şimdi hemen buradan gidiyoruz. Dono'nun arabası hemen şurada, sokakta. Etrafa hiç bakma, sadece kaç!"

Peşimizdekiler etrafta olsa bile en azından hareketli hedef olacaktık, bizi vurmaları zorlaşacaktı.

Kapıyı açık bırakarak kendimizi sokağa attık. İçerideki zifiri karanlıktan sonra sokak ışıkları gözlerimizi alıyordu. Gözlerimi kıstım ve koşmaya devam ettim. Arkamdaki Davey'in hafif ve hızlı adımlarını duyuyordum. Kel kafalıyı hakladığım yerin önünden geçtik. Gözüme vuran ışıklardan ve koşmanın hızından yerdeki bedeni göremedim. Koştuk. Köşeyi döndük. Ayakkabılarımız ıslak kaldırımda kayıyordu. Cavalier on metre önümüzde güneş gibi parlıyordu.

Birden bire bana bir şey çarptı. Park halindeki arabaya vurarak sektim. Sersemlemiştim. Bir şey kaburgalarımı ezmişti. Sanki şehrin bütün havası bitmiş gibiydi, nefes alamıyordum. Dizlerimin üzerindeydim. Davey'in sesini ve acıyla bağırmasını duydum.

İki el beni yerimden kaldırdı. Tepemde bir yumruk gördüm. Kafamı uçurmak için hazır, sıkılmış bekliyordu. Çok fenaydı. Kaçınmak için başımı eğdim fakat kafatasımın tepesine yumruğu yemekten kurtulamadım. Öyle bir vuruştu ki gözlerimin önüne çakan ışıklar

diğer tüm ışıkları gölgede bıraktı. Arabaya doğru arkaca düştüm ve öylece kaldım.

Davey'i gördüm. Yerdeydi. Böcek gibi çırpınıyordu. Kel kafalı ona doğru eğiliyor, elini büküyordu. Arabadan destek almaya çalıştım. Kalkabiliyordum.

Kel kafalı hareket ettiğimi görünce bana döndü. Kafasının yan tarafında kanlar vardı. Benim vurduğum yerdi orası. Ama ne yazık ki şu anda elimde o bloktan yoktu. Bana doğru sendeleyerek yaklaştı. Yumruklarımı sıkmayı denedim. Belki faydası olurdu.

Kafamın dibinden bir eşek arısı sıyırarak geçti sanki. Kel kafalıyla ikimiz de nereden geldiğine bakarken fare suratlı olan diğer adamın bize doğru koştuğunu gördük. Yirmi metre ötede, ıslak kaldırımlı tepeden aşağı iniyordu. Bize doğru uzanmış eli bir kere daha ateş saçarak patladı.

Kendimi kel kafalıya doğru attım. Yorgun savunma oyuncuları gibi birbirimize çarparak kaldırıma yığıldık. Fare suratlı tekrar ateş etti. Artık bize çok daha yakındı. Gerilmiştim. Bir sonraki mermi kafamı patlatabilirdi.

Bir el daha silah sesi duydum, sonra bir tane daha. Davey hâlâ yerde yatıyordu. Elinde kel kafalının silahı vardı. Zaten kaldırıma düşemek üzere olan fare suratlıya arka arkaya ateş etmeye başladı.

Dono'nun sesini duyar gibi oldum: Birileri Ruger'i otomatiğe almış. Parmağımı tetikte tuttuğum sürece ateş ediyor. Davey elindeki silahı boğarcasına sıkmıştı.

Kel kafalı kıpırdamıyordu. Birlikte yere düştüğümüzden beri hiç hareket etmemişti. Davey'in ateşi arasında kel kafalının yüzünde siyah bir delik görmüştüm. Tam sağ gözünün altında. Diğer gözü

açıktı ama görmüyordu. Dişlerinin arasından dilinin ucu görünüyordu.

Kalktım.

Davey'in elleri hâlâ Ruger'in üzerindeydi ve hâlâ tavşan suratlıya doğrultmuş bekliyordu. Silah boştu. Sürgüsü tamamen açıktı. Davey'in eline vurarak silahı düşürttüm. Ellerinde eldivenleri vardı. Parmak izi yoktu.

Davey'i ayaklarının üzerine kaldırdım ve arabaya doğru yürüdük. Birbirimize dayanıyorduk.

Bir şekilde sürücü kapısını açmayı başardım ve Davey'i arabanın içine soktum. Hiç ses çıkarmadı. Yukarıdan, apartmanın üst katlarından birinden bir kadın sesi geliyordu:

"Neler oluyor orada?"

Arabaya atladım, motoru çalıştırdım ve gaza sonuna kadar bastım. Lastikler neredeyse iki saniye boyunca oldukları yerde kaydı. Biraz yağmur suyu püskürten lastikler nihayet yolu tuttu ve tepeye doğru hızla yol almaya başladık.

Farlar kapalıydı. Camları açıp dışarısını dinlemeye başladım. Siren sesi yoktu. Güzel. Belki birkaç dakikamız vardı kurtulmak için. Arkamızda kaldırımın üzerinde iki ceset bırakmıştık. Görenler vardı. Arabamızı görmüşlerdi. Birileri plakayı almış da olabilirdi.

"Van!" dedi Davey.

"Kapa çeneni!"

Cavalier Dono'nun adına değildi. Plakalar sorgulanacak olursa aynı renkte başka bir Chevrolet sahibi çıkacaktı. Hatta belki de Dono'nun sahte isimlerinden biri çıkardı. Her ne olursa olsun iyi durum değildi.

Hâlâ paçayı kurtarabilirdik.

Davey'in eli ön konsolun üzerindeydi. Alnını koluna dayamıştı.

"Vay canına, başardık! Hayattayız!"

Camları kapattım ve gazdaki ayağımı biraz serbest bıraktım. Bir blok yanıbaşımızda, deponun orada polis arabalarının kırmızı mavi ışıkları parlıyordu. Bobby'yi bulmuşlardı.

"Seni vurduğunu sandım. Ben de onu vurdum! Ben ateş ettim, ben! İnanamıyorum. Gördün değil mi?"

Davey'in susmasını istiyordum aslında ama konuşması daha hayırlıydı. Şimdi istediği her şeyi kusabilirdi. Bu geceden sonra çenesini tutabileceğinden emin olmaya başladım.

Şu anda yapılacak en doğru şey sokaklardan uzak durmaktı. Cavalier, Dono dönene kadar garajda kalabilirdi. En güvenli yer garajdı. Davey'i sakinleştirip olanları evde anlatırdım. Sonrasında bütün gece konuşacak zamanımız olacaktı.

"Komik bir şey duymak ister misin?" diye sordu Davey. Yarı gülme yarı gülme sesi gibiydi.

"Dükkânda beni tutmuştun ya..."

"Ee?"

"O zaman seni Dono sandım. Onu da getirdiğini sanıştım. Beni tutan kişinin Dono olduğuna yemin edebilirdim. O kadar korkutmuştun ki beni, korkmayı bile unutmuştum."

"Evet, biliyorum. Dedemin ne kadar korkutucu olabileceğini iyi bilirim."

24. BÖLÜM

Seattle Merkez Kütüphanesi öğleden sonraları oldukça yoğun bir yerdir. Korkuluklara oturmuş, kalabalığı izliyordum. İnsanlar 5. Cadde'ye açılan kapıdan sürü gibi girip çıkıyorlardı.

Saatime baktım. Beşe çeyrek vardı. İnsanları seyre daldığımdan beri, her geçen polisten saklanmaya çalışarak iki saat geçirmiştim.

Yirmi dakika sonra Davey güvenlik kontrolünden geçti. Mavi spor çantası vardı. Çoğu turist gibi cam duvara bakarak üzerini kontrol etti. Üzerinde tişört ve geçen akşam gördüğüm kot pantolonu vardı. Üzerine mont giymemişti.

Etrafına baktı, ona tarif ettiğim asansörleri gördü. Sonra beni fark etti ama el sallamadı.

Yeniden kalabalığa baktım. Çoğunlukla ellerinde dizüstü bilgisayarları olan lise öğrencileri ve dergi okuyan yaşlılar görünüyordu. Fakat neredeyse hepsinde, gencinde yaşlısında kulaklık vardı. Tek kişilik sohbetler için eşsiz bir yerdi burası.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi Davey.

"Eve girdin mi?" diye sordum.

Başını salladı. Mutlu görünüyordu. Neredeyse keyfinden göbek atacak gibiydi.

"Yedek anahtarın hâlâ orada olduğuna inanamıyorum. Epey paslandığım için kilidi kıracağımı düşünmüştüm. Dono oradaki gevşek tuğlayı fark etmemiş mi?"

"Odaklanma meselesi Davey. Polisler var mıydı etrafta?"

"Evet. O yüzden uzun sürdü işim. Arka kapıdan girmek zorunda kaldım. Başka kötü haberlerim de var; kamyon gitmiş."

"Nasıl gitmiş?"

"Bana söylediğin yere baktım, orada yoktu. Hatta emin olmak için garajın başka yerlerine de baktım. Gitmiş."

Pioneer Meydanı'nın her yerinde polisler vardı. Guerin benimle birlikte Dono'nun kamyonunu da aramalarını tembihlemiş olmalıydı.

Kamyonu bulduysalar Formes'in bilgisayarını ve bellekleri de bulmuş olmalıydılar. Browning'im de gitmiş olabilirdi ama asıl önemlisi polislerin bilgisayardaki şifreleri kırmaya başlamış olmaları ihtimaliydi. Guerin, Dono'hun vurulduğu anki ses kayıtlarını dinlemeye çoktan başlamış olabilirdi.

Davey mavi spor çantayı bana verdi. Balkondan içeri girdik ve tünel gibi bir koridordan geçtik. Sonunda üçüncü kattan aşağı yukarı giden asansörlerin olduğu yere geldik. Koridorun ve basmakların duvarları, zemini ve tavanı canlı kırmızı boyalıydı. Sanki bir atardamarın içinde yürüyorduk.

Spor çantayı açtım. Dono'nun eşyaları vardı içinde. Gizli bölmesinde bulunan cep telefonları, kocaman anahtarlığıyla birlikte giysilerinin üzerindeydi. Otuz ikilik silahın mermilerinin olduğu kutu

çantanın kenarına, pasaportlarımın ve evrakımın yanına sıkıştırılmıştı.

"Dedenin şu meşhur sincap yuvasını hep sevmişimdir. Çok havalı," dedi Davey.

"Teşekkür ederim. Benim için kendini büyük bir tehlikeye attın."

Davey Dono'nun tişörtlerini göstererek:

"En büyüklerini seçtim. Umarım sana olurlar," diyerek sordu: "Devam edecek misin?"

"Neye?"

"Arayışını diyorum. Bana söyleyebilirsin. Şunları getirmemi istedin, sorgusuz sualsiz getirdim. Sanki acil durum çantası hazırlamış gibisin. En azından nasıl bir bataklığın içine girdiğini söyle bana. Sadece bir ceset bulduğunu biliyorum."

"İki ceset."

Gülümsemesi bitti.

"O kadından başka biri daha mı?"

Ona böcekleri ve Julian Formes'i anlattım. Polise ifade vermeye gitmediğimi çünkü istediklerini öğrendikten sonra beni Unser'e teslim edeceklerini bildiğimi söyledim. Bayrak yarışındaki baton gibi olmak istememiştim."

Bitirdiğimde Davey bana saçım alev almış gibi bakıyordu.

"Çok fenaymış Van! Ben şeyy..."

"Bu yüzden seni bu işlerden uzak tutmaya çalıştım. Çok büyük beladayım."

"Hay böyle işe!"

"Neden bu kadar kızdın?"

Kan kırmızısı tünelden geçen kalabalığın meraklı bakışlarının hedefi olmaya başlamıştık. İki tanesi kütüphane personeliydi.

"Neden mi? Çünkü bütün bunlar olurken senin arkanda olmalıydım, sen şehri terk ederken değil."

"Şehri terk etmiyorum."

"Sana borcum var. Lanet olsun, senin de bana bir şans verme borcun var! Bana o şansı ver ki ödeşelim."

"Senin de ailene karşı borcun var. Hapisten uzak durmalısın."

"On yıl, Van. Gittin ve tek kelime bile etmedin. En azından bana kızgın olduğunu söyle. En azından bunu hak ediyorumdur."

Davey'le geçirdiğimiz beş dakikanın ardından yine ergenler gibi kavga ediyorduk. Çantayı yerden aldım.

"Bununla zaten yeterince yardımcı oldun Davey."

"Ve Juliet'in arabası. Yeşil bir Honda. Otoparkın ikinci katında seni bekliyor. Buyur."

Bana anahtarları verdi.

"Artık Dono'yu görmeye hastaneye gidemeyeceksin değil mi?"

"Hayır ama o işi hallettim."

"Güvenlik görevlilerini mi satın aldın?"

"Bir de Dono'nun örgü şişiyle silahlanmış bir komşusu. Bayana durumda bir değişiklik olursa bana nasıl ulaşacağını söyleyeceğim. Sen de ulaşırsın."

"Peki, tamam." Davey'in parmakları hard rock ritmi tutuyormuş gibi vuruyordu bacağına. Gözlerindeki mutlu manyak bakışları çocukluğundan beri hiç değişmemişti. Her zaman eğlenceye hazır gibi bakıyordu."

Liseye yeni başlamış çaylaklardan oluşan bir grup öğrenci geçti yanımızdan. Kızgın dalgaların rıhtımı döverken çıkardığı gürültüyle, itişip kakışarak geçiyorlardı. Alt kata inmelerini bekledik.

"Kin güttüğümden değil Davey ama üçüncü cesedin Juliet'in kocasına, Frances'in babasına ait olduğunu söylemek zorunda kalmak istemiyorum."

Yüzü kaskatı kesildi.

"Sanırım başımın çaresine bakabilirim."

"İşler düzelirse seni ararım."

Kan kırmızısı tünelden yürüyerek uzaklaştım.

Bana inanmıyordu. Ona gerçeği söylemekten neden çekindiğimi bile bilmiyordum.

25. BÖLÜM

Luce, Morgen'in mal girişi kapısını benim için açık bırakmıştı. İçeriye girdim, bardaki bira fıçısı kulelerinin arasından geçerek ikinci kata çıktım. Hâlâ kanlı ve yırtık kot pantolonum ve kirli tişörtüm vardı üzerimde. Pis kapüşonluyu kütüphanedeyken çıkarmıştım. İlk çalışımda kapıyı açtı.

"Giyinmişsin."

Luce'nin üzerinde siyah kot pantolon ile düğmeleri açık gümüş renkli gömlek ve ayağında bale pabucu vardı. Takısı yoktu, hafif makyajlıydı. Solgun saçı alnının hemen arkasından düz taranmıştı.

"Ne zamandır barın üst katında yaşıyorsun?"

"Amcama ait şeylerden biri de burası. Sence bu koku nedir?"

"Keşke çiçek de getirseydim."

"Beni aramandan sonra polis geldi, biliyor musun? Alt katta Mike'la konuştular, senin buraya gelip gelmediğini sordular. Çok önemsiz bir soruya cevap arıyormuş gibi konuştular."

"Mike ne dedi?"

"Ne demiş olabilir? İkimizin konuştuğunu bile bilmiyordu. Fakat merak etme, Mike aptal değildir. Bu gece barı tek başına idare etmesi gerektiğini söylediğimde mesajı almıştır."

"Hollis'e ulaşır ulaşmaz yakandan düşeceğim. Sonra polisler pek bulaşmaz sana."

"Saçmalama. Polis barın etrafında dolaşabilir ama buraya seni aramaya gelemezler. Şimdi otur ve Allah aşkına karamsarlığı bırak. Galiba senin bir kahveye ihtiyacın var."

Kocaman kadife koltuğa oturdum. Omuzlarımdaki yükün biraz hafiflediğini hissettim. Guerin beni istediğinden çok Boone'u istiyordu. O zaman katil ve ona yardım eden her kimse bulunabilecekti. Sonra ben de sevgili Unser'in şefkatli kollarına atlayıp mutluluğa yelken açacaktım.

Luce'nin yaşadığı yer tek yatak odalı bir daireydi. Stüdyo daireden biraz büyüktü. Her yer eşya doluydu. Kalın perdeler akşam güneşinin ışığından olabildiğince yararlanmak için biraz aralanmıştı. Pencereler ahşap çerçeveliydi. Duvarda küçük gümüş çerçeveli iki düzineden fazla fotoğraf vardı. Duvardaki resim çerçevelerinin camı odanın içinde adeta ayna etkisi yapıyordu.

Odadaki rafların tümü ağır kütap yükünün altında eziliyordu. Şöyle bir baktım; epeyce kurgusal olmayan kitap ve bol bol edebiyat. Kütüphaneci Addy Proctor olsa çok beğenirdi.

Luce mutfaktan iki kahveyle geldi.

"Sen aradığında berbat durumdaydım. Her siren duyduğumda yerimden fırlıyordum. Çok kötüydü. Gün boyunca sirenlere alışmış mıydım? Yoksa şehirdeki bütün polislerin kızgın eşek arıları gibi

burada dolanmalarına sebep olacak bir şey mi yaptın diye düşünmeye başladım."

Ona Cristiana Liotti'yi bulduğumu, Julian Formes'in başına gelenleri ve ardından başıma gelen bütün kötü olayları anlattım. Luce her geçen dakika artan şaşkınlıkla dinliyordu.

"Peki, polis neden senin peşinde? Sen kimseyi öldürmedin ki!"

"Polisler de öyle düşünüyor bence ama emin olamıyorlar. Formes'in evinden kaçtım. Silahlar patlamıştı. Beni içeri alıp ifade almak zorundalar."

"Sen de bunu istemiyorsun tabii."

"Henüz istemiyorum diyelim. Boone onların burnunun dibinden geçmiş olabilir. Telefonunu alabilir miyim?"

Addy Proctor'u aradım. Tam telesekretere düşeceğini düşündüğüm anda telefonu açtı.

"Addy, benim, Van. Müsait misin?"

"Van, şükürler olsun! Evet, dinliyorum. Biraz panikledim, sorun yok. Hastaneye gidecektim ben de, dedeni görmeye. Tam da evden çıkıyordum."

"Gitmeden önce şu numarayı bir yere yazmanı istiyorum. Bana buradan ulaşabilirsin." Ona yeni kullan-at telefonumun numarasını verdim."

"Bunun sokaktaki sivil polis arabasıyla bir ilgisi var mı? Öğleden beri iki polis hemen şurada, kahverengi bir arabanın içinde bekliyor da ondan sordum. Senin evinin oraya bakıyorlar."

"Olabilir."

"Sanırım hastanede de Seattle'ın en iyilerinden iki tanesi varmış."

"O da olabilir. Diyecektim ki..."

"Tamam, anladım, dedenle ilgili bir gelişme olursa seni arayacağım."

"Teşekkür ederim Addy. Sen nasılsın? Nasıl gidiyor hayat?"

"İdare ediyorum işte. Hele bir de şu gözetlenme hissi olmasa daha da iyi olacak her şey. Çok sinir bozucu bir durum."

"Polisi ara ve evinin önüne bir sapığın park ettiğini söyle. On dakika içinde giderler."

"Evet, iyisi mi öyle yapayım."

Telefonu kapattım.

Luce kahve kupasını iki eliyle tutuyor ama içmiyordu.

"Sinir oluyorum şunlara. Sen kıçını kıpırdatmayıp otursaydın o insanları öldüren kişiyle ilgili ilk ipucunu nereden bulacaklardı?"

"O insanların hiç biri masum değildi. Ama yine de başlarına gelenleri hak ettiklerini düşünmüyorum."

"Bütün kariyerini riske atıyorsun. Polis ya da savcı ya da başka biri ordunun senin yakandan düşmesini sağlayamaz mı?"

Birden gülesim geldi. Bölge savcısının Unser'e ne yapması gerektiğini söylediği anı canlandırdım gözümde.

"Sonuçta ordudan atılmama Unser değil sadece askeri yargıç karar verecekti. Ama şu anda ordu umrumda değil. Şu işi halletmem lazım."

"Bence önce duş alman lazım. Banyoya geç, kapının arkasında temiz havlu var."

Sıcak suyla adeta mutluluğun doruklarına ulaşmıştım. Bacaklarımdaki kesiklerin ve soyukların yanması bile aldığım zevki engelleyemiyordu. Bir hafta boyunca yıkanabilirdim. Sonunda çıktım ve su buharı bulutunun içinde kurulandım.

Luce kapıyı çalarak açtı. Yukarıdan aşağıya beni süzdü.

"Bütün ihtiyaçlarını giderip gidermediğine baktım sadece."

Gülümsedim.

"Tümünü gideremedim."

Kapı ağzında bir kere öpüştük. Sonra koridorda tekrar ettik. Hangimizin yatak odasına yöneldiğini bilmiyorum ama kendimizi orada bulmuştuk. Kot pantolonu vücudundan sıyrılarak yere indi. Dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmadı. Gömleğini çıkardım. Bir an benden koptu ve demir ayaklı yatağının üzerindeki gereksiz yastıkları ortadan kaldırmak için arkasını döndü. Uzun, ince vücudu bir buz sarkıtı gibi görünüyordu.

Yüzüme baktı. Göz bebekleri büyük bir girdabın ortası gibi derin karanlıktı. Üzerindeki son parça giysiyi de bendeki etkisini bilerek tutkuyla çıkardı. Ben de ona uydum. Yatağın ortasında buluştuk. O anda onun hiç de buz gibi olmadığını anladım. Aksine kaynak alevi gibi yakıcıydı.

Kendimize geldiğimizde oda koyu mavi görünüyordu. Gökyüzünün rengine uymuştu odanın içerisi. Luce göğsümde yatıyordu. Boynuma değen dudaklarını hissedebiliyordum.

"Hiç dövmen yok." Hâlâ hızlı nefes alıyordu. Nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum.

"Sende de yok."

"Askerlerin kör kütük olana kadar içtiklerini ve soluğu dövmecide aldıklarını sanırdım. Bir nevi takım ruhu gibi."

Ona kaşlarımdan birini kaldırarak baktım. Utancından yanakları kızardı.

"Ne demek istediğimi anladın."

"Evet, pek çok askerde dövme var."

"İğneden korkuyor musun yoksa?" Omuzuma küçük bir ısırık kondurdu.

Güldüm.

"Ne bileyim, vücuduma resim çizdirmenin salakça bir fikir olduğu düşüncesiyle yetiştim. Çok tipik oluyor."

"Albie'de vardı. Kartal dövmesi vardı."

"Dono onun aptal olduğunu söylerdi zaten."

Hafifçe kaburgalarıma vurdu.

"Demezdi! Biliyor musun ki Dono hapisteyken onu her hafta ziyaret eden tek kişi Albie idi. Bana bir keresinde söylemişti. Onunla yaşamaya başlamadan çok önceydi."

"Albie ile yaşamak nasıldı?"

"Lisenin basketbol maçlarına içki matarasıyla gelirdi ama gelirdi."

"Dono'yla yolculuklara çıkardık. Bazen de tekne gezilerine."

Yarı aydınlık odada, süt beyazı teninde kahverengi kolumu gördüm. Dirseğimin hemen altında bronzlaşmamış bir bölge vardı.

"Eğleniyor muydun?"

"En eğlenceli zamanlarımızda on iki yaşındaydım. San Juan Adaları'ndaydık. Hollis'ten aldığı botla geziyorduk. Hollis Sucia'da demirlemişti. Kızlarla parti veriyordu. Dono beni balığa çıkarmıştı. Sanırım yalnız kalmak istiyorlardı."

Luce hafifçe gülümsedi.

"O anda aranızda geçen konuşmayı merak ediyorum."

Gülümsedim.

"Tekneyle adalara gittik. Sadece adaların neye benzediğini görmek istiyorduk. Birine yaklaştığımızda oltaları attık. Hemen bir şey şamandırayı salladı.

"Sakın deniz kızı olduğunu söylemeyesin."

"O da olabilirdi. Çok heyecanlanmıştım. Oltayı çektim..."

"Ee?"

"Yok, o kadar da büyük değildi. Bu arada boştaki oltaya uzandığımda uyanık balık kaçtı. Nasıl olduysa, kurtulduğu iğne tam şuramı yırtacak şekilde sallandı."

Yüzünü ekşiterek kolumun işaret ettiğim yerine bir buse kondurdu.

"Dono bıçağını çıkardı ve misinayı kesti ama iğnenin battığı yer çoktan kanamaya başlamıştı. Balıkçı kutusunun, öğle yemeğimizin ve ayakkabılarımın üzerindeki kan damlalarını görünce başımın dertte olduğunu düşünmeye başladım."

"Kızdı mı?"

"Hayır, hiç kızmadı."

Anlattıkça hatırlamaya başlamıştım.

Dono tişörtünü çıkardı ve katlayarak yaranın üzerine sardı. Sıkıca bastırmamı söyledi. Telsizden Hollis'e ulaşmaya çalıştıysa da cevap alamadı. Sonra küfür ederek tekneyi kıyıya yanaştırdı.

"Burası, yapmak istediğimiz şey için biraz engebeli bir yer."

Cevap vermedim. Belki de şoka girmiştim. Yaranın kendisinden ötürü değil, aniden oluşundan ötürü şoktaydım. Zeminin ortasında sulu, pembe bir sıvı vardı. Sıvının bazı yerlerinde çiçek gibi açmış kırmızı noktalar vardı. Dono'nun tişörtü de kırmızıya boyanmıştı.

Tekneyi karaya çıkardı. Dibinin vurmasını da pek umursamadan bir kayaya bindirdi. Beni kucakladı, bir alet kutusu aldı ve en yakın müsait yere oturdu. Oturduğu yer kurumuş bir kocayemiş ağacının kırık gövdesiydi. Gövdenin yüzeyi doğanın gücüne karşı

koyamamış, zamanla pürüzsüzleşerek adanın kıyısına bir taç gibi uzanmıştı.

Dono kalın bir misina alarak onu küçük bir balık iğnesine geçirdi.

"Canın acıyabilir."

Bildiğim kadarıyla dedem harika bir doktor değildi. İğne cildime her temas ettiğinde sanki dağlama demiri basılıyormuş gibi acıtıyordu. Bana bir sopa verdi ve ısırmamı söyledi. Ama ben kıpırdamadan durdum. Ağaç gövdesinin aç gözlülükle kan damlalarımı emmesini izliyordum.

Dono acemi dikişi yarayı sıkıca kapatmış, kanama kısa süre sonra durmuştu. Bir sonraki denemesinde Hollis telsize cevap verdi. Dono'yla biraz alevli bir konuşma geçti aralarında.

Hollis'in gelmesini beklerken Dono yanıma oturdu. Kupa gibi kullandığı kahve termosunu uzattı.

"Güzel bir gün."

Kahveden ilk temkinli yudumumu aldım ve biraz ağzım yandı. Başımı salladım, Dono güldü. Ben de güldüm.

"Korkunç," dedi Luce.

"Evet, korkunç bir deneyimdi ama ondan sonra Dono'yla birbirimize epey yakınlaştık."

"Çünkü cesurca davranmıştın."

"Belki. Belki de ona güvendiğimi gördüğü içindir. Hapisten çıktığından beri henüz birkaç ay geçmişti. İkimiz de olayları akışına bırakmıştık. Onun bundan sonra yanımda olabileceğinden şüphe duymaya başlamıştım."

"Seni terk edecek diye mi?"

"Evet. Aslında o da istemiyordu ama gitti işte. Ben de bir buçuk senemi bakım evlerinde geçirdim.

"Güçlü küçük adam."

Onu alnından öptüm.

"Ama hâlâ iğneden korkan bir güçlü adam."

"Dövmeyi illa ki koluna yaptırman gerekmiyor. Her yere yaptırabilirsin."

"Mesela nereye? Şuraya mı? Yoksa şuraya mı?"

"Kendi vücuduna, bana değil... Ama olsun, hoşuma gidiyor, devam et."

Onu öptüm. O da beni daha sertçe öptü.

Cep telefonunun çalmasıyla uyandım. Yoğun yağmur başlamıştı. Telefonun çalma sesi suda ilerleyen lastik seslerine karışıyordu. Yeni telefonum çalıyordu. Yataktan fırlayıp diğer odaya telefonu aramaya koştum. Buldum ve cevap verdim.

"Van!"

Addy Proctor arıyordu.

"Hemen buraya gelmen lazım. Dono! Dono gidiyor! Acele et!"

Sesi titriyordu.

"Lütfen acele et!"

26. BÖLÜM

Honda'dan iner inmez sırılsıklam olmuştum. Rüzgâr yüzünden yağmur damlaları neredeyse yandan vuruyordu. Sokağın ortasında koşmaya başladım. Harborview'ın doğu tarafına doğru koşuyordum. Geç mi kalmıştım acaba? Yine mi?

Ambulans girişi en yakın girişti. Bir grup ilkyardım görevlisi ve ambulans sürücüsü sedyeyle koşarcasına içeri girdi. Hastalardan biri sedye kemerlerinin içinde şiddetlice tepiniyor, çığlık atıyordu. Bana kimse bakmadı. Oradan geçtim ve koridora yöneldim.

Bu bir tuzak olabilirdi. Addy'nin beni araması bir tuzak olmayabilirdi ama Guerin de gelişmeleri takip ederek beni avlamayı bekliyor olabilirdi. İki adamını oraya dikmiş güvenlikçileri izletiyor olabilirdi.

Tehlikeyi göze almalıydım. Mecburdum. Dono'nun yatağının başında kelepçelenecek olsam bile en azından orada bulunacaktım.

Bu Dono'nun sonu olacaksa orada bulunmak zorundaydım.

Asansörün kapıları dördüncü katta açıldı. Görünürde polis yoktu. Dono'nun kapısındaki güvenlikçiler de yoktu. Dünyam başıma yıkılacak gibiydi.

Koridorda koşmaya başladım. Üzerimdeki su damlaları etrafa saçılıyordu. Dono'nun kapısına yaklaştığımda içeriden Addy Proctor çıktı. Arkasından da Doktor Singh ve güvenlikçilerden biri geldi.

Addy hemen yanıma geldi.

"Van, şükürler olsun ki Dono hâlâ bizimle."

"İçeriye girin," dedi doktor.

Girdim. Onlar dışarıda kaldı. Kapı arkamdan kapandı.

Çok zayıflamıştı. Önceki gün görseydim sadece uyuduğunu sanabilirdim. Ama şimdi iyice erimiş, kafası bile yastığı yeterince bastıramaz olmuştu. Gümüş renkli saçları karman çorman olmuştu. İlk yattığı zamankinden daha fazla kablo bağlanmıştı. Yatağın yanında yeni bir görüntüleme cihazı vardı.

Yatağa yanaştım ve elini tuttum. Soğuktu.

"Dono. Benim, Van."

Hemşire mavi battaniyenin ucunu hafifçe kıvırdı. Çarşafın üst kenarı göğsünün üzerinde beyaz bir şerit gibi uzanıyordu. Nefes alışıyla göğüs kafesi biraz yükseldi, nefes verişiyle tekrar indi.

Yağmur pencereleri dövmeye devam ediyordu. Rüzgar da yağmur damlalarının arkasından şiddetle esiyordu. Öyle ki elektrokardiyografın sesini bile bastırıyordu. Kalbi iki saniyede bir çarpıyordu. Sonra üç. Sonra yeniden iki.

"Onu yakalayacağız. O pislik herifi gördüm. Boone McGann! Mahvedeceğim onu!"

Dono'ya biraz daha yaklaştım.

"O anı görmek için burada olman lazım. Hüküm günü geldiğinde o suratı görmen lazım. Bunu kaçırmamalısın Dono!"

Elimi sıktı. Ama bir örümceğin dokunuşu gibi yumuşak bir sıkmaydı. Ben de karşılık verdim. Umarım bir refleks değildir bu.

"Dono!"

Göğsü birden şişti. Vantilatörün borusuna doğru şiddetle öksürdü.

Bir hemşire kapıyı kırarcasına açarak içeri girdi ve beni yatağın başından uzaklaştırdı. Bir yandan vantilatörü çıkarmaya çalışırken bir yandan Dono'nu başını öne eğdi. Elektrokardiyograf acı acı bağırıyordu. Hemşire doktoru çağırdı. Addy'nin benizi atmış, yüzü bembeyaz kesilmişti.

Dono'nun gözleri yarı açıktı. Uzun beyaz yüzünde kara silah izleri vardı. On yıldır bu gözleri ilk defa böyle görüyordum. Vücudu ve başı sabit duruyordu. Vantilatör maskesi çıkarılmıştı. Başını bir iki santim yana oynattı. Sonra diğer tarafa çevirdi.

Bir adım yaklaştım. Gözleri beni buldu ve bakışları bana sabitlendi. Ağzı hafifçe kıpırdadı.

Ona doğru eğildim ve kulağımı yüzüne dayadım. O arada doktor bir şey söyledi sanırım. Yanağımda Dono'nun nefesini hissedebiliyordum.

"Buradayım dede."

Bir nefes daha aldı. Çenesindeki sakalları yüzüme sürtüyordu.

Biri kolumu çekti. Güvenlikçilerden biriydi. Kafamı bile çevirmeden itirdim adamı. Bir şeylere çarparak yere düştü.

"Van," dediğini duydum. "V" sesi sadece bir hava çıkışının sesiydi, hafifçe titreyen hava gibi.

"Söyle dede."

Kocaman eli açıldı ve battaniye üzerine uzanmış haldeki elimi tuttu. Parmaklarımın arasında hâlâ Juliet'in arabasının anahtarları vardı. Elimi sıktı. Anahtarların dişleri avucumun içine battı.

"Bak oğlum."

"Evet, dede. Dinliyorum," dedim kulağımı ağzına yaklaştırarak.

Gevşediğini hissettim. Elini de saldı. Gözlerindeki ışığın azaldığını gördüm.

Biri elimi tutarak beni çekti. Geri çekildim. Singh, Dono'nun gözbebeklerine bakıyordu. Hemşire ona bir iğne uzattı. Diğer bir hemşire pedleri hazır defibrilatörle bekliyordu.

Addy odanın dışından bana bir şey söylüyordu. Ona baktım.

"Buraya gel Van."

Arkamdan çekmekte olan kişi beni salıverdi.

Giderken gözlerim hâlâ Dono'nun üzerindeydi.

Addy ile beklerken içerideki fırtınayla dışarıdaki fırtınanın birbirine ne kadar benzediğini düşündüm. Düşündüğüm şeyin anlamsız olduğunun farkında olsam da yapacak başka şey yoktu. Üç dakika geçti. Singh bir şey söyleyene kadar beş dakika olmuştu. Hava akışı yeniden sabitlenmişti. Herkes önümden geçerek odayı terk etti.

İçlerinden biri:

"Herkesin vadesi ne kadarsa.," dedi.

Hollis, Addy'nin yanında duruyordu.

"Hadi gidelim."

Herkes ona şaşkın bakışlarla bakıyordu.

"Polisler geliyor. Daha sonra yine Dono'ya bakmaya fırsatın olacak ama polisten kaçmak için pek vaktin yok."

Dono'nun yanında kalmak isterdim fakat Hollis haklıydı. Sırılsıklam olmuştu. Koyu renkli gömleği şişman göbeğinin üzerine ve beline yapışmıştı. Başımı salladım.

Koridora doğru hızlı adımlarla yürüdü. Ben de onu takip ettim. Hollis asansörlere giden merdivenlere yöneldi ve önce benim geçmeme izin verdi.

Bir yandan homurdanıyordu.

"Dua et de kapıyı kilitlememiş olsunlar." Merdivenlerden indik. Yolun sonunda bir acil çıkış kapısı vardı.

"Bu doktor çıkışını kendim buldum."

Kapıyı itirdi ve kapı açıldı.

"Yürü," diyerek kocaman DeVille'e yöneldik. Ben yolcu kapısı tarafına, o da sürücü tarafına geçti. Merkezi kilitli kapıları açmasıyla ben de yolcu tarafına bindim ve onun yanına oturdum. Binanın kuytusunda rüzgâr o kadar güçlü hissedilmiyordu. Şiddetli yağmurun camlara vuran suyu ve gecenin karanlığı birleşince okyanus dibine demirlemişiz gibi hissediyordum.

Motoru çalıştırdı ve ellerini ovuşturarak ısıtmaya çalıştı.

"Ne geceydi arkadaş!" diyerek bana baktı. "Sakın beni yanlış anlama ama dedene yetişebildin mi?"

Bana Van ve Bak oğlum demişti.

Başımı salladım.

Hollis içini çekti.

"Buna şükür."

Direksiyonu sıkıca kavradı. Kaslarının gerildiğini görebiliyordum.

"Nederen bildin?" diye sordum.

"Dono'yu mu? Senin yaşlı sevimli Proctor Hanım söyledi. Sana mesaj atmış ama sen dönmemişsin. Ayrıca polislerin geldiğini de o söyledi."

Hollis, yüzüme doğrudan bakabilmek için koltuğunda sürekli kıpırdanıyordu. Oysaki arabaya bindiğimden beri hiç kıpırdamamıştım. Duracak gibi görünmüyordu.

"Duyar duymaz koşarak geleceğini biliyordum. Bu arada yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Cinayet masasını aradım. Senin Guerin denen eleman yerinde değildi ama arkadaşı oradaydı."

"Kanellis."

"Evet, adı Kanellis'di galiba. Ona Dono'nun eski bir arkadaşı olduğumu ve senin sığınmak üzere evime geldiğini anlattım. Ayrıca silahlı ve tehlikeli olduğunu da söyledim. Sonunda da acele gelmelerini istedim."

Guerin'in yağmur deryasındaki halini canlandırdım gözümde.

"Nereye yolladın onları?"

"Onlara Jimmy Corcoran olduğumu da söyleyebilirdim ama o adi puşt telaşa kapılabilirdi. Ayrıca hastaneye çok yakın oturduğu için nöbetçi polisler hemen buraya gelebilirdi. Şanslıydık."

Derin bir nefes aldı ve koltuğuna yerleşti.

"Dinle beni evlat. Öncelikle çok üzgün olduğumu belirteyim ama şunu bil ki deden dayanabileceği kadar dayandı. Burada olduğunu artık biliyor ya, o yeter."

Gözlerimi kapattım. Yağmurun arabanın tavanında çıkardığı sesleri dinlemeye başladım. Daha on iki saat önce Julian Formes'in ölümünü dinledim, Boone'u kovaladım. Onu yakalayabilseydim ve

bunu Dono'nun kulağına fısıldayıp müjdeyi verseydim bir şey değişir miydi acaba?"

"Senin için yapabileceğim bir şey daha var. Tabii izin verirsen. Senin deden yakın geçmişte sıkıntılı zamanlar geçirmişti. Kendisi için bazı hazırlıklar yapmıştı. Cenaze töreni, anma töreni gibi şeyler yani. Bunları şu anda duymak istemeyebilirsin ama bilmen gerekiyor."

"Bir şeye başladıysa bir an önce bitmesini isterdi."

"Doğru," diyerek bana baktı.

"Bu şekilde kaçarak yaşayamazsın. Fazla dayanamazsın."

"Merak etme, uzun süre böyle yaşamama gerek kalmayacak. Teşekkür ederim Hollis." Kapıyı açtım ve DeVille'den indim. Yağmur düz yağıyordu, doğruca yukarıdan aşağıya. Artık kaldırıma çarpan su sesi yoktu.

27. BÖLÜM

Seward Parkı›nın uzak tarafındaydım. Park kapalıydı. Akşam olduğu için kapanmış olmalıydı. Belki de bir ömür önce kapanmıştır. Luce'yle görüşmemden önce veya Dono ölmeden önce. Kalın bir bulut tabakası gökyüzünü kaplamış ay ışığının geçmesini engellediği gibi şehrin ışıklarınını da yansımasını engelliyordu. Görebildiğim tek şey düz, gri bir ufuk çizgisiydi.

Ah Dono, ah!

Beni neden çağırdığını sonunda anlamıştım.

Amacın zengin olmak değildi. Sorun da buradaydı zaten.

Evet, Talos işi kaçırılmayacak bir fırsattı. Altı milyon dolarlık bir fırsat kaç kere çıkar ki insanın karşısına? Belki de bu işe girmek için fazla acele etmiştin. Bulduğun ekip alelacele topladığın McGann kardeşler gibi yaramaz adamlardan oluştu.

Şartlı tahliye kurallarını çiğnediği için içeri atılması iyi mi oldu? En azından sana ihanet edecek bir adam eksilmiş oldu. Boone ve

Burt işin içindeyken Dono ve Sal Orren'i terk edilmiş uçak hangarında kanlar içinde yerde yatarken hayal etmek hiç de zor değildi.

Ben seni şanslı biri olarak bilirdim. Ama bu şans aynı zamanda belayı da getirdi sana.

Elmas olayında acemice davrandın. Hâsılatın çeyreğini Ondine'e, birkaç yüz bin Cristiana Liotti'ye, geri kalanını da kendine ayırdın.

Peki sonra ne oldu? Kendine bir malikâne almaya niyetin yoktu. Hayatının geri kalanını herhangi bir plajda yatarak şemsiyeli kokteyller içerek geçirmeyi de düşünmüyordun.

Buraya gelmeden önce senin düşünce biçimini bildiğimi sanıyordum. Ama şu birkaç gün yaşadıklarımdan sonra seni daha iyi anlamaya başladım.

Elinde bir düzine elmasla mirasını düşünmeye başladın. Nasıl paylaştıracaktın? Barın kalıntılarını Luce'ye, kendi payını da Mike'a bıraktın. Bana da bir mektup yazdın.

Muhtemelen bana da verecek bir şeyin vardı; elmaslar.

Tabii ki onları kabul edemezdim. Bunu biliyor olmalıydın. Ama zaten fark etmezdi çünkü konu sadece para değildi. Yaptığın şeyi güvenle anlatabileceğin biriydim ben. İdamla yargılanmana sebep olabilecek bir olay.

Tıpkı on sene önce ölen iki dazlak gibi. O iki adamı vurmasaydım ne olacaktı?

Sal ve Burt'u da sen öldürmemiştin aslında.

Ayaklarımın altındaki alçak betona dalgalar yumuşakça çarpıyordu. Geri döndüm ve parka doğru yürüdüm. Arabayı bıraktığım yere yöneldim. Kocaman ağaçlar gökyüzünü örten perdeler gibiydi. Yolumu görerek değil hissederek buluyordum.

Dono hayattayken kaçışımın bir amacı vardı. Ona ateş eden kişiyi yakaladığımızı söylemek isterdim. Ona yüzünü gösterip kendimce zeytin dalı uzatmayı isterdim.

Ama Dono artık yaşamıyordu. Dedektif Guerin, Boone McGann'ın peşini yerin dibine girse bırakmazdı.

Kanundan kaçmak işleri yokuşa sürmekten başka bir şey değildi benim için.

Arabayı bıraktığım yere geldim. Kişisel telefonum spor çantasının içindeydi. Pilini taktım. Artık Guerin'in nerede olduğumu öğrenmesini umursamıyordum. Telefonu açtım. Bir motel bulup birkaç saat dinlenip kendime gelmeliydim.

Telefon ekranında Talos soygunuyla iligili yaptığım internet aramasının sonuçları göründü. Yeni haber başlıkları eklenmişti: Cinayete kurban gidenlerden birinin silahlı soygunla bağlantılı olduğu iddia edildi. Cristiana Liotti'den söz ediliyordu. Basın polisin bildiklerini öğrenmişti.

Yakında Dono'nun adı da soygunla anılmaya başlardı. Belki de çoktan haberlerde çıkmıştır. İlk bağlantıya tıkladım.

Haberin neredeyse tamamı Cristiana'yla ilgiliydi. Biyografisinden tutun da fotoğrafına kadar pek çok bilgi vardı onunla ilgili. New Jersey'deki okulu, gönüllü çalışmaları gibi faaliyetleri onun kısa hayatını zengin gösteriyordu. Fotoğrafı resmi bir partiden alınmıştı. Yüzünde kocaman bir gülümsemesi, elinde şampanyası var. Kıvırcık kahverengi saçlarını daha iyi göstersin diye olacak ki koyu mavi bir elbise giymiş. Muhtemelen yanında duran diğer insanlar fotoğraftan atılmıştı.

Arkasında, duvarda asıl büyükçe bir afişin bir kısmını görebiliyordum. Koyu yeşil zemin üzerinde altın renkli desen vardı. Fo-

toğrafın çözünürlüğü pek iyi değildi. Çizgilerden birinin bittiği yerde sanki bir ok vardı.

Dikkatle bakınca okun olta kancasına benzemeye başladığını gördüm. Daha sonra çizgiler iki tane oldu ve bir zıpkının iki ucu oldukları anlaşıldı.

Afişin Emerald Crown Yat Kulübü'nün amblemi olduğunu anladım.

Ondine'in kulübü.

28. BÖLÜM

Ondine'in yaşadığı apartman Belltown'un en yükseklerinden biriydi. Çatıdan boğazın karanlık sularına doğru olan manzarayı yarım kilometre boyunca engelleyecek bir şey yoktu.

Sabahın üçüydü. Çatı neredeyse tamamen karanlıktı. Altımdaki cam ve çelik karışımı kanyonun içinde rüzgârın mırıldanmasını duyabiliyordum. Ara sıra sırtıma hafif yağmur damlalarının dokunduğunu hissedebiliyordum.

Binanın kenarından aşağıya baktım. Dört buçuk metre aşağısıydı baktığım yer. Ondine'nin balkonundaki döşeme taşını görebiliyordum. Dairesi binanın cephesinden biraz içerideydi. Kendine ait, voleybol sahası büyüklüğünde bir terası vardı. Terasın ferforje kenarından fırlatılacak bir taş Battery Caddesi'nin kaldırımına düşene kadar yirmi kat geçmek zorundaydı.

Çatının kenarından bacaklarımı sarkıttım. Rüzgâr saçımı çekerek beni yana düşürmeye çalıştıysa da ben çoktan terasın kenarı-

na ellerimle tutunmuş, asılı duruyordum. Son iki metreyi atlayarak indim.

Işık yoktu. Pencerelerin yansımalı camları yüzünden içerisini göremiyordum. Karanlık kısımda beklemeye devam ettim.

Bir dakika kadar sonra cam kapıyı yana kaydırmayı denedim. Bir elimde maymuncuk hazırken kapının kilitli olmadığını görmek beni şaşırtmıştı.

Ama fazla şaşırmamıştım.

Ondine son zamanlarda daha büyük hatalar yapmaya başlamıştı.

İçeriye girdim ve cam kapıyı kapattım. Kapı kapalıyken rüzgârın sesi daha az geliyordu.

Apartmanı açık zemin yapılıydı. Karanlık ortamda etrafa bakınca oldukça geniş bir yaşam alanı dikkatimi çekti. Manzaranın keyifle tadını çıkarmak için alçak mobilyalar kullanılmıştı. Sağ tarafımda yemek odası vardı. Duvarlarda sanat eserleri, bölümleri birbirinden ayıran heykeller dikkati çekiyordu. Loş ortamda renkler pek seçilmiyordu.

En arkada giriş holünü ve ana giriş kapısını görebiliyordum. Yaşam alanının sol tarafında bir koridor vardı. Büyük olasılıkla yatak odalarına giden koridordu.

O yöne gitmek istedim. Ama onun yerine akıllıca olanı yaptım ve odanın içinde dolaşarak kaçış yolumu belirledim. Kapının sürgüsü kalburüstü sürgülerdendi. Anahtar ağızlığı çelikle güçlendirilmiş olanlardandı. Arka kapının aksine bu kapı kilitlenmişti.

"Alec, evde misin?"

Soldaki koridordan Ondine'in sesi geliyordu. Aynı anda kendisi de karşımda belirdi. Üzerinde fildişi sabahlığıyla hayalet gibi çıkıverdi koridordan.

Okuma lambalarından birini açtım. Lambanın etrafında helikopter böceği süsü vardı. Böceğin ipeksi mavi kanatlarının ışığı Ondine'in yüzünün doğal olmayan pürüzsüzlüğüne yansıyordu.

"Otursana," dedim.

Gözleri belimdeki otuz ikiliğe takıldı.

"Alec şu sıralarda gelir."

"Tamam."

Ondine gülümsedi. Ruju çok güzeldi. Belki de gerçekten Alec'i bekliyordu.

"Başında her şey iş içindi," dedi ve bir pufun üzerine oturdu. Uzak duvara doğru yürüdüm. Daireye başka bir girişin olabileceğini düşünerek, her yeri görebileceğim yer olarak burayı seçtim. Silaha bakarak bana sordu:

"Sence o silaha gerçekten gerek var mı?"

"Bana Cristiana Liotti'yi anlat."

Komodinin üzerindeki sigara tabakasından bir sigara çıkardı. Onu kibritle yaktı ve yavaşça bir nefes çekti.

"Bu konuda daha önce konuşmamış mıydık?"

"Bana sonrasında neler olduğunu anlattın. Bana lazım olduğunu düşündüğün şeyleri söyledin ama şimdi bana diğer yarısı lazım. Onu da bilmek istiyorum."

Uzun siyah saçlarını eliyle düzeltti.

"Nasıl başladığını artık herkes biliyor. Cristiana Liotti Talos'ta çalışırken elmas nakli yapılacağını öğrenmişti."

"Ve bu bilgiyi, bu işten para kazanmasını sağlayacağını düşündüğü yegâne kişiyle paylaştı."

"Dono."

"Dono değil. Sen. Cristiana Emerald Crown'un üyelerinden biriydi."

Ondine kaşını kaldırdı.

"Eminim ki Cristiana senin hakkında bazı söylentiler duymuştur. Kaybedecek bir şeyi yoktu. Bu işten kar etmesi için senden yardım istedi mi?"

Sigaradan çektiği dumanı üfledi.

"Küçük sekreterimiz yılbaşı yemeğinde bana geldi. Çok çok gergindi."

"Sen de sonuna kadar güvendiğin Dono'nun ihtiyacı olan bilgileri kızdan öğrendin. Arkanzda hiç iz bırakmadın."

"Çok az zamanımız vardı."

"McGann'ları kim çağırdı?"

"McGann'lar mı?" diye sordu, çoğul ekini vurgulayarak. "Bu akşam epey yeni bilgiyle gelmişsin. Kadro işini ben ayarlamıştım."

"Ben derken Alec'i kast ediyordun değil mi?"

"Daha önce Sal Orren'i kullanmıştık. Ama McGann kardeşleri çağırmak Alec'in fikriydi."

"Başından beri işi bok eden kişiler onlardı değil mi?"

"Ben de bu yüzden Alec'i uyardım. Ona dikkatli olması gerektiğini söyledim. Boone McGann'ı idare edebileceğini düşünmüştüm."

"Ama edemedi."

Ondine sigarasının külünü masanın üzerindeki bir deniz kabuğunun içine silkti.

"Boone Dono'dan sonra saklandı. Sonunda ortaya çıkacaktır."

"Tabii ki çıkacak. Alec'in Boone'un arkasından gitmesi kimin fikriydi? Senin mi onun mu?"

Ondine cevap verecek gibi olduysa da son anda vazgeçti. Sadece karşılıklı bakışıyorduk.

"Alec senin için ne ifade ediyor?"

"Bu soruyu neden soruyorsun?"

"Tamam, o zaman şöyle sorayım: Sen onun için ne ifade ediyorsun? Hayallerinin kadını mı? Yoksa sadece karlı bir kazanç makinesi mi?"

Ondine'in yüzü asıldı.

"Defol git buradan!"

"Dono tek bir hata yaptı ama büyük bir hata yaptı. Senin çomak sokacağını bile bile bu işi kabul etti."

Balkona açılan kapıyı silahımın kabzesiyle ittim.

"Artık yaşlı ve dikkatsizsin, Ondine. Cristiana ile anlaşma yapmak, McGann Kardeşler gibi psikopatlarla iş yapmak olacak şey değildi. Senin hatalarını söylemiyorum bile."

"Seni pislik herif!"

"Dono öldü."

Ondine öylece durdu. Sanki döşemenin altındaki iğnenin üzerine oturmuş gibi kala kalmıştı. Bana boş boş bakarak:

"Öldü mü?"

"Bu gece erken saatlerde. Birkaç dakikalığına komadan çıktı. Sonra bir daha uyanamadı."

Arkasını döndü. Sırtı kamburlaşmıştı.

Dışarıdaki rüzgârın sesi değişmişti. Sanki bütün şehir nefes alıp veriyormuş gibiydi. Kendi nefesimi yavaşlatarak rüzgârı dinledim.

Koyu renkli bir dresuara yaslandı. Sabahlığı dalgalanıyor, fısıldıyordu. İçki sürahileri özenli bir sırayla dizilmişti. İçinde kehribar renkli sıvı bulunanı aldı, büyükçe bir bardağa biraz döktü ve içti.

Konuştuğu zaman sesi durağanlaşıyordu.

"Alec'i öldürmek için mi geldin?"

"Nerede o?"

"Onun Boone'a yardım ettiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü benim bildiğim Dono, Burt McGann'la gerekli olanlar dışında hiçbir bilgiyi paylaşmazdı. Cristiana Liotti sadece Dono'nun bilgi kaynağı olsaydı Boone onu öldürmezdi. Onu başka biri de biliyor olmalıydı. Ayrıca sadece senin çevrende Dono'nun evini böceklerle doldurabilecek türden adamlar var."

Odada onu karşıdan görebileceğim bir yere geçtim yeniden. Geri adım attı. Arkaya yaslandı.

"Biri Cristiana'yı Boone McGann'a yem etti. O kişi ya sensin ya da sana çok yakın biri."

Yine bir süre birbirimize bakıp durduk.

Gözleri... Bardağı kaldırdı ama içmedi. Sadece içini kokladı. Armut brendisi. Gövdeli ve güçlü aromalı.

"Alec eskiden beri McGann kardeşlerle iş yapıyordu değil mi? Boone soygunun bir parçası olsaydı..," diyordu ki sözünü kestim:

"O zaman McGann'lar Dono'yu ve Sal Orren'i hangarda öldürürlerdi. Bence Burt asıl plana sadık kalarak onları tek başına kurtarmaya çalıştı. Ama Sal tahmin ettiğinden daha hızlı çıktı ve Burt'u aldı." başımı salladım. "Çok şanslıydın Ondine. Olay bu şekilde gerçekleşmiş olsaydı Alec şehri terk edemezdi ve seni de sağ bırakmazdı. Diğerleri elmasları aldıkları gibi seni öldürürdü."

"Onu bana bırak. Bırak da öldüreyim onu."

Öldürmekten bahsediyordu. "halletmek" veya "düzeltmek" demiyordu.

"Bu kadar basit mi?"

"Bugüne kadar iki adam sevdim. Birini dün gece kaybettim."

"O zaman bunu kanıtlmalısın. Alec ve Boone elmasları istiyorlar. Dolayısıyla beni de istiyorlar. Daha fazla dinleme ve izleme istemiyorum. Beni yakalamak zorundalar. Bir şey öğrenmek istiyorlarsa işkence yapmaları gerekecek. Tıpkı Cristiana'ya yaptıkları gibi."

Duvardaki kablosuz telefonu işaret ettim. "Pazar günü Morgen'da Dono'nun cenazesi var."

Ondine parmağını bardağın kenarında gezdiriyordu. Sonra bardağı bıraktı ve telefona sarıldı. Hızlı arama tuşlarından birine bastı.

"Canım?" dedi telefonu açan kişiye. Konuşması daha hızlı ama yumuşaktı. Mutluymuş gibi konuşuyordu.

"Dono Shaw'in öldüğünü öğrendim."

Bir süre karşıdaki kişiyi dinledi.

"Evet, bence de. Hastane olmaz, Boone oraya gitmez. Evet, polis hâlâ Dono'nun torununu arıyor. Bence Dono'nun evi çok riskli. Van'ı gerçekten yakalamak istiyorsa tabii."

Alec'in konuşmasını duymak için ahizeye yaklaştım.

"... Stockton'da bulmak için."

"Hayır," dedi Ondine. "Bence senin içgüdülerin haklı çıktı. Boone hâlâ Seattle'da. Ayrıca Van Shaw mutlaka dedesinin cenazesine gelecektir. Cenaze sonraki gün Lenora Caddesi'ndeki mekânında olacakmış."

Alec homurdandı.

"Polis onu arıyorsa sence hiç çekinmeyecek mi?"

"Bu tür insanları bilirim. Duygusal olurlar. Aptalca sonuçlar doğuracak olsa bile duygularıyla hareket etmekten çekinmezler. Özellikle de böyle zamanlarda."

Yanağından süzülen küçücük gözyaşını gördüm. O anda, bir sihirbaz çabukluğuyla gözyaşını sildi.

"McGann'ı bulacağım," dedi Alec.

"Bu gece değil ama. Eve gel artık. Seni özledim," dedi Ondine.

"Ben de," dedi ve kapattı.

Ondine telefonu yerine astı. Ben de tabancamı montumun cebine koydum. Ondine'nin aldığı içki sürahisini aldım ve bardağa biraz içecek koydum.

Az önce oturduğu yere tekrar oturdu. Yorgun görünüyordu.

"Dono'nun bu işi kabul edeceğine ihtimal vermezdim. Kabul edince çok şaşırdım."

"Peki, o zaman, neden sordun ona?"

"Altı milyonluk elması her zaman bulamazsın. Ayrıca Dono elime bir fırsat geçerse onu aramamı söylemişti bana. Sanırım kenara biraz para koymak istiyordu."

"Kara gün için."

"Gömü. Bunu Dono'nun kendisi söylemişti bana. Elmasları satmayı düşünmüyordu."

"Gömü mü? Hazine gömmek anlamındaki gömü mü? Bu kelime kulağıma çok yabancı geldi bir an. Daha önce duyduğum bir kelimeydi aslında."

Ondine hafifçe gülümsedi.

"Gelecek nesiller bu kelimeyi duyunca hiç hatırlamayacaklar. Deden biraz abartırdı. Onun şakalarını hiç anlamazdım."

"Çünkü şaka yapmıyordu. Elmaslar geleceğe yatırımdı. Benim içindi."

Brendiyi bir yudumda bitirdim. Boğazım yandığı için bir süre konuşamadım.

"Haklıydın," dedim Ondine'e. "Aşk insanın gözünü kör eder, yanlış kararlar verdirir."

"Evet. Alec hep zayıf noktam olmuştur." İpek sabahlığını vücuduna sıkıca sardı. Odanın içi soğumuş gibiydi. "Ama asla onun tarafında olmamalıydım. Özellikle de Dono'ya karşı.

Camlı kapıdan dışarıya baktım. Bize yaklaşan fırtına bulutlarını izledim.

"Alec'in tarafında olduğunu düşünseydim konuşmamız şu anda bitmiş olurdu. Onun nerede saklandığını bana söyleyene kadar seni şuracıkta sallandırırdım. Sonra da Dono'nun ölümüne neden olmaktan seni gebertirdim."

Kaskatı kesilmişti. Boş bardağı yerine koydum.

"Aklımdan geçenler bunlardı. Bilmeni istedim."

YAŞ ON SEKİZ, AYNI GECE

Davey'in evine geldim. Yine kafayı çekmiş ileri geri konuşuyordu. Kurtulduğuna inanamadığından, silahların ne kadar çok ses çıkardığından ve nasıl olur da bizi kimsenin görmediğinden söz ediyordu. Ben ise hâlâ ölen üç kişiyi düşünüyor ve nasıl olur da kimsenin onlarla bizi ilişkilendirmediğine hayret ediyordum.

Tolan'ın evinin önüne park ettim ve Davey'e baktım. Nihayet beni fark ettiğinde:

"Annen geldi," dedim. "Nerede olduğunu soracakmış sana."

"Peki. Tamam. Seninle beraber olduğumuzu söyleyeceğim. Beraber takılıyorduk tamam mı?"

Kafamı salladım.

"Benimle değildin. Dün geceki partiden beri hiç görüşmedik seninle. Dışarıda yalnızdın. Partide kafayı çektin. Sonra yürüyüşe çıktın ve saatlerdir yürüyorsun."

"Bu kadar basit mi? Sadece yürüyordum, öyle mi? Buna kimse inanmaz."

Dışarısı hâlâ karanlıktı. Sokak lambaları yanıyordu. Lambaların ışıkları arabaların içlerindeki gölgeleri iyice meydana çıkarıyordu. Ama Davey'in heyecandan titreyen ve soluk renkli Slipknot tişörtünü çekeleştiren ellerini görmek için ışığa gerek yoktu.

"Yalnız başına yürümek, nerede, ne zaman bulunduğunu ispatlamak için birine ihtiyacının olmadığı anlamına gelir. İkimizin aynı hikâyeyi anlatmasına gerek yok, çünkü ortada bir hikâye yok. Dışarıdaydın, yürüyordun. Bu kadar basit. Anlıyor musun beni?"

"Fakat Van! Annem. Çok..."

Kolum tutulacak gibiydi. Direksiyonu var gücümle sıkıyordum.

"Bu akşam birileri öldürüldü Davey. Asıl sen anlıyor musun? Şu anda anneni düşünecek durumda değilim. Onun sana yapacakları, başkalarının yapabileceği şeylerin yanında devede kulak kalır."

"Ne demek istiyorsun? Polisleri mi kast ediyorsun?"

Davey Cavallier'in arka camından dışarı baktı.

"Senin Bobby Sessions'u tanıdığını öğrenip seni sorguya çekebilirler."

"Bunu nasıl öğrenebilirler ki?"

"Bilmiyorum. Belki de Bobby kız arkadaşına not bırakmıştır. Seninle görüşmeye gittiğini yazmıştır. Belki de polisler Bobby'nin cep telefonundaki tüm numaraları arıyorlardır."

Davey bana göz kırptı. Anlamamıştı. Beyni hâlâ adrenalinin etkisi altındaydı.

Ben de omuzlarımı gerdirdim. Eklemlerim yerlerinden çıkacaktı. Rahatlamaya çalışıyordum. Belki Davey beni o zaman dinlerdi.

"Asıl sorunumuz polisler geldiğinde onlara anlatacağın şeylerdir. Eninde sonunda gelecekleri için bence iyi bir hikâye uydursan iyi olur. Basit olsun. Dışarı çıktım, yürüyüş yaptım. Ne zaman çıktı-

ğını hatırlamıyorsun. Çok sıkıştırırlarsa kör kütük sarhoş olduğunu ve annenden korktuğun için yürüyüşe çıktığını söylersin. Ama sıkıştırmazlarsa o konuya hiç girme."

Davey omuzlarını silkti.

"Yine de annem benim sarhoş olduğumu düşünecektir."

"Daha iyi ya o zaman."

Benim de Dono'ya anlatacak bir şeyler bulmam lazımdı. Onun çarşı gezmesine bu arabayla gitmesine izin veremezdim. Şu anda bütün şahitler polise bu arabayı anlatıyorlardır. Üç kişinin öldüğü bir cinayet vakasının ortasında yer almamın bir mazeretini bulmalıydım."

"Hazır mısın?" diye sordum Davey'e.

"Evet, hazırım. Vay anasını, ne geceydi yahu! İnanabiliyor musun?"

"Davey."

"Hah, tamam! Sorun yok. Anladım."

Kaldırımda yürüyüşünü seyrettim. Mutlu gibi görünüyordu, mutlu gibi yürüyordu. Önümüzdeki birkaç gün gözümü ondan ayırmamalıydım. Gırtlağına kadar suça bulaşmış birini boş bırakamazdım. Bu çenesi düşük aptalı bir ara arayıp durumu kontrol etmem lazımdı.

Kahretsin! Cep telefonum. Davey onu Holiday Haus'dan aramıştı. Gerçi numara benim adıma kayıtlı değildi ama acaba polisler numaranın bulunduğu yeri belirleyebilirler miydi?

Eve dönerken telefonu paramparça ettim. Parçalarını birkaç farklı kanalizasyon deliğine attım. Mezuniyet hediyem sadece beş gün yaşamıştı.

Unuttuğum başka bir şey var mıydı? Araba, cep telefonu. Holiday Haus'da parmak izi bırakmadığımdan emindim. Ama belki Davey bırakmıştı. Eldivenlerini sürekli takıp takmadığını hatırlayamadım. Belki de sokağın birinde hepimiz bir güvenlik kamerası tarafından görüntülenmişizdir. Ne yazık ki bunlar için yapılacak bir şey kalmamıştı artık. Uyanık bir vatandaş fark etmeden Cavalier'i garaja çekmeliydim. Gerisi duaya kalıyordu.

Eve geldiğimde hafif bir sis çökmüştü. Gün ağarmak üzereydi. Garajın ağzına arabayı çektim, garaj kapısını var gücümle sürükleyerek açtım. Kendimi içerideki tanıdık gri Silverado'ya bakarken buldum.

Dono evdeydi.

Eyvah!

Bana pazartesi geleceğini söylemişti. Wyoming eyaletinin Gillette şehrindeki işi pazar akşamıydı. Buraya işini bitirdikten hemen sonra dönecekti. En azından bana öyle söylemişti. Belki de Wyoming'e hiç gitmemişti.

İşime bakmalıydım. Arabayı bir an önce garaja sokmalıydım. Silverado'nun anahtarları bende değildi ama kapıları açıktı. İki dakikada düz kontakt yaparak kamyoneti çalıştırdım ve garajdan çıkardım. Cavalier'e yer açmam gerekiyordu.

Garajın kapısını kapattım. Derin bir nefes aldım. Dono'nun kamyonetinin motorunun soğuk olduğunu fark ettim. Dono en az bir saattir evde olmalıydı. Belki de ben çıktıktan hemen sonra gelmiştir. Doğruca Gillette'den geldiyse bütün gece araba sürmüştür. Şu anda uyuyor olabilir. On beş saat araba sürdükten sonra resmen yığılıp kalmıştır.

Ön kapıyı açtım ve eve girdim. Güvenlik sistemi kırmızı yanıp sönüyordu. Şifreyi girdim ve sistem yeniden yeşile döndü.

"Mezunumuz da geldi." Dono'nun sesi geldi.

Kahretsin! Derin bir nefes aldım ve köşeyi dönerek yanına gittim. Siyah deri koltuğunda oturuyordu. Elinde bira şişesi vardı. Bacaklarını uzatmıştı. Televizyon seyretmiyordu, kitap da okumuyordu. Öylece oturmuş, içiyor ve düşünüyordu. Kendi deyişiyle İD (İç ve Düşün) yapıyordu.

"Diplomanı aldın mı?" diye sordu.

"Onu sonra gönderecekler. Diploma töreninde sadece kıvrılmış bir kâğıt parçası veriyorlar."

"Yalandan gösteriş yani," diyerek pencereden dışarı baktı. "Bana olan biten her şeyi anlatmak ister misin?"

Kamyonetle Cavalier'in yerlerini değiştirirken görmüştü beni.

Sonuna kadar inkâr!

"Arabayı sokakta bırakmak istemedim."

"Öyle mi?"

"Polis çevirdi. Hız ihlali. Polisler plakayı sorguladı. Plakanın ne kadar temiz olduğunu bilmiyorum ama hangi eyaletten kopyalandıysa oradaki araç sahibinin başını yakabilir. O yüzden bir süre arabanın gözden uzak durmasının iyi olacağını düşündüm."

Çok hızlı düşünüyordum.

Dono'nun gözlerinde tepki yoktu. Yüzü durgundu.

"Seni öylece salıverdi mi?"

Bu bir soru değildi.

"Aramızda halletmeyi teklif ettim."

"Ne kadar verdin?"

"Bir yüzlük yetti. O da bana geçen hafta verdiklerinden son kalan paraydı."

"Polis aldı mı parayı?"

"Evet. Arabayı incelerken epey düşündü ama sonunda aldı."

Dono birasından bir yudum aldı. Hâlâ beni sorguluyordu.

"Plakaları sorguladığını söyledin değil mi?"

"Evet. En azından ben öyle sanıyorum. Ruhsatı aldı, arabasına gitti, beş dakika kadar arabada kaldı ve yanıma geldi."

"Demek ki motorlu polislerden biri değildi."

Lanet olsun! Şehirdeki polislerin neredeyse tamamı motosikletliydi ve çevirmelerin neredeyse hepsi motosikletli polisler tarafından yapılırdı. Arabalı polisler sadece otobanlarda görev yapıyordu.

"Hayır."

"Hem de Seattle'da?"

"Eyalet polisi!"

"Öyle desene, ben de trafik polisi diyorsun sandım. Tam olarak nerede durdurdular seni?"

"Stroud çıkışında. Üst geçidin hemen arkasındaydı."

Dono yavaşça, derin bir nefes aldı. Birayı bıraktı ve ayağa kalktı. Yüzünde beş günlük sakal vardı. Mavi gömleği ve kot pantolonu bütün gece araba sürdükten sonra kırışmışlardı. Ama Dono hâlâ dinç görünüyordu. Pencerelere doğru yürüdü, garajın çatısına doğru baktı.

"Şimdi ben Seattle Emniyet Müdürlüğü'nden bir arkadaşımı arasam, bizimki gibi bir araba arayıp aramadıklarını sorsam bana ne diyecek?"

"Bence hiçbir şey demeyecek."

Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Sanırım günahlarımı itiraf etmem için bana fırsat veriyordu.

Dono'yu bu işe bulaştırmak istemiyordum. Hiçbir şekilde.

Dono gerçeği öğrenecek olursa Davey'i kesinlikle öldürürdü. Mecazi anlamda öldürmekten bahsediyorum. Davey beni cinayete bulaştırmıştı. Tetiği çeken ben değildim ama en azından ikinci dereceden cinayetle suçlanacaktım.

Dedemin nasıl düşündüğünü biliyordum. Bu suç Davey ile ikimizin arasında hayat boyu bir sır olarak kalacaktı. Tabii Davey kimseye söylemezse.

Derin bir nefes aldım.

"Polisler çoktan şahit aramaya başlamışlardır."

"Neyin şahidi?" diye sordu Dono.

"Vurulma olayı. Belki de daha fazlası."

Bana baktı. Ben de ona baktım.

"Tepenin öbür tarafında bir iş düzenlemeye çalışıyordum."

Dono'nun yüzü taş kesilmişti.

"Planlamak mı demek istedin?"

"Evet."

"Ve sonra birden bire silahlar ateşlendi. Nasıl bir dükkândı?"

Holiday Haus'u söyleyemezdim. Peki, Dono şu polis arkadaşına arabayı sorarken beni de sorarsa ne olacak?

Bana arabayla ilgili bilgi ver ben de sana insanlara şirin görünme konusunda yardımcı olayım. Sana, serserilerin hangi evlerin alarmlarını etkisiz hale getirdiklerini söyleyeyim, sen de bundan nasibini al. Dediğini duyar gibi oldum.

Polis dükkânı arayabilir, Davey'in parmak izlerini bulabilir ve onları yere düşürdüğümüz silahın üzerindeki parmak izleriyle eşleştirebilirdi.

Ceza almaktan korktuğum için tereddüt ettiğimi anlaması için dua ediyordum.

"İkinci el dükkânı orası. Guinever'in yeri. Summit'in dışında bir yer."

Vurulma olayının iki blok ötesinde bir yerdi.

"Bolca kadın mücevheri vardır orada. Aslında mekânı ciddiye bile almadım. Güvenlik kameralarını tespit ettim, alarmı nasıl devre dışı bırakacağımı gördüm, o kadar. Aletleri daha sonra getirecektim yanımda."

"Sonra?"

"Sonra, iki sarhoş eleman geldi. Bağırıp çağırıyorlardı. İçlerinden biri silahını çıkardı ve diğerine doğru sallamaya başladı. Silahı gören adam bana doğru koştu. Diğeri silahını ateşledi. Onu öldürmek mi istiyordu yoksa sadece korkutmak mı bilmiyordum. Ama oradan hemen kaçıp götü kurtardım. Birileri olayı görmüş olabilir. Arabanın plakasını da almış olabilirlerdi."

"Olay yerinden kaçmak."

"Sadece kafamın uçurulmasını istemediğim için kaçtım. Sonra arabayı düşünmeye başladım. Acaba birileri plakayı almış mıydı?"

"Fikir güzel," diyerek yavaşça başını salladı.

"Bir de şu polis çevirmesi neyin nesi?"

"Biliyorum, sıçıp sıvadım. Kendi başıma soygun işine kalkışmamalıydım. Seninle gelmeliydim. Aptallık ettim."

"Evet, aptallık ettin."

Üç adım öne geldi ve tam önümde durdu. Göz göze gelmiştik. Gözleri benimkilerden beş santimetre yukarıdaydı.

"Montun yok muydu?"

"Dün gece fazla soğuk değildi."

29. BÖLÜM

Hollis'e geleceğimi söylememiştim. Ama o, ben daha yarı yolu bile almadan Francesca'nın kaptan köşküne çıkmıştı. Marinada ışıkları yanan tek tekne onunkiydi. Karanlık marinayı aydınlatan yalnız bir mum gibiydi Francesca.

Yaklaştığımda bana bakmadığını fark ettim. Dono'nun sürat teknesine bakıyordu. Hâlâ Francesca'nın kıç tarafına bağlıydı. Hollis iki tekneyi o kadar yakın bağlamıştı ki Dono'nun teknesi annesini burnuyla dürtmekte olan bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

"Yeni bir hayata başlamak için kaçış aracı."

"Evet."

Tekne yavaşça sallanıyordu. Küçük dalgalar gri gövdesini dövüyordu. Uzun ve hızlı bir kaçış için yapıldığı belliydi. Belki de dönüşü olmayan bir yola çıkacaktı.

"Belki de teknesinin hazır olduğunu bilmek onun rahat uyumasını sağlıyordu," dedi Hollis.

Anlayabiliyordum. Ben de on yıl önce kaçıp kendi hayatımı kurabilirdim. Ordudaki kariyerim Ondine'in evinden buraya gelirken hep kafamı kurcaladı. Belki de artık ordudaki kariyerim de bitmiştir. Kim bilir?

"Orada öyle durma. Tekneye çık."

Arkasını döndü ve Francesca'nın kabinine doğru sekerek yürüdü. Ben de kaptan köşküne çıktım.

İçerisi eskiydi. Işıkların yardımıyla Hollis'i daha iyi görüyordum. Yüzünün her zamanki pembeliği tam olarak gül pembesine dönmüştü. Sarı polo tişörtü kırışıktı. Hatta göbeğinin gerdiği yerler bile kırışık görünüyordu. Kocaman elini bir viski bardağının çevresine dolamıştı. Yanımdan geçtiği sırada güçlü bir viski kokusu geldi burnuma.

Dono'nun eşyalarıyla dolu mavi spor çantayı ortaya boşalttım. Boşalttığım eşyaların yanında Hollis'in de giysileri vardı.

"Hastaneden doğruca buraya mı geldin?"

Tek eliyle iş yapmakta zorlanıyordu.

"Hay şu vidalar yok mu!" dedi. "Önce Willard'ın evine gittim."

Gözümde canlandırmaya çalıştım. Koca adamı sabahın köründe uyandırıp Dono'nun öldüğünü söylüyor. Umarım Willard erken uyanan biridir.

"Bilmek isteyebileceğini düşündüm. Ayrıca dedemin cenazesinde yardımına ihtiyacım var."

Masanın başında aylak aylak dikiliyordu. Masasında açık bir şişe Old Ivory açılmış halde duruyordu.

"Keyfine bak," dedi bana.

"Cenazenin yanında beklemek istiyorum."

"Evet, doğru ya, istiyordun."

"Hem de Morgen'da."

Bana dik dik baktı.

"Cenazenin başında beklemek bizim geleneklerimizden değil mi? Sizin için de iyi olacak. Hem ben de son defa barı görmek istiyordum. İçki içmiyorsunuz değil mi?"

Şişeyi aldı, iki parmağını sokarak tuttuğu bardağı bana uzatarak:

"Saygılarımı sunarım," dedi.

"Dono'ya." Ben de bir bardak aldım ve viskinin boğazımdan aşağı kaymasına izin verdim.

"Şeytan onun düşmanlarını alıp götürsün."

"Oldu bile."

"Oldu mu? Dono'yu vuranı buldun mu yoksa?"

"Neredeyse. Ölen adamlardan birinin abisiymiş."

Hollis'e gelişmelerle ilgili bilgi verdim. En azından McGann ile ilgili kısmıyla ilgili. Alec'i ihtimallerin dışına attım çünkü Ondine kendi payına düşen temizliği yapacaktı.

"Umarım o şerefsizi bir an önce..."

Bunun üzerine daha fazlasını söyleyemezdim.

Alec ve Boone'u Ondine ve Guerin gibi iki farklı adalet mekanizmasına terk ettiğim için bir yandan pişmanlık duyuyordum. Ama şu anda yapılacak en akıllıca iş buydu. Onları kendi başıma avlayamazdım.

Yine de sonları geldiğinde yüzlerinin alacağı şekli görmeyi çok isterdim.

"Guerin McGann'ı eninde sonunda yakalayacaktır. Gerekirse bütün SWAT takımını çağırır ama yine de o işi yapar."

Hollis gülümsedi.

"Polisler için dua edeceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Onların da ara sıra faydası oluyor. Başka içmeyecek misin?"

Gülümsedi ve bir içki daha koydu.

"Sen de alır mısın bir tane daha? Uyuyacak mısın yoksa? Kötü görünüyorsun."

"Senin için de aynı şeyleri düşünüyordum."

Ellerini yana açarak:

"Ben kendi evimdeyim. İnsan ne kadar kötü olursa olsun, rahat bir yer bulunca kendine geliyor." Bardağını kalıdırdı: "Moira'ya içelim."

Moire. Annem.

"Onu tanıdığını unutmuşum."

"Hah, evet! Arkadaşlarının çocuklarını tanıyan herkes kadar tanırdım. Sadece selam sabah. Samimiyetimiz yoktu."

"Neden gitti? Ben doğmadan önce Dono'nun evinden ayrıldığını biliyorum."

"Şey..." Hollis derin bir nefes aldı ve spor çantanın olduğu yerdeki oturağa kıvrıldı. Birden gülümsedi: "Moira inatçıydı. Tıpkı deden gibi ya da senin gibi. Asla adından vaz geçmeyecekti. Anlıyorsun değil mi?"

"Babam."

Bunu söylemeye bile gerek yoktu.

"Afedersin ama o puşt, yani baban, artık sizin hayatınızın bir parçası olmamaya karar verdiğinde annen de onu defterden silmişti. Artık Dono'ya onun kim olduğunu söyleyebilirdi."

"Dono'nun tepkisini hayal bile edemiyorum."

"Baban olacak herifi öldürecekti. Hepimizin hissettiği aynı şeydi. Ama annen tek kelime etmedi. Sanırım herifi gerçekten seviyordu."

Nasıl ki ben Davey'i vermeyeceksem o da sevdiği adamı Dono'ya teslim etmeyecekti.

"Sence de Dono onu öldürür müydü?"

Hollis kaşlarını çatarak bana baktı.

"Öldürmüş bile olabilirdi. Ama seçim yapmak zorunda kalmamasına sevindim." İçini çekti. "Neyse, sonunda Moira olayların yatışması için evi terk etti. Ama anladığım kadarıyla kendi başına yaşamaktan hoşlanmıştı."

Uzun bir süreden bahsediyorduk. Nereden baksan altı yıl olmuştu.

Dışarıdaki sürat teknesi bir dalganın çarpmasıyla Francesca'ya vurdu.

"Şunu kenara çekeyim," dedim.

"Buyur."

Hollis spor çantaya uzanarak Dono'nun anahtarlarını aldı. Ahşap parçacığından tutarak çıngırdayan metal demetini bana doğru fırlattı. Kafama vurmalarından önce onları havada yakalamayı başardım.

Ahşap parçaya baktım. Bar çikolata büyüklüğündeki parçanın anahtarların batmasını engellemek için olduğunu sanıyordum. Şamandıra görevi gören parça yumuşak, grimsi kırmızı boyayla boyanmıştı. Yıl halkaları yani parmakların girmediği yerleri, tam kan kırmızıydı. Ahşap parçanın nereden geldiğini biliyordum. Ne zaman geldiğini de.

Dono'nun bana ne söylemeye çalıştığını anlamıştım.

Hollis biraz yaklaştı.

"Ağlıyor musun?"

"Hayır, gülüyorum."

Seni yaşlı korsan!

"Ne anladın? Söylesene. Anahtarlardan biri bir yeri mi açıyor?"

Pencereden dışarı baktım.

"Elmasların olduğu yer değil mi? Seni hayta seni! Nerede olduklarını biliyorsun, değil mi?"

Gün ağarmak üzereydi. Sabah rüzgârı koyu mavi gökyüzünün kirli havasını temizlemişti.

"Dono'nun teknesini alıyorum."

30. BÖLÜM

Adanın pek bir özelliği yoktu. Bir kilometre karelik alana yayılmış ağaçlar, çalılar, kayalar ve kumdan başka bir şey yoktu. San Juan'ın kuzey yamaçlarında bunun gibi yerlerden çok vardı. Kıyıdan iki mil açıktan geçen teknelerin dikkatini çekecek kuytu koyları, incecik kumlu plajları yoktu.

Engebeli plajında kümeler halinde kocayemiş ağaçları yetişirdi. Tam da hatırladığım yerlerdeydi ağaçlar. Turuncu kırmızı gövdeleri yer kapmaya çalışır gibi birbirine dolanmıştı. Bazıları neredeyse yere paralel uzanmış, suya doğru süzülüyordu. Yapraklarını diğer ağaçların gölgesinden kurtarıp güneşi görme savaşı veriyorlardı. Ama bir baş tacı vardı.

Kıyıda kocaman bir yarık vardı. Adanın kaya tabanı uzun zaman önce çatlamış ve kıyıdan on beş metre içeriye doğru bir yarık oluşturmuştu. Baharın yükselen suları yarığı sonuna kadar dolduruyordu.

Yarığın içinden yaşlı bir ağaç topraktan, kumlardan geçerek yüzeye ulaşmış, devasa boyutlara ulaşacak kadar büyümüş. Sonunda uzun zaman önceki bir fırtınada kendi ağırlığıyla kırılarak olduğu yere yığılıp kalmış. Kökü çatlağın içinden çıkmış, suyun üzerine kadar uzanmış. Gövdesi, doğanın aşındırıcı gücüne karşı koyamamış ve tamamen pürüssüz hale gelmişti. Ağaç o kadar güzel bir yerde duruyordu ki sanki tanrısal bir güç onu oraya kasten koymuş gibiydi. Oraya gelenler onun üzerine oturup denizin hırçın dalgalarına karşı seyre dalıp düşünceler âleminde yolculuğa çıkabilirlerdi.

Sürat teknesinin motorunu boşa aldım. Tekne dalgaların üzerinde aşağı yukarı sallanıyordu. Yükselen suların ve dalgaların arasında kıyıya varmam üç saatimi almıştı. Sabah güneşi tepeye çıkmış, bütün parlaklığıyla orada duruyordu.

Kollarımı biraz salladıktan sonra Dono'nun dolapta sakladığı enerji verici şeylerden yedim. Çikolatalı bir tadı vardı.

Tekne, bir zamanlar Dono'yla morina balığı avladığımız kayalıkların oraya süzülerek yanaştı. Luce'ye anlatmıştım o günümüzü, hani kolumun yaralandığı o gün. Ama ada eskiden daha büyükmüş gibi geliyordu bana. Yıkılmış ağacın gövdesi bir dev gibiydi. Oysaki gerçekte o kadar büyük değildi. Küçüktüm o zamanlar.

Dedem çok kurnazdı. Doğru bir seçim yapmıştı. Ada pek kalabalık bir yer değildi. Kanada'ya kaçmak için çok uygun, kestirme bir yoldu.

Kaçarken elmasları yanına alacak olsaydı onları çabucak ulaşabileceği bir yerde muhafaza ederdi. O da kıyıya yakın, tekneden fazla uzaklaşmayacağı bir yer olmalıydı. Gece kaçması gerekirse diye, sakladığı yer karanlıkta kolayca görülebilecek ya da küçük bir

fener yardımıyla hemen bulunabilecek kadar kolay bir yer olmalıydı.

Kıyının tacı gibi görünen ağaç gövdesi bütün bu özelliklere sahipti.

Dono'nun anahtarlığındaki ahşap parçaya baktım. Hafifçe elimle ovuşturdum. Olta iğnesi elime battığı zaman acıyla ısırdığım dallardan birinden oymuş olmalıydı o parçayı. Onu bıcakla oymuş, parlatmış ve anahtarlığına takmıştı. Bir anlamı olmalıydı.

Dono'nun elmaslardan alacağı payının altmış kilo kadar olduğunu hesapladım. Elmaslar ağır maddeler olsalar da, nereden baksanız bir valiz büyüklüğünde yer kaplamaları gerekirdi. Birkaç dakika boyunca ağaç gövdesine baktım. Büyük bir paketin sığabileceği genişlikte bir gedik göremedim.

Zaten önemli olan görünmemesiydi. Suyun altındaki kısımdan söz ediyorum. Kimsenin göremediği kısım. Orası gözlerden uzaktı.

Akıllı ihtiyar hırsız, teknesinde her zaman bir dalış takımı bulundururdu. Demek ki bu takım tamirat veya bakım için değilmiş, her istediğinde hazinesine ulaşabilmesi içinmiş.

Üç denemenin sonunda çıpayı denize indirmeyi başardım. Artık rüzgârın tekneyi götüremeyeceğinden emindim. Yoksa bu ıssız adada mahsur kalıp kavurucu güneş altında zaman geçirmek kötü bir şaka gibi olurdu. Teknenin kabinini açtım ve Dono'nun dalış takımlarını çıkardım.

Teknedeki Scuba dalış tüpü doluydu ve dalış yeleğiyle uyumluydu. Aynı şeyi dalgıç kıyafeti için söyleyemeyeceğim çünkü Dono benden çok daha inceydi ve benim bu neopren tulumun içine sığmamın olanağı yoktu. Mayosunu, eldivenlerini, botlarını ve paletlerini kullanabilirdim. Bu mevsimde dalış, ne harika!

Takımları giymeden önce Dono'nun alet kutusundan elastik iplik ve bazı tamir malzemeleri alıp maskelerin ve şnorkellerin olduğu filenin içine koydum. Çirkin görünüyordu ama yüzerken aletleri taşımak için çok iyi fikirdi.

Teknenin kenarına oturdum, regülâtörü ve maskeyi sabitledim, derin bir nefes aldım ve kendimi sırt üstü suya bıraktım.

Daldıkça suyun soğukluğunu iliklerime kadar hissettim. Dişlerimle istemsiz bir şekilde regülâtörü sıktım. Tüpten ilk nefesimi böylelikle çekmiş oldum. Ciğerlerime dolan hava buz gibiydi. Suda asılı kalabilmek için yeleğe biraz hava bastım ve etrafa bakındım.

Görüş mesafesi çok kısaydı. Yosunla kaplı tabanı görebiliyordum. Bunun dışında kıyının engebeli kenarlarını ve pürüzlü yüzeyini görebiliyordum.

Kıyıdan uzanan yarığın ağzında kirli suların olduğu bir yer vardı. Oraya doğru yüzdüm. Yüzeyin üç metre altındaydım.

Elimdeki fileyi sıkıca tutuyordum. Yakında parmak uçlarım soğuktan hissizleşeceği için fileyi tutmakta zorlanacaktım. Eldiven giymiş olmam bir şeyi değiştirmeyecekti. Hipotermi geçirmeden önce yirmi dakika kadar zamanım vardı.

Yarığın ağzında feneri açtım. Girişinde üç metre kadar olan yarık, ileriye gittikçe daralıyordu. Kayalıkların üzerindeki yengeçler ışığı görünce saklandıkları yerlere kaçtılar. Dalgalar beni gittikçe karanlığın içine sürüklüyorlardı.

Elimdeki fileyi hava basıncı göstergesine iliştirdim. Böylece iki elimi de yarığın kenarlarında çalışırken kullanabilecektim. İçerisi neredeyse zifiri karanlıktı. Elimdeki ışıkla sadece önümdeki duvarı görebiliyordum. Zemin görünmüyordu. Mesafeyi sadece suyun yüzeyine bakarak tayin edebiliyordum.

Yarık gittikçe daralıyordu. Bir buçuk metre, bir metre şeklinde daralıyordu. Hırçın dalgalar kafamı suyun dibindeki kayalara toslatmak için uğraşıyordu. Yeniden yukarı baktım. Net bir görüş elde etmek çok zordu. Hareketlerim suyun dibindeki çamuru ve kumu kaldırmıştı. Şu üzerimdeki şey acaba ağaç gövdesinin ta kendisi miydi?

Bir yandan suyun altında askıda durmaya çalışırken bir yandan da bakınıyordum. Elimle tutunmaya çalıştığım sırada duvarı ıskaladım ve neredeyse dibe düşüyordum.

Duvarda bir delik vardı. Sadece bir delik değil aynı zamanda derin bir çatlaktı. Yarım metre genişliğinde ve iki metre yüksekliğindeydi.

Kayanın kenarından tutundum ve fenerin ışığını içeriye doğrulttum. Birkaç küçük balığı ürküttüm. Kaçan balıklar suyu bulandırdı. Maskemin etrafında çamurlu suyu dolaşmaya başladı.

Deliğin derinliği bir kol boyu vardı. İç tarafı çamur, yosun ve yumruk büyüklüğünde taşlarla doluydu.

Eldivenli elimi deliğin içine soktum. Her tarafı çamur deryası kapladı. Sanki bütün dünya çamura bulanmıştı. Sonra akıntı uçuşan parçacıkları sürükledi ve su yeniden duruldu. Taşların arkasında bir yerlerde çamur yerine yassı gri bir yansıma gördüm.

Taşları hızla temizlemeye başladım. Delikten çıkardığım taşlar paletlerimin altına doğru yuvarlanıyordu. Yassı gri şey bir kutunun kapağıydı. Hayır, bir kutu değildi bu. Üzerine ışığı doğrulttuğumda onun bir soğutucu olduğu anladım. Hani içine buz konan, piknikçilerin biralarını ve yiyecekleri serin tutan alüminyum soğutuculardandı. Kapağı benim açabileceğim şekilde duruyordu. Kulbu yukarıda, menteşeleri aşağıdaydı.

Bir taraftan destek alarak soğutucuyu açmaya çalıştım. Tüm gücümle asılmama rağmen bir santimetre bile kıpırdamadı. Belki de kayaya sabitlenmişti.

El yordamıyla soğutucunun üzerinde mandal veya benzeri bir şey aramaya başladım. Parmak uçlarım soğuk yüzünden neredeyse duyarlılıklarını kaybetmişlerdi. Ama yine de soğutucunun hemen altındaki mandalı bulabildim. Elimle mandalı dürttüm ve kapak açıldı.

Kutuyu açınca, filmlerdeki İspanyol korsanların buldukları hazine sandıklarından dökülen altınlar gibi oluk oluk akan elmaslar hayal ettim.

Ama elmasların yerine bir avuç siyah kauçuk silindir çıktı karşıma. Her biri büyükçe bir termos büyüklüğündeydi. Yedi tane saydım. Dizilmeleri kolay olsun diye altıgen şeklinde yapılmışlardı. Soğutucunun içine çelik tel ile sabitlenmişlerdi.

Dono olası bir fırtınada soğutucunun kapağının açılabileceğini düşünerek işini şansa bırakmamıştı.

Alet çantasını açtım. Parmaklarım emirlerime itaat etmekte zorlanıyorlardı. Bir İngiliz anahtarı bir de tornavida düşürdüm. Batarken kayalara çarptıkça çıkardıkları seslerini duyabiliyordum. Ama bir şekilde küçük bir çift cıvata kesiciyi zapt etmeyi başarmıştım.

Kesicilerin ağızlarını elimin içiyle kablolara geçirdim ve bastırdım. Kesicilerin bıçakları çeliği yararak kabloları kasti.

En üstteki silindiri bağlandığı yerden çıkardım. Oldukça ağırdı, belki de on kilo vardı, hatta fazla da olabilirdi. İçi dolu, demir gibi bir şey kaldırıyormuş hissi uyandırıyordu.

Kauçuk silindirleri tek tek çıkarmaya, elimdeki elastik iple birbirine bağlamaya başladım. Silindirler çok hantaldı.

İşimi bitirdiğimde donma hissi ellerime ve ayaklarıma yayılmıştı. Yeleğime biraz daha hava bastım. Böylece elimdeki ağır yükü dengeleyebilirdim.

Birbirine bağlı silindirler neredeyse doksan kilo geliyordu. Kocaman bir şapka kutusunu doldurabilecek yüküm vardı. Silindirleri kollarımla sardım ve duvardan uzaklaştım. Ağırlık yüzünden neredeyse üç metre aşağı indim. Çok büyük çaba sarf ediyordum. Paletlerim yosunlara dolanacak gibi oluyordu. Nihayet delikten çıktım ve teknenin çıpasının bağlı olduğu zincire ulaşmayı başardım.

Son bir hamleyle yüzeye çıkacaktım ki o sesleri duydum. Düzenli mekanik homurtular duyuyordum. Suyu köpürten büyük motorlu büyük pervanelerin sesiydi bu.

Nereden geliyor bu sesler? Sesler suda yankılanıyordu. Saat dört yönünde, gittikçe yaklaşıyordu.

Çıpa zincirine sıkıca tutunup yukarı çıkmaya çalıştıysam da diğer elimdeki ağır yük beni aşağı çekiyordu.

Kısa bir süre sonra onu gördüm. Suyun yüzeyinde geniş, kocaman bir üçgen belirdi. Tepedeki güneşin altında beliren büyük bir motorlu tekneydi. Çift motorlu, on beş metre uzunluğundaki tekne adanın yakın kıyısına yanaştı.

Pervanelerin ritmi gittikçe yavaşladı ve Dono'nun teknesinin yanında durdu. Su altında aldığım nefesin baloncukları yüzeye çıkıyordu. Acaba yüzeydeki küçük dalgaların arasından görülebilirler miydi?

Orada daha fazla kalamazdım. Suyun altındaki soğuk yetmezmiş gibi hava basıncı göstergem de sıfırı gösteriyordu.

•

Silindirlerin sarılı olduğu bohçama sıkıca sarıldım ve denizin dibine doğru giden zinciri takip ettim. Çukura iniyordum. Arkamda birbirine çarpan teknelerin sesi duyuluyordu. Belki de biri sürat teknesinin içine atlamıştı.

Solunumum hızlanmıştı. Ciğerlerim olmayan havayı çekmeye çalışıyordu. Hâlâ suyun altı metre altındaydım. Kıyıya ise belki de üç kat fazla mesafe vardı. Yarığa ulaşamayacaktım. Beni yavaşlatan silindirler elimdeyken olmazdı.

Nefes alışım durdu. Tüp tamamen boşalmıştı.

Ağır yükümden kurtuldum. Silindirleri elimden bıraktım. Yeleğimi çözdüm. O da çoktan suyun dibini boylayan silindirlerin peşinden gitti. Olabildiğince çabuk yüzeye çıkmaya çalıştım. Yüzeye çıkarken maskemi ve şnorkelimi yırtarcasına çıkarıp attım. Deniz aslanı gibi suyun üzerine fırladım.

Otuz metre ötede yüzen şey az önceki tekneydi. Francesca.

Bir an üşüdüğümü unuttum. Hollis burada ne bok arıyordu? Acaba beni bir şekilde takip mi etmişti? Yoksa benim buraya geldiğimi tahmin mi etmişti? Tahmin etmiş olamazdı.

Francesca'nın güvertesinde Hollis'i göremiyordum. Dono'nun teknesi göremeyeceğim şekilde arkada kalmıştı. Birilerinin seslerini duydum. Birileri Dono'nun teknesinden Francesca'ya geçti.

Az önce hava almaya çalışırken hissettiğim duyguyu yeniden yaşadım.

Nefesim kesildi.

Alec ve Boone McGann.

31. BÖLÜM

Francesca yumuşakça sallanıyordu dalgaların üzerinde. Motorları sadece onu sürat teknesine yakın tutacak kadar güç üretiyordu. Bulunduğum yerden elli metre uzaktaydılar. Adanın uzun yarığına da yarısı kadar mesafedeydiler. Teknenin iskele tarafını açıkça görebiliyordum.

İki gece önceki fırtına süresince yağan yağmur teknenin yüzeyini iyice yıkamıştı. Metal direği ve ahşap kenarlıkları parlak öğle güneşinin altında ışıl ışıl parlıyordu. Harika reklam fotoğraflarından fırlamış gibi görünüyordu.

Alec teknenin tepesindeki köprü üstüne çıktı. Açık mavi kapüşonlu hırka ve haki pantolon giymişti. Sarı saçları güneşte parlıyordu. Dümene geçti ve Francesca'yı yavaş geri vitese aldı.

Boone kabinin içinde göründü. Belli belirsiz gri renkli silüeti kenarda görünüyordu. Gözlerim tuzdan etkilenmiş de olsa elinde dürbünlü M4 makineli tüfek olduğunu görebiliyordum.

İçlerinden biri benim olduğum yöne bakana kadar kafamı suyun içine daldırdım. Dalış maskem olmadan kör yüzüşü yaparak kıyıya vardım. Yarığın oraya gelmiştim. Suyun üzerine çıktığımda adanın çukur kısmında kaldığım için teknedekiler beni göremezdi.

Alec hayattaydı. Bir şekilde Ondine'den kaçmıştı. Belki de Ondine beni kandırmıştı.

Muhtemelen Alec ve Boone Francesca'yı kaçırmışlardı. Bu durumda Hollis ölmüş olmalıydı. İşini bitirmişlerdi. Belki de onunla görüşmemden sadece dakikalar sonra öldürmüşlerdi onu. Yarığın kenarındaki duvara tutundum. Eldivenlerime rağmen kaya midyeleri ellerimi kesiyordu.

Göğsüm titriyordu. Vücudum daha fazla kan dolaştırmaya çalışıyordu. Suda on dakika daha geçirirsem göğsüm iflas edecekti. Vücudum resmen mavileşmişti.

Düşünmeye başladım. Adaya gelirken ortalama yirmi knot hızla sürdüm tekneyi. Francesca bunun yarısı kadar daha hızlıdır. Alec ve Boone, beni bu kadar çabuk yakaladıklarına göre, hemen arkamdan marinadan ayrılmış olmalıydılar.

Ama beni görerek takip etmiş olmalarına olanak yoktu. Peki, nasıl oldu da adayı buldular?

Sürat teknesi. Kahrolası sürat teknesi! Hay aksi!

Alec, kamyonetteki verici sayesinde dedemin tüm hareketlerini haftalarca izlemiş olabilirdi. Bu süre içerisinde Dono, kamyonetine bir kere bile gimiş olsa Alec'in bundan haberi olurdu. Muhtemelen tekneye de bir verici yerleştirmiş olabilirdi.

Onları doğruca elmaslara getirmiştim. Av köpeği gibi yol göstermiştim.

Francesca'nın motorlarının homurtusunu duydum. Sonra yine sabit devirde devam ettiler. Hangi yöne gidiyorlardı? Onları görebilmek için kayanın kenarına kadar çıktım.

Francesca geniş bir daire çiziyor sonra da geri dönüyordu. Pervanelerinin yavaş dönüşü beyaz köpükten bir iz bırakıyordu. Boone, Alec'in yanına çıktı. Siyah pantolon ve siyah gömlek giymişti. Ayaklarında avcı botları vardı. Silahı omzunda asılı, avını bekliyordu.

Çök kötü ile berbat arasında bir yerdeydim. Buradan kıyıya çıkamazdım. Alec ve Boone beni anında fark ederlerdi. Burada da uzun süre saklanamayacağımı biliyordum.

Dono'nu silahları ve otuz ikilik tabancam teknedeydi. Teknede olamazdı desem daha doğru olurdu herhalde. Alec ve Boone onları çoktan almış olmalıydılar. Kontakt anahtarlarını da almışlardır. Tekneye fark edilmeden çıkmayı başarsam da bir işe yaramayacaktı.

Hafif rüzgârda seslerini bana doğru taşıyordu. Sözcükler anlaşılmıyordu, sadece ses tonlarını ayırt edebiliyordum. Heyecanlıydılar. Sinirli de diyebiliriz. Alec adayı işaret ediyordu.

Ne düşündüklerini tahmin etmek hiç de zor değildi. Tekneyi demirleyip adaya çıktığımı anlamış olmalıydılar. Dono'nun hazinesiyle beraber hâlâ orada olduğumu düşünüyorlardır. Onların geldiğini görüp adanın bir yerinde saklanmış olmalıydım.

Paletlerin içindeki ayaklarımı hissetmediğimi fark ettim. Kollarımı, bacaklarımı çimdikledim. Henüz his kaybı yoktu.

Alec dümeni çevirdi ve Francesca doğruca adaya yöneldi. Boone köprü üstünden atlayarak kabinin üzerine indi. Teknenin ön tarafına geçerek karaya yanaşmasını bekledi.

Kıyıdan on beş metre mesafeye kadar yaklaştıklarında Boone suya atladı ve kıyıya doğru yüzmeye başladı. Omuzunda asılı silahıyla kulaç atarak suda ilerliyordu. Tıpkı askerde öğrettikleri gibi.

Alec tekneyi geri vitese taktı ve biraz geriye sürdü. Görebildiğim kadarıyla o da bir makineli tüfek aldı ve önündeki konsola koydu.

Ayaklarımdaki paletlere karşı iki tane makineli tüfek. Ayrıca dürbünleri sayesinde beni beş yüz metreden vurabilirlerdi. Zaten adanın boyu da bu mesafenin iki katı kadardı.

Tabii Boone ve Alec benim silahsız olduğumu bilmiyorlardı. Mantıken, adaya çıkarken yanıma en azından bir tabanca almış olmalıydım. Bunun şu anda gerçek olması için parmaklarımdan birini vermeye razı olurdum.

Silahsız halimle işimi bitirmek için acele etmelerine gerek yoktu. Böylece Boone'u yakalayıp kafasını uçurma hayellerim suya düşecekti. Boone, teknenin görüş alanı içerisinde kalıp, adayı serbestçe dolaşıp bir uçtan bir uca tarayabilirdi. Bu arada Alec onu güvenli bir noktadan izleyebilirdi. Hava kararana kadar zamanları vardı. Bir de telsizleri varsa işleri daha da kolay olacaktı. Hal böyleyken beni keklik gibi avlayabilirlerdi.

Aklıma bir fikir geldi. Bu fikir sayesinde yaşama umudum arttı. Şu ana kadar beni suda aramak akıllarına gelmemişti.

Derin bir nefes almaya zorladım kendimi. Göğsüm, soğuktan genişleyemeyecek durumdaydı. Francesca şimdi daha yakınımdaydı. Kıyıya paralel durmuş, kıyıya on beş metre mesafede benim olduğum yöne geliyordu. Aramalarına adanın bu tarafından başlamışlardı. Benden otuz beş metre ötedeydi. Otuz metre kaldı.

Alec'in Francesca'yı ileri vitese takmasıyla az olan şansım tamamen bitmişti.

Daldım ya da dalmaya çalıştım. Bir an kollarım kulaç atamayacak gibi olduysa da bacaklarımı ritmik bir şekilde çırpmaya başladığımda nihayet dalıyordum.

Bir buçuk metre derindeki basınç bile göğsümde yeterince güçlü bir baskı yaratıyordu. Teknenin büyük motorlarının yaydığı sesi olduğu gibi duyabiliyordum. Sanki motorların girdabı beni suyun altına çekiyordu. Kulaçlarım güçsüz kalıyordu.

Kıyıdan uzaklaşmıştım. Nihayet Francesca'yı gördüm. Kocaman karanlık bir kütleydi. Devasa pervaneleri beyaz köpükten bir iz bırakıyordu.

Ne kadar yakındım? Dört metre. Üç metre. Yetiştim. Tam önümdeydi. Arkasındaki yüzme platformuna dokundum. Duyarlılığını tamamen kaybetmek üzere olan parmaklarımla tutundum.

Bu arada Francesca öne doğru sallandı. Pervaneler kafamdan iki metre ötede büyük bir gürültüyle dönüyorlardı.

Kendimi yüzeye çektim. Kocaman bir nefes aldım. Köpüren suyun ve motorların sesinden başka bir şey duyamıyordum. Dirseğimi platformun üzerine koydum. Francesca'nın ilerleyişi beni aşağı itiyordu. Kolumu uzattım, platforma tutundum ve kendimi yukarı çektim.

Bir an orada öylece durakladım. Otuz santimetre büyüklüğünde altın sarısı harflerle teknenin adının yazılı olduğu beyaz kıç yatırmasına bakıyordum. Alec bulunduğu yerden beni göremezdi. Peki, Boone neredeydi?

Kafamı kıyıya doğru çevirdim. Boone'un karanlık silüeti ağaçların arasında geziniyor, beni arıyordu. Arkasını dönse beni bu açıdan mutlaka görürdü. Harekete geçmeliydim.

Oradan çıktım ve kaptan köşküne doğru gittim. Kuytu bir yere eğilerek saklandım. Bulunduğum yerden köprü üstüne çıkan iki buçuk metrelik bir merdiven vardı. Alec'in durduğu yere ulaşmam için de ayrıca bir buçuk metre vardı. Dümende duruyordu. Tam önündeki konsolda otomatik tüfeği duruyordu. Silahına davranana kadar onu etkisiz hale getirebilir miydim acaba?

Derin bir nefes aldım. Bir tane daha. Kollarıma yeniden kan pompalanmıştı. Ellerim elektrik kablosunu avuçlamışım gibi hissettiriyordu ama o acıya dayanabiliyordum.

Merdivenin başında balık tutma kancası vardı. Kürek sapına kanca takılmasıyla yapılmış bir av kancasıydı. Onu Hollis'i ziyarete geldiğim zamanlarda gördüğümü hatırlıyorum. Parmaklarımdaki his kaybı devam ediyordu. Kancayı almaya çalıştığım anda elastik ipler parmaklarıma dolandı.

Derin bir nefes aldım. Merdivenden yukarı olabildiğince hızlı çıktım. Son iki basamağı tek seferde çıktım.

Alec'in refleksleri çok iyiydi. Aniden duyduğu seslerin geldiği tarafa dönmek yerine dümenin yanında asılı duran tabancasına davrandı. Av kancasını hızla savurdum. Tahta sapı Alec'in eline çarptı. Elindeki silah ateş aldı. Silahtan çıkan mermi gökyüzüne doğru uçtu. Patlama sesi adadan duyulmuş olmalıydı.

Alec'in silahlı elini iki elimle tutabilmek için kancayı attım. Yumruğunu savurdu: Eli kafamın hemen yanından geçti. Bileği ön cama çarptı ve silahı kabinin üzerinden ön güverteye düştü.

Beni omzumdan tutup süratıma kafa attı. Bir yerimin kırıldığını hissettim. Onu arkaya doğru itirdim. İkimiz de köprü üstünün kenarına düştük. Yanımızdaki sandık dağıldı. Ahşap ve fiberglas parçaları etrafa saçıldı. İkimiz de bir anda geri çekildik. Havayı yırtarak

geçen mermi çekirdeği ikimizi de ürkütmüştü. Boone. Kıyıdan bize doğru ateş ediyordu. İkinci atışı önümüzdeki gösterge panelinden bir parça koparmıştı. Alec yaylım ateşinden kaçmak için eğildi. Şaşkınlığı yüzündeki öfkeyi bastırıyordu. Konsolun üzerindeki tüfeğine uzandı. Duvardan atlayıp olan gücümle çenesine yumruk attım. Silah elinden kaydı ve korkulukların üzerinden suya düştü. Onu tekrar yakaladım ve bu sefer göstergelerin üzerine düştük.

Francesca, kamçılanmış et gibi öne fırladı.

Motorların aniden çalışması beni geriye doğru fırlattı. Köprü üstünün arka tarafındaki kanvas kenarlığa çarptım ve büyük bir gürültüyle kabinin üzerine sırt üstü düştüm.

Her şey çökmekte olan sisin hızı gibi yavaşlamıştı. Kalkmak istesem de tutunacak bir yer bulamadım. Bulsam bile tutunabileceğimden emin değildim. Hemen yanımdaki kabin penceresinin buhar oluşuna tanık oldum. Boone'un silahından çıkan mermiyle kırılıp kırılmadığını anlayamadım. Bir şey duyamıyordum. Duyduğum tek şey Azrail'in sesiydi.

Birden Alec'in silahını almaya çalışacağını düşündüm. Silah pruva tarafındaydı. Acele davranmalıydım.

Aniden sarsıntı Francesca'yı titretti. Kabinin bir yanından öbür yanına atıldım. Tekne bir dalgadan kurtulup öbür dalgaya çarpıyordu. Dümende kimse yoktu. Tekne sancak tarafına dönmüştü. Güçlü motorları ona geniş dailerler çizdiriyordu.

Bir patlama sesi daha duyuldu. Bu seferki atış kabin pencerelerini delip geçmişti.

Hadi oğlum, kalk! Temizle şu pislikleri!

Dono'nun sesini duydum. İyi fikirdi.

Odaklanmaya çalıştım. Francesca kıyıya yakın daireler çizmeye başlamıştı. Adaya sancak tarafından yüz metre mesafedeydik. Boone'u gördüm. Küçük, siyah bir figür olarak görünüyordu. Sığ sulara iniyordu. Acaba sürat teknesine mi binecekti? Hayır. Kayalıkların arkasında daha iyi ateş edebileceği bir yer arıyordur. Arkamda, iskele tarafında bir ses duydum. Alec'in kenardan gelip av kancasını kafama doğru savurduğu anda kendimi yerde buldum. Kancanın ucu omz kasımı zedelemişti.

Tekne bir dalgaya çarptı. Çarpmanın şiddetiyle ikimiz de düştük. Alec kancayı tekrar kaldırmaya çalıştıysa da başaramadı çünkü birbirimize fazla yakındık. Çenesinin altından tuttum ve onu itirdim. Kancayı düşürdü ve beni boğazımdan yakaladı. İtirmeye devam ediyordum. Beni boğup dünyamı karartmasını önlemeliydim. Ama sanırım kaybediyordum. Gücüm tükeniyordu.

Tekneye bir dalga daha çarptı. Alec ile ikimiz de sarhoş dansçılar gibi oradan oraya sallanıyorduk. Alec'in sırtını çarptığını gördüm. İki elimle, bütün gücümle Alec'in çenesini bastırıyordum. Kafası kıç tarafının üzerindeydi. Vücudu yamaç dalışçısınınki gibi kıvrılmıştı. Çılgınca sağa sola sallanıyordu. Daha sıkı bastırdım. Kulakları parçalayacak bir ses çıkararak kafa derimi tırnakladı.

Aniden her yer kırmızıya döndü. Sanki bir yerden kırmızı boya püskürmüştü.

Alec yüz kiloluk beton bir blok haline gelmiş gibiydi. Yerde bir taraftan öbür tarafa sallanıyordu.

Kendimi kan gölünün içinde diz çökmüş halde buldum. Bu kan benden mi geliyordu? Hayır. Teknenin içi kana bulanmıştı. Boone'nin atışlarından biri arkadaşını delip geçmişti.

Boone.

Tabancaya ihtiyacım vardı. Kıyı nereye kaybolmuştu? Sadece okyanus görebiliyordum. Sadece motorların sesini duyabiliyordum.

Kıyıya doğru gidiyorduk. Önümde kaya, ağaç ve köpüklü dalgadan başka bir şey yoktu. Kıyıdaki çukuru ve ağaç gövdesini teğet geçerek kayalıklara yöneldik.

Canın cehenneme oğlum!

Dümeni sıkıca kavradım. Boone'u karşımda görünce çok geç kaldığımı düşünerek dümeni hızla döndürdüm. Hâlâ karşımda duruyordu. Baldırlarına kadar su içindeydi. Dişlerini sıkmış, üzerindeki tişörtü rüzgârda kanat gibi sallanıyordu. Silahını kaldırdı ve bana nişan aldı. Ağzını kocaman bir "O" harfi söylermiş gibi yuvarlamıştı. Tekne doğruca ona yöneldi.

Sonra dev bir el beni havaya fırlattı. Beni havai fişek gibi havaya uçuran patlamanın alevleri siyaha dönene kadar havada kaldım.

32. BÖLÜM

Küçük yengece bakıyordum. Boyu ancak iki santimetre kadardı. Bir el şeklinin etrafında çekingen adımlarda geziniyordu. Yengeci ve eli uzun süre izledim. Ya da süre bana uzun gelmiş olabilirdi. Yengeç burnuma yaklaştı. Nefesimi verdiğim anda korkarak kaçtı.

Arkamdaki şırıltının içinde bir şey vardı. O yöne bakacaktım ama nasıl yapacağımı bilemiyordum.

Uzun süre düşündükten sonra kalkmanın bir yolunu buldum. Kolumu buraya, dizimi de şuraya koydum. Çok kolay oldu. Boyum uzundu ama oldukça zayıftım.

Hava çok aydınlıktı. Sadece bulunduğum yerden birkaç metre ötede bir karartı vardı. Kıyıya vurmuş Francesca'nın ta kendisi.

Tamamen suyun dışındaydı. Kumlara ve kayalara vurmuş, uzun boyuyla, arkasındaki derin iziyle öylece duruyordu. Karşımdaki haliyle bir kiliseye benziyordu.

Zihnimde parçaları birleştirmeye çalışıyordum. Çarptığında kıyıya neredeyse paralel gidiyordu. Sonra beş derece sancak tara-

fında dönseydi kıyıyı ıskalayacak ve çarpmayacaktı. Onun yerine son hızla adaya daldı. On beş metre uzunluğunda, otuz tonluk teknenin neredeyse yirmi iki knot hızla kayalıklara bindirdiğini düşünün. Bir dizel lokomotifin çarpmasına benzer bir şey olsa gerek. Fiberglas gövdesinde büyük yırtıklar vardı.

Bir şırıltı daha duydum. Yaralı teknenin gövdesinin yanından sağ tarafıma baktım. Suyun sığ olduğu yerde bir deniz aslanı vardı. Suyun içindeki siyah yüzgeçleri kanat gibi sallanıyordu. Şöyle bir göz atmak için biraz yaklaştım. Ayaklarımın altındaki kum yavaşça kayarak suya karışıyordu.

Deniz aslanı sandığım şey Boone'un ta kendisiydi. Yarım metre suyun içinde göbeğinin üzerinde yatıyordu. Vücudunun yarısı teknenin kıyıya vururken açtığı yolun üzerindeydi. Silahını kenarda gördüğüm anda beynimdeki tehlike sinyalini duydum. Makineli tüfek Boone'un yattığı yerin yakınındaydı. Dalgalar silahı yılmadan dövüyor, onu suyun içine çekmeye çalışıyordu.

Tekne ona tam burada çarptı, dedi Dono'nun sesi. Sonra da buraya fırlattı pisliği.

Sesi neşeli geliyordu.

Boone, sağ kolunu yavaşça kaldırdı. Ama kolu hemen kumların üzerine düştü. Diğer kolu kafasının altındaydı. Böylece kafasını suyun üzerinde tutabiliyordu. Bacaklarının büyük bölümü suyun altındaydı. Vücudunun üst kısmı neredeyse bükülmüş olduğu halde bacakları hiç kıpırdamıyordu.

Kolu yeniden kalktı ve yine az önceki gibi düştü. Üzerine bir dalga geldi. Şiddetli bir şekilde öksürdü. Ağzından fırlayan şeyler tuzlu sudan daha koyu renkliydi.

Benim burada olduğumun farkında olduğunu sanmıyordum. Ta ki gözleriyle beni arayıp bakışlarını bana sabitleyene kadar. Ağzı kocaman bir gülümsemeyle açıldı.

"İşte." O kadar yumuşak sesle konuşuyordu ki sesi neredeyse dalga seslerine karışıyordu.

"İşte buradayım, Burt." Sürekli aynı şeyi söylüyordu.

"İşte!"

Ona yaklaştım, üzerine eğildim, ağzımı kulağına yaklaştırdım:

"Tamamdır kardeşim. İşte buradayım, seninleyim."

Rahatlama sesi gibi bir ses çıkardı. Başını destekleyen kolu titriyordu. Olmuyordu. Sağ kolunu bir defa daha kaldırmaya çalıştı ama bırakın kaldırmayı, bu sefer suyun yüzeyine bile çıkaramadı onu. Biraz daha battı suya. Kullanamadığı bacaklarının üzerinden bir dalga daha geçti. Kafası suya gömüldü. Sonra birazcık kalktı. Sonra tekrar gömüldü. Uzun gövdesi son bir titremeyle, suya mağlup olduğunu kabullenerek yana yığıldı.

Artık hareket etmeyen Boone'un yanında oturuyordum. Böylece duyduğum tek şey suyun sesiydi. Çok yorulmuştum. Olduğum yere yatıp günlerce hiç kalkmadan dinlenmek istiyordum. Luce'yle yattığım gün geldi aklıma. Hatıralar beni kendime getirdi. Francesca'nın ardında bıraktığı ize bıraktım.

Tekne kıyıya vurmuş haldeyken yüzme platformu çocuk parkındaki oyuncakların yüksekliği kadar kalmıştı. Dizlerimin üzerinde sürünerek platforma çıktım. Sol elim iyi değildi. İki parmağım uyuşmuştu. Platforma tutunurken görevlerini iyi yapamıyorlardı. Kolumdaki ameliyatlı yerimde bir şeyler yine nüksetmiş olmalıydı. Francesca'nın kıç yatırması nispeten sağlamdı. Teknenin altın

sarısı adı olduğu gibi yerinde duruyor, güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Dikkatlice köprü üstüne çıktım.

Alec'i unutmuştum. Solgun vücudu kabinin kenarına düşmüştü. Yüzü utanmış gibi duvara dönüktü. Etraftaki ahşap parçalarının üzerinde koyu şarap renkli lekeler vardı aynı lekeler beyaz zeminler üzerinde nispeten açık kırmızı, hatta pembe görünüyordu. Tatarcık sinekleri ziyafeti kaçırmamışlardı. Cesedin yanından geçtiğim sırada neredeyse girdap oluşturacak şekilde uçuştular.

Teknenin içine girdim ve kayan cam kapıyı kapattım. Sessizlik iyiydi. Etrafta uçuşan sinekler olmadan düşünmek uygun ortamı bulmuştum.

Francesca'nın içinde sanki bomba patlamıştı. Kâbus gibiydi. Boşta duran tüm eşyalar etrafa saçılmıştı. Kırılabilecek her şey kırılmıştı. Kabin kalın kapılarından birinde bir karış büyüklüğünde bir delik açılmıştı. Muhtemelen Boone'un silahından çıkan mermilerden birinin eseriydi.

Hollis'in uydu telefonunu sakladığı yeri bulmak için iyice düşünmeliydim.

Guerin. Şu anda burada olmalıydı.

Birden gülmeye başladım. Elmaslardan oluşan bir hazine buldum. Hazineyi okyanusun dibine yolladım. Etrafta iki ceset var. O da yetmezmiş gibi enkaz haline gelmiş bir geminin içinde oturuyorum. Aslında geminin şu hali içimde bulunduğum durumun iyi bir özetiydi.

Teknenin kontrollerine yakın olan çekmecelerden başladım aramaya. Sonra o sesi duydum. Kâğıt sürtünmesine benzeyen bir ses geldi. Hiç kıpırdamadan dinlediğim sırada yine duydum o sesi.

Teknenin alt kısmından geliyordu. Burun kısmının sancak tarafına inen merdivenlerin olduğu yerden geliyordu ses.

Çekmecelerden birinde kauçuk kaplama sapı olan bir dalış bıçağı buldum. Bıçağı aldım ve aşağı indim. Merdivenlerden yavaşça inmeye başladım. Aynı ses yeniden duyuldu. Sesle birlikte başka bir şey de duyuluyordu. Homurtu gibi bir şey. Ön taraftaki kapalı kapının ardından geliyordu ses. Teknenin banyosuydu orası. Kapı kolunu tuttum, çevirdim ve kapıyı açtım.

Hollis yerde kıvrılmış yatıyordu. Her yeri gri bantla sarılıydı. Bandın düğümleri kollarından, bacaklarından, baldırlarından, kalçalarından ve omuzlarından geçiyordu. Kolları tuvalete bağlanmış, bilekleri ve elleri de lavabonun bir yanına sabitlenmişti.

"Hollis?"

Boynunu oynatabiliyordu. Kafasını kaldırıp kapıya doğru baktı. Yüzünde soyguncu maskesi gibi duran bantların arasından görebildiğim kadarıyla yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. Ama başka kırmızılar da vardı yüzünde. Kan lekeleri.

Kollarındaki bantları koparmaya çalıştığım sırada Hollis'in parlak mavi gözlerinden biri yerinden fırlayacak gibi patladı. Diğer gözü kapalıydı. Dalış bıçağının keskin yüzünü kullanmama rağmen bantları sökmem dakikalarımı aldı.

Bantlardan kurtulur kurtulmaz oturur pozisyona geçti, eldiven giymiş gibi görünen eliyle yüzünü kapattı. Kafasındaki bant parçasını çıkardım. Son olarak da ağzını kapatan bandı çıkardığım sırada bantla beraber deri parçaları koptu. Dudaklarından kan sızmaya başladı.

"Ne...re...de...ler?" konuşurken ağzından kırmızı salyalar aktı tişörtünün önüne. Dono'yla birlikte bir iki kadeh yuvarladığımız bir gün de aynı sarı gömleği giymişti.

"Bekle," dedim ve duvardaki rulodan bir parça tuvalet kâğıdı koparark Hollis'in kanayan dudağını kapattım. Hâlâ sarılı eliyle tuvalet kâğıdını dudağına bastırdı. Ben de o arada bacaklarındaki bantları kesmeye çalışıyordum. Nihayet elleri hariç tüm uzuvlarını bantlardan kurtarmıştım. Elindeki pembeleşmiş tuvalet kâğıdını dudağından çekti:

"Hev yevim fufuvmus. Hıfıvdamam yazım."

Burada rahat konuşamıyor. Dudağından ötürü bazı sesleri çıkaramıyor. Aslında "Her yerim tutulmuş. Kıpırdamam lazım" diyor.

Kendi başına ayakta durabilecek durumda değildi. Bacak kasları fırtınaya tutulmuş yaprak gibi titriyordu. Ben de onu bu halde ayakta tutabilecek kadar güçlü değildim.

Önce, benim de yardımımla dizlerinin üzerine kalktı. Sonra lavabo tezgâhına dayanarak ayağa kalktı. Ellerindeki bantları kopardım.

"Aman Tanrım, Van!"

Ağlamaya başladı. Engel olmadım. Bir yaprak daha tuvalet kâğıdı verdim. Gözlerini ve dudaklarını kuruladı.

"Söyla bana."

"Alec ve Boone öldüler. Üzgünüm ama senin teknen de öldü."

"Evet, bu kısmını anladım zaten. Sen nasılsın? Sana bir şey olmadı ya?"

"Önce sen anlat."

"Sen tekneyle ayrıldıktan iki dakika sonra Boone pisliği geldi. Muhtemelen arkadaşıyla birlikte yakında bir yerde saklanıyorlar-

dı. Sonra Boone beni silah zoruyla etkisiz hale getirdi. Arkadaşı da bilgisayar parçalarını karıştırıyordu."

"Dono'nun teknesini takip ediyorlardı. Benim salaklığım. Çok üzgünüm Hollis ama beni takip etmek için senin teknene ihtiyaçları vardı."

Bana kaşlarını çatarak baktı. Dudağı hâlâ kanıyordu.

"Bana da ihtiyaçları vardı. Ne planladıklarını öğrenmiştim. Seni takip edip bulamasaydılar beni sana karşı bir pazarlık malzemesi yapacaklardı. Yoksa beni çoktan öldürmüşlerdi."

"O pazarlığı kabul ederdim."

"Saçmalama."

"Dono öldü. Alec ve Boone'u gördüğümde senin de öldüğünü düşündüm."

"İşte böyle evlat, artık endişelenmemize gerek kalmadı. O iki pislik ait oldukları yeri boyladılar."

Bacaklarının üzerine kalkmasına izin verdim. Yanımdan geçti. İki eliyle dar koridorun duvarlarından destek alıyordu.

Uzun bir süre teknesindeki zararı inceledi. Omuzlarını silkeledi ve:

"O kadar da kötü değilmiş," dedi.

Yavaşça kabine geçti. Kayan cam kapıdan baktıktan sonra duraksadı.

Bana döndü ve:

"Alec mi bu?"

"Evet," dedim kafamı sallayarak.

Kapıyı açtı ve Alec'in cesediyle etraftaki dağınıklığa baktı. Cesedin etrafındaki sineklerin sayısı ikiye katlanmıştı sanki.

"Boone nerede?"

"Teknenin on metre uzağında."

Hollis duraksadı. Tekneyi inceliyordu. Sonra kıyıya baktı. Sular çekilmeye başlamıştır. Acaba Boone çoktan kumlara gömülmüş müdür?

Hollis geri döndü ve içeriye geldi. Kapıyı kapattı ve kendisini kaptanın koltuğuna bıraktı.

"Üstelik daha gün yarılanmadı bile."

"Belki de bir sonraki aşamada ada denizin dibine çökecek." Çok susamıştım. Aşağı inip kendime su doldurmaya gittim. Teknenin bu kısmları çarpmanın şiddetiyle epey hasar görmüştü. Her yerde lavabo, dolap ve tezgâh parçaları vardı. Kahveler ve Quaker Oats yerlere saçılmıştı.

Soğutucunun içinde altılı su kolisi buldum. Suları kabine çıkardım. Hollis bir sandalyeye yaslanmış duruyordu orada.

"Dişlerim kırıldı."

Ona şişelerden birini verdim.

"Şunlardan bir tane iç."

"Sanırım böyle bir durumda daha sert bir şey gider," diyerek kalktı ve likör dolabına yöneldi.

"Omzuna bir şey ört. Kasap tahtası gibi görünüyorsun üzerindeki kanlarla."

Haklıydı. Alec elindeki kancayla üçgen vücudumun üst köşesinden bir parça koparmıştı. Unutmuştum. Vücudumdan akan kan damlalarının sesini duyamayacağım kadar gürültülüydü ortam. Ama halı kaplı zeminde bıraktıkları kırmızı lekeleri görebiliyordum.

Odadaki enkazı biraz karıştırdıktan sonra iki tane tişört buldum. Biri koyu mavi, diğeri de önünde deniz kızı figürü olan parlak

turuncu renkliydi. Turuncu olanı katladım, şişe sularından birinin yarısını tişörtün üzerine döktüm. Islak tişörtü yarama bastırdım.

Suyun kalanını boşalttım. Sonra bir şişe daha.

Hollis'in açtığı likör dolabından yoğun likör kokusu yayılıyordu.

"Var mı sağlam kalan bir şey?"

"Dayanamayacak kadar susayanlar için soda var. Bunlara neden para vermişim ben yahu?"

"Hollis, dolu dalış tüpün var mı?"

"Sanırım var. Evet, tabii, var. Dalış malzemeleri güvertede. Olur da çıpanın halatı bir yere takılırsa diye bulunduruyorum. Ama uzun zamandır kontrol etmedim tüpleri." Durakladı ve bana baktı. "Elmaslar için mi dalacaksın?"

Başımı salladım. Teknenin arka tarafına yöneldi. Makine dairesinin olduğu yöne doğru gitti. Siyah altıgen tüplerin dibe battıkları anın aklımdan çıkmayan görüntüsü her şeyi önemsiz kılıyordu. Bir fırtına kopacak olsa ya da bir akıntı gelse elmasları sonsuza kadar kaybedebilirdim.

Elmasları görmek istiyordum. Dono'nun uğruna bu kadar tehlikeyi göze aldığı şeyleri merak ediyordum. Nihayet, beni çağırmasına sebep olacak şeylerin ne olduğuna bakabilecektim.

"En azından artık rahat uyuyabilir," dedim. Hollis boynuna dolanmış siyah kauçuk dalış maskesi ve hava regülâtörüyle çıkageldi. Paslanmaz çelik tüp gibi bir şey sürüklüyordu.

"Bunların hepsini Captain Nemo'dan mı aldın?"

"Ne? Şaka mı yapıyorsun. Eski bunlar. Ama merak etme hepsi iyi çalışıyor. Az önce söylediğin şey neydi?"

"Diyordum ki Dono bunu görseydi çok mutlu olurdu."

"Nasıl olmasın ki? Deden şu anda çatlayana kadar gülüyordur. Bundan şüphen olmasın."

Saçlarındaki teri kurumuştu. Turuncu beyaz kıvırcık saçları elektrik çarpmış gibiydi.

Sağlam olan sağ elimle regülâtörü tüpün ucuna bağladım. Tüpün içindeki havanın sadece çeyreği kullanılmıştı. Sığ yerde kaldığımı düşünürsek yirmi dakika yeterdi tüpteki hava.

Hollis kaptan koltuğuna oturdu.

"Ben de en az senin kadar heyecanlıyım oğlum ama bunun akıllıca bir hareket olduğundan emin misin? Bunu yapmak için pek de iyi durumda görünmüyorsun."

"Sorun yok. Şansım yaver giderse yüzeye çıktığımda elmasları da çıkarmış olacağım."

Hollis'in yüzündeki ifade şansımı yeterince zorladığımı anlamama yetiyordu. Bir şişe daha aldı. Kapağını açtı ve Bushmills* Bushmills: İrlanda Viskisi. içiyormuş gibi içti.

"Planın nedir?" diye sordu.

"Dono'nun teknesine kadar yüzeceğim. Onu çalıştırmayı deneyeceğim. Sonra onu buraya getireceğim. Sen de dalış tüpüyle tekneye geçeceksin."

"Tamam, hallederim."

"Sana bir can yeleği ayarlayalım."

"Sen Dono'nun teknesini de taşa vurma da gerisi önemli değil. Bir günde bir tekne yeter."

Yirmi dakika sonra Hollis teknenin çıpasını elmasları bıraktığım yere salıyordu. Teknenin kenarında dalış takımlarımı takınıyordum. Omzumdaki yara aletlere takıldıkça acıyordu.

"O elmasları al evlat. Sonra da ortalıktan kaybol. Ordunun bile seni bulamayacağı yelere kaç."

Maskemi taktım.

"Kim bilir?"

"Aynı deden gibisin."

"Biliyorum."

Regülâtörü ağzıma soktum ve kendimi sulara bıraktım.

33. BÖLÜM

Dalış yeleğim olmadığı için hava tüpünün ağırlığı beni suyun dibine çekiyordu. Batışımı yavaşlatmak için ayaklarımı çırpmam gerekiyordu. Soğuk yine tüm vücudumu sarmıştı.

Çıpanın zincirine tutundum ve dibe doğru inmeye başladım. Basınç gittikçe artıyordu. Her birkaç metrede bir durup kulaklarımdaki basıncı ayarlamaya çalışıyordum.

On metreye geldiğimde zinciri titreten basıncı hissetmeye başladım.

Yukarıya, uzun, eğimli zincire baktım. İnmeye devam ediyordum. On beş metredeydim. Pek derin sayılmazdı ama tekneyi göremeyeceğim mesafeye gelmiştim. Sadece gökyüzüyle arama giren mavimsi bir bulut görebiliyordum.

Francesca'yı ilk gördüğüm yere demirlemiştik. Hatırladığım kadarıyla silindir demetini suyun dibine saldığım yer burasıydı. Eğer silindirler dümdüz battıysa, burada bir yerde olmalıydılar. Bu durumda onları çıkarmam zor olmayacaktı.

Elimdeki fener yardımıyla iki buçuk metre kadar uzağı iyice görebiliyordum. Dört metreden sonrası tamamen karanlık bir duvar gibiydi.

Çıpanın etrafında gittikçe genişleyen daireler şeklinde yüzüyordum. Paletlerimin kaldırdığı çamurlar ve yosunlardan oluşan çorbanın içinde çırpınarak batan elmasları arıyordum.

Beş dakika. On dakika.

Bir an bir dalga geldi ve neredeyse elimdeki feneri düşürüyordum. Aslında neredeyse fenerimi kaybetmeme yol açan şey bir dalga değil, kendi titrememdi. Zamanım daralıyordu.

Silindirler yoktu. Onları bıraktığım yerde değildiler.

Peki, neredeydiler?

Akıntı onların bu noktada batmalarını engelleyecek kadar güçlüyse denizin çok daha uzak derinliklerine sürüklenmiş olabilirlerdi.

Su altı uçurumuna doğru mu gitmişlerdi?

Adaya ilk yaklaştığımda Dono'nun teknesinin derinlikölçerindeki sayıları görmüştüm. Derinlik, önce üç yüz metreden yüz elli metreye, sonra da otuz metreye düşmüştü. Sonra da nispeten kademeli olarak eğilmeye başlamıştı. En sonunda da Francesca'nın yattığı derinlikte kalmıştı.

Göstergeye göre dokuz dakikam kalmıştı. Hızlıca bakmak için yeterli bir süreydi. Elmasların olduğu yöne doğru yüzdüm. Elimdeki fenerin ışığı çaresizce karanlığı yarmaya çalışıyordu.

En azından ben karanlık olduğunu sanıyordum.

Deniz yatağının kenarına geldiğimde karanlığın nasıl bir şey olduğunu gördüm. Bulunduğum yer kayak rampasından bile daha dik bir açıyla derinleşiyordu. Derinlik, elimdeki küçük fenerin çır-

pınan ışığını da yutuyor ve gerçek karanlığın ne olduğunu gözler önüne seriyordu.

Derinliğe bakarak aramamın ne denli anlamsız olduğunu düşünmeye başladım. Silindirlerden oluşan demetin oraya düşmüş olması Ay'a çıkmış olmasıyla aynı şeydi. Oraya dalmak için en azından basınç elbisesi ve dalış deneyimi gerekecekti.

Birden karşımda sarı bir yansıma gördüm. Suyun dibinde oradan oraya kaçışan bir balık olmalıydı. Hayır, balık değildi. Üç metre ilerideydi. Yarı yüzerek, yarı sürünerek gördüğüm şeyin yanına gittim.

Lastik iplerden biriydi. Hem de sarı bir lastik ip!

Heyecanlı bir şekilde etrafa bakındım. Diğerleri neredeydi? Acaba iplerden biri çözülünce hepsi birden kayıp gitmiş miydi? Siyah silindirler atrafa saçılmış mıydı?

Elmas demeti dibe vurunca düğüm çözülmüş olabilirdi. Çok uzağa sürüklenmiş olamazlardı. İlk düştüğü yer burası olmalıydı. Ama dağılmadılarsa diğerleri de hemen altımda olmalıydı.

Yeniden göstergeye baktım. Üç dakikam kalmıştı. Derine dalmaya devam edersem daha da az zamanım olacaktı. Bu süreye yüzeye çıkmak için gereken zaman dahil değildi.

Bakmak zorundaydım.

Aşağıya doğru yüzmeye devam ettim. Elimdeki ışığı kenarlara doğru sallayarak dibe dalıyordum. Basınç hızla artıyordu. Kulaklarımı alıştırıp devam ettim.

Karanlık korkunçtu. Doksan metre. Yüz yirmi metre. Su altındaki dağdan aşağı atlamak çok kolay olmuştu.

Kafam mengeneye sıkıştırılmış gibiydi. Asker okulundan beri böylesi bir baş ağrısı çekmemiştim. Okuldayken bizi bir haftaya

yakın uykusuz bırakıp sayısız egzersiz ve taktik çalışması yaptırıyorlardı. Biz buna asker dilinde ayakta gözleri açık ölmek diyorduk. Çok sıkıcıydı.

Gözlerim bulanık görmeye başladı.

Odaklanmalıydım. Daha derine gidebilirdim.

Çok az kalmıştı.

Bir şey beni sıkıca kavradı. Sarsılmıştım.

Gerçekte beni kavrayan bir şey yoktu. Zihnimde öyleymiş gibi canlandırıyordum.

Saçmalıyorsun oğlum!

Evet. Saçmalıyordum. Bulunduğum yerden yüzeye çıkabileceğime inanmıyordum. Hele hava biterse tamamen imkansız olacaktı. Tehlikeyi göze almaya değerdi.

Gitme vakti.

Döndüm, uçurumun kenarına dokundum ve yüzeye yöneldim. Elim o kadar uyuşmuştu ki parmaklarımı ayırmaya çalışan çamurun uyguladığı kuvveti bile hissetmiyordum.

Ama yerde sallanan bir şeyin titreyerek bana çarptığını hissettim.

Sallanan şeyi elime aldım ve bir süre ona baktım. Kalın altıgen silindir tam karşımdaydı. Bu bir rüya olmalıydı ya da nitrojen sersemliğiydi.

Hayır, gerçekten karşımda duruyordu.

Elimde bir hazine duruyordu.

Bir silindir daha buldum. Birkaç metre ötede iki tane daha vardı. Öylece, yosunlu zemine oturmuş duruyorlardı.

Oraya doğru yüzdüm. Soğuktan uyuşmuş parmaklarım bana tepki vermiyordu. El fenerini bırakamadım. Feneri bırakıp silindiri alıp koltuk altına sıkıştırmam gerekiyordu.

Yeter.

Yeter. Kuvvetlice kendimi itirdim. Bacaklarım isteksizce emirlerime itaat ediyorlardı. Suyun dibinde yatan ışık hüzmesi gittikçe bir nokta halini aldı ve kayboldu. Artık sadece su ve ben kalmıştık dipte.

Yukarı çıkmaya çalışıyordum; ayaklarımla, kollarımla ne gerekiyorsa yapıyordum. Hava kabarcıkları gibiydim ama daha hızlı çıkamıyorum.

Ne kadar uzağa gitmiş olabilirlerdi? Ellerim doluyken göstergeye bakamazdım.

Ani basınç değişiklikleri eklemlerimi mahvettiği için kucağımdaki ağırlığı hissetmiyordum. Onları düşürmüş bile olabilirdim. Yukarıya devam etmeden önce aşağı bakıp orada olmadıklarından emin olmaya çalıştım.

Hava hortumu birden titredi. Ciğerlerim bir şey çekemiyordu. Hollis'in tüpü bitmişti.

Ciğerlerimdeki hava daha fazla dayanamadı ve köpürerek dışarı çıktı. Hava tüpü beni aşağı çekiyordu ama ondan kurtulmak için vakit harcayamazdım. Bir hamle daha yaptım.

İşte orada! Üzerimdeki bulutun rengi giderek daha açık görünüyordu. Neredeyse.

Gökyüzünün altında düz bir şey gördüm. Sonra o şey kayboldu sanki.

"Aman be çocuk, beni fena korkuttun."

Hâlâ sudaydım. Kafam dışarıdaydı. Uzun zamandır almadığım kadar derin bir nefes almaya kalktığım anda korkunç bir öksürme geldi. Hollis'i görmek için yukarı baktım. Beni sudan çıkardı.

Garip bir şekilde bağırarak ve hızlı konuşuyordu.

"Teknenin yanında suyun üzerinde belirdin, sonra da yeniden batmaya başladın. Neyse ki bana yakındın ve seni avlanma kancasıyla yukarı çektim."

Beni biraz sarstı.

"İyi misin? Bir şey söylesene Allah'ın belası!"

Silindirler neredeydi? Kollarım yanıbaşımda anlamsız bir şekilde sallanıyorlardı. Şöyle bir bakındım. Belki de yeniden dalmalıyım. Bir an önce hazinemi alıp uzaklaşmadan yüzeye çıkarmalıydım.

"Bende tüp var. Gerekirse sana yine veririm. Onlara çocuğun gibi sarıldığını gördüm, çok duygulandım.

"Şu lanet olası şeyi üzerimden alır mısın?"

Düğümleri çözmeyi başardık. Tüpü söküp tekneye indirdik. Çok uğraştık. Kokpitin duvarına yaslandım. O kadar yorgundum ki paletlerimi bile çıkarmamıştım.

Hollis bir havlu uzattı. Kaburgalarımı pembeleşinceye kadar ovaladım. Kurulanma işim bitmişti.

Hollis silindirlerden birini aldı. Hafifçe salladı.

"Bunlar, uğruna dua ettiklerim mi?"

"Evet, hepsi bu."

Silindiri bana verdi. Arkasındaki kauçuk kaplama siyahtı ve denizin aşındırıcı etkisiyle biraz eskimişti. Uç kısmını açtım. İçeride vidalı bir kapak vardı. Onu da açtım ve içindekileri avcuma döktüm.

Taşlara henüz cila ve parlatma uygulanmamıştı ama mükemmel durumdaydılar. Gümüş beyazı elmasların en büyüğü tırnağım kadardı. Asla erimeyecek buz gibi görünüyorlardı.

İşte, dedi Dono, bir yandan heyecanlı bir şekilde beni tutuyordu.

Sadece kocayemiş ağacının nereden geldiğini söylemeye çalışmıyor, aynı zamanda da sadece ikimizin bildiği bu yeri tarif ediyordu.

İşte! Bu senin.

Ondine'nin payını kestikten sonra piyasa değeri dört milyon dolar olan elmaslarla kaçtığını sandım. Soğutucuda yedi silindir vardı. Her silindirde aynı miktarda elmas varsa elimde yaklaşık yarım milyon dolar vardı.

Diğer bir deyişle, aynı şartlarda aynı maaşı aldığımı düşünürsek yirmi üç yıllık maaşımı bir kerede elime almış oluyordum. Diğer silindiri de hesaba katarsak yirmi beş yıl yapıyordu.

"Şu ana kadar gördüğüm en şirin çirkin taşlar bunlar," dedi Hollis.

"Beğendiğine sevindim."

"Bunu bana bir daha yapma sakın."

"Tamam, bir sonraki sefere sen girersin suya," dedim ayağımdaki paletleri fırlatarak.

"Geri kalanların kaybolduğunu mu söylemiştin?"

"Kaybolmadılar, sadece ulaşılabilecek durumda değildiler."

Söyle bir düşündü. Omuzlarını silkti.

"Yine de kısa günün kârı diyelim. Şimdilik buna şükür. Belki bir gün uygun kıyafet ve iyi bir fenerle tekrar dalıp..."

Olabilir. Belki de elmasların orada kalması daha çok işime yarayacaktı.

"Hadi gidelim ve Francesca'dan ne alacaksak alalım."

Bulacağımız her şey işimize yarayabilirdi.

Kanvas çantayı açtım ve karıştırmaya başladım.

Para tomarları. Hâlâ mavi ambalajarında duruyorlardı. Boone'nin öldürdüğü Cristiana Liotti'nin apartmanından aldığı ganimetlerdi. Kanvas çantayı omuz çantamın içine koydum. Ölü bir kadının parası ölü bir adamın giysisine sarılmıştı.

"En azından hayatını rayına sokman için bir fırsatın olur," diye seslendi Hollis lüks kamaradan. "Kamyonetini polislerden geri al, evine son bir defa bak ve git."

Başımı salladım. Söylediklerini tam olarak düşünmemiştim bile. Etrafa bakıyordum. Alabileceğimiz bir şeyler arıyordum. Hâlâ parayı düşünüyordum.

Beni endişelendiren bir şey vardı. Bunlar değil, başka paralar için endişeleniyordum. Bir de Hollis'in kamyondan söz etmesi...

Midemde soğuk bir yılan kıvrılıyor gibiydi. Çok acıkmıştım.

Kamaraya geri döndüm, çantayı yeniden açtım. Boone'un evraklarını çıkardım. Bir otobüs bileti buldum. Cumartesi gecesi saat 11.20'de Stockton'dan hareket edip pazar akşamı saat 7.40'ta Seattle'a gelmiş.

Dono'nun vurulmasından en az on dört saat sonra buraya gelmiş.

Az önceki derinliklere yeniden dalmış gibi oldum. Göğsüm sıkışıyordu.

Ne kadar körmüşüm! Bütün dikkatimi Boone ve Alec'e vermiştim. Bu arada başka birinin olabileceğini asla düşünmemiştim.

Fakat biri daha vardı. İçimdeki ses bana kızmıştı. Ama sen onu göremedin.

Belki de görmek istememişimdir.

34. BÖLÜM

Morgen'in deposunda durmuş Dono'nun tabutuna bakıyordum.

Birileri odayı yiyecek içecek kasalarından temizlemişti. Ama mekan hâlâ küçük görünüyordu. Tabut ve çiçekler odanın büyük bölümünü kaplıyorlardı. Cenaze görevlisi ile ikimiz de odanın geri kalanını dolduruyorduk. Koca Willard koridorda duruyordu.

Tabutun kapağı kapalıydı. Görevli bana baktı. Ben de başımı sallayarak anahtarı aldım ve tabutun üst kısmındaki kapağı açtım. Willad ve cenaze görevlisi barın ana bölümüne geçtiler.

Dono'nun yüzünde tabutun cilasına benzer bir parlaklık vardı. Gri saçları geriye doğru özenle taranmıştı. Huzurlu bir ifadesi yoktu. Sinirli de görünmüyordu. Doğrusu ya, yüzünde bir ifade de yoktu.

Cenaze evinde ona okyanus mavisi bir takım ve ona uygun kravat ve gömlek giydirmişlerdi. Kıyafetler onun muydu yoksa Willard cenaze münasebetiyle mi almıştı, bilemiyordum. Dono sol kulağı-

nın arkasından vurulmuştu. O kısım tabutun diğer kısmına denk getirilmişti.

Koridordan biri yaklaştı arkama. Çaylak cenaze görevlilerinden biriydi. Elinde çelenk kurdelesi vardı.

"Git buradan."

Tabuta dönüp baktığımda Dono'nun evlilik yüzüğünün parmağında olduğunu gördüm. Muhtemelen Ganz'a bıraktığı cenaze töreni talimatlarında yüzüğü de tembihlemişti. Aksi halde, evin içinde evlilik yüzüğü aramak benim bile aklıma gelmezdi.

Bu yüzüğü anneannen için takıyorum. Olur da onu görürsem parmağımda yüzüğümün olması daha iyi olur.

"Bana daha önce haber vermeliydi. O lanet olası elmaslara ihtiyacın yoktu," dedim küçük, boş odada. Sesimin duvarlar arasındaki yankısından başka bir şey duyulmuyordu. Cevap yoktu.

Odadan çıktım.

Ana salon neredeyse boştu. Uzak köşede beyaz gömlekli siyah kravatlı bayanlar yiyecekleri hazırlıyorlardı. İnsanların istedikleri yere oturabilmeleri için bazı masalar ve sandalyeler orada bırakılmıştı. Küçük sahnenin üzerinde bir mikrofon standı vardı.

Ön kapı açıldı. Yemek işiyle uğraşan kızların kıyafetlerinden giymiş bir kız ve Willard içeri girdiler. Ellerinde şarap kasaları vardı. Willard'ın üzerinde kahverengi, yün takım elbise vardı. Takım elbisesinin kumaşından bir arabanın üzerini örtecek kadar kumaş çıkardı. Willard kapıyı kapattı ve kasaları barın yanına bıraktı. Kız şarap şişelerini açmaya başladı. Willard, son kontrolleri yapar gibi odanın içinde bir tur attı.

"Açılışa hazırız. Başlayalım mı?"

"Evet."

Giriş kapısını sonuna kadar açtı. Olduğum yerden kıpırdamadım.

Dışarıda bekleyen küçük bir kalabalık vardı. Jimmy Corcoran kapıda ilk beliren kişiydi. İnsanları iterek ilerliyordu. Arkasında bir yerden hatırladığımı sandığım iki adam vardı. En son gördüğümden beri epey yaşlanmışlardı. Dono'nun bir zamanlar iş yaptığı iki yaşlı adam içeri girdi ve Willard'ın elini sıktı. Willard kumarhanesine gelen para babalarını karşılayan eski bir ağır siklet şampiyonu gibi görünüyordu.

Ardından Luce geldi. Sonra Addy Proctor. Addy'nin üzerinde siyah süveter ve gri pantolon vardı, omuzlarına örme şal sarmıştı. Dik beyaz saçları yeni kesilmiş gibi görünüyordu. Luce'nin üzerinde dizlerine kadar inen siyah bir elbise, boyunu yüksek gösteren yüksek topuklu ayakkabı vardı. Abby onun yanında epey kısa kalmıştı.

Luce etrafa baktı ve koridorun başında beni gördü. Üzüntü ve gülümsemeyle karışık bir ifadeyle bana baktı. Ben de gülümsedim.

Her yerim ağrıyordu. Daha dün Hollis'le adadaydık. Akşam karanlığında teknemizin olağanca süratiyle oradan kaçmıştık. Seattle'a geldiğimizde Hollis'i bir motelde bırakmıştım.

Dinlenmeden önce halletmem gereken bir iş daha vardı. Anlaşma önermek için Dedektif Guerin'i aradım. Ona Dono'nun katilini, belki de daha fazlasını verecektim. O da beni gerçekten mecbur kalana kadar tutuklamayacaktı.

Son olarak Luce kaldı. Onu da son sürat evine bıraktım.

Sokakta bir grup daha insan belirdi. Daha çok aile bireyleri gibi görünüyorlardı. Muhtemelen Dono'nun komşuları ya da müşterileridir. Ephraim Ganz da geldi. Siyaha çalan koyu mor kruvaze ceket giymişti. Giysilerin içinde zor görünüyordu.

"N'aber evlat? Nasıl gidiyor?"

"Geldiğin için teşekkür ederim Ephraim."

"Buraya gelmeyeli yirmi yıl olmuştur. Neredeyse tanıyamayacaktım mekânı. Sadece şu şeyler aynı," diyerek Orta Çağ desenli duvar halılarını gösterdi.

Kapıda Hollis'i gördüm. Bir yerlerden kadife takım elbise kiralamıştı. Üzerindeki takım kiralık da olsa şu ana kadar giydiği kıyafetlerin çoğundan daha iyi oturmuştu üzerine. Yüzü hâlâ pembe ve şişti. Ama kesikleri iyileşmeye başlamıştı. Willard ile konuşuyordu. Sahneyi işaret etti. Willard Hollis'in koluna sertçe dokunarak sahneye doğru yürüdü. Mikrofona tenezzül etmeden, gür sesiyle kalabalığa seslendi.

"Evet. Hepinize geldiğiniz için tek tek teşekkür ederiz," diyerek söze başladı:

"Dono benim için felaket bir arkadaştı. Tıpkı çoğunuz için olduğu gibi. Felaket derken iyi anlamda söylüyorum tabii ki. Dono'nun isteği doğrultusunda bugünden itibaren Luce ile, yani Bayan Boylan'la çalışmaya başlıyoruz. Evet, Luce."

Willard yerine geçti. Luce sahneye çıktı. İyi görünüyordu. Sarı saçları geriye doğru toplanmış, püskül şeklinde gizemli bir cisimle tutturulmuştu. Kulaklarındaki küçük gümüş küpeler boynundaki kalın zinciri ön plana çıkarıyordu.

Kalabalığın içinden biri hafifçe ıslık çaldı. Muhtemelen Corcoran'dı.

Luce, elinde bir kâğıt tutuyordu.

"Söyleyeceklerim başka törenlerde duyduklarınızla aynı olmayabilir. Biliyorsunuz ki Dono sıradan bir kişi değildi. Bana eşiyle ikisinin çok sevdikleri bir şarkıdan söz etmişti."

Şarkıyı söylemeye başladı. Sesi pek iyi değildi ama güçlü ve temizdi.

For to see Mad Tom of Bedlam,

Ten thousand miles I've traveled.

Mad Maudlin goes on dirty toes,

For to save her shoes from gravel.

Still I sing bonny boys, bonny mad boys,

Bedlam boys are bonny,

For they all go bare, and they live by the air,

And they want no drink nor money.

Kalabalığın içinden şaşkınlığını gizleyemeyenlerin sesleri duyuldu. Dono'nun iş yaptığı kişilerden bazıları da arka taraflarda gülüyorlardı.

Şarkıyı biliyordum. Dono'nun pikabında bir plağı vardı. Şarkıyı üç kadın söylüyordu. Kadınlara sadece, sabit ritmiyle bir bodhran* Bodhran: İrlanda tefi. eşlik ediyordu. Çok eskilerden delilik ve başkaldırı üzerine yazılmış bir şiirin bestesiydi. Öyle sıradan bir ağıt değildi.

Luce, kalabalığın susmasını bekledi ve devam etti:

No gypsy, slut or doxy

Shall win my mad Tom from me.

I'll weep all night, with stars I'll fight,

The fray shall well become me.

So drink to Tom of Bedlam,

Go fill the seas in barrels.

I'll drink it all, well brewed with gall,

And maudlin drunk I'll quarrel.

Still I sing bonny boys, bonny mad boys,

Bedlam boys are bonny,
For they all go bare, and they live by the air,
And they want no drink nor money.

Şarkının sonunu kimse duyamadı. Herkes kendinden geçmişti. Karşılarındaki ses, ben de dahil herkesi büyülemişti. Bir anda herkes alkışlamaya başladı.

Alkış seslerinin arasında, odanın arka taraflarından gelen ses duyuldu. Mike Tolan annesine, Evelyn'e, kapıyı açmıştı. Ailece alkış seslerinin gölgesinde içeriye girdiler. Davey kapıyı kapattı. Luce onları selamlamak için sahneden indi. Onun yerini Willard aldı.

"Evet, bir şey söylemek isteyen varsa işte mikrofon," diyerek kalabalığa seslendi.

"Ayrıca ne zaman canınız sıkılırsa, ne zaman kafanızı toplama ihtiyacı duyarsanız mekânınız burası olsun."

Kalabalıktan gülme sesleri geldi. Abby Proctor mikrofona geldi ve Dono'nun mahallesine taşındığında başından geçen komik bir olayı anlatmaya başladı. Verandasının ışığının yanmadığı bir zamanda Dono'yu kandırmış ve ışığı tamir etmesini sağlamıştı.

Kapıdaki Hollis'in yanına gittim.

"Aynı benim gibi görünüyorsun."

"Neredeyse bitti."

"Olur mu, daha yeni başlıyor. Adada olanlar duyulursa, canlarımız namlunun ucunda olur. Bir sürü insan peşimize düşer, bir sürü polis pay ister."

Sahneye Dono'nun iş yaptığı adamlardan biri çıkmıştı. Dono'nun ne kadar harika iş yaptığını, ne kadar iyi bir zanaatkar olduğunu anlatıyordu. İnsanların çoğu dinlemiyordu bile. Corcoran

ve Willard gibi adamlar arka taraflardaydı. Dono'yla ilgili gerçekten ilginç anıları olanlar onlardı. Ama dedem o anıları anlatmalarına asla izin vermezdi. En azından, söylenecek her şeyin delil olarak kullanılabileceği böyle bir ortamda anlattırmazdı.

Luce Davey'le birlikte duvarın dibindeki bir masaya oturmuştu. Mike bardan aldığı bir şişe Redbreast viskisi ve birkaç küçük kadehle yanlarına gidiyordu. Beni fark etti ve bana doğru el salladı.

Odanın diğer tarafına geçtim. İnsanlar sürekli önümü kesiyorlardı. Hepsinin bir şekilde Dono'yla bağlantısı vardı. İçlerinden biri Morgen'in likör toptancısı, diğeri Dono'nun kamyonetini tamir eden kişiydi. Hepsi elimi sıkıp taziyelerini iletti. Hepsine başımı sallayarak teşekkür ettim ve müsaade istedim. Günün bütün taziyelerini bir defada bitirmiştim.

Masada Mike küçük kadehleri dolduruyordu. Davey'in önünde viski bardağı vardı. Mike omzuma dokunarak bir kadeh uzattı. Ben de yanlarına oturdum. Luce bana küçük ama samimi bir öpücük verdi. Davey bardağındaki viskisini bitirdi ve doldurması için Mike'a uzattı. Bir yandan sahneye bakıyordu. Başka bir konuşmacı vardı mikrofonda. Mike, Davey'e dönerek

"Sen de konuşacak mısın?" diye sordu.

"Dono'nun kıçını yalayan hep sendin. Sen çık konuş. Hadi git, bu senin son şansın."

Luce sesini yükselterek:

"Davey!" dedi. Bir yandan da bana bakıyordu.

"Tamam, bir şey yok. Van görüyor bir şey olmadığını. Değil mi Van?"

Viskimden bir yudum aldım. Adadaki dalışta yanan boğazım hâlâ hassasiyetini koruyordu. Kaliteli içkinin değmesiyle de ateş gibi yandı.

"Dono'yla hiçbir zaman birbirinizi sevmediniz değil mi?"

"Hiç sevmedik mi?"

"Tamam, ondan nefret ediyordun diyelim."

Davey pis pis sırıttı.

"Önce o benden nefret etti."

"Dono seni nefret edecek kadar ciddiye bile almazdı."

Mike bir Davey'e bir bana bakıyordu. Elimdeki bardağı kıracak gibi sıkıyordum.

"O pislik seni şehirden kovdu!" dedi Davey.

"Hayır. Seattle'dan gitmek benim fikrimdi."

"Benimle ve Mike'la burada kalabilirdin. Ma sana izin verirdi."

"Büyümemin ve sorumluluk almamın zamanı gelmişti."

"Saçmalık! Onu haklı çıkarmak için bahaneler uyduruyorsun. Dono seni neden çağırdı biliyor musun peki? Senin yarana tuz basmak istiyordu." Davey sesini yükseltmişti. Yandaki masalarda oturanlar bizim masaya doğru bakmaya başlamışlardı.

"Dono barı Mike'a bırakacaktı! Ya! O ihtiyar bunak, barı Mike'a bıraktığını senin yüzüne söylemek istiyordu. Seni gözden çıkarmıştı."

"Sen neler saçmalıyordun öyle?" diyerek çıkıştı Mike.

Davey kendi kadehini Mike'ın kadehine çarptırarak:

"Şerefine kardeş! Tebrik ederim. Hayatın boyunca beleş içki hakkı kazandın!"

Luce en az Mike kadar şaşırmış bir şekilde bakıyordu.

"Bunu kimse bilmiyordu," diyerek Davey'e sertçe baktı.

"Dono'nun Mike'a söylediği gece sen de buradaydın. Kendi payına düşen hisseyi Mike'a bırakacağını söylerken onu dinlemişsin."

"Dinlemedim. Sadece kulak misafiri oldum. O arada dışarıya sigara içmeye gidiyordum. Ofisin önünden geçerken Dono'nun Van hakkında konuştuğunu duydum. O anda durakladım ve geri kalanını da işittim."

Davey bana dönerek:

"Çok özür dilerim dostum."

"Senin için tam bir şok olmalı. Kardeşin Morgen'a sahip olmak üzereydi."

"Morgen ailede kalmalıydı. Senin olmalıydı."

On anda bir şey beynimi kurcalamaya başladı. Ama küçük bir şeydi. Ciddiye almadım. Yani, henüz almadım.

Jimmy Corcoran'ı fark ettim ve buraya gelmesi için işaret yaptım. Yüzünü buruşturarak geldi. Willard ve Hollis de onun arkasından yanımıza geldiler. Mike ve Luce şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Üçü de masanın başında duruyor, hiç biri oturmuyordu.

"Merhaba Lucille," dedi Hollis. "Parti için teşekkür ederiz."

Corcoran bana dönerek.

"Çok üzgünüm evlat."

"Jimmy, senin uzman görüşüne ihtiyacım var. Seattle'ın bilişim polisleri ne kadar iyidir sence?"

Corcoran şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Bunu burada mı soruyorsun?"

"Basit bir soru. Yani polisler birinin bilgisayarını ele geçirseler onda neleri bulabilirler?"

"Tamam. Eğer bilgisayarın sahibi öyle dahi biri değilse polisler bilgisayardaki her şeye ulaşabilir. Bilgisayarda kayıtlı neler varsa,

hangi internet sitelerine girildiyse bulabilirler. Bilgisayarın sabit disklerindeki her türlü bilgiye ve internette gezinirken bıraktığı IP adresi bilgilerini elde edebilirler. Anlatabiliyor muyum?"

"Gayet anlaşılır. Peki, bilgisayarın sahibi bir yere şifreli bir şey sakladıysa..."

"Polisler mutlaka bulur," dedi Corcoran. "Şifreliyse biraz uğraşmaları gerekebilir ama sonunda bulurlar. Haklarını yemeyeyim, o konuda iyidirler."

Willard başını salladı.

"Polisler yeter ki istesin. Her şeyi bulurlar."

Luce bana baktı:

"Dizüstü bilgisayarı mı kastediyorsun?"

"Hangi bilgisayar?" diyerek şaşırdı Mike.

"Bir bilgisayar buldum. Dizüstü bilgisayar. Dono'nun evine dinleme cihazları yerleştiren bir adamın bilgisayarı. Haftalarca Dono'nun evinde olan her şeyi kaydetmişti.

"Dono'nun vurulduğu geceyi de mi?" diye sordu Mike. "Aman Tanrım!"

"Bilgisayar elimdeydi. Onu bir ara kamyonette bırakmak zorunda kalmıştım. Kamyonet ortadan kaybolunca bilgisayar da gitti."

Hollis söze karıştı:

"Bir defasında polisin kamyoneti bağladığını söylemiştin bana. Onlarda değil miymiş bilgisayar?"

Kafamı salladım.

"Polis o bilgisayarı asla ele geçiremedi. O zaman kamyoneti alan polisler değildi. Dolayısıyla bilgisayarı da alamamışlardı."

"Yani alet kayboldu. Öyle mi? Bu kadar çaba boşuna mıydı peki?"

Luce elini elimin üzerine koydu.

"Ve kimin yaptığını asla bilemeyeceksin," dedi Davey.

"Zaten biliyorum, Davey. Dedemi sen öldürdün!"

35. BÖLÜM

Etraftaki konuşmaların uğultusu hâlâ duyulabiliyordu. Fakat birden, sanki tüm sesler kesildi ve sanki sadece Davey ile ikimiz konuşuyorduk. Luce bile çok uzaklardaymış gibiydi.

"Eğer bu bir şakaysa dostum, ben anlayamadım."

"Dono'nun sakladığı paralardan şüphelenmeliydim. Evinde acil durumlar için her zaman bir miktar nakit saklardı. Fakat o vurulduktan sonra eve gittiğimde gizli bölmesinde hiç para yoktu. Polislerin gizli bölmeyi asla bulamayacaklarını biliyordum. Onlar almış olamazlardı. Ayrıca oradaki paralarla beraber silahları ve diğer şeyleri de bulurlar ve delil listesine keydederlerdi."

Davey kaşlarını çatarak:

"Belki de Dono'nun gerçekten parası yoktu o zaman."

"Çocukluğumuzdan beri o gizli bölmenin yerini ve ona nasıl ulaşabileceğini biliyordun, değil mi Davey?"

"Giysilerin ve diğer şeylerin olduğu o çantayı getirdiğimde evden hiçbir şey almamıştım Van, yemin ederim."

"Çok önceden almıştın. Hepsini harcamıştın zaten. Geçen hafta bu barda buluştuğumuzda etrafa ellilikler saçıyordun. Ayrıca ertesi gün Juliet'e pahalı bir kolye almıştın. Bunları nasıl olur da göremem? Tıpkı çocukluğumuzdaki gibisin, ne zaman cebin para görse bir günden fazla sürmez hepsinin suyunu çekmesi."

"Yanlış düşüyorsun Van. Yani, senin kafan epey karışmış."

"Bunlara rağmen, düne kadar senin dedemi öldüren kişi olarak görmedim."

"Şu haline bak dostum, çok yorgunsun, oturacak halin bile kalmamış."

"Dün kamyoneti buldum, Davey."

Davey'in yüz ifadesini okumak zordu. Mavi gözleri bana odaklanmış, öylece bakıyordu.

"Bana evden spor çantayı getirdiğinde kamyoneti aradığını söylemiştin. Garaja bakmıştın ama orada yoktu. Yalan söylemiştin bana."

"O lanet kamyoneti hiç görmedim. O yüzden sana Juliet'in arabasını verdim. İyiliğime böyle mi karşılık vereceksin?"

"Kamyonete gittin. Beni Dono'nun katiline götürecek bilgisayarın içinde olduğunu biliyordun. Bilgisayar oradaydı ve senin onu yok etmen gerekiyordu. Yoksa polisin kuş uçurtmadığı bir yerde o kamyonete girmeye kalkışmanın başka açıklaması olamazdı. Sana bu bilgisayarın neden o kadar önemli olduğunu söyleyemekle aptallık etmişim."

"Van, beni duyuyor musun? O lanet olası bilgisayar umurumda değildi! Dono'yu ben vurmadım!"

"Bilgisayardan bir şekilde kurtulman gerekiyordu. Onu kamyonetten almak yetmezdi. Kimin aldığı hemen belli olurdu. Dolayı-

sıyla kamyoneti de çalmaya karar verdin. Motoru çalıştırdığın gibi garajdan çıkardın ve gittin. Cesurca bir hamle."

Davey sürekli kafasını sallayarak söylediklerimi inkâr ediyordu. Ama bir an hareketlerinde gurur izine rastladım.

"Acele ediyordun. Benimle kütüphanede buluşacaktın. Ama önce kamyoneti saklamalıydın. Şehirde koca kamyoneti saklayabileceğin yerler sınırlıydı. Hele polislerin her yerde aradığı bir kamyoneti saklamak daha da zordu."

Davey şişeyi kaptı ve kendine bir içki daha koydu. Mike kardeşine dik dik bakıyordu. Biri gelip kafasının arkasından vurmuş gibiydi.

"Steinbrueck Parkı'nın oradaki çakıllı park yeri," dedim Mike'a. "Viyadüğün yakınında. Gemicilik şirketinde çalışan insanların arabalarını bıraktıkları ücretli bir park yeri var orada. Arabalarını haftalarca bıraktıkları olur. Yirmi dolar peşinat veriyorsun, anahtarları kutuya atıyorsun ve aracını bırakıyorsun. Park parasının kalanını aracı parktan alırken ödüyorsun. Araba saklamak için daha uygun bir yer bulamazsın."

Viskimden ikinci yudumumu aldım. Elimde ısınmıştı.

"Çocukluğumuzda Davey'le orayı kullanıyorduk. Satmak veya gezmek için araba çaldığımızda o park çok işimize yarardı."

Davey dik dik bana bakıyordu. Yüzündeki bakış artık gurur ifadesi değildi. Karşı koyma ifadesiydi.

"Kamyoneti garajdan çıkardın ve sadece senin bildiğin en iyi saklanma yerine götürdün. Sorun şu ki orayı ben de biliyordum."

"Seni adi serseri!" diyerek çıkıştı Corcoran. Davey geri çekildi.

Davey'le konuşurken etrafımıza insanlar toplanmıştı. Belki bir düzüne insan belki de daha fazla. Luce masadan kalkmıştı. Barda birileri varsa da ben göremiyordum.

"Geçen akşam gidip baktım. Kamyoneti Steinbrueck otoparkında buldum. Araç şimdi polislerin elinde. Julian Formesin bilgisayarı da ellerinde. Onu kamyonette bırakmak zorunda kalmıştın. Benimle buluşmaya gelirken onu yanında getiremezdin."

Davey elini kolumun üzerine koydu.

"Van. Kamyoneti orada bulmuş olabilirsin, doğrudur ama onu oraya götüren ben değilim."

"Sensin. Bunu ıspatlamak çok kolay. Kamyonette bıraktığın parmak izlerin. Kütüphaneye taksiyle geldin. Marriott ya da Edgewater'in önünden bindin. Taksi şoförü seni görse hatırlayabilir."

"Tamamen tesadüf," dedi Davey. Yüzüne bakıyor olmasaydım o kelimeyi telaffuz ettiğini anlayamayacaktım.

Willard arkada kalıyordu. Gölgesi Davey'in üzerine düşüyordu.

Hollis hafifçe omzumu dürttü.

"Şu anda bunları konuşmanın bir anlamı yok evlat." Neredeyse fısıldıyordu. "Daha sonra konuşalım."

Hollis'e baktım. Masanın etrafındakilere baktım. Corcoran, Willard... Hepsi sağlam adamlardı. Aynı zamanda da kızgın adamlar.

"Ona dokunan olursa karşısında beni bulur!" dedim.

Hollis bana bakarak bir şeyden vaz geçmiş gibi kafasını salladı.

Davey'e döndüm.

"Evet, hepsi tesadüftü. Ama bilgisayar hâlâ polisin elinde ve içindekiler mutlaka çözülecektir. Polis ses kayıtlarını dinlediğinde Dono'yla aranda geçen konuşmaları da duyacaklardır. İtiraf gibi bir şey olacaktır."

Redbreast şişesi neredeyse boşalmıştı. Kalan içkiyi Davey'in kadehine boşalttım.

"Yüzüme karşı itiraf etmek ister misin, Davey?"

Uzunca bir süre bekledi. Kadehini eline aldı. Parmakları titriyordu. Diğer eliyle parmaklarını zaptetmeye çalıştı.

"Ona anlattım. O gece Bobby Sessions ve iki dazlakla yaşadıklarımızı anlattım. Kıçımı beladan kurtardığını söyledim ona. Benim de seni vurulmaktan son anda kurtardığımı söyledim. Dono'nun şu kadarcık aklı olsaydı seninle gurur duyardı."

Davey bardağı tutan ellerine bakıyordu.

"Ama o ne yaptı? Seni terk etti. Yetmezmiş gibi barı başkasına bırakmak istiyordu. Yanlışından dönmesi gerekiyordu."

"... ve senin silahın vardı."

"Kafam yerinde değildi. Dono her şeyi öğrenirse senin daha fazlasını hak ettiğini anlardı diye düşündüm," diyerek kafasını salladı yine. "Ona söylediğimde başından vurulmuşa döndü. Onu vurmasaydım beni gerçekten başımdan vurabilirdi. Sonra masaya doğru yürüdü. Çekmecede tabancası olduğunu biliyordum. Sen bana bir keresinde göstermiştin onu."

Havalı görünmek için dedemin zulasını gösterdiğim zamanlarda masanın çekmecesindeki tabancayı da göstermiş olabilirdim.

Nihayet kafasını kaldırdı, bana baktı ve:

"Onu vurdum. Ama onu vurmak niyetinde değildim. Yemin ederim."

Willard'ın arkasında duranlardan biri küfür etti. Davey sesten ürktü.

"Bana olanları anlatmalıydın. Polise gidemeyecek olsan bile bana söylemeliydin."

"Senin için yaptım. Bir çuval inciri berbat ettim ama her şey senin içindi. Yardımcı olmaya çalıştım. Anlıyor musun beni?"

Bir şey demedim. Ne söylemem gerektiğini de bilmiyordum.

"Van, git buradan," dedi Willard. Jimmy Corcoran bu söyleneni onaylar gibi baktı.

"Bunu bize bırak." Arkadan biri güldü. Masanın etrafındaki adamlara baktım.

"Davey teslim olacak. Bizzat kendisi."

"Dono sevdiğimiz bir arkadaşımızdı, Van. Yine işleri karıştırmayasın!" dedi Corcoran.

"Tamam Jimmy, karışma."

"İstersen beni durdurmaya çalışan ilk kişi olmayı dene Jimmy!"

Willard yarım adım kadar çekildi, Jimmy gülümsedi.

"Polisler geliyor." Onları Luce araşmıştı.

Hepimiz ona baktık. Blöf mü yapıyordu acaba?

"Dedektif Guerin bir ekip arabası gönderdiklerini söyledi," dedi Luce bize dönerek.

Hollis içini çekerek:

"Akıllı kızmış."

"Bence şanslı," dedi Willard. Davey için mi yoksa Luce için mi söylediğini anlayamadım.

Luce adamlara ters ters baktı.

"Davey Tolan ile ilgili daha fazla bela istemiyorum. Ona değmez."

Davey'i kolundan tutup kaldırdım. Korkudan bükülüp kalmıştı. Dedektif Guerin'i dışarıda da bakleyebilirdik.

Önümüzdeki insanlar çekilerek ancak geçebileceğimiz kadar yer açtılar.

YAŞ ON BİR

Yüz kırk iki gündür Rolfsson'ların evinde yaşıyordum. Günleri tam sayısıyla biliyordum çünkü her günü yatak odamın duvarındaki Örümcek Adam takvimime işaretlemiştim. Rolfsson'ların evinden önce Garber'ların evinde de aynısını yapıyordum. Farklı olarak, onların evinde NASCAR takvimine işaret koyuyordum.

İki yüz on iki artı yüz yetmiş yedi artı Rolfsson'ların evindeki yüz kırk iki gün toplamda beş yüz otuz iki gün ediyordu. Tabii ki bu toplama dedemin Farrellys'te tutuklandığı gün de dâhildi.

Beş yıllık cezası boyunca bin iki yüz doksan dört günüm daha vardı. Ama o kalan günleri düşünmek istemiyordum.

Oturma odasında Aidan ve Roberta birbirine bağırıyorlardı. Minderi kimin kapacağı konusunda birbiriyle kapışıyorlardı. Aidan yedi, Roberta da altı yaşındaydı. Roberta, küçük olsa da genellikle kazanan oluyordu.

Her akşam aynı şey. Carl ve Loreen her akşam Çarkıfelek başlayana kadar çocukların aynı kavgayı yapmalarına izin verirlerdi.

Program başlayınca Carl çocukları sustururdu. Kiminle konuşursa konuşsun asla yüzüne bakmazdı. Sesi tekdüzeydi.

Loreen ve Carl kötü insanlar değillerdi. Tembeldiler desek daha doğru olur. Tüm zamanlarını kanepenin üzerinde oturarak geçirirlerdi. Çocuklara asla vurmazlardı. Bazen Loreen çok kızdığı zaman onlara bağırırdı.

Pizzayı çok severlerdi.

Ben geldiğimde evde dört çocuk vardı. On dört yaşında, Hunter adında bir çocuktu. Hunter de Carl gibi şişmandı ama çok güçlüydü. Odasını benim gibi biriyle paylaşmak zorunda olduğu için çok bozuk atıyordu. Karnın hangi bölgesine vurulunca iz bırakmadığını biliyordu. Bir keresinde ona karşı koymaya çalıştığımda karnıma öyle bir vurdu ki ne varsa bahçenin ortasına çıkardım. Tam üç darbe almıştım, kusmuştum ve Loreen gelene kadar ortalığı temizlemek zorunda kalan ben olmuştum.

Carl ve Loreen haftada birkaç kere ot içiyorlardı. Ama bizim yanımızda asla içmezlerdi. Nereden mi biliyordum? Ne zaman ot içseler behçe avlusunun arkasından kirli çorap ve yanık yaprak kokusu gelirdi. Dedem evimizin arkasındaki komşunun bahçesinden ne zaman o koku gelse küfür ederdi.

Bir akşam Loreen'in cüzdanında ot buldum. Polisiye programlardan biliyordum neye benzediğini. Naylon bir torbaya birkaç yaprak koydum. Avlunun arkasından gelen kokudan çok daha ağır kokuyorlardı. Kokularını bastırmak için kağıt havluya sardım. Sonra bir parça alüminyum folyo alıp otu sardım. Sardığım paketi de Hunter'in oyuncaklarından birine doladım.

Oyuncak folyo kaplı haliyle çok kötü görünüyordu. Acaba Ringdall Lisesi'ndeki metal dedektörleri alüminyum folyoyu tespit edebilecekler miydi?

Hunter okulunun ne kadar adi olduğunu söyler dururdu. Metal dedektörlerinin öğrencilerin çantasındaki metalleri tespit edemeyecek kadar adi olduklarına inanırdı.

Ertesi sabah, otları Hunter'in çantasına özenle yerleştirdim. On dakika sonra her günkü sabah deparıyla Ringdale servisini yakalamak üzere koşarak evden çıktı.

Okuldan döndüğümde Bay Benbie gelmişti. Bay Benbie, beni ve diğer çocukları evlerine dağıtan adamdı. Sosyal Hizmetler'den geliyordu. Televizyon odasında Aidan ve Roberta ile konuşuyordu. İnce vücuduyla öne eğilmiş, neredeyse titreyerek duruyordu. Bana oturmamı söyledi. Yerdeki minderin üzerine oturdum. Bay Benbie soru sormaya devam ediyordu. Bay ve Bayan Rolfsson'u bir şey içerken görüp görmediklerini soruyordu. Sigara gibi, veya başka bir şey. Küçük çocuklar hiç konuşmuyor, sadece kafa sallamaya devam ediyorlardı. Görmemişlerdi. Roberta ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Carl ve Loreen mutfaktaydılar. Aralarında fısıldayarak konuşuyorlardı.

Bay Benbie çocukları saldı ve bana döndü ve konuşmaya başladık. Marihuananın ne olduğunu bildiğimi ancak içen birilerini görmediğimi söyledim. Ona Bay ve Bayan Rolfsson'un böyle bir şey yapabileceklerine inanmadığımı söyledim. Onlar bize uyuşturucunun çok kötü bir şey olduğunu söylerlerdi hep.

Bay Benbie aynı soruları farklı şekillerde defalarca sordu. Sorguyu kolay atlatmıştım.

Kısa süre sonra Bay Benbie mutfağa gitti. Odada kaldım, adam gidene kadar Roberta ve Aidan'la oynadım. Adam arkada Hunter önde, öyle gittiler. Hunter valizini almıştı. Şiş suratı terliydi ve bembeyaz kesilmişti. Bize baktığı anda ona ot dumanını çekiyormuş gibi bir işaret yaptım. Gözleri patladı. Tam ağzını açıp bir şey söyleceği anda Bay Benbie onu çoktan kapı dışarı etmişti.

O günden sonra evde sadece ben, Roberta ve Aidan kaldık. Carl ve Loreen zamanımın çoğunu odada geçirmeme izin veriyorlardı. Sadece çocuklar konusunda yardım edeceğim zaman yanlarına gidiyordum. Her zaman ödevim olduğunu söyleyerek onları kandırırdım. İlk haftalardan sonra ödevimi yapıp yapmadığımı hiç kontrol etmemeye başladılar.

Bu gece yine ödevim vardı. Dil Sanatı dersinden. Kitabım yatağımın üzerinde açık duruyordu. Ödevimiz, sınıfta okuduğumuz hikâye hakkında bir şeyler yazmaktı. Ödevimi yapmıyordum. Onun yerine ayakkabı bağcıklarımı tek elle bağlayıp yine tek elle sökmeye çalışarak zaman geçiriyordum. İki tane camadan bir tane de basit düğüm atmayı başardım. Bağlamak kolaydı, çözmek zordu. Bağcıklarla uğraşırken aynı zamanda televizyon dinliyordum. Seyirciler her harf tahmininde deli gibi alkışlıyorlardı.

Garber'ların evinde ayda yılda bir de olsa Davey'le görüşebiliyordum. O evle ilgili tek iyi şey de buydu zaten. Rolfsson'ların evinde çok uzaktaydım ve Carl beni Davey'e götürmezdi.

Kapı çalındı.

"Kim o?" diye seslendi Carl. Evlere gelen satıcılardan biriyse asla kanepesinden kalkmazdı.

Reklamların sesinden Ron Benbie'nin sesi zor duyuluyordu.

O anda yatağımdan kalktım ve koşarak salona geldim. Başka bir çocuk mu geldi?

Carl ağır hareketlerle kanepesinden kalktı ve yemek odasından geçerek kapıya yöneldi. Aidan, Roberta'nın yanında minderi kenarına kıvrılmıştı. Onlar da benim gibiydiler, olacaklara odaklanmışlardı.

Kısa bir süre sonra Carl ve Bay Benbie salona geldiler.

Dedem de arkalarındaydı.

Dedem Bay Benbie'nin omuzlarının üzerinden baktı ve beni gördü. Sakal bırakmıştı. Kocaman sakal! Şömine külü gibiydi sakalı. Saçları hiç görmediğim kadar uzundu. Nerdeyse omuzlarına kadar uzamıştı.

Carl ve Bay Benbie'nin yanında kurt gibi göerünüyordu. Büyük, cılız, tehlikeli.

"Hayırdır Carl?" dedi Loreen televizyonun sesini bastırarak.

"Bir şey yok Bayan Rolfsson," dedi Bay Benbie. "Sadece kontrol için geldik."

Carl dedemi ve Bay Benbie'yi mutfağa çağırdı. Roberta arkamdan adamlara bakıyordu. Yerimden kalkıp koştum ama Dono eliyle beni durdurdu.

"Eşyalarını topla." Sesi aynen hatırladığım gibiydi.

"Bay Benbie neden gelmiş Van?" diye sordu Aidan.

"İyi bir şey için gelmiş, merak etme," diyerek odama koştum. Küçük bez bir valizim vardı. Esirgeme yurdundan ilk evime çıkarken vermişlerdi. Valizimin içinde ne varsa boşalttım. İçine sadece en lazım olabilecek şeyleri koyuyordum. Atariyi ve deri montumu koydum. Mont aslında dedem aitti ama Sosyal Hizmetler'den gelen adamlar beni götürdükleri gün benim olduğunu söylemiştim

onlara. Seyahat kitimi aldım. Dolabımın çekmecesinin altına bantladığım maymuncuk takımımı da koydum valize. Okul çantamı kaptım, içine dil sanatı kitabımı koydum ve koşarak salona gittim.

Adamlar hâlâ mutfaktaydılar. Köşeyi döndüğüm anda Bay Benbie biraz korktu galiba. Carl arkasını döndü ve dondurucuya bir şeyler koydu. Kalın bir zarf. Dondurucunun kapağını kapatmadan önce fark etmiştim zarfı. Bay Benbie de tuhaf bir şekilde cebinin derinliklerine bir şey sokuşturuyordu. Cebi şişti.

"Hazırız," dedi dedem Carl ve Bay Benbie'ye dönerek. Onlar da hemen onayladılar.

Dedem bana baktı:

"Sen hazır mısın?" diye sordu. Ben de kafamı sallayarak onayladım.

"Tamam o zaman, gidelim." Ön kapıyı açarak çıktı. Ben de onu takip ettim.

"Van!" Roberta oturma odasının penceresinden bana sesleniyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye devam etti.

"Hoşça kal Roberta, hoşça kal Aidan." Arkalarındaki Carl ve Loreen'in olan biteni anlamaya çalışan halleri çok belli oluyordu.

Dedemle dışarıdaydık. Kocaman kamyoneti evin önündeki park yerinde duruyordu. Yeni yıkanmış ve parlatılmıştı. Karanlıktaki sokak lambalarının altında parlayan yağ gibiydi.

"Açım," dedi dedem. "Hamburger yiyelim mi?"

Kafamı sallamam yeterliydi.

Kamyonetin kapılarını açmadan bir an durakladı.

"Sen iyisin değil mi?" diye sordu.

Yine kafamı salladım ve öylece durdum orada. İyi miydim? Emin değildim aslında. Yanıma geldi, kollarını açtı ve ciğerlerimdeki havanın tamamını boşaltırcasına sıkı sıkıya kucakladı beni.

"Seni gördüğüme sevindim evlat."

Kapıyı açtı ve bindi. Kamyonetin diğer tarafına dolanırken gözlerimi sildim ve bindim. Valizimi kamyonetin arka koltuğuna fırlattım.

Dedemle Aurora'nın güneyine, Beth'in yerine yemeğe gittik. Önceleri buraya birkaç defa gelmiştik. Yirmi dört saat açıktı burası. En son gelişimizde kahvaltı etmiştik.

Akşam yemeği kalabalıktı.

Dedemin üzerinde kahverengi bir mont vardı. Valizimdekine benzer bir şeydi ama yenisi tabii. Montun altında tişört, ayağında da kot pantolon vardı. Göğsü ve omuzları eskisinden büyük görünüyordu. Mahkumların hapishanede ağırlık çalıştıklarını duymuştum. Ona baktığımı fark ettiği anda dükkanın duvarlarındaki sanat eserlerini inceliyormuş numarası yaptım.

"Sakal garip durmuş," dedim.

"Evet, garip."

"Şimdilik garipliğinin tadını çıkar. Yarın ilk iş bir tıraş bıçağı alacağım sana."

Arkada bir masa boşaldı ve oraya geçtik. Garson kızlardan biri yanımıza geldi ve menülerimizi bıraktı. Dedem kendisi için kahve söyledi.

"Hâlâ milkshake seviyor musun?" diye sordu bana.

"Evet."

"O zaman bir tane de çikolatalı milkshake alalım," dedi garson kıza. Garson kız gitti.

"Tahliye oldum," dedi bana dönerek. "Ama gerçekten tahliye oldum. Şartlı tahliye filan değil. Bildiğin tahliye. Aradaki farkı biliyor musun?"

"Sayılır."

"Cezam kısaydı. Böyle kısa cezalarda şartlı tahliyeyle filan uğraşmıyorlar. Seni belli bir süre içeride tuttuktan sonra, günün birinde, akıllarına estiği anda salıveriyorlar."

Parmaklarının arasındaki pipetle oynuyordu.

"Sana iyi davrandılar mı? Şu Bay Benbie denen adam ve diğerleri?"

"Evet. Evet efendim."

Bana bakarak kafasını salladı. Gözlerim masanın üzerindeydi. Şeffaf plastik örtünün altında altın yaprakları vardı.

Garson kız siparişlerimizi getirdi. Kahve ve milkshake geldi. İkimiz de pastırmalı hamburges söyledik. İçeceğimi içiyordum. Dedem buharı tüten kahvesini üflüyordu.

"Okul nasıl? Derslerinden geçtin mi?"

"Evet efendim."

"Spor yapıyor musun? Bir ara futbolcu olmayı düşünüyordun."

"Hayır. Ama çok çalışıyorum. Artık bilyeli kilitleri açmayı becerebiliyorum."

"Sahi mi? Kaç pimli?"

"Sadece beş pim. Ama oldukça hızlıyım."

Kahvesinden bir yudum aldı.

"Yeni yeteneğin için nerelerde antrenman yapıyorsun?"

Pipeti bardağın içine saldım.

"Sadece Carl ve Loreen'in evinde."

Dedem kafasını şaşkınlıkla sallayarak sordu:

"Başka yerde hiç çalışmadın mı gerçekten?"

Kahvesine biraz şeker kattı ve karıştırdı.

"Benim evdeki soygun kitimi almadın değil mi?"

Başımı yana salladım. Almamıştım. Onları zulasında saklıyordu.

"Kendi kitimi yaptım."

"Nasıl yani?"

"Çok basit. Demir testeresi kullanarak yaptım. Yapı marketten bir testere ve eğe aldım ve yaptım."

Bana uzun uzun baktı. Yoksa bana kızacak mıydı?

"Peki, bu da bir gelişmedir."

Arkamızdan insanlar gelip geçiyordu. Yüksek sesle konuşarak geçen gruptaki bir kadın dedeme gülümsedi. Dedem yanımızdan geçip giden kadını bakışlarıyla takip etti.

Bana döndü:

"Unuttuğum bir şey var," dedi bıyık altından.

"Hapiste hiç kavga ettin mi? Televizyondaki mahkûmlar ha bire birbirini şişliyor da, onan sordum."

Elini sallayarak, "Eh işte," dedi. "Hapishaneler kötü yerlerdir. İyisini hiçbir yerde bulamazsın. Ama benim için pek zor olmadı doğruyu söylemek gerekirse."

"Senin için zor değildi."

"Bu seferki farklıydı. Ben içerideyken sen dışarıdaydın. Senin için endişelendim."

Bir an gözlerinin parıltısı kayboldu. Bana bakıp bakmadığı bile anlaşılmıyordu. Benim de gözlerimi onunkilere benzetiyorlardı.

"Hayatımda bazı değişiklikler yapacağım. Bundan sonra para kazanmak için farklı yollar bulacağım. Artık eski işler yok."

Ne demek istediğini anlamamıştım ama en azından dinlediğimi göstermek için kafamı salladım.

"Eskiden, maske takıyor olsan bile illa ki birileri yüzünü görüyordu."

Masaya elini koydu ve kararlı bir ses tonuyla:

"Bundan sonra tamamen güvenlik ön planda olacak. Sessiz işlere gireceğim sadece. Silah olmayacak. Yalnız çalışacağım. Ancak çok istisnai durumlarda, yalnız yapamayacağım işlerde güvenilir birileriyle çalışacağım."

"Hollis gibileriyle mi?"

Başını sallayarak onayladı.

"Pek fazla para kazanamayabiliriz ama alan razı veren razı olur. Seninle bir daha asla ayrılmayacağız."

Garson kız siparişlerimizi getirdi. Dedem kendi burgerini ikiye böldü. Ben de elimdekine bakıyordum. Ama görerek bakmıyordum. Düşünüyordum.

"Ben de seninle çalışabilir miyim? Çok istiyorum."

Bana baktı. Bıyığının altından bir gülümseme gelecek gibiydi.

"Sen okulunu bitir, sonrasına bakarız."

Sırıtarak burgerimden ilk ısırığımı aldım. Ekmeğini dağıtmadan yemeye çalışıyordum. Dedem patataes cipslerine başlamıştı.

Yemeğini masanın üzerine koydu ve ağzını sildi. Bu sefer kesin olarak gülüyordu:

"Gerçekten başka yerde denemedin mi hiç?"

36. BÖLÜM

King County adliyesinden Jefferson Caddesi'ne çıktığım sırada beton bir bank üzerinde oturan Evelyn Tolan'ı gördüm. Saçlarının düzgün dalgaları rüzgârda yana savruluyordu. Beni görünce kalktı. Çantasını karıştırarak bana doğru yürüdü.

Hava soğuktu. Rüzgâr, soğuk havayı denizden şehre doğru taşıyordu. Evelyn mavi renkli mütevazı elbisesinin üzerine bej renkli bir hırka giymişti. Davey'in ilk duruşmasına gelmişti. Duruşma biteli iki saat geçmişti. Bana öyle bakıyordu ki beni bekleyerek geçirdiği iki saat için kendimi suçlu hissedecektim.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi.

Son üç gündür konuşmaktan başka bir şey yaptığım yoktu zaten. Konuşmalarımın çoğunu az önce çıktığım binada yapmıştım. Dono'nun cenaze töreninin ertesi günü Guerin ve Kanellis beni gözaltına aldılar. Formes'in vurulduğu gün olay yerinden kaçtığım iddiasıyla alıkoymuşlardı beni. Adımı zabıtlara yazmadan içeri aldıkları için hukuki yardım için telefon açmama bile gerek yoktu.

Ephraim Ganz cenaze törenine gelmişti. Guerin'in hakkımdaki suçlamaları kaldırması için bir süre hücrede tutuldum. Sonra beni oradan alıp hapishane ile adliye arasındaki caddeden geçirip bir sorgu odasına götürdü.

O zamandan beri her gün adliyeye gidip Seattle polisinden birileriyle görüşüp ifade veriyordum. Fort Lewis'ten gelen bir sürü askeri savcı ve hâkimle uğraşmak zorunda kaldım. Adalet İşleri tarafından hakkımda usulsüzlük davası açılmıştı. Yaptığım işlemlerde eyalet kanunlarının sınırlarının ötesine geçip geçmediğimi belirlemek için açılmıştı dava.

Herkes Formes'i ve böceklerini, elmasları, polisin San Juans'taki küçük isimsiz adada cesetlerini bulduğu Boone McGann ve Alec'i soruyordu.

Onlara her seferinde kendi hikâyemi anlatıyordum. McGann ve Alec soygunda yer almış olmalıydılar. Paylarına düşen elmasları o küçük adada saklamışlardı. Sonra bu iki hırsız, Formes'in ölümüyle birlikte polisin peşlerine düştüğünü öğrendiklerinde Dono'nun arkadaşı Hollis Brant'i kaçırmışlar ve onun teknesini adaya ulaşmak amacıyla zorla almışlardı. Hollis'in marinasına geldiğimde McGann'ın tekneyle kaçmakta olduğunu gördüm. O anda Dono'nun sürat teknesini alıp onları takip etmeye karar verdiğimde çoktan gözden kaybolmuşlardı. Adaya vardıklarında iki adam elmaslar için kavga ederken birbirilerini öldürmüşlerdi. Hollis kaçıp beni teknenin VHF* Çok uzun dalga radyo frekansı. radyosundan aramasaydı ona ne olduğunu asla öğrenemeyebilirdik.

Guerin'in adamları Formes'in bilgisayarındaki ve belleklerindeki şifreleri nihayet çözmüşlerdi. Davey'in Dono'yu vurduğu kayıtlara da ulaşmışlardı.

Guerin'e, kayıtlardaki son konuşmaların Davey'in dediği gibi olup olmadığını sordum. Doğruydu. Davey'in Bobby Sessions ile olanları anlattığı anda Dono küplere biniyordu.

Dedektifin dediğine göre ses kayıtları mahkeme tarafından kabul edilebilir olduğuna karar verilse bile o kayıtlar Davey'in hüküm giymesine pek fayda sağlamazdı. Ayrıca savcı dazlakların olayını bir hesaplaşma olarak görüp, davayı zaman aşımından düşürebilirdi.

Guerin bana kayıtları dinlemek isteyip istemediğimi sordu. O kayıtları dinlemeden de yaşayabileceğime karar verdiğimden beri epey zaman geçmişti. İstemiyordum.

Herkesin üzerinde uzlaştığı bir şey vardı. Davey istemeden bir zinceirleme reaksiyonu başlatmıştı. Dono komadayken Alec dedemi elmaslara götürme planından vazgeçmişti. Formes'e dinlemeleri bırakmasını söylemişti. Formes koyduğu böcekleri geri almak için eve gitmişti. Deli Boone McGann şehre geldiğinde Alec ile birlikte doğrudan sonuca ulaştıracak bir plan yaptılar. Cristiana Liotti elmaslardaki payı için Formes de zayıf halka olduğu için ortadan kaldırılacaktı.

Polislerle bir konuda daha hemfikirdik. Dono Davey tarafından vurulmasaydı, elmasların yerini tespit etmiş olan Alec ve Boone tarafından zaten vurulacaktı.

Belki de Davey'den gerçekten nefret edemeyişimin altında bu düşünce vardı. Dedem zaten hedefte olan bir adamdı. Son günlerde yaşadıklarına bakılırsa, Davey onu vurmasaydı Alec ve Boone'un ellerinde çok daha kötü bir son onu bekliyor olabilirdi.

Ephraïm her sorguda bulundu. Her şeyin anlaşıldığından ve benim gerçekten polislere yardımcı olduğumdan emin olmaya ça-

lışıyordu. Polisler bana gerçekten inanmıyorlardı aslında ama söylediklerim delillerle örtüşüyordu. Hele dalgıç polisler suyun altında elmas dolu silindirler bulmaya başladıklarında aramızda esen soğuk rüzgârlar kesilmişti.

Evelyn Tolan beni takip ediyordu. Jefferson'a doğru yürüyordum. Uzun süre oturduğum için vücudumun her yeri tutulmuştu.

Kaldırımdaki sabah trafiğinin akıntısı içinde sürüklenirken Evelyn neredeyse koşuyor gibiydi.

"Davey ile ilgili konuşacaksak evine git," dedim.

"O hata yaptı. Hem de büyük bir hata. Ama sana yardım etmek istiyordu." Sesi gergindi.

Bir gazete standının yanından geçiyorduk. Elmasları arayan polislerle ilgili haberler vardı. Birkaç hafta içinde bu haberler de bitecek ve gazeteciler Dono'nun evinin kapısını çalmayı bırakacaktı. Tepeden aşağı, suya doğru inmeye devam ettim.

Evelyn bana yetişiyordu. Sandaletlerinin betona vuran tahta topuklarından ritmik tıkırtılar çıkıyordu.

" Davey hapiste hayatta kalabilecek kadar güçlü değildir."

"Güçlü olmak zorunda kalacak, merak etme." Ama o da pek uzun sürmezdi. Davey'in avukatı, muhtemelen ikinci dereceden cinayet suçlamasını kasıtsız adam öldürmeye indirmek için pazarlık edecekti. Böylece Davey, ceza alsa bile aşırı kalabalık Amerikan hapishanelerinde üç yıldan fazla yatmayacaktı.

"Yarınki duruşmada, hâkimi en azından Davey için makul bir kefalet bedeli belirleme konusunda ikna etmeye çalışamaz mısın? Lütfen!"

"Davey'in yerinde olsam içeride kalırdım."

"Dono'nun arkadaşları yüzünden mi?"

"Evet."

"Ama onlarla konuşabilirsin. Onlardan Davey'e zarar vermemelerini isteyebilirsin. Seni dinleyeceklerdir."

"Bu adamlardan bazıları Dono'yu benim tanıdığımdan çok daha uzun süredir tanıyor. Kendi istedikleri gibi de davranabilirler.

"Denemeyeceksin bile, değil mi?" O kadar gergindi ki neredeyse titriyordu. "Allah seni kahretsin!"

"Evine git Evelyn."

"Bunu nasıl yapabiliyorsun? Davey senin hayatını kurtardı!"

Ona baktım. Büyük oğlununkiler gibi masmavi gözleri vardı. Bu benzerliğin içinden akan kızgınlığı da görebiliyordum.

"Davey sana ne anlattı?"

"Her şeyi. Liseden sonra bulaştığınız uyuşturucu satıcılarını anlattı. Seni bulmak ve durdurmak için seni nasıl aradığını anlattı. Senin paniklediğini görüp o heriflerden birini öldürmüş."

Sesini biraz kısarak yanıma yaklaştı.

"Sen de cinayet işledin Van! Nasıl olur da Davey'i bir hata için bu kadar acımasızca suçlayabiliyorsun?"

Gülmeye başladım. Evelyn küçük bir kedi yavrusunu tekmelemişim gibi bakıyordu bana.

"Düşündüğümden daha kötü oldu. Bunun olabileceğini anlamalıydım."

Evelyn'i sokağın karşısındaki parka götürdüm. Önümüze bile bakmadan karşıya geçtik. Çimlerin dibindeki beton banklardan birine oturdum. Evelyn de yanıma oturdu.

"Evelyn, Davey bana yalan söyledi."

"Biliyorum. On sene önceki haberleri bile okudum."

"Bu uyuşturucu işi benim işim değildi. Silahı tutan ben değildim. Davey beni mezuniyetten iki gün sonra aradı."

O gece olanları kısaca anlattım. Bir de benim ağzımdan dinlemesini istemiştim. Bobby Sessions'dan bahsettim. Ayrıca uzun zaman sonra hatırlayamayabileceği bazı ayrıntıları anlattım.

Yüzündeki ifade sinirden korkuya dönmüştü.

"Sen de tam bu olaydan sonra şehirden gitmiştin, değil mi?"

"Eve geldiğimde Dono beni kenara çekti. Ona Davey'in yaptıklarını anlatmadım. Ama anlatmalıydım."

"Sana inanmıyorum."

"İstediğine inan. Bir gün, Davey'e, tetiği ilk çektiğinde nasıl hissettiğimi sorarsın."

Bana dik dik baktı.

"Yani Davey senin dedeni kasten mi vurdu?"

"Senin oğlundan bir halt olmaz Evelyn."

"Dono Davey'e saldırdı. Davey'in hatası değildi."

"Sana göre Davey hep masumdu. Daha çocukken o kel kafalıyı öldürdüğünde bile kılı kıpırdamadı. Sonra Dono'yu öldürdü. Cezasını çekmeli."

"Ama o senin arkadaşın."

Ayağa kalktım. Güneş en alçak binaların bile arkasında kaybolmaya başlamıştı. Şehir merkezi yavaş yavaş karanlığa bürünüyordu.

"Mahkemede görüşürüz," dedim.

"Barın yarısını Mike'a neden verdiğinizi biliyorum."

Arkamı döndüm. Evelyn başını salladı.

"Sizin avukatınız bizi aradı. Belgeyi imzaladığınızı söyledi."

"Öyle olmasını Dono istemişti."

Başını salladı, çenesini sıktı.

"Davey'e yaptıkların çok yanlış. İçindeki suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyorsun."

"Barı Michael alacak çünkü Dono aile kavramına önem verirdi."

Evelyn'in beti benizi attı. Ağzını açtı, bir şey söyleyecekti, vazgeçti.

"Annem Dono'nun evini terk ettiğinde Dono onu mirasından çıkarmadı. Ben Seattle'dan ayrıldığımda da aynı şeyi yaptı. Kanlı bıçaklı ayrıldığımız halde aynı soydan geliyorduk. Önemli olan da buydu."

"Ama bu... Michael bir çalışandı."

"Luce bana Dono'nun barı Mike'a bırakacağını söylediği gün be de Dono'nun benimle bütün bağlarını koparacağını düşünmüştüm. Hatta Davey de konuşmaları duyunca bu duruma karşı çıkmıştı."

"Ama Davey yanlış davrandı. Dono çaldığı elmasları bana söylemeyi düşünüyordu. Onun bana mirası bu olacaktı. Tabii kabul edersem. Böylece Dono barı rahatlıkla Mike'a bırakabilecekti."

Evelyn öne eğilmiş, dizlerine bakıyordu. Gözleri gözlerime değene kadar bekledim.

"Her iki oğlu için de bir şey bırakmak istiyordu."

"Biliyorsun demek!"

Dono'nun iyileşme ihtimali üzerinde konuşurken onun bir tepkisi dikkatimi çekmişti. Güçlü bir kadın olmasına rağmen Dono'nun durumu onu derinden etkilemişti. O anda Mike'ın adını ağzından kaçırmıştı. Ne de olsa Dono'nun ölümünden sonra aklına gelen ilk şey küçük oğlu olacaktı.

"Kısmen tahmin etmiştim. Sen ve Dono. Yirmi üç yıl önce. Devamını da sen anlat."

Donup kalmıştı. Yılanın karşısında dona kalmış kuş gibiydi. Sanki karşısındaki yılan gidene kadar öylece duracaktı. Bir an hiçbir şey anlatmayacak sanmıştım.

"Joe ve ben ayrılmıştık. Şehirden henüz gitmemişti."

"Benim Dono'yla yaşamaya başladığım zamandan sonra mıydı?"

"Sen ve Davey çok küçüktünüz."

Parmaklarıyla çantasının sapını oynatıyordu.

"Genç bir dedeyle ilişkiye girmek istemiyordum aslında. Belalı biriydi üstelik. Ama çok güçlüydü. Ben ise aksine çok zayıftım."

Durakladı. Sesindeki titremenin geçmesini bekledi.

"Hamile olduğumu öğrendiğimde Dono'yla çoktan ayrılmıştık. Evlenmemiz söz konusu bile olamazdı."

"Bunu Mike'a hiç söylemedin mi?"

"Hayır."

"Ama Dono biliyordu."

"Bizi rahat bırakmasını söyledim ona. Senin onunla aynı evde yaşadıklarını gördüm. Senin üzerindeki kontrolünün farkındaydım. Mike'ı da aynı şekilde kontrol etmesini istemedim."

Gülümsedim.

"Mike bir yerlere geldi. Ben de öyle. Ama Davey bir ağacın çürük dalı gibi."

"Deden bir suçluydu."

"Evet. Ama eminim ki birkaç haftada bir senin cebine üç beş kuruş sıkıştırıyordu. Mike için. Buna hayır diyebilir misin?"

"Ona söyleyemezsin. O, bu haliyle mutlu."

Dono Mike'ın doğruyu bilmesini isterdi. Mike'ın, ailesinden geriye kalanları görmesini isterdi.

Ama gerçekler acıdır. Mike'ın kardeşi onun babasını öldürmüştü. Bunu bilmekle kim ne kaybedebilirdi ki? Mike mı? Davey de değil. Juliet veya çocukları da değil. Hiç kimse.

Evelyn'e baktım.

"Haklısın. Olduğu gibi bırakalım."

"Sonsuza kadar öğrenemez."

"Bilemezsin. Sonsuza kadar dediğin çok uzun bir zaman dilimidir. Şimdilik bu yükü ikimiz omuzlayacağız."

Üçüncü Cade'ye doğru baktım. Hızlı yürürsem Luce'un apartmanına erken varıp onunla bir yemek yemek için vaktim olabilir. Sonra o da işine giderdi.

"Davey'e söyle, olduğu yerden kıpırdamasın."

Oradan uzaklaştım. Evelyn olduğu yerde kaldı. Soğuk rüzgârda öylece, sabit duruyordu.

Üç gün sonra mahkeme kararını vermişti. Eyalet savcısı benim yerel görev için birliğime gönderilmeme onay vermişti. Ertesi sabah Dono'nun evini, yani kendi evimi, polisin verdiği yeni kilitle kilitledim ve anahtarları Addy Proctor'a verdim. Bana sarıldı.

"Ben buraya göz kulak olurum, sen yeter ki sağ salim dön."

Luce eski Audi'sinin içinde beni bekliyordu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu yolcu koltuğuna kendimi saldığım anda.

"Hayır." Pasaportumu ve giysilerimi almıştım. "Neredeyse gelirken aldığım şeylerin aynılarıyla dönüyordum."

Luce gülümsedi.

"Gelirken sahip olduğundan daha fazlasına sahipsin bence."

Ona baktım, ona doğru eğildim ve öpüştük.

"Gidelim."

Madison'a doğru sürdü. Güney bağlantı yolundan beş numaralı otoyola çıktık.

"On iki Kasım. Yani altı ay var," dedi.

"Evet." Görevim resmi olarak o zaman bitiyor.

"Bu süre içerisinde Afganistan'da mı olacaksın yoksa burada mı?"

"Bilmiyorum. Dono'nun davası bitene kadar buradaki birliğe bağlı olacağım. Sonra polisler 'eti sizin kemiği bizim' diyerek beni orduya teslim edecekler."

"Ordunun seni bakaya suçuyla cezalandırmayacağından emin misin?"

"Ceza vereceklerdir. Beni daha faydalı olabileceğim bir yere gönderene kadar cezalı olurum."

Luce bir süre sessiz kaldı. Renton'un virajlı yollarına geldiğimiz anda bana dönerek:

"Zulalamaya devam mı?"

Jargonu çözmüştü. Ona baktım. Ellerini direksiyona onun on geçe pozisyonunda sabitlemişti gözlerini yoldan ayırmıyordu. Sarı saçları arkaya salınmıştı.

"Hayır. Belgelerimi onaylasınlar, tamam." Beni bir rotasyona daha göndereceklerini düşünüyordum. Başka göndermezlerdi. Takım arkadaşlarımı bir kez daha görmek istiyordum.

"En azından emekli maaşını hak ettin."

Talos şirketi elmaslarını geri almak için çok uğraşmıştı. Soygundan beri elmasları bulana vaat edilen meblağ iki yüz bin dolara çıkmıştı.

Elmas silindirlerinin ikisini polise vermiştim geri kalanını da denizin dibine terk etmiştim. Onlar da dalgıç polisler tarafından

yüzeye çıkarılmıştı. Talos hâlâ elmasların büyük bölümünü elinde tutuyordu.

Ephraim sigorta şirketinden epey para koparabileceğinden emindi. Koparmak zorundaydı çünkü onun parasını ve astronomik hastane faturasını ödememin tek yolu onun alacağı paradan geçiyordu.

Hâlâ bulunması gereken paralar vardı. Cristiana Liotti'nin evinden çalınan paralar. Polisin tahminlerine göre Boone o paraları bir yerlere saklamıştı. Ben ise paranın çoğunun o naylon pakette olduğunu biliyordum.

O paketi Hollis'e verdiğimde Francesca 2'nin eskisinden daha büyük olacağından emindim.

Dono'nun elmaslarını kendime saklayamazdım. Artık öyle biri değildim. Kolay para için ödenen bedelleri biliyordum artık.

Ama yine de gri alanlarım vardı.

Gözlerimi kapattım ve arkama yaslandım. Rüzgârı hissedebiliyordum.

Bütün bu olanlardan sonra küçük de olsa bir mükâfatım olmalıydı. Belki de kendi teknemi almaya yetecek kadar bir mükâfat.

Luce'u yanına al, pruvayı güneye doğrult ve nereye götüreceğini gör.

Korsanlar gibi.

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmada bana yardım ettikleri ve cesaretlendirdikleri için aşağıdaki kişilere teşekkürü bir borç bilirim:

William Morrow'daki editörüm Lyssa Keusch ve Faber ve Faber'den Angus Cargill. Onların değerli fikirleri bu kitabın ruhuna ve derinliğine yadsınamaz bir katkı yapmıştır. Her aşamada gösterdikleri büyük çaba ve istekliliğinizden ötürü sizlere minnet borçluyum. Her iki yayınevinin çalışanlarına da her yazarın hayalini kurduğu sıcaklığı ve azmi gösterdikleri için teşekkür ediyorum. Abner Stein Ajansı'ndan Caspian Dennis'e, çalışmalarımızı okyanus ötesinde iyi tanıttığı için teşekkür borçluyum. Ayrıca kitabın basım aşamasında 'bahçedeki zararlı otları" temizleyen keskin gözlü editörlerim Maureen Sugden ve Sarah Daniels'a minnet borçluyum.

Bu kitap bir kurgunun eseridir. Çeşitli kuruluşlar, yargı organları, coğrafi bilgiler ve benzeri unsurlar, hikayemin daha gerçekçi olması amacıyla tarafımdan özgürce kullanılmışlardır. Bu bağlamda, bilgi birikimleri ve deneyimleriyle bana yardımcı olan kişilere

şükran borçluyum. Amerika Birleşik Devletleri ordusundan emekli Chris Cooperider (Özel Kuvvetler), Christian Hockman (Bco 1/75 Muhafız Taburu) ve Matt Holmes (82. Hava İndirme Tugayı). Hukuki yardımları için doğu yakasından Subay John Skommesa ve Nitelikli Suçlar bölümünden Çavuş Ed Stiediger'e en iyi dileklerimi iletiyorum. Tüm doğrular kendilerine, yanlışlar ise bana aittir.

Sevgili annem ve babam, Karen ve Peter; beni, kalp, gözler ve akıl bir araya geldiğinde her şeyin mümkün olduğuna inanan biri olarak yetiştirdiğiniz için size teşekkür ederim. Sevgili eşim ve kızım, sonsuz desteğiniz ve himayeniz için size de minnet borçluyum.

Jerrilyn Farmer'ın yazarlığına ve sıra dışı öğretmenliğine ne kadar dem vursam azdır. Saturday Morning Gang ekibindeki herkese değerli fikirleri ve yakın arkadaşlıkları için sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Sizinle çalışmaktan gurur duyuyorum.

Ayrıca, Uluslararası Gerilim türü Yazarları'na, temsilcimle ve birbirinden değerli yazarlarla tanışmama vesile olan ThrillerFest konferansı için teşekkür ederim. Her biri, yüreğimde, cömertçe tavsiyeleri ve yakın dostluklarıyla ayrı yer etmiştir.

Temsilcim, Aaron Priest Literary Agency'den Lisa Erbach Vance, bu kitaba inanan ilk kişiydi. Beni, bitmek tükenmek bilmez enerjisiyle ve eşsiz bilgisiyle hep desteklemiştir. Henüz yazarlığının başında biri için bu tür bir desteğin önemini anlatmak için kelimeler kifayetsiz kalır. Teşekkür ederim Lisa.

Son olarak da okuyucularıma teşekkür ediyorum. Nihayetinde bu kitap sizin için var.

Gerçekçi ve cesur macera sevenler Ölümün Şifresi'ni okumalıdır.
G. E. Hamilton,
eğlenceli, hızlı akan, kanunsuzluklarla, büyük suçlarla ve pişmanlıklarla dolu bir hikâye yaratmıştır.
FreshFiction.com

Altı yaşından itibaren dedesi Donovan tarafından büyütülen Van Shaw, araba çalan, güvenlik alarmlarını devre dışı bırakan, kasaları açan ve işletmeleri soyan profesyonel bir hırsız olmak için yetiştirilmiştir. Dedesi vurularak ölüme terk edildiğinde bir Ordu Muhafızı olan Van Shaw, katili bulmak için çocukluğunda bir parçası olduğu suç dünyasına yeniden adım atar ve şok edici bir aile sırrını su yüzüne çıkartır. Pek çok savaş atlatan Van, yaşlı adamla paylaştığı, bir ömür süren kötü geçmiş sebebiyle polislerin suçu kendisiyle ilişkilendireceklerinin farkındadır. Van, adını temize çıkarmak ve dedesinin intikamını almak için tetikçinin izini sürmek zorundadır.

Dono büyük ihtimalle ateş eden kişiyi tanıyor olmalıdır. Acaba aç gözlü bir suç ortağı mıdır? Hoşnutsuz bir rakip midir? Ordudan ve suç hayatından elde ettiği yetenekleri kullanarak kendisini Dono'nun hayatının derinliklerine götürecek ipuçlarını takip eder ve bunca yıllık sessizlikten sonra dedesinin kendisine neden ulaştığını bulmaya adım adım yaklaşır. Her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğu bu vahşi dünyaya yeniden düşen Van, geçmişinin bugününe fazlasıyla tesir ettiğini ve en yakınındakilerin sakladıkları sırların en ölümcül sırlar olduğunu keşfeder.

Heyecanlı, sürükleyici, duygu yüklü ve dallanıp budaklanan aksiyon dolu bir macera olan Ölümün Şifresi adeta yeni, güçlü ve yetenekli bir suç romanı yazarının gelişinin habercisi.

2016 Strand Critics En İyi İlk Roman Ödülü

2016 Anthony En İyi İlk Roman Ödülü

2016 Macavity En İyi İlk Roman Ödülü

2016 Edgar® En İyi İlk Roman Adayı

2016 Barry En İyi İlk Roman Adayı

2016 Nero Adayı

www.paykitap.com

PAY